

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Madeleine Brent

Autoarea romanelor de mare succes

**PIATRA CAPRICORNULUI, EVADARE DIN INFERN,
COMOARA BLESTEMATĂ**

Lacrima lui Buddha

MADELEINE BRENT

LACRIMA LUI BUDDHA

Titlul original: *MERUN'S KEEP*, 1997

Înainte chiar de a ajunge în vârful Pasului Chak, am văzut cum silueta înaltă a lui Sembur începe să se lege în șa și mi-am dat seama că, din cauza aerului tare și rarefiat, avea probleme cu inima. Un fior mai rece decât răcoarea vânturilor de munte mi-a cuprins inima, căci Sembur era tot ce aveam eu pe lume.

Locul meu era la spatele caravanei răzlețe, împreună cu Ghenling, tânărul care era vecinul nostru în Namkhara, însă când mi-am înfipt picioarele în ponei, mânându-l înainte, niciunul dintre bărbați nu a spus nimic ca să mă oprească. Vântul era tăios și țineam toți capul în jos cu gluga trasă strâns pe față, așa că, pesemne, nimeni n-a băgat măcar de seamă când am trecut pe lângă lungul șir de iaci care înaintau greoi, dar neobosiți, sub povara coșurilor mari din piele, încărcate cu sare.

Când am ajuns în dreptul lui Sembur, l-am prins de braț și i-am vorbit în limba pe care doar el și cu mine o știam, limba pe care mă învățase s-o vorbesc de la bun început. Cu timpul aveam să descopăr că o vorbeam cu un accent foarte prost, însă pe atunci, când aveam treisprezece ani, n-o auzisem pe buzele nimănui în afară de Sembur, și vorbeam și eu limba aceea ciudată exact ca el. Sembur o numea „Hinglish”⁽¹⁾ și zicea că el era „Hinglishman”⁽²⁾, ceea ce însemna că venea dintr-o țară aflată la celălalt capăt al lumii.

— Te simți bine, Sembur? am întrebat îngrijorată.

Și-a întors capul înfofolit, și doi ochi albaștri și injectați și-au coborât privirea spre mine, de deasupra obrazilor bătuți de furtuni. Am remarcat numaidecât că avea o culoare nesănătoasă, buzele vineții, și că până și vârfurile ascuțite ale mustății stăteau pleoștite. M-am cutremurat. Acesta era Sembur, care întotdeauna pășise sau călătorise cu spatele drept, ca turnurile aurii de la

Galdong, și care întotdeauna mi se păruse puternic și veșnic tânăr, ca munții înșiși. În ultima vreme, însă, îmi dădusem seama că era și el tot om, iar acum am văzut că arăta bătrân.

— Am impresia că ți-e cam rău, i-am zis eu. Sprijină-te cu mâna de umărul meu.

Cu un efort vizibil, și-a adunat puterile și s-a zburlit furios la mine:

— Ce-i asta? Ia zi, ce-i asta, mă rog? Cine ți-a dat voie să-ți părăsești postul din ariergardă, domnișoară?

— Ah, nu te supăra pe mine, Sembur. Am văzut că te cam legeni încolo și-ncoace și m-am speriat rău. Haide, ține-te de mine un pic, până ai să te simți mai bine. O să-ți treacă imediat ce urcăm piscul și coborâm puțin.

Sembur vorbea cu buzele țepene, gâfâind nițel și pițigăindu-și vocea, pentru a acoperi șuieratul vântului.

— Nu vreau să vadă ăștia că nu sunt în apele mele, Jani.

Și-a încruntat sprâncenele blonde și stufoase și și-a răsucit ochii într-o parte și în cealaltă, arătând spre cei douăzeci de bărbați din Namkhara, care călăreau cu noi de o lună în caravană.

— Uite cum facem, Sembur, i-am zis eu, continuăm să mergem, te rezemi de mine și îmi dai mie pușca, lăsând impresia că îmi arăți cum funcționează. Văzând că ezită, m-am grăbit să insist: Haide, zău așa, n-o să avem niciun bucluc cu ăia din tribul Khamba. Nu atacă niciodată în defileu, iar în curând ajungem la Smon T'ang.

Acesta era numele regiunii unde locuiam. Oamenilor de acolo li se spunea „lo-bas”, iar noi ne întorceam acum după o călătorie de negoț în ținutul Bod, sau Tibet, cum îi zicea Sembur întotdeauna.

Încuviințând din cap, și-a scos pușca de pe umăr. Știam că nu exista pușcă mai minunată în toată zona, fiindcă era o pușcă „Hinglish”, cu o cutie de metal îngustă numită încărcător, astfel încât cartușele nu trebuiau vârate înăuntru unul câte unul. Am luat pușca, am

verificat că avea piedica pusă, așa cum mă învățase Sembur de fiecare dată, și am proptit-o în fața mea cu amândouă mâinile, ghidând-o pe Pulki din genunchi. Sembur s-a sprijinit cu mâna de umărul meu. Eram prea scundă ca să poată găsi în mine un reazem de nădejde, însă știam că eram suficient de puternică încât să-l țin drept, ca să poată sta mai relaxat în șa.

După câteva momente l-am auzit oftând ușor, iar apoi mi-a spus:

— Mulțumesc, drăguță. Sunt cam bătrân pentru „habitudinile” astea ’nalte. Când ajungem acasă, să stăm nițel de vorbă despre asta.

— Bine, dar acum nu mai vorbi. Menajează-te, să poți respira mai ușor.

Sembur a chicotit stins:

— Parcă ai fi maică-ta, zău așa, Jani.

Nu i-am răspuns, fiindcă eram prea preocupată să-mi reproșez că nu pusesem în fiecare noapte, afară lângă cort, o capcană pentru duhurile rele, ca să alung demonii munților. Aceștia erau și mai păcătoși chiar decât demonii șesurilor și n-aveam nicio îndoială că unul dintre ei intrase în Sembur, năpăstuindu-i inima și plămânii. Necazul era că Sembur personal îmi interzisese să fac sau să montez capcane pentru duhurile rele.

Mi-aduc aminte cât de șocat a fost când m-a găsit prima oară făcând o astfel de capcană dintr-o bucată de corn de berbec, paie împletite, niște imagini pe care le scrijelisem pe bucățele de scoarță de copac și niște descântece pe care o convinsesem pe Lahna să mi le deseneze pe fâșii de piele. Toată lumea din Smon T'ang știa că existau peste patru sute de demoni ai pământului și ai aerului, ai focului și ai apei, și că aceste duhuri rele puteau aduce pe puțin o mie de boli, provocând totodată moartea violentă unei victime în cinci moduri diferite.

Sembur nu credea în chestii din astea și spunea că niciun „Hinglish” nu putea crede în asemenea prostii. Pe de o parte știam și eu că avea dreptate, dar pe de altă

parte eram absolut convinsă că în acest colț de lume existau mulți demoni, chiar dacă în „Hingland” nu exista niciunul. Uneori mi-era greu să-l fac pe Sembur să-i înțeleagă pe oamenii cu care trăiam, fiindcă, deși locuiam de zece ani în Smon T'ang sau Mustang, cum îi zicea el în „Hinglish”, în continuare nu vorbea decât câteva cuvinte pe limba lor și făcea mereu greșeli. Nu sesizase niciodată că existau două moduri de a vorbi, unul, obișnuit, când vorbeai cu persoane obișnuite, și unul, special, când vorbeai cu persoane mai simandicoase.

— O adunătură de incuți cu toții, Jani, îmi spusese el de nenumărate ori. Buni la suflet, să nu uiți. Recunosc că s-au purtat foarte frumos cu noi mai tot timpul. Dar sunt ignoranți, pricepi? Nimeni nu i-a învățat niciodată nimic ca lumea.

— Ce să-i învețe, Sembur? l-am întrebat eu odată.

— Cum? Doamne, iartă-mă, păi, cam *totul*, fetițo! Bunăoară, nici măcar nu se spală regulat, nu sunt curați și îngrijiți ca noi.

Asta era adevărat, căci pe vremuri tare îi mai invidiasem pe ceilalți copii cărora li se făcea baie doar de sărbători, pe când eu trebuia să stau în pielea goală într-o cădiță de lemn în fiecare zi, ca să fiu spălată din cap până în picioare. Cu trei veri în urmă, Sembur mi-a spus că mă făcusem fată mare și că nu mai putea să mă îmbăieze, așa că pe viitor trebuia să fac asta singură. La început am trișat, trăgând perdeaua din păr de iac peste cadrul ușii de la odăița unde dormeam și prefăcându-mă doar că mă îmbaiam. După aceea, însă, spre uimirea mea am descoperit că mă simțeam groaznic dacă nu aveam trupul și hainele curate, așa că am revenit la obiceiul de a mă spăla, cum făcusem toată viața.

Cu un alt prilej, când Sembur discuta pe aceeași temă, amintindu-mi de diferențele dintre lo-bas și noi, mi-a zis: „Nu numai că habar n-au cum să fie curați și fercheși, Jani. Dar n-au niciun fel de învățătură. Cu excepția călugărilor, nimeni nu știe să citească sau să scrie. Tu

însă știi, fiindcă te-am învățat să citești și să scrii ca mine, așa că n-ai nicio scuză să te porți ca neciopliții ăștia.”

De când mă știu pe lume am făcut lecții aproape în fiecare zi; am citit și o carte numită *Sfânta Biblie*, de trei ori. N-aveam decât două cărți, cealaltă fiind *Povești despre Jessica*. Asta avea poze și era despre o fetiță care purta rochie lungă, iar uneori mergea cu bicicleta, o mașinărie nemaipomenită cu două roți. Jessica făcea mereu chestii palpitante – se ducea la școală sau într-un loc numit malul mării – și se pricepea foarte bine să-i ajute pe ceilalți. Poza care îmi plăcea mie cel mai mult era cea în care Jessica flutura un steag ca să oprească o locomotivă uriașă cu niște roți mari, care mergea pe niște șine de cale ferată, fiindcă un domn își prinsese piciorul într-o traversă. Nădărduiam, adesea, că atunci când o să mă fac mare aveam să fiu ca Jessica, salvându-i pe oameni să nu fie călcați de locomotivele mari.

Sembur spunea că existau sute de alte cărți, toate istorisind povești diferite. Greu de crezut, însă nu se putea să nu fie adevărat, fiindcă știam că Sembur nu mă mințea niciodată. Existau câteva povești ciudate în cealaltă carte, *Sfânta Biblie*, și îmi venea greu să înțeleg multe dintre cuvinte, însă știam să le citesc cu glas tare, ceea ce lui Sembur i se părea destul de bine.

Odată i-am spus:

— Sunt nenumărate suluri de pergament în mănăstirea Galdong, Sembur, or sulurile astea de pergament sunt ca și cărțile. Mi-a povestit mie Ghenling că le-a văzut. Ce mult mi-ar plăcea și mie să mai citesc și altceva.

Sembur a râs atunci tăios și gutural, cum latră câinii:

— *Pe-astea* nu le poți citi, Jani. Sunt scrise în altă limbă, nu în „Hinglish”.

— Păi, atunci, de ce știm să citim și să scriem doar în „Hinglish”?

Mi-a aruncat o privire crâncenă, cum făcea adesea

când se uita la lo-bas:

— Doamne Sfinte, Jani, fiindcă *suntem* „Hinglish”, de-aia! Fă bine și fii mândră de asta, fetiço.

— Nu știu ce să zic, Sembur. Uneori mi-aș dori să nu fiu. Adică, atunci când celorlalți copii nu le place de mine și se poartă urât cu mine fiindcă sunt altfel. Câteodată și adulții la fel!

Sembur a oftat.

— Știu, iubito, știu, a zis el cu glas dulce, cum făcea uneori. Mai toți oamenii ăștia sunt tare de treabă, dar câteodată se-ntâmplă că nu-mi vine să mă întorc cu spatele, de teamă să nu mă aleg cu vreun cuțit înfipt adânc. Trebuie, totuși, să fii îngăduitor cu ei. E pur și simplu ignoranță. Mereu văd peste tot pieze rele. Suficient ca un iac să pice într-o râpă, ca să și vadă în asta vreo șase semne de rău augur, din care să deducă ferm că totul e din cauza celor doi străini care locuiesc în sat, a spus el, ridicând din umeri. În fine, ce ne rămâne de făcut când îi apucă pandaliile e s-o ștergem câteva zile, fiindcă le trece repede.

Ce spunea Sembur era perfect adevărat. Rareori mi se întâmplase să-mi fie cu adevărat frică în Namkhara. Mă jucam cu ceilalți copii și lucram cu ei pe câmpurile din jurul satului, sau în șoproanele unde femeile torceau lâna de capră sau părul de iac și tăbăceau pieile. Fără Sembur, aș fi putut aproape să fiu acceptată ca una de-ai lor, căci, deși pielea mea era albă, aveam ochii la fel de căprui și părul la fel de negru ca oricare dintre oamenii din Smon T’ang. Dar, cu toate că Sembur era respectat de acești lo-bas, n-ar fi putut niciodată să devină ca ei, deoarece era incapabil să-și schimbe deprinderile de „Hinglish” și, oricum, nici nu-i trecuse vreodată prin minte să încerce s-o facă.

Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că era exact așa cum fusese dintotdeauna, mergând înapoi în timp tocmai până la cealaltă lume de la începuturile memoriei mele, lumea care era ca un fel de vis ținut minte pe

jumătate. Am presupus întotdeauna, fără să știu prea bine de ce, că părinții mei au murit în cealaltă lume. Nu-i țineam minte și presupun că nici nu prea m-am gândit la trecut până pe la zece ani, când pentru scurt timp am devenit teribil de curioasă, cicălindu-l pe Sembur să-mi povestească despre mama și tata, unde am locuit și ce se întâmplase cu ei. De cele mai multe ori, Sembur izbutea să-mi evite întrebările sau să mă potolească în vreun fel, dar când, în cele din urmă, l-am încolțit s-a încruntat, și-a frecat părul tuns scurt și zbârlit, după care și-a răsucit destul de brutal vârful drept al mustății, cum făcea întotdeauna când era la ananghie.

— Păi, nu prea știu, Jani. Ești cam mică, totuși, ca să înțelegi.

— Spune-mi măcar ce s-a întâmplat, chiar dacă nu înțeleg.

— Ce te face să crezi că nu sunt *eu* tăticu' tău? Asta își închipuie tot neamul de lo-bas.

— Știu, dar pur și simplu... pur și simplu nu mi se pare că-i așa.

— Zău?! Nu sunt destul de bun, ia zi?

— Termină cu tâmpeniile. Chiar ești tăticu' meu?

— Am să-ți spun într-o bună zi. Când am să cred eu că e bine.

— Cum adică?

— Adică, dacă nu am grijă, s-ar putea să fii în primejdie.

— Oho! Cum a fost cu Jessica, atunci când a oprit trenul?

Sembur s-a strâmbat.

— Nu spun nimic mai mult.

— Bine, dar ce e cu mămica? A murit, Sembur?

A încuviințat din cap și l-am văzut cum înghite cu noduri.

— Da. Am să-ți explic totul când mai crești un pic, scumpo, îți promit.

— Cât să mai cresc?

— Nu fi pisăloagă, domnișoară. Am destule pe cap, cât mă chinui să te educ cum trebuie. E foarte greu pentru un bărbat care n-are niciun fel de experiență în creșterea fetițelor.

O bucată de vreme am stat bosumflată, dar după aceea curiozitatea s-a risipit, poate fiindcă Sembur m-a luat în prima mea călătorie cu o caravană de sare în Bod, ținutul căruia el îi zicea Tibet, iar emoțiile evenimentului mi-au șters orice altceva din minte. Am uitat deocamdată de trecut, dar uneori, trezită pe jumătate dintr-un vis cu încăperi spațioase, covoare mătăsoase și brațe duioase care mă strângeau tandru, îmi aminteam de promisiunea lui Sembur și așteptam cu nerăbdare momentul când aveam să aflu tot ce mi se ascundea.

Când coborâsem deja din vârful trecătorii la o altitudine de trei mii de metri, Sembur arăta mai bine. Respira mai ușor și nu mai avea pe buze tenta aceea vineție înspăimântătoare. A luat pușca pe care o duceam eu, și-a atârnat-o de umăr și s-a răsucit în șa să privească în urmă la coloana răzleață de iaci și ponei. Pe această porțiune, pereții defileului erau înalți, protejându-ne o vreme de vânturile aspre de munte, din cauza cărora această ultimă caravană dinaintea iernii constituia o călătorie deosebit de istovitoare, atât pentru oameni, cât și pentru animale.

Ghenling a strigat ceva din spate, iar Sembur a bombănit tăios:

— Ce zice ăla, Jani?

— Face glume proaste, întrebând câți khambas voiam să împușc cu flinta ta.

— Flintă? se miră Sembur, rotindu-și ochii și pufnind disprețuitor. Spune-i că o Lee Metford trei-zero-trei nu e o *flintă*, ci o pușcă.

— N-au cuvinte separate pentru tipuri de arme, Sembur. Orice chestie care face „bum” e pentru ei flintă.

— Parcă spuneai că au trei cuvinte pentru orice lucru,

un cuvânt pentru clasa simandicoasă, unul pentru cei din popor și altul folosit în scris.

— Mda, într-un fel așa e. Dar nu sunt chiar cuvinte diferite. E vorba mai degrabă de moduri diferite de a rosti același lucru.

Sembur a strâmbat iarăși din nas, iar eu am chicotit pe înfundate. Avusese grijă de mine de când mă știam eu pe lume și îl iubeam nespus de mult, însă asta nu însemna că în multe privințe nu mi se părea că era cel mai ciudat și mai nostim om pe care îl cunoscusem vreodată. Dacă nu l-ar fi respectat ca pe un războinic puternic, neamul lo-bas l-ar fi considerat un prost. Nu era doar faptul că el avea cea mai nemaipomenită pușcă din lume, în timp ce ei dispuneau doar de câteva arme care se încărcau prin țeavă. Sembur era, totodată, un bărbat cu un temperament puternic, viguros și neînfricat.

Înainte de apariția lui Sembur, se întâmpla ca, anual, cel puțin două caravane să fie atacate de sălbaticul trib khamba din Bod, care captura nenumărați desagi, coșuri și animale. Când Sembur a început să călărească împreună cu caravanele, înarmat cu pușca lui necruțătoare, situația s-a schimbat. Hoții erau puși pe fugă și nu se mai pierdea nimic. Uneori se întâmpla să apară în depărtare vreun grup de khambas, însă când vedeau profilată în zare, printre lo-bas, silueta înaltă a lui Sembur nu se încumetau niciodată să atace.

Adesea, mă simțeam superioară și foarte mândră, fiindcă eram singura fată căreia i se îngăduise vreodată să călărească alături de caravanele de sare. Băieții nu aveau voie să facă nicio călătorie în ținutul Bod până ce nu împlineau optsprezece ani; de asemenea, nicio persoană de sex feminin nu avea voie să meargă acolo, în afară de mine. Existau două motive pentru care mie mi se dădea voie. Mai demult, când eram mică, iar Sembur pleca împreună cu câte o caravană, mă lăsa întotdeauna în grija unei femei numite Chela, care era măritată cu doi frați, dar nu avea copii. Nu-mi plăcea de ea, fiindcă îmi

tot spunea povești oribile cu demoni și duhuri rele, care mă băgau în sperieți și mă făceau să am coșmaruri.

Mai târziu, când eu aveam zece ani, Chela a murit. Sembur spunea că a avut ceva ce se numea apendice explodat, însă în realitate se întâmplase ca un duh rău să intre în ea și să-i umfle pânțele, chinuind-o cu dureri cumplite, până ce și-a dat duhul.

Când a venit vremea să plece următoarea caravană, m-am milogit de Sembur să mă ia cu el. Învățasem să călăresc pe ponei cam în același timp când învățasem să merg, așa că nu aveam să-i dau de furcă. Sembur a fost luat prin surprindere, însă în cele din urmă a încuviințat sec din cap, ceea ce însemna că se hotărâse. Dimineața, când se strângea caravana, eram și eu acolo cu el. Și când Moș Tashi, conducătorul, a fluturat din mâini, obiectând, Sembur a rostit foarte tare și răspicat în „Hinglish” că ori mergem amândoi, ori rămânem amândoi în Namkhara. Nimeni n-a înțeles ce spunea, firește, așa că mi-a zis cu glasul lui tăios, pe care-l avea mai tot timpul: „Spune-le tu, Jani. Dacă vor să-i duc cu bine și să-i apăr cu pușca până la Magyari și înapoi, atunci trebuie să vii și tu cu noi.”

Când am tradus asta în fraze politicoase, adresându-mă lui Tashi, tot neamul lo-bas prezent acolo a înlemnit. De câțiva ani uitaseră cum era înainte, când se întâmpla să piardă vreo caravană de sare, de grâne și de monede de argint, pe care le căram la Magyari pentru troc. Se învățaseră să călătorească în siguranță, protejați de Sembur, acesta fiind motivul pentru care nu se purtau multă vreme dușmănos cu noi fiindcă eram străini chiar dacă semnele tainice arătau că aducem ghinion. Știau perfect de bine că Sembur le purtase noroc cu caravanele. Mai știau, de asemenea, că în viața lui anterioară fusese leopard de zăpadă, și că tocmai de aceea neamului khamba îi era atât de frică de el.

Sembur habar n-avea că fusese leopard de zăpadă, iar eu nu i-am spus niciodată, deoarece știam că se va

înfuria.

Moș Tashi s-a scărpinat în cap și s-a sfătuit îndelung cu ceilalți bărbați. În cele din urmă, ne-am pornit la drum cu toții, însă a poposit multe ceasuri la Galdong, câțiva kilometri mai la nord, așteptând ca Tashi să se ducă la mănăstirea să ceară povață călugărilor. N-am aflat niciodată ce i-au spus, însă când a ieșit, în cele din urmă de-acolo, mi-am început prima călătorie în ținutul Bod, părăsind satul Smon T'ang.

Al doilea motiv pentru care mi se dădea voie să însoțesc caravanele de sare, sau mai degrabă motivul pentru care eram binevenită după acea primă călătorie, a fost faptul că s-a descoperit că aveam ceea ce neamul lo-bas considera a fi talentul cu adevărat magic de a manevra iacii. Aceștia sunt niște dobitoace molatice, veșnic morocânoase; vezi uneori câte un iac care se încapățânează să stea neclintit și să se holbeze în gol ceasuri de-a rândul, fără să se miște, ca un călugăr cufundat în meditație. Era mult prea greu pentru a trage de el și a-l târî, iar în plus, nimeni nu îndrăznea să-l îmboldească folosind metode dureroase, de teamă ca jivina să nu fie cumva reîncarnarea vreunei rubedenii moarte, putând slobozi o karma puternică, înainte chiar de a se naște sub înfățișare omenească.

Când un iac se oprea, toată caravana încremenea locului, ceea ce ducea la întârzieri nesfârșite. Eu aveam darul de a convinge iacul îndărătnic să se miște, frecându-i doar nasul și șoptindu-i cuvinte duioase. Habar n-aveam cum reușeam să fac asta, știam doar că așa se întâmpla. Sembur zicea că toate astea se datorau faptului că mie îmi plăceau iacii, pe când aproape toată lumea se enerva că erau prea mototoli și prea proști.

Îmi plăceau iacii, într-adevăr. Îi foloseam la arat și ca animale de povară, părul lor îl torceam ca să ne facem haine sau împleteam din el fâșii groase ca să ne facem cizme. Beam lapte de la ei, ardeam balega lor ca să ne încălzim și, o dată pe an, îi înțepam ca să sângereze,

mâncând apoi sângele lor uscat. Cât erau tineri, nu-i omoram, fiind foarte prețioși, însă când le mai trecea vremea ne dădeau carne și oase.

Le eram recunoscătoare iacilor. Sembur zicea că nu există iaci aproape nicăieri în lume, or asta mă uimea. Nu puteam pricepe cum de se putea trăi fără iaci. Desigur, poate că Sembur greșea închipuindu-și că mă ascultau fiindcă îmi plăcea de ei. Posibil ca adevărul să fie, cum îmi spusese mie odată Lahna Vrăjitoarea, că într-o viață anterioară fusesem căpetenie de cireadă, iar dobitoacele mă recunoșteau ca fiind de-a lor. Oricare ar fi fost motivul real, în ultimii trei ani fusesem binevenită în caravanele de sare, iar acum îmi încheiam cea de-a noua călătorie.

În spatele nostru, piscurile erau cenușii și albe. În fața noastră, poteca șerpua abrupt în jos într-o vale îngustă și adâncă, apoi mai departe, continuând cu o pantă ceva mai domoală printre coline cafenii, brăzdate de albi strâmte și zdrențuite, care coborau întortocheat spre mozaicul de câmpii verzi ce acopereau șesul neted. De unde mergeam noi pe cărarea șerpuită de deasupra, râulețul părea un firicel de argint răsucit printre câmpuri. Alături era drumul spre Namkhara, iar în punctul unde râul se lărgea, preschimbându-se într-un lac în formă de lună se înălța mănăstirea Galdon, șase terase lunguițe și somptuoase din piatră roșatică ștearsă, cocoțate una peste alta, având deasupra patru turnuri aurii, subțiri ca niște ace. Fiecare nivel era străpuns de nenumărate ferestre lungi montate în piatră albă, iar de-a lungul acoperișului de la cel mai înalt etaj se afla un șir de prapuri uriași pentru rugăciuni, în cele cinci culori, care reprezentau cele cinci aspecte diferite ale vieții.

Mănăstirea se înălța într-o curte spațioasă înconjurată de un zid înalt, cu o poartă arcuită. În exteriorul zidului care dădea spre râu se afla un șir de monumente budiste pătrate, bogat sculptate și tencuite în ocru, cu niște turle scurte și conice. Acestea erau niște racle în care fusesse

pusă cenușa unor lama, și se știa că era bine să mergi să te rogi la aceste racle, dacă voiai să dobândești merite și să îți ușurezi viața viitoare, așa cum făcea toată lumea din Smon T'ang, în afară de Sembur.

În curte zăream punctișoare roșii mișcându-se de colo-colo. Erau călugării, cu pălăriile lor roșii și înalte. Întotdeauna mi-a fost cam frică de călugări; Sembur mai zicea că sunt niște trândavi. I se părea o rușine că le trimiteau pe femeile sfinte să muncească pe câmp, în timp ce ei nu făceau decât să învâртеască roțile de rugăciuni, să mediteze și să scrie în niște cărți uriașe legate în mătase, care erau ținute într-un loc numit bibliotecă.

Marele Lama de la Galdong era foarte important, dar nu la fel de important ca alți Mari Lama de la alte mănăstiri, și asta fiindcă Galdong era una dintre cele mai mici. Îl întâlnisem de trei ori și vorbisem cu el, când îl chemase pe Sembur și avusese nevoie de mine ca să-i traduc. Îl chema Rild și avea o față foarte liniștită, ca și cum ar fi fost dus cu gândul mereu în altă parte, însă mie îmi plăcea de el, fiindcă, deși se uita parcă prin mine sau peste mine, întotdeauna zâmbea și îmi vorbea frumos.

Nu-l chema pe Sembur decât dacă semnele erau de rău augur și i se părea înțelept ca noi doi să plecăm singuri pe dealuri pentru o vreme. Mi-aduc aminte de ultima oară când mi s-a adresat, vorbindu-mi cu vocea lui subțire și înaltă, în timp ce noi stăteam în picioare în fața lui, într-o încăpere splendidă cu lămpi aurii care licăreau de-a lungul pereților.

— Informează-l pe Sembur că în ultimele zile toate semnele prevestitoare și toate piezele declară că cei care sunt străini printre noi deschid calea unor noi duhuri rele, care vor pogori asupra noastră.

— Am să-i spun numaidecât, Înălțimea ta.

După ce i-am spus, Sembur a mârâit:

— Întreabă-l dacă nu cumva toți demonii ăștia suplimentari își fac apariția iarna, când nu există

caravane care să aibă nevoie de pază.

— Nu pot să-i spun așa ceva, Sembur! Nu-i vina lui dacă asta arată semnele.

— Care semne?

— Păi, felul cum se mișcă norii, cum zboară păsările, cum stau așezate stelele pe cer sau dacă, atunci când se duc la râu, caprele o iau în stânga ori în dreapta – oh, sunt sute de semne de acest gen.

— Niște nerozii, toate.

M-am întors spre Rild:

— Iartă-mă, Înălțimea ta. E greu de cap, ca un iac, și a trebuit să-i explic ca unui copil mic. I-am spus, iar acum a priceput.

Marele Lama a continuat:

— Niciun lo-bas n-o să vă facă rău, fiindcă este împotriva Legii, iar cel care ar face totuși așa ar pierde multe merite în călătoria lui pe Roata Vieții. Nu trebuie, însă, uitat că, dacă ar fi ca oamenii din Namkhara să vă izgonească din satul lor, s-ar gândi poate că așa pot dobândi multe merite deviind noianul de spirite rele și de demoni, care altminteri ar fi atrași în Namkhara prin prezența voastră, potrivit semnelor. M-ai înțeles, copilă?

Înțelesesem perfect. Dacă Sembur și cu mine nu părăseam de bunăvoie satul pentru o vreme, ca să trăim singuri pe dealuri, urma să fim izgoniți din Namkhara. Se mai întâmplase așa, dar numai o dată, fiindcă de atunci Sembur se învățase minte. Era în stare să spargă două-trei capete cu un ciomag dacă bărbații apăreau să ne alunge, numai că n-au apărut. În schimb, ne-am pomenit cu pe puțin vreo douăsprezece femei, care s-au năpustit asupra noastră, agitând bâte, numindu-l pe Sembur „străin” și amenințându-l cu o mamă de bătaie zdravănă ca să-l pună pe fugă. El era consternat și furios, dar absolut incapabil să le țină piept femeilor. În câteva minute a împachetat cortul nostru din păr negru de iac și puținele noastre lucruri, m-a suit pe ponei și duși am fost.

De atunci, am mai fost izgoniți din Namkhara de trei ori, dar întotdeauna am plecat fără ceartă sau tărăboi. Surghiunul nostru nu dura niciodată mai mult de câteva săptămâni, căci în lumea duhurilor rele toate lucrurile se schimbă o dată cu luna nouă, și rar li se întâmpla să ne fie ostile pe durata a două luni de zile consecutive. Când ne întoarcem în Namkhara eram întâmpinați întotdeauna cu prietenie. Nu le eram nesuferiți. Nu ne alungau decât în perioadele când prezența noastră deschidea ușa unor demoni, care aduceau boli și nefericire.

Când trebuia să plecăm singuri pe dealuri mi-era adesea urât, fiindcă îmi lipseau copiii cu care mă jucam. Sembur încerca să facă să treacă timpul dându-mi lecții, fiindcă voia să fiu „heducată”. Chiar îmi plăcea să fac exerciții de citit și de scris, însă unele lucruri despre care mă învăța erau foarte stranii, cum ar fi bunăoară faptul că pământul este rotund ca o minge, sau faptul că există un loc numit Londra, unde niște mașini pe roți se fâțâie de colo-colo pe șine tot timpul, exact ca în *Povești despre Jessica*, iar alte mașini se mișcă pe drumuri, fără să fie trase de cai.

Mai exista o lecție care se chema Istorie, în care populația „Hinglish” tot cutreiera lumea pe niște lacuri enorme numite mări. Călătorea cu corăbii, care erau niște bărci mari de fier cu aburi înăuntru. Corăbiile astea erau ale unei doamne pe care o chema Regina Victoria, și cu ele mergeau soldați în toate colțurile lumii, să educe popoarele din alte țări și să le învețe cum să se poarte.

Lecțiile lui Sembur mă zăpăceau și îmi părea bine întotdeauna când ne puteam întoarce de pe dealuri acasă în Namkhara, fiindcă e frig să locuiești iarna într-un cort. Anul trecut am avut noroc, semnele au fost de bun augur, însă anul dinaintea acestuia fusese foarte prost. Surghiunul nostru ținuse șapte săptămâni, cu vreme geroasă, iar trei săptămâni din tot acest timp a trebuit să-l doftoricesc pe Sembur, când un demon de molimă se cuibărise în pieptul lui.

Nu fusesem convocați la Marele Lama de la Galdong de când ne întorsesem din exilul de care pomeneam mai sus, iar acum, în timp ce coboram la vale călare, împreună cu caravana noastră care se mișca lent, mă rugam fierbinte să nu fim izgoști pe lunile de iarnă care veneau.

Alături de mine, Sembur spuse cu vervă:

— Trage umerii în spate, Jani. Stai dreaptă în șa, ca o fată cuminte.

M-am întins dezmoțindu-mi mușchii care mă dureau și, cu un efort, m-am tras în sus:

— Iartă-mă... aproape că am adormit.

— Știu, scumpete, știu. Dar ți-am mai spus deja, nu trebuie să se vadă. Nu-i lăsa niciodată pe ăștia să observe că ești obosită, speriată sau îngrijorată.

— Dar de ce, Sembur? Nu-l mai întrebasesm asta niciodată.

— Cum? Păi, fiindcă ești „Hinglish”, de-aia, și trebuie să fi mereu calmă și liniștită. Și, în plus, îți conferă autoritate, pricepi? Dacă lumea vede că te sperii sau că ești frântă de oboseală, n-or să te mai respecte deloc.

Uneori, când mă simțeam istovită, îmi doream să mai fi avut pe cineva în afară de Sembur care să îmi poarte de grijă, și mi-ar fi plăcut mai ales să am o mamă, însă ori de câte ori îmi veneau în minte gânduri din astea mă simțeam foarte vinovată, fiindcă eram suficient de mare ca să-mi dau scama că, de când mă, știam pe lume, fusesem singura preocupare a lui Sembur, deoarece acest lucru era o chestiune de datorie pentru el. Nu știam de ce considera că era de datoria lui să aibă grijă de mine, doar dacă n-ar fi fost tatăl meu, fiindcă era limpede că nu părea deloc potrivit să crească o fetiță încă din fragedă pruncie, însă făcuse asta cât putuse el mai bine, disimulând toate îndoielile și neliniștile sub un aer nespus de încrezător.

Iar acum, când m-am îndreptat de spate și călăream printre câmpurile cu miriște de orz, ca și cum aș fi fost proaspătă și vioaie, n-o făceam fiindcă astfel puteam

căpăta respect din partea neamului lo-bas, ci pur și simplu pentru că era important pentru Sembur.

Pe unele câmpuri se ara până când pământul, o dată cu venirea iernii, îngheța și devenea tare ca fierul, însă plugarii își opreau iacii ca să ne facă semne cu mâna și salutau caravana când treceam pe lângă ei. Câteva dintre cele o sută de femei sfinte de la Galdong lucrau pe câmp, adunând pietre în coșuri mari și cărându-le de acolo cu catării. Moș Tashi își amintea că în copilărie văzuse femei sfinte curățind pământul de pietre, exact cum făceau și astăzi. Dar parcă, oricât de multe ar fi fost luate de acolo, tot mai apăreau altele mereu. Femeile sfinte nu aveau voie să se uite la bărbați când trecea caravana, dar întotdeauna făceau așa. Aveau părul tuns foarte scurt și purtau fuste lungi, de culoare maro-roșcat, ornate cu mici turcoaze, care se asortau la culoare cu tunicile.

Aceasta era ultima caravană din sezon. Avea să fie ultima pe veci pentru Sembur și pentru mine, numai că atunci noi nu știam asta. Eram toți veseli și bine dispuși, în ciuda faptului că toată ziua călătorisem, fiindcă de data asta ne întorceam de la Magyari cu desagii plini. În afara încărcăturii obișnuite de sare, aveam câteva baloturi de mătăsuri frumoase și de brocarturi bogate cumpărate în Magyari de la oamenii galbeni, care veneau de dincolo de ținutul Bod.

Aveam și câțiva saci de ceai de-al lor, care le plăcea foarte mult nobililor din Smon T'ang. Oamenii de rând prefereau ceaiul care venea din sud, din țara numită India, dincolo de Pokhara, unde făceam troc schimbând sarea noastră pe argint și grâne. Unele mătăsuri se vindeau la Pokhara, cu sarea, altele însă erau păstrate de lama și nobili, ca să-și facă robe și haine scumpe.

Sembur și cu mine n-am însoțit niciodată caravanele care mergeau spre sud. Moș Tashi ne rugase să mergem, fiindcă, deși neamul lo-bas nu mai avea nevoie acolo de protecția lui Sembur, se bucurau foarte mult de harul meu de a mă purta cu iacii. Sembur, însă, n-a vrut

niciodată să mă ducă în sud. Știam că în cei zece ani de când venisem la Namkhara se dusese în sud doar de două ori, și atunci singur, fără mine. Când l-am întrebat de ce, mi-a spus că avea să-mi explice într-o bună zi, când mă făceam mai mare.

Prefăcându-mă că nu eram obosită, am început repede chiar să nu mai simt cât eram de ostenită și mi-am reluat sporovăiala cu Ghenling. Îi plăcea să mă tachineze și să facă glume proaste, și cu cât pretindeam că eram mai supărată, cu atât se amuza mai tare. Ne apropiam acum de mănăstire, unde urma să poposim în curtea mare până ce călugării veneau să cerceteze marfa pe care o aduceam de la Magyari, ca să decidă cât trebuia să-i lăsăm perceptorului, când venea în regiunea noastră să strângă impozitele. L-am auzit pe Ghenling spunând lângă mine: „Când ne oprim la Galdong, am să fac *tsampa* și o să mâncăm amândoi șase blide, Jani, tu și cu mine”.

Tsampa era principalul aliment în Smon T'ang și în Bod, deopotrivă. Se făcea încălzind boabe de orz pe nisip foarte încins într-o tingire de fier până ce plesneau, după care se cernea nisipul și se măcinau boabele foarte fin. Luam cu noi boabele astea foarte mărunțite și le amestecam făcând o pastă cu lapte acru sau cu zer pregătit din unt înăcrit, iar pasta care rezulta astfel se numea *tsampa*. Îmi plăcea fiindcă o mâncam de-o viață, însă Sembur nu se obișnuise niciodată cu gustul, deși mânca și el *tsampa* de ani de zile.

Când Ghenling a zis că aveam să mâncăm șase blide, m-am prefăcut că nu mai făcuse niciodată gluma asta și i-am spus:

— Șase blide? Trăsnit! Sunt moartă de foame. Asta înseamnă câte trei blide fiecare.

— Ba nu. Înseamnă șase blide pentru mine și niciunul pentru tine! a zis Ghenling scuturându-se tot de răs.

M-am bosumflat, m-am uitat urât la el și, ridicând vocea, am spus:

— Ce rău ești, Ghenling! Și lacom! Vreau și eu niște *tsampa*!

Ghenling era încântat.

— Nu, ție nu-ți dau *tsampa*. Nu le face bine fetițelor străine.

— Dar nu sunt străină! Și nici nu mai sunt o fetiță, acum am crescut. Am *doisprezece* ani.

— Dacă nu ești străină, cum se face că ai fața asta albă și caraghioasă?

Am încercat să-l plesnesc peste braț, fiindcă asta îl amuza întotdeauna copios, și am spus:

— Nu e albă, doar că nu e la fel de smeadă ca a ta.

Ghenling s-a prins cu mâna de braț și, dând piteni, a luat-o înainte, gemând în gura mare de o durere închipuită și strigând:

— Sembur! Salvează-mă de Jani! Iar mi-a rupt brațul! Ține-o mai bine în lanț, ca pe urși!

Sembur s-a răsucit în șa și a strigat către mine:

— Ce-i cu zbieretele astea, Jani?

— Nimic, Sembur. Ghenling se ține iar de glume trăsnete.

— Bine. Bun băiat. Sembur a dat din cap spre Ghenling adresându-i un zâmbet mai degrabă furios, cum știa el. Îi plăceau oamenii care erau veseli și nu se văicăreau niciodată.

Zece minute mai târziu, caravana noastră intra în curtea mănăstirii pe porțile largi din zidul exterior. Mulți lama și călugări erau adunați acolo, așteptându-ne. Toți lama purtau pălării roșii țuguiate. Călugării erau cu capul descoperit, unii dintre ei fiind foarte tineri, întrucât băieții puteau intra în ordinul mănăstirii Galdong încă de la vârsta de nouă ani. Erau acolo și câțiva demoni, în realitate călugări și femei sfinte îmbrăcați în robe dungate strălucitoare și purtând pe cap măști mari ce închipuiau niște monștri crânceni cu colți ascuțiți, pene în formă de solzi și ochi bulbucați.

Trei lama aveau niște trâmbițe foarte lungi, mai lungi

decât un stat de om. Erau făcute din cupru ornat cu argint, corali și turcoaze. Clopotul fiecărei trâmbițe stătea rezemat pe umărul unuia dintre băieții-călugări, iar cei trei lama suflau acum în trâmbițe în timp ce alți lama și călugări băteau tobele și cimbalele.

Toate astea se făceau pentru a alunga demonii pe care i-am fi putut aduce cu noi din Bod, o dată cu caravana. Pe măsură ce zgomotul creștea, demonii închipuiți, cu măștile lor oribile, au început să alerge de colo-colo speriați și, în cele din urmă, au fugit din curte, pentru a da o pildă demonilor adevărați, în speranța că aveau să facă și ei la fel.

Mi-a plăcut întotdeauna ceremonia de izgonire a demonilor, mai cu seamă la sărbătorile mari, când lama și călugării mergeau în procesiune cu sutele, iar în jur țopăiau zeci și zeci de demoni închipuiți. Lui Sembur toate astea i se păreau o tâmpenie. Acum, urmărea impasibil, pufnind din când în când. Mi-a zis: „N-au minte nici cât niște țânci. Uită-te numai la ei”.

L-am luat de mână, urmărind cum călugării care băteau din tobe înaintau spre demoni.

— Oh, Sembur, nu știu ce să zic. Mie mi se pare nostim.

— Ah, nostim – da, asta-i altceva. N-am nimic împotriva chestiilor astea de carnaval, numai că ei fac asta de dragul *religiei*, ceea ce-i o neghiobie.

— De ce-i o neghiobie?

— Cum de ce? Păi, fiindcă religie înseamnă ce e în Sfânta Biblie, de-aia. Nu să te împopoțonezi și să țopăi ca niște clovni la circ.

— Ce-s ăia clovni la circ, Sembur?

A coborât privirea spre mine, oftând:

— Mi-e tare greu să-ți explic anumite lucruri, Jani. Nu-i vina ta, dar n-ai habar cam de nimic. Nu știi decât ceea ce am fost eu în stare să-ți spun, și mai tot timpul pricepi totul denaturat. Ascultă bine: circul este un cort mare de tot unde sute de oameni vin să vadă cum alți oameni fac

acrobații, își vâra capul în botul leilor și chestii de soiul ăsta. Câteodată merg pe sârme lungi, sus de tot, în bolta acoperișului. În fine, clovnii sunt niște tipi care se îmbracă foarte caraghios, își vopsesc nasul în roșu, după care fac tot felul de giumbușlucuri și tâmpenii ca să stârnească râsul.

Nici nu-mi puteam închipui cum ar arăta un cort atât de uriaș. Nu cred că s-ar găsi în toată lumea asta destul pâr de iac ca să faci așa ceva. Oricum, tot ce îmi zugrăvisese Sembur depășea pentru mine orice imaginație.

După ce demonii au fost puși pe fugă, iar zgomotul s-a stins, trei lama cu suluri albe de hârtie și condeie au început să cerceteze încărcătura noastră, avându-l în preajmă pe Moș Tashi. Sembur și cu mine urma să fim plătiți pentru munca noastră în funcție de valoarea caravanei, or eu mă gândeam că, dacă aveam noroc, puteam căpăta cel puțin cincizeci de rupii pentru această călătorie.

La un moment dat, îmi venise greu să înțeleg cum de nu ne număram printre cei mai sărmani oameni din sat, fiindcă nu câștigase aproape nimic în afară de plata pe care o primeam pentru „escortă”, cum zicea Sembur. Fiind străini, nobilul care era proprietarul întregului pământ din jurul satului Namkhara n-a vrut niciodată să ne arendeze și nouă un teren pentru agricultură sau pentru pășunat, iar Sembur nu avea o altă îndeletnicire. Acum, când mă făcusem mare, puteam câștiga suficientă făină de orz și destule legume cât să avem să ne hrănim, ajutându-l pe un fermier numit Bhola, care avea câțiva iaci. Sembur mai câștiga și el uneori câte ceva, ajutându-l pe fierar sau pe casap, însă nu se putea ține niciodată de treabă prea multă vreme, întrucât aceste două meserii erau considerate drept cele mai înjositoare, iar oamenii care le practicau trăiau ca niște proscriși chiar la marginea orașului. N-am fi putut pune niciodată în gură vreo bucățică de carne, dacă ar fi fost să trăim doar din ce câștigasem astfel.

Trecuseră trei ani deja de când îmi dădusem seama că Sembur avea o sursă tainică de bani. Pe vremea aceea, parcă sărăceam pe zi ce trecea, hrănindu-ne în principal cu *tsampa* și fasole. După aceea, Sembur m-a dat în grija Chelei și a celor doi soți ai ei, plecând în sud cu o caravană, tocmai până în Nepal. Numai că nu s-a întors cu aceeași caravană. S-a întors singur, la trei săptămâni după caravană. Celor din neamul lo-bas le-a lăsat impresia că se dusesse până în India să procure cartușe pentru pușca lui minunată, și într-adevăr s-a întors cu peste patruzeci de încărcătoare a câte opt gloanțe fiecare. A adus, însă, și un sac întreg de monede de argint, pe care le-a ascuns acasă la noi într-un loc tainic – o scobitură săpată în spatele unei pietre mari de lângă vatră.

Comoara asta ne-a ajuns să trăim câțiva ani; am intuit atunci că Sembur adusesse banii ăștia la fel cum făcuse și ultima oară când călătorise în sud, pe vremea când eram foarte mică. Cu timpul, se cheltuiseră, iar acum venise cu alții. Am spus, cam uluită, holbându-mă la sacul cu arginți:

— Măiculiță, Sembur! De unde ai făcut rost de atâția?

— Nu mai spune „măiculiță”, domnișoară. Nu permit să vorbești urât.

— Dar și tu zici la fel.

— Asta-i altceva. Și oricum, n-ar trebui nici eu să vorbesc așa.

— Bine, am să încerc să nu mai spun asta. Dar de unde ai căpătat atâta bănet? Fiindcă, nu-i așa, n-avem nimic de vândut?!

Sembur a pus la loc piatra peste locul cu scobitura secretă, după care s-a ridicat în picioare.

— Când am venit aici prima oară, am adus câteva dintre lucrurile care au aparținut mămicii tale. Niște bijuterii, pricepi? De drept, ți se cuvin ție, numai că am fost să vând câteva ca să avem din ce trăi.

— Nemaipomenit! Au mai rămas multe?

— Suficient cât să ai un cheag când te faci mare.

— Mă lași să le văd și eu, Sembur?

— Când ai să mai crești un pic, dacă ești fetiță cuminte. Asta înseamnă să nu suflă o vorbă nimănui. Dar nimănui, pricepi?

— Da, în regulă, Sembur. Promit. Jur cu mâna pe inimă.

Mi-am ținut promisiunea și eram convinsă că nu știa nimeni de comoara tainică a lui Sembur, întrucât el avea grijă să nu fie niciodată cumva extravagant. Până acum, nu mă mai gândisem de mult la bani sau la bijuterii, însă mi-au revenit în minte când stăteam în curtea mănăstirii Galdong, așteptându-i pe lama să evalueze caravana. Vorbeam cu poneiul meu, Pulki, spunându-i că a fost fată bună și că aveam să-i dau mult de mâncare când ajungeam acasă, când brusc am remarcat că șaua ei, pe care o reparasem de nenumărate ori, se stricase de tot, așa că am început să mă întreb dacă nu izbuteam cumva să-l conving pe Sembur să-mi cumpere una nouă de la Hauki Tăbăcarul.

M-am hotărât să-l rog asta mâine, după ce se mai odihnea, și am continuat să stau de vorbă cu Pulki. Călăream pe ea de când lumea și o iubeam foarte mult; nu fusese tânără când o cumpărase Sembur, așa că acum era destul de bătrâioară. Speram că dobândise multe merite în această viață, astfel încât în viața următoare să se nască sub forma unei fete cu care să mă pot juca, dacă m-aș fi întâlnit cu ea. O dresasem pe Pulki să caute în buzunarul de la pelerina mea vreo prăjiturică de hrișcă îndulcită cu miere; mă gândeam că după ce murea aveam să port întotdeauna în buzunar câte o prăjitură, pe care să i-o dau unei fete care ar ști să caute bucățița savuroasă.

Îi explicam toate astea lui Pulki, șoptindu-i la ureche, când l-am auzit pe Sembur rostind cu voce joasă:

— Alo. Ia te uită cine apare.

Am întors capul și am văzut un lama dolofan și

durduliu la față, care se îndrepta spre noi. Era Mudok, secretarul-șef al lui Rild, Marele lama de la Galdong; am simțit că mi se taie picioarele. Se părea că urma să fim convocați la el, ceea ce însemna că semnele ne erau din nou potrivnice. Când am ridicat privirea spre Sembur, am observat că era tras la față și că ochii lui aveau o expresie sumbră. Fusesse bolnav cât trecusem prin defileu, la fel cum se întâmplase și pe timpul surghiunului nostru de iarnă. Știam cât de groază îi era probabil să petreacă două-trei săptămâni de iarnă pe dealuri, într-un cort, și îmi venea să plâng de mila lui.

Mudok s-a oprit în fața noastră, s-a uitat la Sembur, după care la mine, spunând:

— Marele Lama vrea să vorbească cu Sembur.

— Sunt de acord, prea cucernice. La ce oră îi convine Înalțimii sale să ne primească?

— Acum.

Întorcându-se, a luat-o înainte prin curte spre mănăstire.

M-am repezit să întreb:

— E fiindcă semnele prevestesc de rău pentru noi?

Mudok s-a oprit, răsucindu-se pe jumătate și, privind în jos spre mine, cu capul înclinat ușor pe umăr, ceea ce făcea să i se clatine un pic pălăria roșie și țuguiață, încruntându-se parcă nedumerit a zis:

— Nu e ca înainte. Este o altă chestiune, ce decurge dintr-o viziune a Oracolului.

Eram speriată și i-am explicat repede lui Sembur în timp ce îl urmam pe Mudok pe scara cu trepte largi, iar apoi înăuntru, prin ușa somptuoasă.

— Oracolul? a bombănit Sembur.

— În fine, nu știu dacă ăsta e cuvântul potrivit în „Hinglish”, însă e un fel de prezicere a viitorului făcută de o femeie sfântă, or când te-am întrebat ce înseamnă oracole în Sfânta Biblie ai zis că e un fel de a ghici viitorul.

— Și ce zice despre noi?

— Mudok nu mi-a spus. Cred că trebuie să mai așteptăm până ce ne vedem cu Rild.

Fuseserăm chemați odată la mănăstire și așteptasem patru ceasuri până să ne întâlnim cu Rild. Astăzi, însă, Mudok spusese „acum”, așa că nădăjduiam să nu zăbovim prea mult. În mănăstire nu prea pătrundea lumina zilei, întrucât majoritatea ferestrelor aveau obloanele trase. Toate holurile și coridoarele erau luminate cu zeci de lămpi aurii, în care dansau și pâlpâiau mici flăcări sclipitoare. Treceam pe lângă capele, în care statuete de argint, înfățișând zei și zeițe stăteau cu picioarele încrucișate pe niște socluri pe lângă pereți. Erau culoare unde măști reprezentând sute de diavoli priveau amenințător în jos, spre noi. Undeva un gong mare bubuia stins pentru a marca un ritm. Am trecut printr-un culoar tapetat cu panouri de mătase, pictate cu nenumărate și felurite animale și păsări, am luat-o apoi în sus pe o scară îngustă și întortocheată, trecând printr-un alt hol cu stâlpi de lemn drapați în mătase roșie. Aici, într-o nișă măreață, în capăt, stătea ghemuit un demon enorm cu un singur ochi verde în frunte și niște coarne lungi și roșii. În fața demonului, stăteau în picioare doi călugări, fiecare bătând darabana pe un craniu de berbec, cu niște bețișoare subțiri din abanos negru.

Pe toate coridoarele erau racle mici, fiecare cu câte un bastonaș de tămâie arzând mocnit deasupra, așa că aerul era îmbâcsit și greșos de la atâta fum parfumat. Am ajuns, în cele din urmă, în anticamera unde mai așteptasem și altă dată să fim primiți în audiență. De data asta, nu mai aștepta altcineva. Mudok a luat două „khabtas” dintr-un maldăr care atârna de un inel mare de fier pe perete și ne-a dat fiecare câte una. Nu aveam voie să dăm ochii cu Marele Lama fără aceste eșarfe albe și înguste, întrucât nu putea avea loc niciun salut ceremonios, dacă persoana inferioară prin naștere nu oferea o „khabta” celei superioare prin naștere.

Mudok s-a oprit cu mâna pe ușa mare și s-a uitat iritat spre noi. Nu-mi plăcea de Mudok. E-adevărat că murdari, prăfuiți și prost îmbrăcați cum eram nu se cădea să apărem în fața Marelui Lama, dar asta nu era vina noastră. I-am șoptit încetișor lui Sembur: „Să nu încerci să vorbești pe limba lor, acolo, înăuntru. Te rog, Sembur. Te rog să discuți prin mine”. Mi-aduceam aminte cum fusese ultima oară, când Sembur încercase să lege laolaltă puținele cuvinte pe care le reținuse. Folosise modalitatea necioplită de adresare potrivită discuției cu țăranii, iar eu mă tăcusem stacojie de jenă.

Acum a bombănit morocănos:

— Bine, bine. Știu când trebuie să-mi țin gura.

În clipa următoare, Mudok a deschis ușa cu un gest larg și ne-a făcut semn să intrăm.

Lumina zilei se revărsa în camera Marelui Lama printr-o uriașă fereastră arcuită. Pe pereți atârnav brocarturi aurii, iar podeaua era acoperită cu covoare făcute din piele albă de capră. Într-o parte, lângă fereastră, se afla un birou de lemn, foarte mare, cu călimări, condeie, suluri și nenumărate hârtii. Un Buddha imens, auriu, se înălța lângă peretele dinspre răsărit. Rild stătea cu spatele la fereastră, cu picioarele încrucișate ca Buddha, pe un postament scund pe care erau pictate lighioane stranii, cu nuanțe de verde și auriu. Nu avea pălărie pe cap; avea țeasta netedă și boltită, deasupra ochilor calmi.

Ne-am oprit în fața lui, oferindu-i simbolic eșarfele albe, fără să spunem nimic, fiindcă se cădea ca primul să vorbească Marele Lama. A fluturat ușor din mâna firavă, privind într-un punct undeva între noi doi, a zâmbit stins și a zis:

— Vă întâmpin cu o binecuvântare.

— Fie ca binecuvântarea voastră să ajute eliberării noastre din ciclul re-nașterilor, Înălțimea voastră, am zis eu.

L-am înghiontit pe Sembur, care s-a îndreptat țeapăn de spate, cu mâinile pe lângă corp, cu călcăiele apropiate,

rostind tare și rapid:

— Sunt nespus de fericit să vă găsesc sănătos, domnule.

— Zice că vă este nespus de recunoscător pentru binecuvântarea pe care ne-ați dat-o, Înălțimea voastră.

Rild a încuviințat din cap, cu un aer absent. Încet, și-a ațintit privirea asupra mea, după care s-a uitat parcă prin mine:

— E greu de știut unde se află meritul, a zis el cu glasul cântat. A vorbi înseamnă a acționa, or orice acțiune duce neapărat la suferință, căci aceasta este legea karmei. Totuși, dacă vorbesc și povestesc ce a văzut Oracolul, aș putea pesemne să evit distrugerea unei ființe umane... dobândind astfel merit, a adăugat el, licărind din ochi spre Sembur.

Așteptam; inima mi se zbătea în piept. Se părea că Rild fusese prevenit de vreo primejdie care îl amenința pe Sembur, însă nu cutezam să-l îndemn să vorbească. Au trecut așa cinci minute, fără să se rostească niciun cuvânt. Rild privea în gol.

Sembur privea și el în gol, holbându-se într-un punct deasupra capului lui Rild. Eu stăteam acolo, în picioare, încercând să ascund neliniștea care mă rodea pe dinăuntru.

În cele din urmă, Marele Lama a spus cu simplitate:

— Oracolul a văzut un demon care și-a luat înfățișare omenească. Demonul vine din sud, să-l ia pe Sembur și să-l nimicească.

Am simțit că mi se scurge tot sângele din obraji. Lângă mine, Sembur a spus tăios:

— Ce se întâmplă, Jani? Ce-a zis? Te simți bine?

— M-a... m-a cam șocat ce-a zis. M-am întors spre Sembur și i-am tradus cuvintele lui Rild. Sembur nu credea în Oracole, în afară de cele de odinioară, din Sfânta Biblie, însă, spre uimirea mea, m-a privit ținând câteva secunde, cu ochii mijiți, după care a spus încet:

— Știe Măria sa cum arată demonul ăsta, Jani?

M-am adresat lui Rild:

— Mă roagă să vă întreb dacă Oracolului i-a fost dat să vadă cum arată demonul, Înălțimea voastră.

Rild s-a holbat în gol pentru un timp, după care a închis ochii. S-a lăsat tăcerea. L-am auzit pe Sembur foindu-se lângă mine, trăgând aer ca și cum voia să vorbească, și am întors capul repede, punând degetul pe buze și încruntându-mă ca să îl fac să tacă. Nu înțelegea că Marele Lama îmi răspundea la întrebare în felul lui. Nu ne rămânea decât să așteptăm.

Au trecut câteva minute, după care ușa din dreapta noastră s-a deschis, în cameră intrând o tânără rasă pe cap, îmbrăcată cu o rochie albă; în urma ei venea Mudok, care aducea o tavă de argint, cu un castron din sticlă obișnuită și un clondir. Acesta era aproape plin cu un fel de lichid negru ca tușul. Fata s-a dus până în fața lui Rild, făcând o plecăciune. Ținea gura ușor deschisă, avea o față ștearsă, inexpresivă, fără niciun semn de vioiciune.

Rild a deschis ochii și a spus:

— Te-am chemat ca să scrutezi din nou întunericul, copilă, să afli cum arată demonul care vine din sud.

Mi-am dat seama atunci că fata aceasta era Oracolul sau, în fine, unul dintre Oracolele mănăstirii. Fetei i-au trebuit, se pare, câteva secunde până să pătrundă înțelesul cuvintelor lui Rild, după care a spus: „Așa voi face, Înălțimea ta”. S-a întors spre Mudok, care turna lichidul negru în castron. După ce a terminat, s-a dus spre fată și i-a întins castronul. Ea a înclinat ușor din cap, privind fix la suprafața neagră și lucioasă a lichidului. După câteva momente, a început să clipească repede din ochi, apoi a ridicat pleoapele și întregul ei trup s-a făcut parcă țeapăn. Când a vorbit, avea vocea schimbată, mai pițigăiată, mai tăioasă și mult mai vioaie.

— Călărește pe un cal negru. A luat înfățișarea unui om dintr-o țară străină. Aceeași țară din care vine și străinul din Namkhara, numit Sembur. Demonul vine să-l ia pe Sembur și să-l nimicească. E un... vocea fetei s-a

stins o clipă, ezitând, după care... războinic, cel care vine, trimis de un războinic mai mare, fiindcă... fiindcă Sembur a făcut ceva rău.

S-a lăsat tăcerea. Rild a zis foarte încetișor:

— Spune-mi cum arată demonul, copilă.

Aceasta s-a holbat în jos la negreala lichidului, și am simțit un fior de teamă pe șira spinării.

— Cizme lungi, făcute într-o țară îndepărtată, a zis ea, gânditoare. Blană albă care să-i acopere corpul și o pușcă pusă într-o cutie legată de șa. Buzele fetei s-au arcuit într-un zâmbet straniu. Demonul ăsta e tânăr, a continuat ea. Părul negru, tare cârlionțat, ochii cum e cerul senin la asfințit. Mândru... prea mândru. Numai că mândria îi va fi ființă. A început să vorbească mai repede, respirând greoi. S-a născut din vultur și leopardul de zăpadă, și totuși amândurora le e frică de el. Va coborî în întunecime, iar apoi va veni cel fără de sânge, Omul de Argint, Mâncăul de Suflete...

Fata găfâia acum, bolborosind pe un ton strident, astfel încât era greu de urmărit ce spunea.

— ...și e o datorie de plătit, iar în Anul Dragonului Pădurilor vor veni în ținutul Bod, pentru a prinde lacrima care a picurat din ochiul Celui Luminat...

Glasul i s-a preschimbat într-un țipăt ascuțit, după care a amuțit brusc. Tremura din toate măduarele ca un arc întins, iar pe buze îi apăruseră stropi de spumă. După aceea, plămânii i s-au golit cu un suspin prelung, trupul i s-a relaxat, iar fața i s-a făcut ca o mască, lipsită de viață, preschimbând-o în aceeași fată molatică, posomorâtă, cum fusese înainte de a scruta bolul de întunecime.

Rild a făcut un gest ușor cu mâna. Fata s-a înclinat în fața lui și, întorcându-se, a pornit spre ușă, urmată de Mudok care ducea tava, cu castronul și clondirul. Îmi venea greu să mă abțin să nu clănțân din dinți; brusc mi s-a făcut frig, deși în cameră era cald. Multe din cele spuse de fată nu aveau nicio noimă pentru mine, însă era suficient de limpede că o persoană foarte periculoasă

căuta să-i facă rău lui Sembur, ceea ce mă speria cumplit. Până în urmă cu doi ani, nu mi-ar fi fost teamă pentru Sembur, fiindcă fusese întotdeauna mai voinic, mai puternic, mai încrezător decât toți bărbații pe care îi cunoșteam, însă acum lucrurile stăteau altfel. Pasul lui nu mai era atât de sprinten, părul îi mai încărunțise, iar pe obraji îi apăruse un păienjeniș de vinișoare.

Vorbea Rild:

— Informează-l pe Sembur că nu e suficient doar să părăsească Namkhara. Trebuie să plece din Smon T'ang, pentru ca ținutul nostru să nu fie întinat de disputele dintre cei ce nu sunt de-un neam cu noi.

În timpul ăsta Sembur bombănea spre mine, nerăbdător:

— Ce-a zis? Ce-i cu demonul ăsta, Jani? Haide, fetițo, nu mai sta așa ca proasta-n târg! Ce-a tot spus, zi?

Mi-am strâns capul între palme și am șoptit disperată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură, Sembur! Am să-ți spun *mai târziu*. Încerc să aud ce spune Marele Lama!

Cred că Sembur a amuțit de șoc, fiindcă nu se mai întâmplase să-i vorbesc așa. M-am înclinat spre Rild și am zis:

— Iertați-mă, Înălțimea voastră.

Pentru prima oară s-a uitat drept la mine și am înțeles din ochii lui că se înveselise un pic. După aceea, privirea lui a devenit din nou distantă.

— Se împlinește o lună de când Oracolul a vorbit, a continuat el. I-am trimis mesaje dascălului meu, Abatele de la Lo Mantang, și însuși regelui. Toate mănăstirile au studiat augurii și nu încapă nicio îndoială în privința faptului că Sembur trebuie să plece din Smon T'ang, căci altminteri ne paște o catastrofă. Au trecut șapte nopți de când a căzut o stea la sud, iar Oracolul de la Lo Mantang a declarat că acest fenomen prevestește venirea demonului străin înainte de a fi lună plină.

Șocată, am înțeles că demonul putea apărea din clipă

în clipă. Cu vocea tremurândă, am zis:

— Unde să ne ducem, Înălțimea voastră?

— Întrebarea aceasta e valabilă pentru Sembur.

Din nou ochii șterși s-au concentrat pentru un moment asupra mea, iar Rild a spus apăsător:

— Ție ți se permite să rămâi, copilă. Poți deveni novice aici, studiind Calea cea Dreaptă.

— Nu, Înălțimea voastră, am spus eu tulburată, trebuie să plec cu Sembur.

Marele Lama m-a privit lung, în tăcere, timp de două minute, după care a ridicat ușor din umeri.

— Fiecare trebuie să dobândească povara karmică pe care o dorește. Fii binecuvântată, copilă.

Mâna lui s-a mișcat din nou ușor, apoi Marele Lama a închis ochii și am avut senzația că Sembur și cu mine rămăseserăm parcă singuri în cameră. Ușa s-a deschis, iar Mudok și-a făcut apariția. N-a spus nimic. Când s-a întors, am pornit după el, pășind în urma lui prin labirintul de holuri, scări și coridoare până când, în cele din urmă, am ajuns afară, sub soarele de iarnă.

Probabil că începusem să plâng fără să-mi dau seama, fiindcă aveam lacrimi pe obraji. Ștergându-mi-le, am zis:

— Iartă-mă, Sembur. Adică iartă-mă că am spus „pentru numele lui Dumnezeu” și că ți-am zis să taci din gură. Nici nu mi-am dat seama ce făceam.

— Nu contează, scumpo, a spus Sembur, cu glasul duios, rezemându-și mâna pe umărul meu, în timp ce ne îndreptam spre ponei. Marele Lama a spus că trebuie s-o șterg, așa-i?

Am încuviințat din cap.

— Până și regele a zis la fel. Și Abatele-șef de la Lo Mantang, unde se ține marea sărbătoare. E pentru că nu vor să apară aici demonul străin, care să le pricinuiască o sumedenie de necazuri.

Sembur a încuviințat din cap, cu un aer sumbru.

— Să-mi povestești totul de-a fir-a-păr, când ajungem acasă, Jani. Mă duc doar să iau plata care ni se cuvine de

la Moș Tashi.

Lama încheiaseră operațiunea de prețaluire a caravanei și puseseră deoparte ceea ce trebuia dat mănăstirii. Am văzut că Moș Tashi a făcut scandal nevrând să plătească amărâtul acela de pumn de monede de argint înainte de a ajunge la Namkhara, însă Sembur se postase acolo cu o mutră cruntă, stând așa cu mâna întinsă până ce moșneagul a început să scotocească în punga cu bani.

Zece minute mai târziu, pornisem din nou la drum, străbătând ultimii kilometri până în Namkhara, satul care însemnase pentru mine „acasă” de când mă știam pe lume, dar care nu va mai fi căminul meu. Sembur călărea gânditor. Știam că avea să mă descoasă cu de-amănuntul de îndată ce ajungeam acasă și încercam să-mi amintesc fiecare cuvânt rostit de Oracol în transă, în timp ce privea fix în întunecime, încercam totodată să traduc cât mai bine în „Hinglish” tot ce spusese fata, căci cele două limbi difereau atât de mult, încât orice traducere dintr-una în cealaltă era foarte dificilă.

Când am ajuns în Namkhara, umbrele se alungiseră deja. Spre sud, piscurile înalte de la Annapurna și Dhaulagiri luaseră parcă foc de la soarele care apunea, iar peretele munților Himalaya se întindea spre vest, atât de înalt, încât părea un nor solid înfipt în cer. Îmi plăcuse dintotdeauna cel mai mult să stau pe podeț, acolo unde râul ocolea Namkhara, și să privesc asfințitul soarelui în spatele uriașelor vârfuri crestate ale munților. Sau dacă duceam animalele la păscut în zori, întorcându-mă cu iacii pentru muls, mă cuprindea întotdeauna o senzație de bucurie contemplând cum munții, la răsărit, se făceau aurii pe măsură ce soarele trezea lumea la viață. Nu mă gândeam, însă, la lucrurile astea în acea zi din ultima noastră caravană, când am intrat în Namkhara, fiindcă eram prea necăjită și speriată.

Moș Tashi a mânat caravana spre grajduri și spre depozitul din mijlocul satului. Sembur și cu mine, după ce ne-am luat repede la revedere de la Ghenling și alți

câțiva oameni, ne-am îndreptat spre casa cu două etaje, construită din piatră brută și argilă bătătorită, unde aveam închiriate niște camere la parter, de la cei doi frați care fuseseră soții Chelei. Ei erau proprietarii casei și se însuraseră acum cu altă femeie, pe care o chema Kachke, o văduvă cu doi copii. Călărind agale, pe drumul întortocheat care ducea spre casă, am trecut pe lângă dughenele și prăvăliile luminate de felinare aurii, unde activitatea era în toi. Bijutieri cu tăvi pline de turcoaze, ghicitoare, telali, croitori, bărbați și femei cu tarabe încărcate de zahăr și orez, calupuri de ceai, unt, grâne și nenumărate legume.

Pe alte tarabe vedeai carne de vânzare: capră și porc, oaie și pui, în timp ce meșterii ofereau picturi pe suluri de pergament, imagini religioase și ornamente din aur sau argint filigranat. Ne cunoștea toată lumea din Namkhara, fiindcă eram străini. Și dacă aș fi trăit acolo tot restul vieții, aș fi rămas mereu o străină pentru ei. Aveam, însă, câțiva prieteni printre lo-bas, în special părinții copiilor cu care lucram sau mă jucam, așa că am fost salutați de câteva ori cu voie bună în drum spre casă. Ce ușurare pentru mine să descopăr că demonul străin din sud nu ajunsese încă în Namkhara. Mi-am dat seama de asta fără să fie nevoie să întreb direct, căci, dacă s-ar fi întâmplat ca vreun străin să intre în urbe, toată lumea ar fi discutat despre eveniment.

Așa că scăpasem de el până mâine, măcar, fiindcă în jurul satului Namkhara se afla un zid înalt, cu o singură poartă, care se închisese pe timp de noapte după ce intrase caravana. Paznicii nu dădeau voie nici unui străin până la revărsatul zorilor.

După tot ce spusese Marele Lama, eram sigură că trebuia să plecăm în altă țară și mă întrebam unde avea să decidă Sembur că era mai bine să mergem. Cum demonul venea dinspre sud, poate că era preferabil să mergem spre nord, în ținutul Bod, sau mai departe chiar, acolo unde trăiau oamenii galbeni. Mă întrebam, de

asemenea, la ce se referise fata când pomenise de nu știu ce lucru rău făcut de Sembur, ceea ce constituia motivul pentru care fusese trimis demonul străin să-l nimicească. Indiferent ce viziune i se arătase în lichidul negru și strălucitor, știam că într-un fel văzuse totul greșit, fiindcă în persoana lui Sembur nu era nimic rău.

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns acasă a fost să ne ducem poneii în micul grajd de vizavi, unde i-am hrănit și i-am adăpat, frecându-i bine pe corp cu niște paie. Nu așa făceau cei din neamul lo-bas, însă obiceiul acesta îmi fusese înrădăcinat de Sembur. „Trebuie întotdeauna să faci cum se cuvine, Jani. Indiferent cât de obosită ai fi, întâi ai grijă de cal, de pușcă, de subalterni, și abia după aceea de persoana ta.”

Când mi se întâmpla să-mi fie lehamite din cauza oboselii, dar trebuia să mă ocup de Pulki înainte de a mă odihni sau de a mânca, descoperisem că mi-era greu să fac asta doar dacă mă gândeam că aș fi putut proceda altfel, dar acum eram în stare s-o frec pe Pulki pe corp, să o curăț și să o hrănesc, fără să mă mai gândesc cât de istovită eram. Chiar și în această zi, când se părea că aveam să mă gândesc la atâtea, mintea mea era complet goală de orice grijă, în timp ce mă ocupam de poneii noștri.

După aceea, am traversat strada înapoi, am schimbat câteva vorbe cu Kachke, care îl alăpta pe bebelușul abia născut, și am intrat în casă. Era foarte plăcut la noi acasă, fiindcă Sembur muncise din greu să facă multe îmbunătățiri de-a lungul anilor. Aveam un salonaș, o bucătărioară cu o plită de fontă și un dormitor pe care Sembur în urmă cu trei ani îl despărțise printr-un paravan de lemn, fiindcă mă făceam mare, zicea el. Pe pardoseala de piatră aveam preșuri, iar Sembur atârnașe niște bucăți de hârtie pe pereții dormitorului meu, ca să-l înfrumusețeze. Aveam paturi, două mese și patru scaune, toate făcute de Timoo dulgherul, precum și niște perne mari și câteva cutii în care să ne ținem hainele de rezervă

și alte lucruri. Fiecare cameră avea fereastră, cu o perdea din piele de iac întinsă bine peste rame de lemn. Puține camere în Namkhara aveau ferestre așa bune ca ale noastre.

De îndată ce am intrat, Sembur a așternut o pătură veche pe masă și s-a apucat să-și curețe meticulos pușca. Eu am deschis toate ferestrele pentru câteva minute ca să aerisesc camerele, după care mi-am luat sacul cu cremene. Pe plita de fontă am pus niște praf uscat obținut frecând frunzele unei plante de munte numite „murghim”. Astfel aprindeam numaidecât pulberea cu o bucată de cremene și în scurt timp focul ardea strașnic, cu balebă uscată de iac, în șemineul mare din salonaș. Am aprins focul și la plita din bucătărie, am închis ferestrele, am aprins câteva lămpițe, după care am ieșit afară cu o găleată din piele să aduc apă dintr-un bazin construit de Sembur.

În timp ce apa se încălzea pe plită într-o oală mare de fier, am luat câteva monede din ceea ce încasase Sembur și am dat fuga la piață, să cumpăr ceva de mâncare. Când mă întorceam, m-am întâlnit cu Armin, băiețelul de trei ani al lui Kachke. În loc să se joace cu ceilalți copii, stătea de unul singur, foarte amărât, așa că s-a bucurat se pare când l-am luat în brațe și l-am dus acasă. Pe atunci, întâmplarea nu mi-a spus nimic, însă aveam să-mi amintesc de ea mai târziu.

Când am ajuns acasă, Sembur terminase de curățat pușca, despachetase desagiile noastre de la șa, pusese deoparte hainele murdare, pregătindu-le pentru spălat, și făcuse ordine peste tot. Luase oala mare cu apă caldă, pusese o altă pe plită în locul ei, iar acum era la el în dormitor, cu perdeaua trasă, și făcea baie. Auzeam cum stropea abundent cu apă, pufăind în cădiță și turnându-și apă cu o cană. Știam că după ce termina să se spele, își ascutea cu grijă briciul, după care se bărbiera, având mare grijă să-și ferească mustața. În cele din urmă, dădea cu ceară vârfurile mustății, își puneă o tunică

curată, pantaloni și o haină de lână, fiind gata în fine să vină la masă.

Eu m-am dus în bucătărie, am tăiat în bucăți mici halca de oaie pe care o cumpărasem, după care am înfipt carnea în frigăruia lungă și subțire din salonaș, unde focul ardea acum puternic. Am spălat și am pregătit niște cepe, napi și varză, am făcut un castron mare cu *tsampa*, și am pregătit niște ceai din sortimentul care îi plăcea lui Sembur cel mai mult, să-l am gata pentru servit.

Până am terminat toate astea, s-a încălzit apa să fac și eu baie. Am luat oala de pe plită, m-am dus cu ea la mine în cameră, am umplut cada pe podea, m-am dezbrăcat și am făcut niște spumă bună cu o bucată de săpun galben pe care îl pregăteam din grăsime de iac și cenușă de lemn. M-am spălat întâi pe cap, fericită că aveam părul scurt și se putea usca repede, după care m-am limpezit cu apa rămasă în oală și m-am vârat în cadă.

Sembur mi-a strigat de dincolo de despărțitură:

— Ți-ai cărat singură apa aia fierbinte?

— Da, dar a fost ușor, m-am descurcat.

— E prea mare greutatea pentru tine, Jani. Data viitoare să mă chemi pe mine.

— Bine, Sembur. Dar să știi că sunt atentă, pe cuvânt.

M-am șters cu prosopul meu mare și cenușiu, mi-am pus o vestă curată și ciorapi din lână groasă, apoi tunica mea roșie, pantaloni matlasați și pantofii de casă, cărora Sembur le spunea papuci. După nicio oră, stăteam amândoi la masă lângă foc, iar în fața fiecăruia se afla câte o farfurie plină cu mâncare, mirosind îmbietor. Mi-am lipit strâns palmele una de cealaltă, am strâns ochii tare și am încercat să nu fiu nerăbdătoare în timp ce Sembur rostea solemn: „Pentru ceea ce vom primi, fie ca Domnul să ne facă veșnic recunoscători”.

Am spus amândoi „Amin”, după care am început să mâncăm; au trecut aproape cinci minute până ca unul dintre noi să găsească răgazul de a vorbi. Apoi, Sembur m-a privit peste masă, a zâmbit cam trist și a spus:

— Ce fată bună ești, Jani. Mi-aș fi dorit să fi putut face mai multe pentru tine, draga mea.

Am ridicat ochii surprinsă, mi-am amintit că trebuia întâi să termin de mestecat ce aveam în gură, am înghițit mâncarea, așa cum mă învățase Sembur, și am zis:

— Nu văd cum ai fi putut face mai mult. Avem o casă frumoasă și, după părerea mea, mâncăm mai bine decât mai toți cei din neamul lo-bas.

— Mda, presupun că aspectul ăsta nu-i prea rău. Dar acum te-ai făcut mare, și... în fine, nu știu ce-o să se întâmple, Jani. Vreau să zic că ar fi trebuit să fac ceva pentru viitorul tău, numai că n-am fost niciodată în stare să mă gândesc ce să fac. A clătinat din cap, tulburat. Aici intervine educația. Dacă aș fi fost un om cultivat, aș fi știut cum să procedez.

— Ah, nu începe iar. Ești mai cultivat decât toți ăștia din Namkhara.

— Doar în comparație cu ei. Am făcut ceva școală când eram băiat la oaste, atâta tot, dar după aceea n-a mai fost decât armata. S-a uitat atent la mine. Să nu crezi că am ceva cu armata. Bărbații învață acolo să fie disciplinați și să se bizuie pe ei înșiși. S-a strâmbat. Numai că armata nu te învață cum să crești o fetiță.

Golise deja farfuria și pusese alături cuțitul și furculița. Eram singurele persoane din Namkhara care foloseam furculițe.

— Oricum, Jani, m-am străduit cum m-am priceput mai bine. Într-o bună zi, când s-ar putea să te apuce ciuda pe bătrânul Sembur, încearcă să-ți amintești că m-am străduit din răspuțeri.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus la el, l-am luat de gât și mi-am lipit obrazul de fața lui. Brusc, m-am întristat și mi s-a făcut frică, mai mult pentru el decât pentru mine, deși nu prea știam de ce. I-am zis:

— Termină cu prostiile astea. Am fost teribil de norocoasă, bucurându-mă de bunătatea și de grija cu care m-ai înconjurat. Cum să mă apuce vreodată ciuda pe

tine?!

M-a bătut ușor pe umăr, scoțând un râset straniu:

— Dumnezeu, când caști ochii mari ca acum nici nu știi cât de mult semenii cu maică-ta. Haide să mâncăm niște *tsampa*, Jani. Avem multe de discutat în seara asta.

Am adus două castronașe cu *tsampa* de la bucătărie și două câni cu ceai tare, pe care le-am pus pe plita de cărămidă de lângă foc, să stea calde. N-am vorbit prea mult până când am terminat de mâncat și nici cât am spălat amândoi vasele în mica noastră bucătărie. După ce s-a instalat în scaunul lui de lângă foc cu o cană de ceai bun, iar eu m-am așezat în poziția mea preferată pe o pernă lângă plita căminului, Sembur a zis:

— Hai să începem, Jani. Ce-a zis fata aia oracol?

De când am plecat de la mănăstire, am rememorat de nenumărate ori ce se întâmplase în camera Marelui Lama și, cu toate că n-aș fi putut repeta cuvânt cu cuvânt ce spusese Oracolul, eram sigură că îi puteam reda lui Sembur sensul exact, fără să omit nimic. M-a ascultat cu atenție, ciocănindu-și dinții cu tija pipei goale, și a continuat să privească încruntat în gol multă vreme după ce am terminat de vorbit.

— Crezi în toate astea, Sembur? Întotdeauna ai zis că-s numai prostii, cheștiile astea în care cred ei – demoni, magie, pieze rele.

— N-am spus niciodată că sunt *toate* prostii. Am văzut niște lucruri ciudate acolo în India. Foarte curioase. Dacă zic că-i o tâmpenie să-ți îngropi lângă ușa de la intrare craniul unui cal ca să alungi demonii, nu înseamnă totuși că *tot* ce spun ei e o nerozie.

— Așadar, consideri că demonul ăla străin ar putea într-adevăr veni aici din sud?

— Nu un demon, a zis Sembur, molcom. Cineva, însă, da. Cineva care mă caută pe mine.

Simțind o apăsare în piept, am spus:

— Fata povestea că o să vină să te omoare pentru că ai făcut ceva rău.

Sembur privea fix spre foc.

— Ai încredere în mine, Jani?

— Sigur că da.

— N-am făcut niciodată lucrul ăla rău de care vorbesc ei, însă nimeni n-o să mă creadă, în afară de tine.

— Oricum, nici nu-mi pasă ce s-a întâmplat. Dacă tipul ăla vine aici să te ia și să te omoare, pun mâna pe pușca ta și îl omor eu înainte.

— Încetează imediat cu prostiile astea, domnișoară. Nu-ți permit să vorbești așa.

M-am încruntat la el, supărată. După un timp, gândindu-mă la profețiile Oracolului, am zis:

— La ce crezi că s-a referit când a zis că tipul e prea mândru și că mândria asta îi va fi înfrântă?

Sembur a ridicat din umeri.

— Asta-i treaba individului ăla, nu a mea, așa că n-am de ce să-mi bat capul. Mai povestește-mi o dată ultima parte, Jani.

— Păi... n-a fost prea clar. Ceva cum că tipul coboară în întuneric, iar apoi fata a pomenit de cineva fără sânge, un om de argint, numit Mâncăul de Suflăte, și ăștia urmau să vină în Bod în anul Dragonului Pădurilor ca să ia lacrima care a căzut din ochiul Celui Luminat.

Închisesem ochii ca să-mi amintesc mai bine, iar acum i-am deschis:

— Sembur, așa îl numesc ei uneori pe Buddha, aici, fiindcă a stat sub un copac și brusc a fost luminat. A devenit învățat.

Sembur a pufnit, cum făcea de atâtea ori.

— Și când e anul ăsta al Dragonului Pădurilor?

— Mmm... stai să vedem. Am numărat pe degete. Acum e anul Păsării de Foc, așa că anul Dragonului Pădurilor e peste șapte ani. Asta înseamnă 1904, după numărătoarea ta în „Hinglish”.

— Perfect, atunci n-are rost să ne mai frământăm, scumpețe. Bun, hai mai bine să abordăm chestiunea asta soldățește, vrei? În primul rând, informația de care

dispunem. Se preconizează că un tânăr, un ostaș, probabil un ofițer, e în drum spre Mustang, cu scopul de a mă găsi și a mă lua cu el. Dispunem de o descriere aproximativă a tânărului amintit. Dacă numitul tânăr reușește, s-a zis cu mine. Or să mă spânzure sau or să mă împuște.

Am sărit ca arsă; fiori reci mi s-au strecurat prin mădulare. Să fie oare posibil ca lumea în India să fie atât de nebună, încât să-i facă așa ceva lui Sembur? S-a frecat cu găoacea pipei de nas, după care a continuat:

— Scopul. Să plec de aici înainte ca numitul tânăr să ajungă în Namkhara și să mă stabilesc în altă țară, unde să nu mă poată găsi nimeni. Sembur m-a privit. Acum ajungem la Metodă, a zis el, lent, cu o nuanță de oboseală în glas. Imposibil de mers în altă parte, decât în nord. Se traversează Tibetul până în China.

Tare greu îmi venea să accept ideea că trebuia să ne părăsim casa și să începem o călătorie de peste opt sute de kilometri până în marginea ținutului Bod, iar acolo să ne facem o casă, cum puteam noi mai bine, în ciudata țară a oamenilor galbeni. Am zâmbit, încercând să adopt un ton vesel:

— Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, Sembur.

Aproape că a venit iarna. Peste o săptămână-două nici nu mai putem răzbi prin trecători în Bod. Mi-a venit o idee: Știi ce? i-am zis eu. Ar trebui să cumpărăm doi iaci. Știu că nu sunt ieftini, dar avem bani, am făcut eu privind spre piatra-mare sub care se ascundea comoara noastră tainică. Mai știi și că animalele astea sunt molatice, însă pot căra multe dintre lucrurile noastre, ca să nu-i împovărăm prea mult pe ponei.

Sembur se uita în altă parte.

— Nu pot să te iau cu mine, Jani. N-ar fi drept. Dacă eu plec, pe tine or să te lase să rămâi fără nicio problemă.

— Nu! Sărisem în picioare; buzele îmi tremurau atât de rău, încât nici nu puteam vorbi. Nu, Sembur, așa ceva nu

se poate!

S-a rezemat mai bine de spătarul scaunului și s-a uitat la mine șocat, cu ochii mari.

— Ce? Mă înșală cumva urechile? Ai să faci cum ți se spune, domnișoară, și cu asta am încheiat orice discuție!

— Nu! Nu, de data asta nu, Sembur, *nu pot*. Furioasă și disperată în același timp, îmi proptisem pumnii pe piept, sub inimă. Nu rămân acasă cu Kachke când tu trebuie să pleci într-o asemenea călătorie. N-ai să poți ajunge până acolo singur, Sembur. Ai să... ai să mori!

Brusc, a afișat un rânjet, rânjetul vesel pe care nu-l mai văzusem în ultimele săptămâni cât fusesem cu caravana.

— Mi-am trăit veacul, Jani, așa că nimeni nu trebuie să jelească după mine, dacă se întâmplă să dau ortul popii în creierii munților. Îmi iau cizmele și pe-aici ți-e drumul; nu văd sfârșit mai bun pentru un ostaș destoinic.

M-am dus la el, am îngenuncheat pe preșul de lângă scaun și l-am luat de mână. Momentul de spaimă trecuse acum și mă simțeam calmă, dar eram foarte hotărâtă:

— Sembur, ți-am zis că Rild a spus că mă pot lua la mănăstire. Asta vor face dacă mă vei lăsa aici. Or să mă radă în cap. Or să mă bage într-o rasă de-a lor și o să-mi petrec vremea arzând tămâie în fața idolilor și făcând tot ce fac celelalte călugărițe. Am să fiu nefericită toată viața, Sembur.

Își molfăia capătul pipei, frecându-se tare cu mâna pe părul tuns scurt.

— Așa e, Jani, dar eu sunt într-o mare încurcătură. Indiferent ce aș face, pentru tine e tot rău. Îmi storc creierii încercând să-mi dau seama ce e mai puțin rău.

— Uite ce e, am zis eu repede. Dacă plecăm peste câteva zile, reușim să străbatem traseul prin defilee și să ajungem la Magyari. Cunoaștem acolo câțiva negustori, așa că n-o să ne simțim chiar străini cu totul. Bun, se prea poate că demonul ăla străin să afle de negoțul pe

care lo-bas îl fac cu Magyari și să ghicească până la urmă că ne-am dus acolo, numai că vreo patru-cinci luni nu ne poate hărțui, din cauza iernii! Așa că o să avem răgaz suficient să ne gândim unde e mai bine să mergem. Iar dacă demonul ăsta străin vine după noi *la anul*, noi vom fi deja plecați!

Am continuat să vorbesc cu patos, amintindu-i lui Sembur că poporul din Bod e teribil de secretos. Dacă un străin ar încerca să ne dea de urmă în țara asta, n-ar avea nicio șansă. Și ne-am putea muta din loc în loc în lungul marelui râu Tsangpo, între La-tzu și Lhasa, fără nicio problemă, fiindcă pe această lungă fâșie de apă oamenii din Bod folosesc bărci făcute din piele și bambus.

Când am epuizat toate argumentele în favoarea acestui plan, rămăsesem aproape fără suflu, gâfâind. Sembur a coborât privirea spre mine și am sesizat bucuroasă licărirea din ochii lui:

— Ești o minune, Jani, pe cuvânt. Cum se spune, așchia nu sare departe de trunchi. Ascultându-te acum pe tine, parcă m-am întors înapoi în timp.

Habar n-aveam la ce se referea și nici nu-mi păsa, însă râsuflând ușurată în sinea mea știam că îl convinsesem și că n-avea să mă lase acolo. I-am zis:

— Când crezi că e mai bine să plecăm, Sembur?

— Trebuie să cântărim toate avantajele, Jani, a spus el, frecându-se pe bărbie. Se poate ca tipul ăsta să nu sosească decât peste două săptămâni, sau se poate la fel de bine să apară mâine. Mai e apoi și vremea. Cu cât răzvim mai repede prin trecătoare, cu atât mai bine, însă, pe de altă parte, cu cât stăm mai mult să ne pregătim, cu atât ne va fi mai ușor în cele din urmă. Așa că hai să ne propunem un termen de trei zile. Cred că avem timp destul să cumpărăm doi iaci și tot ce ne trebuie.

M-a strâns ușor de mână, după care s-a ridicat în picioare, s-a dus spre vatră, a luat vâtraiul de fier cu vârful cizelat de daltă și a ridicat cu el piatra sub care se afla ascunzătoarea noastră, o gaură lunguiață, lată de

patru palme și lungă de opt. Înăuntru erau niște acte speciale de-ale lui Sembur într-un portofel de mușama, muniție pentru pușcă, vreo sută de gloanțe, un sac de piele strâns la gură cu un șnur, în care se aflau toți banii noștri, și o cutie veche de tutun.

Am numărat banii, adăugând și ce câștigasem la ultima caravană, am pus deoparte cât socoteam eu că puteau costa doi iaci, iar restul l-am băgat la loc în sac. Sembur a desfăcut cutia de tutun și, în genunchi, unul lângă celălalt am privit-o cu uimire. Știam că, în sfârșit, aveam sub ochi bijuteriile mamei mele. Doi cercei, fiecare făcut dintr-o piatră mare roșie montată într-o bucată de aur în formă de picătură, un inel cu trei pietre verzi pătrate și o broșă de aur ca o coadă de păun, cu șase diamante. Broșa avea două lăcașuri goale, unde am dedus că fuseseră tot diamante asortate cu celelalte, numai că Sembur le vânduse cu prilejul celor două călătorii în sud, în India, când aveam nevoie de bani.

— E o adevărată avere aici, când trăiești modest ca noi, a zis Sembur, pe un ton liniștit. Urât că am stricat broșa, dar nu m-am încumetat s-o vând cu totul.

S-a înfiorat brusc, de parcă l-ar fi învăluit umbra morții, și a închis capacul cutiei.

— Toate astea au fost bijuteriile mamei mele?

— Doar o parte din tot ce-a avut ea. Câteva piese.

— Cred că era tare drăguță când și le punea.

— N-am văzut în viața mea femeie mai frumoasă, Jani.

— Te ia întotdeauna cu fiori când te uiți în cutia asta?

— Așa ți s-a părut? Da, cred că da. Sunt doar... niște amintiri.

— Pesemne că sunt urâte. Ce mult mi-ar plăcea să mi le împărtășești.

— Poate am s-o fac, curând. Ești foarte matură pentru vârsta ta.

Punea la loc în gaură săculețul cu bani, muniția și cutia cu bijuterii. Când a terminat, a fixat piatra deasupra, s-a ridicat în picioare și și-a scuturat praful de

pe pantaloni.

— Ce-ar fi acum să te duci să iei Sfânta Biblie și să-mi citești din ea o jumătate de oră, înainte de culcare.

Când am ajuns la mine în dormitor să iau Sfânta Biblie din noptiera de lângă pat, mi-a venit o idee. Era foarte cald la noi în casă, acum, așa că am strigat: „Vin imediat, Sembur”. Mi-am scos numaidecât tunica și pantalonii. Din locul unde îmi țineam hainele, pe o șină în spatele unei perdele, am luat splendidul sari pe care Sembur mi-l făcuse cadou cu trei ani în urmă, cu ocazia ultimei lui călătorii în sud. Era o fâșie lată de mătase aurie și roșie, cel mai minunat lucru pe care îl avusesem vreodată.

Mi l-am înfășurat pe trup, așa cum îmi arătase Sembur, am vârât capătul înăuntru, după care am luat Sfânta Biblie și m-am înapoiat în salonaș. Sembur privea absent la foc și nu m-a remarcat decât când m-am instalat pe perna din fața lui. A făcut ochii mari, tresărind, după care a scos un oftat prelung:

— Dumnezeu, ce șoc pentru mine, a zis el. Parcă ești maică-ta în miniatură, așa acum stai acolo, cu cartea în mână.

— Ooo, înseamnă că sunt frumoasă! Mi-ai spus că *ea* era.

— Să nu ți se suie la cap, domnișoară. Adu-ți aminte de povestea cu rățușca cea urâtă, pe care ți-am spus-o. Păi, cam așa ești și tu și poate ai să te transformi în lebedă, însă să nu fi prea sigură de asta.

Am chicotit. Pierdusem de mult speranța de a mă transforma în altceva din rățușca cea urâtă, cum eram eu. Cu un an în urmă, când am fost cu o caravană la Magyari, m-am tocmit la preț pentru o oglindă, pe care o văzusem la o tarabă. Era jumătate cât mine și fusese un calvar să o ducem acasă, însă acum atârna la mine în dormitor. Pe vremea aceea, m-am studiat cu atenție în oglindă și m-am simțit tare deprimată. Aveam părul des, negru tuns ca un castron, iar fața mea avea o culoare

stranie, nu stranie ca a lui Sembur, care avea obraji albi și roz, ci mult mai pală decât oricare altă față din Namkhara. De asemenea, ochii veneau parcă prea jos pe figură și aveau o formă caraghioasă, iar nasul, în loc să fie lătareț și turtit, era tare îngust.

Am fost foarte nefericită o bună bucată de vreme, după care însă m-am obișnuit cu înfățișarea mea și am încetat să mă mai frământ din cauza asta. Mi-am dat seama că Sembur a zis că eram mama în miniatură, doar fiindcă purtam un sari.

Cartea care îmi plăcea cel mai mult din Sfânta Biblie era Eclesiastul. Nu înțelegeam aproape nimic din ea, însă cuvintele erau parcă magice. Când le rosteam cu voce tare, parcă auzeam sunetul îndepărtat al trâmbițelor de la Galdong, și mă lua cu fiori, simțind că mi se pune un nod în gât și că mă podidesc lacrimile. În seara asta eram prea obosită ca să suport tăria acestor cuvinte magice, și am spus:

— Ce vrei să-ți citesc, Sembur?

— Câteva fragmente de ici și de colo. Ce ai tu chef, Jani.

Am deschis la Zaharia. Cartea aceasta întotdeauna mă făcea să plutesc în mister, dar nu-i mai puțin adevărat că pe alocuri mi se părea destul de comică, deși nu îndrăzneam să-i spun asta lui Sembur. Era vorba despre un înger care tot venea și vorbea cu Zaharia, arătându-i lucruri stranii, cum ar fi patru dulgheri. Pe urmă, când Zaharia a întrebat de ce, îngerul a zis că au venit să zdrobească crunt coarnele păgânilor. L-am întrebat pe Sembur ce însemna asta, însă nici el nu înțelegea.

Mi-a venit o altă idee și am zis:

— Sembur, de ce unele cuvinte care nu au un „h” în față noi le pronunțăm la fel, cum ar fi „hinger”?

Sembur a tras din pipa goală, încruntându-se și dând molcom din cap.

— Păi, greu de răspuns la întrebarea asta, Jani. Ca să fiu sincer, ar fi nevoie de cineva cu mai multă învățătură

de carte decât mine. Însă când *citești* e altfel decât când *vorbești*, dacă reușesc să mă fac înțeles; așa că uite ce cred eu că se întâmplă: sunt cuvinte ca „hinger”, „Hinglish” și – ăăă – „heducație”, la care pui în față un „h” când le rostești, ca să le accentuezi mai bine, pricepi?

— Mdaa... asta cam așa e, presupun, dar de unde știi la care cuvinte trebuie să faci așa?

— E la fel ca și cu multe alte lucruri, Jani, zise Sembur fluturând pipa prin aer. Înveți pe măsură ce crești. Treaba asta vine o dată cu experiența, pricepi?

— Nu prea, dar am să mă mai gândesc la asta mai târziu.

Am deschis la Capitolul V, unde îngerul venise din nou să stea de vorbă cu Zaharia, și am început:

— „Am ridicat din nou ochii, și m-am uitat, și iată că era un sul de carte, care zbura.

El m-a întrebat: «Ce vezi?». Eu am răspuns: «Văd un sul de carte zburând; are o lungime de douăzeci de coți și o lățime de zece coți...» ”.

Sembur stătea cu pipa în gură, cu ochii închiși, cu capul înclinat într-o parte, ascultând atent și încuviințând când și când, în semn de aprobare. Am citit din Biblie un sfert de oră, alegând diferite fragmente care îmi plăceau, după care mi-am adus din dormitor cealaltă carte, *Povești despre Jessica*, din care am ales bucata mea preferată. Era vorba despre Jessica, plecată în vacanță la mare, unde vede cum o doamnă și un domn sunt luați de valuri și îi salvează cu ajutorul unei bărci cu pânze. După aceea, este certată pentru că a întârziat acasă, însă nu pomenește nimic despre isprava ei, fiindcă nu voia să se laude.

Sembur zicea că Jessica asta îți făcea pur și simplu silă, dar eu o socoteam tare curajoasă. Când am terminat de citit, Sembur moțăia deja în scaun. Mi-am pus cărțile la loc, am spălat cămile de ceai, după care m-am apropiat de Sembur și i-am șuiert „Aten-țțtie!”. A tresărit ca ars și s-a ridicat de pe scaun, buimac. Asta era o glumă de-a

noastră, pe care i-o mai făcusem și altădată, rostind cuvântul cu rezonanță magică pentru soldați.

— Te-am prins de data asta, Sembur! am jubilat eu.

— Ha! Știi ce ești? a făcut el, răsucindu-și vârfurile mustății. Ești o fetiță oribilă, asta ești! Nu m-ar mira dacă vreun demon al focului s-ar furișa aici la noapte să-ți pape degetele de la picioare!

— Ei na! M-am uitat cam tulburată la fereastra acoperită cu bucata de piele. Nu se poate, așa-i?

Sembur și-a lăsat capul pe spate, hohotind de râs:

— Doamne, iartă-mă, Jani. Am râs de tine. Să nu crezi tâmpeniile astea. N-o să intre niciun duh rău aici la noapte, pe cuvântul meu. Așa că, treci imediat în pat și fă nani. Oh, nu uita să-ți spui rugăciunile.

L-am sărutat și i-am spus noapte bună, însă am adormit când ajunsesem cu rugăciunile abia la jumătate. Poate asta a fost motivul pentru care un demon a intrat într-adevăr noaptea, să-l chinuie pe Sembur. Se mai întâmplase de câteva ori de-a lungul anilor, iar la început mă speriasem, însă acum mă obișnuisem deja. Ca de obicei, m-am trezit auzindu-l pe Sembur țipând și mi-am dat seama că duhul rău îi trimisese un coșmar. Îl auzeam gâfâind, cu respirația întretăiată; auzeam patul scârțâind sub el, când se perpelea de pe o parte pe cealaltă. Uneori bolborosea ceva, alteori vorbea cu un glas iute și flegmatic, iar câteodată parcă vorbea cu el însuși.

„Da. Va trebui să iau bijuteriile... nevoie de bani”. O pauză, după care o șoptă cumplită: „Nu pot s-o fac... nu mă pot atinge de ea”. Respirația întretăiată s-a îngreuiat și mai mult, după care s-a mai domolit. Cu glasul impasibil, Sembur a zis: „Da, domnule. Vă cer iertare. A fost doar... că a trebuit să fac ceea ce tocmai am făcut. Mai bine m-aș lăsa răstignit...”

Din nou o perioadă fără cuvinte, cu răsuflarea chinuită. Mă dădusem jos din pat acum, încercând să nu-mi tremure mâinile cât mă căzneau să frec amnarul ca să aprind o lămpiță. Sembur a vorbit din nou, cu suspine

ca de plâns: „Oh, Doamne... Oh, Doamne Sfinte, ai milă... biata fată, biata fată...” Iarăși vocea lui a devenit calmă, ca în urma unui efort enorm: „Da, domnule. Le am... toate bijuteriile pe care le purta ea. Da, pot avea încredere în Parvati...”

Obținusem în final o flacăară și dând la o parte perdeaua ieșeam din despărțitura mea de dormitor în camera lui Sembur. Când flăcăruia a început să străpungă beznă, l-am văzut proptit în cot, privind în gol, cu ochi fără viață, nădușit tot pe față: „Puteți... să vă bizuiți pe mine, domnule...” a zis el, iar în vocea lui se deslușea o groază imensă, care a făcut să-mi înghețe sângele în vene, mai rău decât pârâiașele de munte, iarna. Și-a dus mâna la șold, a tras-o ca și cum ar fi ținut ceva între degete, după care a izbit brusc în jos. A căzut pe spate scoțând un zgomot cumplit din gâtlee și a început să șoptească: „Cuminte... cuminte acum... nu plânge, iubito, nu face zgomot... bătrânul Sembur te-a prins...”

Cred că vorbea cu mine în vis, însă nu prea dădeam atenție cuvintelor lui, căci mă căzneau din răspuțeri să-l trezesc din coșmar fără să mă lovească. Penultima oară mă plesnise înainte de a se trezi, prinzându-mă atât de rău de umăr încât m-a azvârlit cât colo.

M-am postat la picioarele patului scund, mi-am ridicat cămașa de lână și l-am lovit cu talpa în picioare. „Sembur! Trezește-te! Haide odată, încetează cu zbieretele și trezește-te!” L-am pocnit din nou și am sărit într-o parte când a țâșnit în sus pe pat, cu ochii furioși, cu mâna întinsă în față de parcă ar fi ținut în ea o sabie cu care se pregătea să lovească. Pe urmă, furia și amenințarea i-au pierit din ochi, umerii i s-au pleoștit moi și băjbâind s-a șters cu brațul pe frunte.

— Jani? Ahhh... tu erai. Iartă-mă... am visat urât. Te-am trezit?

— Sigur că m-ai trezit, dacă urlă și gemi așa.

Am pus lămpița pe noptiera joasă. În gând, îngânam

niște cuvinte magice pe graiul din Smon T'ang, învățate de la Lahna Vrăjitoarea, ca să alung din casă demonul somnului, acum după ce îl alungasem din Sembur, trezindu-l. M-am apropiat de pat.

— Ooo, uită-te numai ce încălțitură ai făcut din pături. M-am apucat să le îndrept. Haide, întinde-te și te acopăr eu bine. Vrei să-ți aduc niște lapte cald cu miere?

— Niște *ce?* a clipit Sembur, oripilat. Termină cu prostiile astea. S-a oprit, ducându-și mâna, greoi, la față. Iartă-mă, Jani. Nu, mulțumesc, mă simt bine. Iartă-mă că te-am trezit din somn.

Încerca acum să pară mai vesel, dar avea vocea obosită.

— Auzi, zău așa, să ai coșmaruri la vârsta mea, unde s-a mai pomenit? Gata, nu te mai agita atâta și hopa la loc în pătuț să nu răcești, scumpete.

— Bine.

În timp ce aranjam păturile, am terminat de spus în gând mantra, cum îi zicea Lahna, pentru alungarea demonului, și eram sigură că în acea noapte Sembur nu va mai fi deranjat. Am luat lămpița și m-am băgat la loc în pat, gândindu-mă, în timp ce mă cuibăream în căldura așternutului, că era mare păcat că Sembur nu mă lăsară pun capcane pentru demoni, ca să ne protejăm căminul. Poate că așa fi reușit astfel să opresc și venirea demonului străin, pe care îl prezisese Oracolul.

Cum aveam, însă, să aflu, ideea mea era prostească. Ar fi fost nevoie de altceva decât de oase de craniu, coarne și vrăji pe fâșii de piele pentru a împiedica apariția demonului „Hinglish”, pe care aveam să-l întâlnesc în curând.

Nici nu trecuseră bine douăsprezece ore, când, pe drumul dintre Namkhara și satul Yamun, am dat nas în nas cu el. Sembur și cu mine ne sculasem devreme, fiindcă aveam multe de făcut. Trebuia să ne alegem din lucruri, hotărând ce luam cu noi și ce lăsam, să cumpărăm provizii pentru drum și să plătim chiria datorată.

Toată dimineața am fost ocupați cu pregătirile acasă. Când soarele a trecut de amiază, m-am suit pe Pulki și am pornit spre Yamun, cu un săculeț de bani legat de mijloc, sub haină, să cumpăr doi iaci. Îi puteam lua mai ieftin în Yamun, întrucât cei de-acolo nu aflaseră încă faptul că trebuia să plecăm din Smon T'ang, cum știau deja toți locuitorii din Namkhara, așa că era mai simplu să mă tocmesc pentru un preț bun.

Bine că îl convinsesem pe Sembur că nu avea timp să vină cu mine, fiindcă nu se pricepea deloc să se târguiască și părea absolut incapabil să învețe arta tocmelii. Faptul că nu știa limba lor aproape deloc era un handicap pentru el, desigur, însă totdeauna strica totul enervându-se. Se apuca atunci să vorbească în „Hinglish”, din ce în ce mai tare și mai iritat, de parcă cei din neamul lo-bas ar fi putut înțelege dacă țipa mai cu năduf.

Știam că, până la urmă, aveam să cumpăr iacii la jumătate din prețul cerut inițial, însă asta însemna să pierd aproape toată după-amiaza și de două-trei ori să mă prefac în fața fermierului că marfa lui nu mă mai interesa și mă duceam acasă. Fiind vorba de două zile, puteam cumpăra cu o treime din prețul cerut la început.

Nu era lume multă pe drum în acea după-amiază. Unii călătoreau între Namkhara și Yamun, ca și mine, iar alții coteau spre est unde se intersectau două drumuri, îndreptându-se spre un sat ceva mai îndepărtat,

Gemdring. Pulki înainta în pas constant, iar eu căzusem pe gânduri când m-am auzit strigată din spate de un bărbat.

Vorbea în graiul numit gurkhali, folosit de oamenii mărunței din Nepal. Sembur știa și el un pic limba asta, fiindcă mulți dintre bărbații de acolo se înrolaseră în armata „Hinglish”, iar Sembur, ani de zile, avusese în subordine cam o mie de locuitori din acea zonă. În serile lungi mă învățase și pe mine un pic de gurkhali și mi se părea că în mare parte semăna cu graiul din Smon T’ang. Era, așadar, cu atât mai surprinzător că Sembur vorbea atât de prost limba noastră, însă accentul era diferit și presupun că nu avea deloc ureche, muzicală.

Vocea pe care o auzeam acum spunea: „Stai așa, băiete. Vreau să vorbesc cu tine.”

La un semn de-al meu, Pulki s-a oprit și s-a întors. Atunci l-am văzut pe bărbatul de pe calul negru și mare care călărea sprinten spre mine și mi-am dat seama că el era demonul străin a cărui venire fusese văzută de Oracolul de la mănăstirea Galdong. Am avut un șoc, ca și cum Pulki ar fi dat cu mine de pământ și mi-ar fi ieșit tot aerul din plămâni. Pentru o clipă, n-am văzut în fața ochilor decât o ceață neagră și albă, după care rapid imaginea a început să mi se contureze.

Purta o haină scurtă, bine croită, din blană albă de miel indian, după cum mi-am dat seama, și pantaloni cu bretele dintr-o stofă maro groasă, cu rizuri fine, vârați în niște cizme înalte de piele. Avea mânuși maro din piele fină de câprioară și purta o căciulă din păslă groasă cu urechi, prinse cu nasturi pe creștetul capului. Ambii desagi de la șa erau doldora, iar în spatele șei era legat un sul mare acoperit cu pânză în care își ținea probabil cortul, așternutul și ce-i mai trebuia pe drum. La piciorul drept avea un toc lung în care era o pușcă. Patul puștii era exact ca la arma lui Sembur, numai că pușca asta era mai scurtă cu vreo trei palme.

Toate astea mi le-am amintit mai târziu, dar la început,

când l-am privit cu uimire pe demonul din sud, nu i-am sesizat decât chipul. Din cauza soarelui și a vântului avea fața mai negricioasă decât a mea. Ochii erau albaștri, dar de un albastru mai închis decât ochii lui Sembur, nasul subțire și urât ca al meu, ieșit în afară deasupra gurii lungi și subțiri. Ochii, sub două cârlige de sprâncene, priveau spre mine parcă de la o distanță imensă, reci și semeți ca ochii leopardului de zăpadă.

A spus în „Hinglish”, dar nu acel „Hinglish” frumos vorbit de Sembur:

— Doamne Sfinte, ești fată. Și eu care te credeam băiat. După aceea, rar, în gurkhali: înțelegi ce spun?

Aveam senzația că inima încearcă să mi se cațăre în gât. Mă gândisem la omul ăsta ca la un demon străin, fiindcă așa vorbise Oracolul despre el când stăteam în fața Marelui Lama, însă știam că mă uitam la o persoană reală, nu un demon care luase formă omenească. Totuși, nici dacă în fața mea ar fi apărut un demon-balaur în carne și oase, cu o limbă de foc, tot n-aș fi fost mai înspăimântată.

Era o frică stranie, însă, cu o senzație palpitantă de interes, aproape dureroasă. Poate asta fiindcă era prima persoană „Hinglish” pe care o văzusem vreodată, în afară de Sembur. Pe chipul lui nu se deslușea nicio urmă de afecțiune și căldură, dar totuși îmi venea să-l mângâi, să-l țin de mână și să-l duc la noi acasă, să vorbim la nesfârșit despre mii de lucruri legate de lumea pe care el o cunoștea, iar eu nu, lucruri la care aproape nici nu mă gândisem înainte.

Am făcut efortul să mă dezmeticesc. Acest bărbat era soldat, venea să-l ia pe Sembur ca să-l spânzure sau să-l împuște. Era un dușman de moarte, care trebuia amăgit și trimis după potcoave de cai morți, dacă reușeam s-o fac, dar el continua să mă privească de sus peste nasul lui subțire, așteptând să-i răspund. Greu de crezut că era un bărbat singur într-o țară străină, fiindcă era perfect sigur pe el. Afișa o aroganță plină de nepăsare până și în

felul în care stătea în șa.

Am rostit rar, în gurkhali:

— Vorbesc un pic limba asta, onorate domn.

Și-a scos căciula și s-a apucat să descheie nasturii de la clape.

— Caut un străin, a zis el. Un alb, din neamul meu. Trăiește de mulți ani în Smon T'ang.

Am constatat cu mirare că străinul era mai tânăr decât crezusem eu inițial, poate douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, însă cu siguranța de sine tipică unui bărbat cu zece ani mai mare. Avea părul la fel de negru ca al meu, însă strâns pe cap, în bucle scurte și strânse, ceea ce îl făcea să semene foarte mult cu demonul-foc sculptat deasupra intrării în mica raclă de lângă ghereta portarului din Namkhara, doar că îi lipseau cei doi colți dubli și coarnele.

A continuat în gurkhali:

— Am vorbit cu niște oameni pe dealurile din sud. Ziceau că un bărbat asemănător cu cel pe care îl caut eu a trecut prin satul lor. De două-trei ori. Are o pușcă nemaipomenită.

Străinul și-a atins cu mâna pușca. Nu mă uitam la el, prefăcându-mă mult mai interesată de frumosul lui cal negru, decât de ceea ce mă întreba. O undă de nerăbdare i s-a deslușit în glas când a continuat:

— Mi-au spus că omul pe care îl caut locuiește în Smon T'ang. Sunt convinși că e din orașul Namkhara. Cunoști o asemenea persoană?

Am spus pe un ton indolent:

— Există un bărbat străin care locuiește aici de mulți ani, domnule. Un bărbat înalt, care se zice că a fost soldat.

— Da. Cel pe care îl caut eu a fost soldat. Unde îl pot găsi?

Uitându-mă în continuare la cal, am spus:

— Sunt din Namkhara. Cândva bărbatul străin despre care vorbești a locuit lângă mine. Însă în iarna trecută, s-

a mutat într-un sătuc.

— Unde?

— La Gemdring. Am arătat spre drumul care se bifurca din cel care ducea de la Namkhara la Yamun, încercând să par cât mai absentă ca să nu remarce că eram foarte speriată.

— De unde știi că locuiește tot acolo?

— Nu știu. Nu l-am mai văzut de jumătate de an.

— Cum îl cheamă?

M-am prefăcut că mă gândesc un moment.

— Îl chema... da, mi-aduc aminte acum. Îl chema Sembur.

— Sembur...? a repetat străinul, încetișor. Sembur? Vocea i-a devenit tăioasă. Ah, da! A mai repetat o dată numele, dar într-un mod ciudat, rostind un fel de „Ahressembur”. S-a lăsat o scurtă tăcere, după care a spus: Uită-te la mine!

Încercând să mă arăt binevoitoare, deși simțeam exact pe dos m-am supus. N-a fost ușor. Am simțit în acea clipă că omul ăsta știa să miroasă minciuna, pricepându-se să scoată adevărul de la mine până să mă dumiresc eu ce-mi ieșea pe gură.

— Mi-ai spus că Sembur locuiește în Gemdring? a zis el, întrebător.

— Nu, onorate domn. Am spus doar că s-a dus să trăiască acolo.

A încuviințat scurt din cap. Am răsuflat ușurată, după care am tresărit când și-a încruntat sprâncenele negre și a zis brusc:

— Spui adevărul, fetiço?

M-a cuprins panica și, căutând să ies din încurcătură, am întins mâna spre calul mare și negru, rostind un răspuns care suna, eram sigură, cam poticnit:

— Domnule, eu...

Mi-a tăiat vorba:

— Ia mâna de pe botul lui! Dacă n-ai grijă, te trezești că rămâi fără ea.

Reacția asta m-a transformat complet. Nu m-am putut abține să nu pufnesc în răs când mi-am pus mâna, hotărât, pe nasul rece și umed, zicând:

— Suntem prieteni, domnule. N-o să-mi facă niciun rău.

Calul negru s-a tras un pic în față, vârându-se cu botul în mâna mea. Simțeam că era plin de temperament și am înțeles că putea fi periculos pentru oricine în afară de stăpânul lui și de cei care, puțini la număr, știau să-l iubească și să-l respecte. I-am spus pe limba din Smon T'ang, râzând:

— Ai un demon în inimă și un altul în spinare, frumosule.

Bărbatul de pe spinarea lui a zis. În „Hinglish”:

— Doamne Sfinte, ce te-a apucat, Flint? Te-a vrăjit această copilă?

Asta m-a făcut din nou să râd, însă în sinea mea, ca nu cumva tipul să-și dea seama că înțelesesem. I-am spus:

— Fii binevenit, Flint. Pulki și cu mine vom păstra în suflet numele tău. Fie ca mereu să ai parte de hrană bună, dragule.

Le spuneam tuturor viețuitoarelor „dragă”, ca o alintare, până și iacilor mari care se mișcau atât de greoi. Flint îmi scosese mânușa și rămăsesem cu ea în mână, în timp ce îi frecam cu încheieturile degetelor creștătura din bărbie. Străinului i-am spus în gurkhali:

— Dumneata nu ai spus adevărul, onorate domn, nu eu.

Părea descumpănit și un pic supărat:

— La ce te referi?

— Mi-ai spus că dacă îl ating, calul dumitale o să mă muște rău de mână. A fost un neadevăr.

Și-a încleștat buzele ca o dungă subțire și m-a privit urâcios:

— Cât de departe e Gemdring?

Am arătat în lungul drumului:

— Ajungi acolo înainte de apusul soarelui, domnule.

— Bun. Sper să nu mă mai întâlnesc cu alte fete atât de deștepte.

Și-a trântit căciula pe cap, a apucat hățurile, și-a înfipt călcâiele în cal și dus a fost. L-am petrecut multă vreme cu privirea, urmărindu-l cum se ducea spre Gemdring. Călărea cu spatele drept, cu o mână așezată pe coapsă, de parcă ar fi fost stăpânul tuturor satelor din vale. În învălmășeala gândurilor, am ajuns oricum la concluzia că era un bun călăreț, așa că Flint putea fi fericit cu un asemenea stăpân.

Când a dispărut din raza mea vizuală, dincolo de o ridicătură de pământ, am întors-o în loc pe Pulki și am pornit înapoi spre Namkhara, în trap. Renunțasem să mă mai duc la Yamun să cumpăr iaci pentru drum. Demonul străin venise deja. Dacă nu i-aș fi dat ceva bani Lahnei Vrăjitoarea să facă niște farmece în acea dimineață, pentru norocul nostru, e limpede că nu l-aș mai fi întâlnit pe străin pe drum, așa că acum ar fi ajuns în Namkhara în nicio oră.

În fine, izbutisem să obțin un avantaj pentru noi. Până se înnopta, Sembur și cu mine puteam ajunge până la colinele de la poalele munților, iar la asfințit, a doua zi, puteam foarte bine campa sus, în trecătoare. Demonul meu străin trebuia să ajungă întâi la Gemdring, unde avea să descopere că îl trăsesem pe sfoară. Îi va lua ceva timp până să afle adevărul, să se întoarcă în Namkhara și să constate în cele din urmă că noi plecasem spre nord, în Bod. Asta ne lăsa un avans de aproximativ două zile, or era limpede că niciun străin nu s-ar fi încumetat de unul singur să străbată Pasul Chak, când zăpezile iernii băteau practic la ușă.

Așa gândeam eu. Însă atunci știam atât de puține despre demonul meu.

Am poposit în amurg într-o albie largă, la poalele defileului, acolo unde nu începeau încă stâncile și mai

găseai ici și colo iarbă bună de păscut. De ceasuri întregi, îmi tot venea să plâng, fiindcă trebuise să o lăsăm pe Pulki în sat, dând-o în schimbul unui ponei mai tânăr și mai puternic, care putea căra mai mult. Nu mă gândisem încă ce nume să-i dau noului meu ponei, însă vorbisem mult cu el de teamă ca nu cumva durerea mea pentru pierderea lui Pulki să-l facă să se simtă nedorit.

Cât am încălzit niște *tsampa* și am mâncat câteva bucăți din carnea de iac pe care o gătisem înainte de plecare, Sembur și cu mine aproape că nici n-am vorbit. Știam că plecarea aceasta în pripă îl întristase. Îi plăcea să gândească meticulos și să facă totul pe îndelete. Așa însă, plecasem din Namkhara la nici două ore după ce mă întorsesem eu acasă. M-am simțit obosită înainte de a pleca, fiindcă Sembur, spre deosebire de atitudinea lui obișnuită, nu putea parcă să se decidă în nicio privință, așa că până la urmă toate hotărârile mi-au revenit mie.

Stând noi așa lângă foc, a ridicat capul după o lungă tăcere, și-a împins gluga un pic pe spate și a zis:

— Tipul ăla a spus cumva cum îl cheamă?

— Nu. N-a făcut decât să pună întrebări. La un moment dat, i-a spus calului ceva în „Hinglish”, dar o „Hinglish” tare ciudată.

— Cred că suna foarte distins. Pesemne că e ofițer, pricepi tu, o persoană cultivată. Cum arată, Jani?

— Ți-am mai spus.

— Nu, vreau să zic părea un tip decent sau cum?

— Habar n-am. Nu prea i-a plăcut de *mine*, și era tare mândru, cum a spus și Oracolul. Asta, însă, nu m-a deranjat. Într-un fel chiar mi-a plăcut de el, zău.

Mai târziu, când stăteam lungiți în micul cort negru, cuibăriți la căldură în sacii de dormit din lână, Sembur a zis:

— Dacă tot ai pomenit de mândrie, sunt mândru de *tine*, Jani. Ai inițiativă și mult simț moral.

— Asta ce înseamnă? am zis eu, somnoroasă.

— Nu contează. Ceva ce căutam îndeobște la un

bărbat.

— Eu sunt fată, Sembur.

— Știu, scumpete. L-am auzit oftând. Și d-aia nu ți-e deloc ușor. Dar cu atât mai mult meriți toată lauda.

Mă întrebam vag ce vrusese să spună, când am adormit după câteva secunde.

La prima geană de lumină ne-am sculat, am mâncat un mic dejun cald și copios ca să ne întremăm pentru urcușul care ne aștepta și am ridicat tabăra. Făcusem asta atât de des când mergeam cu caravanele, încât devenise acum un automatism; când razele soarelui care răsărea luminau turlele aurii ale mănăstirii Galdong, am început să urcăm prin defileu, ducând de căpăstru poneii împovărați.

Cunoșteam drumul foarte bine deja. La circa trei mii de metri se afla o creastă ceva mai joasă. Speram să trecem de ea în acea zi și să coborâm într-o vale abruptă, dar adăpostită, unde să poposim peste noapte. A doua zi, urma să începem urcușul propriu-zis spre vârful trecătorii, ascensiune dificilă, fiindcă aerul era tare și sângele nu se prea oxigena. De acolo, aveam să o luăm pe cărarea întortocheată, pe o porțiune de mai bine de un kilometru și jumătate, peste peretele uriaș al munților Himalaya, înainte de a începe să coborâm în ținutul Bod.

O dată porniți în sus spre vârf, nu ne mai puteam opri până nu începeam să coborâm pe panta dinspre nord în cealaltă parte, asta fiindcă exista riscul ca vremea să ne devină potrivnică peste noapte, rămânând blocați de zăpezi.

Aproape că nici n-am vorbit toată ziua, fiindcă încercam să ne păstrăm puterile. Spre sfârșitul după-amiezei, am început să-mi fac griji pentru Sembur: era livid la față și parcă se sufoca. L-am pus să se lungească un pic, cât am luat coșurile și sulul cu așternutul de pe poneiul lui, pe care îl chema Bugler, și le-am legat de noul meu ponei. A durat ceva, fiindcă a trebuit să golesc coșurile pe jumătate, ca să le pot ridica. După ce am

terminat, l-am pus pe Sembur să încalece pe Bugler și să meargă așa călare, până ce treceam de prima creastă și începeam să coborâm valea abruptă. Sembur nu era într-o dispoziție prea bună, fiindcă aerul tare îi încețoșa mintea și, în plus, socotea că n-ar fi trebuit să meargă călare, însă când m-am enervat rău și am țipat la el a făcut cum voiam eu.

Am dormit prost în noaptea aceea, frământându-mă și gândindu-mă cum aveam să ne descurcăm în ziua următoare, drumul anunțându-se mai greu, întrucât trebuia să mai urcăm încă vreo mie cinci sute de metri. Temerile mele nu s-au domolit, căci, trezindu-mă, am văzut că cerul prevestea ninsoare și se pornise un vânt care spulbera zăpada de pe vârfurile înalte de deasupra noastră, care parcă fumegau.

Abia așteptam să pornim la drum, însă m-am căznit să fiu răbdătoare cât am pregătit micul dejun și i-am hrănit pe ponei cu hrișcă și orz zdrobit, din sacii pe care îi luasem cu noi. Spre groaza mea, mă simțeam tare ciudat, ca și cum mintea mi se detașa tot mai mult de trup. Aveam capul încins, mă durea în gât și mi se părea limpede că, de fapt, eram victima vreunui demon al bolilor.

Pe tot parcursul zilei, în timp ce urcam în ritm constant prin defileul întortocheat, mi-am îngânat diferite *mantras*, ca să alung demonul. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă mă îmbolnăveam rău, fiindcă știam că lui Sembur i-ar fi fost foarte greu să răzbată prin trecătoare neajutat. La amiază am ajuns într-un loc de unde nu mai aveam decât un kilometru jumătate până la vârful propriu-zis, unde cărarea cotea peste marea creastă. De aici, puteai privi în jos, la valea de dedesubt, unde ne petrecusem noaptea. Piscuri albe țâșneau spre cer la răsărit și la apus, iar dincolo de vale se așternea panta lungă care ducea la Galdong. Am rămas câteva momente, privind în jos, luându-mi rămas-bun, în gând, de la locul unde crescusem.

Ceva se mișca. Departe, foarte departe, pe micul coborâș care ducea de la creasta mai joasă tocmai dedesubt în vale, un punctișor negru cu alb se mișca pe potecă. M-am holbat ca prostită. Unde mai văzusem acest contrast puternic de negru cu alb?

Cal negru. Blană albă. Am mijit ochii, căznindu-mă să văd mai bine, dar nu era nevoie. Cu un gol în stomac și simțind că toți demonii câmpiei, ai dealurilor și ai munților se porniseră împotriva noastră, am înțeles că următorul lui Sembur se afla la nicio jumătate de zi de mers, în spatele nostru. Mă înspăimânta gândul că putuse să nu se odihnească, el și calul, decât două zile în Gemdring, înainte de a porni noaptea spre Namkhara. Paznicul de la porțile Namkharei nu l-ar fi lăsat să intre decât în zori, însă nu era exclus să-i fi răspuns, țipând, la întrebarea străinului, doar ca să se descotorosească de el. Indiferent ce se întâmplase, venea acum după noi.

Nu i-am spus lui Sembur ce văzusem, fiindcă vestea i-ar fi răpit orice speranță și l-ar fi sleit de puteri. I-am zis:

— Ne descurcăm foarte bine, Sembur. În curând, trecem și de vârful, iar după aceea va fi ușor.

S-a oprit, rezemat de ponei, studiindu-mă cu atenție:

— Te simți bine, Jani? a zis el sacadat, gâfâind din greu. Arăți... cam ciudat.

— Ba nu, n-am nimic. Haide.

Nu mi-era, însă, deloc bine. În următorul ceas, mi s-au întâmplat tot felul de lucruri stranii. Uneori aveam senzația că mergeam la câțiva centimetri deasupra solului, alteori mi se părea că zburam parcă deasupra pantei, privind în jos la siluetele lui Sembur și Jani care se căzneau să răzbească prin defileu, ducându-și de capăstru poneii atât de împovărați. Altă dată parcă am dispărut complet într-un loc unde soarele era foarte fierbinte. Era acolo o grădină împrejmuită de un zid alb, cu alei frumoase de cărămidă și cu flori în culori teribil de vii. În mijloc se afla un bazin rotund, cu o fântână în centru. Auzeam voci, glas de bărbat și glas de femeie,

vorbind în „Hinglish”, însă în același stil ciudat cum vorbea și demonul străin.

Ceva rece m-a atins pe obraz, apoi pe frunte, după aceea pe bărbie. Eram în defileu, urcând cu o lentoare dureroasă ultimele câteva sute de metri până în vârf. Lângă mine, Sembur gâfâia și gemea. Răceala pe care o simțisem venea de la fulgii mari de zăpadă, fiindcă ninge.

— Mergi... înainte, Jani! s-a auzit șoapta lui Sembur, ca un scrâșnet. Răzbate... până nu-i prea târziu.

Ne-a luat o jumătate de oră să ajungem în vârf, unde zăpada îmi venea aproape până la genunchi. Vântul sufla dinspre nord, biciuindu-ne și vâjâind între pereții abrupti care mărgineau defileul prin acest bastion înalt al munților Himalaya. Fulgii uriași și moi erau ca niște fluturi de gheață care ne sfichiuiuau obrajii și era imposibil să străpungi cu privirea mai departe de câțiva metri în față.

Sembur pășea împleticit și, cu tot vuietul vântului, auzeam hârâitul îngrozitor pe care îl scotea căznindu-se să tragă mai mult aer în plămâni. M-a cuprins groaza, căci mi-am dat seama că îi era imposibil să se țină pe picioare și să străbată lungul kilometru pe care îl mai aveam până în vârf. Și, totuși, dacă nu o făceam acum, într-o oră muream, fiindcă zăpada avea să ne ajungă până la coapse.

Mi-am scos cuțitul din teaca prinsă la centură, mi-am înfășurat hățurile pe braț și am strigat: „Sembur! Stai un pic locului!”. Cu capul înfipt în piept, înfruntând viscolul, m-am târât prin zăpadă spre el și am început să tai funiile și legăturile care fixau încărcătura pe Bugler. Sacii și coșurile au căzut jos. Cortul și așternutul de dormit erau pe poneiul meu. Dacă ne rămâneau măcar astea, puteam trăi suficient cât să găsim o modalitate de supraviețuire. Pe moment, nimic altceva nu mai conta.

— Suie-te pe el, Sembur! am strigat. Sus pe Bugler. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai opune

acum! Haide, sus!

Sembur s-a cocoțat cumva pe șa, prăbușit ca o păpușă de cârpă în față. Am luat într-o mână hățurile lui Bugler, pe ale poneiului meu în cealaltă și am pornit înainte prin troiene.

Demonul bolilor nu mă părăsise. La fiecare pas, mă strângea cu o bandă de foc peste gâtlee. Ceva mai târziu, greu să-mi dau seama după cât timp, a venit o clipă când am priceput că nu mai aveam nicio șansă, că ne era imposibil să trecem prin defileu pe un asemenea viscol. În același moment mi-am amintit de peșteră.

Se afla pe latura de est a trecătorii, cam la o sută de pași de potecă, sus pe o pantă care se încheia printr-o stâncă înaltă și ascuțită. Aceasta avea o ieșitură în afară ca un șopron, cu intrarea în peștera de dedesubt. Sembur și cu mine explorasem odată peștera, pe timpul unei caravane de vară. Cei din neamul lo-bas nu se apropiiau niciodată de ea, decât doar să arunce câte o ofrandă, deoarece știau că demonii pădurii locuiau acolo. Îmi fusese și mie un pic frică de demonii pădurii, însă acum nu-mi păsa nici dacă în peșteră erau pe puțin o mie. Mai bine să îi înfruntăm, decât să ne prăbușim și să murim.

Mă căzneau să răzlesc cu privirea prin ninsoarea involburată, încercând să deslușesc intrarea, când în lumina galbenă care ne învăluia s-a ivit o arătare. La început am crezut că era un cal pitic, dar după aceea am văzut că era un urs. Nu m-am speriat; știam că ursul cobora și el prin trecătoare să-și găsească un loc mai confortabil pentru noapte, însă l-am auzit pe Sembur țipând brusc.

M-am întors și am văzut că se proptise drept în șa, trăgându-și pușca din teacă. Am strigat: „Nu, Sembur, nu e nevoie!”. Dar era prea târziu. Speriat de țipăt, ursul s-a ridicat pe labele din spate și a pornit clătinându-se, curios, spre noi. Bugler a nechezat îngrozit, am simțit o durere în palmă, după care hățurile mi-au fost smulse din mână. Poneiul s-a azvârlit într-o parte, Sembur a fost

aruncat din șa, iar în clipa următoare Bugler dispăruse, luând-o la goană pe lângă urs și pierzându-se în viscol, cu un tropăit înfundat de copite, spre nord, prin defileu.

În picioare, cu zăpada până la genunchi, îmi venea să urlu, cuprinsă de panică. Ursul a trecut târșându-și labele pe lângă mine, cerându-și parcă scuze. Apoi, s-a lăsat pe cele patru labe și și-a văzut de drum, împleticit.

Ținând bine de hățurile poneiului meu, m-am îndreptat spre Sembur, m-am aplecat deasupra lui și am strigat:

— Haide, să ajungem mai repede la peșteră și să sperăm că ninsoarea nu va fi de durată! Poate că e doar un mic viscol înainte de venirea iernii.

Nici nu s-a clintit. Ghemuindu-mă lângă el, am văzut că ținea ochii închiși, cu fața schimonosită, de parcă ar fi avut dureri. Știam că nu se lovise căzând în zăpadă, dar totuși își pierduse cunoștința și n-a reacționat nici când l-am palmuit zdravăn.

Cred că atunci am plâns de disperare, însă nu-mi mai amintesc nimic decât că la un moment dat m-am trezit urcând anevoios pe pantă spre proeminența din stâncă. Îmi țineam poneiul de căpăstru. Când am privit în urmă, am văzut că luasem colacul de funie de pe șa, îl legasem în jurul umerilor lui Sembur și fixasem celălalt capăt de oblâncul șeii. Sembur era pe spate, alunecând prin zăpadă. Când am ajuns la intrarea în peșteră, l-am împins pe ponei înainte, am luat între mâini capul lui Sembur care a trecut târâș pe bucata scurtă de stâncă golașă.

Existau trei guri prin care se putea intra în peșteră, două suficient de largi cât să permită unui om să se strecoare târâș înăuntru, iar a treia cam ca o ușă, prin care putea trece și un cal. Înăuntru, peștera nu cred că era mai lată de vreo cincisprezece pași, însă înainta în stâncă pe o lungime de două ori mai mare. Tavanul era scund, depășind, doar cu câțiva centimetri capul poneiului.

Ce ușurare să scăpăm de vânt și de viscol, numai că

problemele mele nu erau nicidecum rezolvate. În primul rând, aveam nevoie de lumină; mi-au trebuit câteva minute bune până să izbutesc să despachetez săculețul de piele în care se afla ceea ce Sembur numea trusa noastră de bază, de unde am scos două lămpițe. Am întins pe jos pătura lui Sembur, i-am așternut culcușul, după care, gâfâind din greu, m-am chinuit să rostogolesc pe pătură trupul lui inert.

De-a lungul anilor, călătorii azvârliseră sute de ofrande în peșteră pentru a le face pe plac demonilor pădurii care sălășluiau acolo. Găseai statuete de lemn sculptate grosolan, legături de bețe lungi prinse laolaltă, șiraguri de mărgelile mari din lemn și efigii din pai, hârtie și nuiele. Mai existau și multă balegă uscată și un covor de oscioare de la mici vietăți, care dovedeau că nenumărați leoparzi de zăpadă își găsiseră bârlogul în peșteră, de-a lungul veacurilor trecute.

Am aprins un foc lângă intrare, pentru eventualitatea în care ursul cu care ne întâlnisem s-ar fi gândit să-și caute adăpost aici, după care am putut, în fine, să mă ocup de Sembur. Mi-era greu să deslușesc cât de palid era în lumina aceea slabă, însă respirația lui era foarte inegală și încă nu își recăpătase cunoștința. Demonii munților își înfipseseră ghearele în noi, fiindcă mie acum parcă îmi luase foc gâtul, iar capul mă durea atât de tare, încât mi se părea că mintea nu-mi mai funcționa. Îmi părea bine că era așa, fiindcă altminteri știu că aș fi început să mă gândesc și m-aș fi îngrozit și mai rău.

Am ieșit afară, am strâns zăpadă într-o oală cât să obțin suficientă apă, apoi m-am întors și m-am apucat să fac niște *tsampa* pe foc. Vântul de afară trăgea fumul printr-una dintre găurile mici, ceea ce îmi convenea de minune. Până să se încălzească *tsampa*, i-am pus poneiului piedica, i-am scos șaua, după care am scos tot ceea ce ne mai rămăsese din lucruri.

Aveam așternuturile, cortul, trusa de bază, hrană pentru nouă-zece zile. Probabil că luasem pușca lui

Sembur pusă în cutia de mușama și îi scosesem rucsacul din spate, înainte de a-l lega de ponei ca să-l târască sus până la peșteră. În rucsac avea niște muniție, șosete și lenjerie de schimb, un prosop și o trusă de toaletă, hârtiile lui speciale în portofelul mare de mușama, pipa într-o pungă mică. Tot acolo se afla și săculețul nostru cu monede de argint, cutia de tablă în care erau bijuteriile și cele două cărți ale noastre, Sfânta Biblie și *Povești despre Jessica*, înfășurate în altă bucată de mușama.

În rucsacul meu aveam hainele mele de schimb și obiectele de toaletă, un borcan de lut cu unt și niște carne uscată de capră, tăiată felii și înfășurată în pânză. Deși mintea îmi lucra foarte lent, am ajuns la concluzia că dacă ninsoarea se oprea până ca stratul de zăpadă să nu ajungă prea mare, și dacă Sembur se întrema un pic după o zi-două de odihnă, și dacă se întâmpla ca demonii neșansei să ne lase în pace, numai atunci am putea scăpa cu viață pentru a străbate lungul drum până la Magyari.

Am vorbit un pic cu poneiul meu, lăudându-l pentru modul în care se comportase și spunându-i că am să-i dau numele Iov, fiindcă exista un bărbat în Sfânta Biblie numit astfel, care a avut multe de îndurat. Apoi, m-am așezat lângă Sembur, așteptând să se facă *tsampa*. Răsufila în continuare greoi, dar parcă nu atât de hârșăit ca înainte. I-am deschis un pic hainele și l-am frecat pe mâini, vorbindu-i mereu.

După câteva minute, a oftat adânc și a spus cu voce groasă:

— Jani? Unde suntem? Ce s-a întâmplat, scumpete?

Vorbea foarte molcom, gâfâind greu, de parcă nu-și amintea cuvintele potrivite.

— Suntem exact în vârful defileului, i-am zis. În peștera aia. L-am pierdut pe Bugler, care s-a speriat de un urs și a rupt-o la fugă, însă avem destul cât să ne putem descurca. Am să-ți dau imediat să mănânci ceva cald.

— Și... poneiul tău?

— E aici, cu noi. S-a comportat foarte bine.

— Du-te înapoi... jos la Galdong. Ia ce ai nevoie, Jani. Dar grăbește-te... până nu-i prea târziu. Eu sunt pe ducă.

— Nu! M-am uitat la el speriată. Nu, ai să te faci bine, Sembur, nu se poate altfel!

— Du-te, Jani! Fă... cum ți-am spus. Fii... fată cuminte.

M-au lăsat nervii și m-am ghemuit cu mâinile pe obraji, aplecându-mă mult până m-am proptit de genunchi, lângă el.

— Sembur, *nu pot!* i-am spus eu, plângând în hohote. Nu te pot lăsa aici... și chiar dacă aș putea... sunt... sunt și eu prea obosită. Mă simt îngrozitor de rău, Sembur, de parcă aș avea febră mare.

Și-a pus mâna pe genunchiul meu. Printre lacrimi, când am ridicat capul am văzut că închisese ochii ca și cum ar fi avut dureri. Cu capul înclinat pe spate, cu bărbia ieșită în afară, a șoptit: „Ah, Iisuse Hristoase, ajuto acum”. Am auzit cum *tsampa* sfârâia în oală, fierbând, m-am ridicat cu greu în picioare și, ștergându-mi ochii cu mâneca, am dat fuga la foc. Adăugând niște unt și sare, am turnat *tsampa* în cele două castroane și m-am dus cu ele unde zăcea Sembur.

Nu putea sta în șezut, însă sprijinindu-i capul am putut să-i dau câteva linguri, după care a obosit prea tare și n-a mai izbutit să înghită nimic. Am lăsat să se răcească bine castronul cu *tsampa*, fiindcă mă durea foarte rău gâtul. După ce am mâncat, i-am scos lui Sembur cizmele și am așternut peste el sacul de dormit, apoi am ieșit afară să văd cum mai era vremea.

Ar fi trebuit să răsufli ușurată descoperind că ninsoarea încetase, căci asta însemna pentru noi salvarea, însă într-un fel mă simțeam prea absentă ca să-mi mai pese. Deasupra peretelui vestic al defileului se vedea strălucirea aurie și roz a soarelui la asfințit. Când m-am întors să intru înapoi în peșteră, am zărit cu coada

ochiului ceva care se mișca. La început, m-am gândit că se întorsese ursul, însă privind mai bine în josul pantei adânci care ducea din defileu la peșteră, am văzut un bărbat în blană albă, ducând de căpăstru un cal negru; își ridica sus picioarele, încălțate în cizme, răzbind cu greu prin troiene.

Demonul străin. Uitasem complet de el în ultimele ore, iar acum ne prinsese din urmă. Am remarcat că zăpada care căzuse de când ajunsesem la peșteră nu umpluse decât pe jumătate șanțul lăsat de Iov când îl târâse în sus pe Sembur. Bărbatul în blană albă urma această pistă. La un moment dat, a ridicat capul și m-a văzut stând în picioare sub stâncă de la intrare.

Presupun că nu mai exista loc în mine pentru frică sau disperare. Stăteam neclintită, iar el înainta hotărât, trecând din troienele adânci la stratul subțire de nea de sub lepedea intrării. În ochii lui nu se citea nicio expresie de încordare sau de triumf, iar când și-a tras în jos șalul pe care și-l înfășurase peste partea de jos a feței am observat că avea buzele încleștate, într-un rictus plin de duritate. A bătut din picioare ca să-și scuture zăpada de pe cizme și pantaloni, a întins mâna înmănușată și, apucându-mă de bărbie, mi-a ridicat ușor capul ca să-mi privească chipul.

— Ce mincinoasă ești, așa-i? a zis el în „Hinglish”. Se aștepta parcă să înțeleg și mi-am dat seama că la Namkhara aflase, pesemne, cumva că eram străină, ca și Sembur, și că vorbeam aceeași limbă.

Am spus pe un ton istovit:

— N-am avut încotro, domnule. Sembur zicea că ai să-l iei cu tine, să-l spânzuri. Sembur e cel care are grijă de mine. N-am pe nimeni altcineva.

Și-a tras mâna, privind dincolo de mine:

— E înăuntru?

Am încuviințat din cap, ducându-mi mâna la gât.

— Da, domnule. Dar e bolnav. La altitudine mare, inima îi joacă feste. Pe urmă, a tot viscolit și-a mai apărut

și un urs. Sembur a fost azvârlit din șa; am pierdut poneiul lui și o mulțime de lucruri o dată cu el. Totul a mers prost.

— Cam așa se pare.

Trecând pe lângă mine, a intrat în peșteră, lăsându-și afară calul, pe Flint. Am mângâiat nasul umed și i-am șoptit o urare de bun venit, după care m-am întors și am pornit după el. S-a oprit o clipă să-și obișnuiască ochii cu lumina slabă, apoi s-a îndreptat spre locul unde zăcea Sembur. Când a vorbit, a rostit ciudat numele lui Sembur, așa cum îl mai auzisem o dată:

— Ahressembur?

Sembur a deschis ochii. Câteva clipe, s-a uitat în gol, după care am văzut cum trupul i se încordează sub pături, devenind complet rigid. A zis:

— Domnule?

— Căpitanul Gascoyne, Batalionul 3,2nd Queen Victoria's Own Gurkha Rifles, detașat în misiune specială. Am ordinul să te pun sub arest și să te duc la cartierul general al Batalionului întâi, la Gorakhpur. De acolo, vei fi dus sub escortă la Delhi, unde vei fi judecat pentru furt și crimă.

— Da, să trăiți. Permiteți-mi să raportez... incapabil să mă mișc... Deocamdată, domnule.

— Inima?

— Așa cred, domnule.

— Nu știu cum aș putea să-ți ameliores altfel starea sănătății, decât deplasându-te la o altitudine mai joasă.

— Poate... mâine, domnule. După ce mă mai odihnesc.

— Prea bine. Și nu mai lua poziție de drepti, așa culcat, că nu mă impresionezi. Ți-ai făcut de rușine profesia.

Chestia asta m-a trezit din stupoare. I-am ars străinului un picior în cizmă, cât am putut de tare, și am zbierat:

— Lasă-l în pace!

Tipul m-a privit cu buzele strânse, s-a întors și a ieșit din peșteră, șchiopătând un pic.

Sembur a rostit cu un glas ce trăda o mare suferință:

— Poartă-te frumos, Jani. Te rog. Nimeni nu-mi mai poate face niciun rău acum. Vreau însă ca omul ăsta să aibă grijă de tine... să ajungi cu bine înapoi. Fii politicoasă cu el, scumpete... te rog, de dragul meu.

Am căzut în genunchi, mi-am pus capul pe umărul lui și l-am strâns la piept, plângând încet, fiindcă înțelesesem la ce se referise. Sembur tocmai îmi spusese că va muri.

— Ce-nseamnă asta? În glas îi revenise o umbră de forță. Fără lacrimi. Nu mă face să sufăr mai mult, Jani. Trebuie să încerc să mă gândesc nițel, ca să ai pe viitor tot ce-ți trebuie.

Din nou mi s-a întâmplat să mă desprind parcă de mine însămi, așa că nu mai țin minte nimic. Când mi-am revenit, stăteam pe așternutul meu, privind fix la o lămpiță care s-a dovedit a fi o plită cu spirt. Străinul își scosese căciula și scurta de blană și încălzea într-o crăticioară rotundă ceva ce mirosea tare bine.

Mi-am amintit de cuvintele lui Sembur și am zis:

— Îmi pare rău că te-am lovit, domnule.

Uitându-se la mine, fără să zâmbească a spus:

— Credeam că ești tot îmbufnată.

— Nu, într-un fel am cam dormit.

— Ai mâncat ceva?

— Un pic de *tsampa*. Sembur, însă, n-a mâncat aproape deloc.

— Adu-ți castronul și ia un pic din asta.

Am scuturat din cap.

— Mulțumesc, domnule; dar nu mi-e foame.

Era perfect adevărat, iar gâtul parcă mi se îngustase din ce în ce mai mult, așa că mi-era tare greu să înghit. Străinul a ridicat din umeri. Eu am zis:

— Pot să încerc să-i dau un pic lui Sembur? Chiar dacă n-o să reușească să mănânce decât câteva linguri, tot i-ar prinde bine.

— Nici nu mă gândeam să nu-i dau și lui. Adu

castronul.

— Mulțumesc, domnule.

În cratiță era un fel de tocană fierbinte, scoasă dintr-o cutie de tablă pe care străinul o desfăcuse cu un instrument special. L-am trezit pe Sembur și cu mari eforturi s-a căznit să mănânce, vrând parcă să capete puteri. După ce a terminat, străinul mi-a zis:

— Ai mai trecut vreodată prin defileul ăsta?

— Da, domnule.

— Iarna?

Am scuturat din cap.

— Greu de răzbit pe timp de iarnă. Dacă se pune acum pe ninsoare, aici rămânem înțepeniți.

— Și crezi c-o să mai ningă?

Am ieșit din peșteră. Se lăsase întunericul, însă cerul era senin. Asta nu însemna nimic. Putea să se înnoreze a ninsoare în nici câteva ceasuri. Am adulmecat aerul și am ascultat șuieratul vântului, după care m-am întors în peșteră.

— N-o să ningă astă-seară, domnule, poate nici mâine. După aceea, însă, nu mai știu.

— Îți mulțumesc.

Cuvintele erau foarte politicoase, însă felul cum fuseseră rostite mă făcea să mă simt ca o stafie, de parcă tipul nici n-ar fi băgat de seamă că eram și eu acolo.

Mi-am întins pe jos pătura și sacul de dormit, apoi m-am ridicat istovită în picioare și am luat găleata noastră de canava. Străinul brunet și cârlionțat și-a întors spre mine fața smeadă și m-a întrebat:

— Ce faci?

— Iau niște apă. Trebuie să am grijă de ponei înainte de culcare.

Peștera a început brusc să se învârtă cu mine; m-am frecat cu mâna la ochi.

— Am pierdut toată mâncarea pe care o aveam cu noi, așa că n-am cu ce să-l hrănesc, am continuat eu.

Străinul m-a studiat și pentru prima oară am sesizat în

ochii lui o licărire de căldură omenească.

— Am găsit desagii pe care i-ai aruncat ca să despovărezi celălalt cal, așa că am luat cu mine unul dintre sacii cu grăunțe. E acolo, în spatele lui Flint.

— Oh, mulțumesc, domnule. Oricum, am să-i dau de mâncare dimineață. Acum, doar îi aduc să bea apă.

— Mă ocup eu de amândoi caii. Du-te la culcare, fetiço.

— Trebuie să am grijă singură de Iov, domnule. Sembur zice în totdeauna...

— Lasă obiecțiile. Du-te la culcare.

Mi-am scos cizmele, m-am înfășurat în cealaltă pătură, m-am cuibărit în sacul de dormit și mi-am lăsat capul, răsuflând ușurată, pe hainele de schimb din rucsac. Mă simțeam împresurată de demonii bolilor. Îmi intraseră în cap, în gât, în sânge și tânjeam, cum nu mai tânjisem niciodată, să fiu ținută în niște brațe care să mă cuprindă cu căldură, să aud un glas uitat murmurându-mi cuvinte de alinare și de încurajare.

De câteva ori în timpul nopții, m-am trezit, cu mintea buimacă, simțindu-mă ca și cum aș fi fost o altă persoană, iar eul meu adevărat se afla în altă parte. La un moment dat, m-am deșteptat auzind niște voci. Străinul și Sembur stăteau de vorbă, nu pe un ton dur, ci cu intonații aproape molcome.

— ...și zece ani nu ți se par un interval lung? zicea străinul.

— Nu conform standardelor armatei, domnule. Glasul lui Sembur era mai ferm acum, căci respira mai ușor, însă în continuare rostea toate cuvintele foarte rar. Au o mulțime de lucruri pe cap, a continuat el. Dar știam că, totuși, cazul meu era încă de actualitate și că urma să fie abordat atunci când se mai limpezeau apele.

— În fine... recunosc că pe *mine* m-a uimit, sergent-major. Zece ani. Un răs scurt. Eram în clasa a treia când s-a întâmplat.

— Iertați-mă, domnule, dar am mai multă experiență ca militar, decât dumneata. Treizeci și cinci de ani.

Armata lucrează încet, dar nu uită niciodată.

S-a lăsat o lungă tăcere. Urmăream vag conversația, căci pluteam undeva între somn și trezire. În cele din urmă, străinul a zis calm:

— Mi se pare puțin probabil să reușesc să te duc înapoi, sergent-major.

— Chiar așa, domnule. Mi-am trăit veacul. Sper să nu te împiedic să pleci mâine.

— Pentru raportul meu, vrei să-mi spui, te rog, dacă e adevărat că i-ai ucis pe Maharani și pe soțul ei?

Întrebarea a rămas parcă suspendată în aer câteva clipe, după care Sembur a zis:

— Da, domnule. E perfect corect, cum se spune.

— I-ai omorât înjunghiindu-i pe amândoi cu baioneta?

— Da, domnule.

— Și ei i-ai luat bijuteriile? Bijuteriile dintre care o parte sunt încă în cutia asta de tablă, pe care am găsit-o în rucsacul dumatăle?

— Da, domnule. Eu le-am luat.

— Și ai fugit?

— Întocmai, domnule.

Stăteam lungită, copleșită de o uimire vagă. Imposibil ca Sembur să fi făcut tot ce spusese. L-am auzit pe străin oftând ușor, parcă nedumerit, după care a zis:

— Și ăsta e adevărul?

— Adevărul gol-goluț.

— Întregul adevăr?

— Ah... grea întrebare, zău așa, căci nimeni nu știe întregul adevăr despre ceva, nu crezi?

— Mă gândeam că dumneata în special ar fi trebuit să știi tot adevărul despre noaptea aceea. *De ce ai săvârșit o faptă atât de cumplită?*

— Din motive personale, domnule.

Străinul a mârâit iritat.

— Să fiu al naibii dacă te pot înțelege, sergent-major.

— Nu merită să te frământă, domnule. Nici nu-i important, de fapt. Îmi permiți să discut un pic cu dumneata despre copilă, domnule? Despre Jani?

— Da, n-ar strica. Ca să o luăm sistematic, ce e cu ea?

— E fata mea, domnule. Am trăit cu o indiană în Jahanapur, când eram înrolat în forțele armate ale maharajahului, acolo. Jani s-a născut cam cu doi ani înainte... înainte să plec. Am luat-o cu mine în acea noapte.

— Știm că ai trăit cu o femeie pe nume Parvati, numai că nu se pomeniște nicăieri că ar fi tăcut vreun copil.

— Nu există niciun act care să înregistreze nașterea *vreunui* copil în Jahanapur, în afara Palatului, să-mi fie cu iertare, domnule. E vorba de un stat indian, unde lucrurile stau altfel decât la noi acasă.

N-am auzit ce s-a spus în continuare, căci mintea mea încețoșată se căznea să rezolve altă enigmă. Sembur, tatăl meu? Ce-i drept, fusese ca un tată pentru mine și l-am iubit ca pe un părinte, numai că nu simțisem niciodată că eram fiica lui. Dacă intuiția mea era corectă, însemna că

Sembur îl mințea pe străin. Știam că nu mințise pe nimeni niciodată, și nu vedeam motivul pentru care ar fi făcut-o acum. Când m-am concentrat din nou asupra conversației, Sembur spunea:

— Am crescut-o și am educat-o cât mai „Hinglish” cu putință, domnule, și e o fetiță tare bună. Matură pentru vârsta ei, ceea ce e, însă, perfect firesc, având în vedere că a crescut în Namkhara, fără mamă.

— Ce vrei să fac pentru ea?

Vocea străinului era rece și precaută.

— Du-o înapoi la Gorakhpur cu dumneata, domnule, l-a implorat Sembur. Încearcă să convingi Asociația Văduvelor și Orfanilor să aibă grijă de ea.

— N-ar trebui dusă înapoi la mama ei?

— Parvati a murit, domnule. Am aflat asta acum trei ani, ultima oară când am trecut granița să-mi iau niște muniție și alte câteva lucruri.

— Păi eu nu mă prea pricep la chestiile astea; mă refer, adică, la orfani și la ce faci cu ei.

— Domnule, vrei, te rog, să încerci? Sembur vorbea răgușit, cu un tremur în glas. Ești ofițer, gentleman. Încearcă să-i convingi să o trimită acasă, în Anglia, să facă un pic de școală. De dumneata or să asculte, iar acolo va fi și ea în siguranță.

— În siguranță?

— În fine... vreau să zic că există tot felul de legi care prevăd modalitatea de îngrijire a copiilor, acolo acasă. Gândește-te numai la puștii pe care i-ai văzut în Calcutta, domnule, trăind prin canale. Ai milă și nu lăsa ca lui Jani să i se întâmple așa ceva, domnule. Dacă ai putea măcar...

— Bine, omule, bine, i-a retezat-o străinul. Am să fac tot ce pot.

— Mulțumesc, domnule! Îți rămân extrem de îndatorat...

Glasul lui Sembur s-a stins de parcă și-ar fi consumat ultimele puteri. L-am auzit pe străin mișcându-se, ca să-

și găsească o poziție mai confortabilă. Iov sau Flint au pufăit pe nări, târșându-și copitele. Nu simțeam nimic. Sembur murea și mă dăduse în grija acestui „Hinglish”, demonul străin, soldatul străin căre îmi demonstra cu fiecare privire că nu mă putea suferi. Și, cu toate astea, nu simțeam nimic. Ar fi trebuit să fiu sfâșiată de durere și speriată de ceea ce urma, însă mă simțeam complet pustiită.

Am dormit și m-am trezit, după care iar am adormit și m-am trezit. Pusese stăpânire pe mine un demon al febrei. Mă dureau acum umerii și simțeam că îmi plesnește capul. Nu puteam respira decât cu gura deschisă. Până la urmă, m-am cufundat într-un somn adânc, din care am fost trezită de o mână care mă zgâlțâia zdravăn de umăr.

Am ridicat pleoapele și am dat cu ochii de chipul străinului. Avea un chip dur ca piatra și aproape că m-am cutremurat văzând mânia din privirea lui fixă. Apoi, când capul meu încins de fierbințeală a zburat parcă spre el, am avut brusc o viziune care m-a uluit. Demonul străin nu era supărat pe mine. Uitătura lui crâncenă ascundea un soi de consternare și de nesiguranță.

A spus pe un ton încordat:

— Jani, îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun... ei bine, din păcate tatăl tău a murit azi-noapte.

— Tatăl meu? Stăteam acum în capul oaselor și priveam spre locul unde zăcuse Sembur, care nu mai era însă acolo.

Străinul a zis:

— S-a întâmplat acum câteva ceasuri. L-am scos afară la prima geană de lumină, în timp ce tu dormeai.

Încet, m-am târât afară din sacul de dormit și m-am rezemat cu mâinile pe genunchi, înainte de a face efortul să mă ridic în picioare. Nimic nu mi se părea real. Privind spre intrarea în peșteră, mi-am dat seama, după lumină, că trecuse deja de revărsatul zorilor. Am înghițit ca să-mi curăț gâtul care mă durea înfiorător și am spus:

— Unde e, domnule?

— Afară. A privit peste mine, încruntat. Nu-i prea multă zăpadă sub lespede de deasupra intrării. Am găsit destule pietre ca să fac o movilă.

Am încuviințat dând ușor din cap. Așa i-ar fi plăcut și lui Sembur. În Namkhara, trupul lui ar fi fost dus pe dealuri și sfârtecat pentru vulturi, ca să poată reveni la cele patru elemente – foc și apă, pământ și aer – din care sunt alcătuite corpurile noastre. Sembur zicea, însă, întotdeauna că procedeul ăsta era șocant și complet lipsit de respect.

Afară, lângă peșteră, am stat în picioare privind la lungul maldăr de pietre, știind că ar fi trebuit să fac ceva, dar nereușind să mă concentrez, fiindcă mintea îmi zbură mereu aiurea. După aceea, mi-am amintit și m-am dus înăuntru să aduc Sfânta Biblie din rucsacul lui Sembur. Aș fi vrut să pot plânge, însă, deși mi se părea că totul în mine ardea și se topea, în ochii mei nu era nicio lacrimă. Când am ingenuncheat lângă movila de pietre, străinul și-a scos căciula. Biblia s-a deschis singură la Ecleeziast, Capitolul 3, și am început să citesc. Trebuia să citesc foarte rar și să mă opresc ca să-mi trag răsuflarea, fiindcă gâtul mi se îngustase atât de mult, încât aproape că nu intra niciun pic de aer în plămâni. „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei...”

A trebuit să mă opresc și să ridic capul ca să înghit. Soarele de iarnă strălucea peste covorul de nea și am văzut o umbră prelungă și mare zburând peste panta albă. Un uliu a trecut glonț peste defileu, făcându-se apoi nevăzut.

„...plânsul își are vremea lui. Și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui...”

Am căzut într-o parte, căznindu-mă să respir. Un timp, am văzut negru în fața ochilor, iar când bezna aceea s-a

risipit am descoperit că străinul mă ridicase de jos și mă scosese de sub lespede de la intrare, astfel că nu mai eram la umbră. A dat la o parte niște zăpadă cu piciorul, după care s-a lăsat pe un genunchi punându-mă jos și susținându-mă cu brațul pe după umeri, iar cu cealaltă mână înclinându-mi ușor capul.

— Deschide gura, Jani, a zis el, cu asprime. Mare-mare, să mă pot uita în gâtul tău.

Mi-a întors capul spre lumină, cu fruntea aproape lipită de nasul meu, ca să vadă mai bine în gât. L-am auzit gâfâind scurt și bombănind un cuvânt lung și ciudat, după care m-a luat practic pe sus și a pornit cu mine în brațe, înapoi în peșteră.

Trecerea de la lumină la întuneric a creat parcă un sfârșit și un început, căci din acel moment am început să trăiesc într-o lume îndepărtată, unde timpul trecea uneori foarte repede, iar alteori foarte încet. Aveam multe vise urâte, care veneau parcă mereu când eram trează, și de multe ori un demon al pădurii mi se posta pe piept și mă strângea atât de tare de gât, încât nici nu mai puteam respira.

Zi și noapte, noapte și zi, și nicicând nu-mi fusese mai frică. Ori de câte ori visam foarte urât sau aveam senzația că demonul pădurii mă va omorî, îl strigam pe străin. Îi auzisem numele doar o dată, când vorbise prima oară cu Sembur și i-l uitasem de mult, așa că atunci când aveam nevoie de el îl strigam întotdeauna „Domnule”.

O dată, și cred că era la începutul acestei perioade, am auzit o împușcătură afară și m-am întrebat ce se întâmpla. Mai târziu, într-una dintre scurtele perioade când mintea mi se mai limpezea, mi-am dat seama că eram în pat aproape de intrarea în peșteră, lângă un foc bine îngădit, spre perete. Pesemne că Domnul își dăduse seama cumva că aveam nevoie de aer curat, dar nu voia să răcesc. Vârâtă în pături și în sacul de dormit, eram îmbrăcată doar cu cămașa lui Sembur.

Momentele de claritate erau rare. Adesea, în lumea

mea de coșmar, aveam senzația că Domnul încerca să mă convingă să înghit o băutură caldă făcută de el. Uneori, când îi șopteam ce voiam, mă învelea în pătură și mă ducea într-un colț în fundul peșterii unde se strânsese un morman de pământ de-a lungul nenumăratelor anotimpuri.

Și alteori, când mă căzneau din greu să respir, se apleca peste mine, cu un fel de bețigaș subțire în gură, umblând cu el prin gâtulejul meu și absorbind astfel păienjenişurile pe care demonul le țesuse acolo ca să mă sufoc. În toată această perioadă de confuzie și groază, mi-aduc aminte că i-am spus doar trei lucruri; țipătul sugrumat: „Ajută-mă, Domnule!”, cuvintele șoptite: „Vrei, te rog, să mă ridici, Domnule?” și vorbele pline de recunoștință: „Îți mulțumesc din suflet, Domnule”.

A venit în fine momentul când am scăpat, de la o zi la alta, de fierbințeala din trup, de zvâcnirile dureroase din cap și de senzația de sufocare, după care am rămas atât de slăbită, încât nici capul nu mi-l puteam ridica, dar cu sentimentul că fusesem eliberată de sub puterea demonilor. După lumina de la intrarea în peșteră, am socotit că eram aproape în faptul-zilei. Dincolo de foc, Domnul stătea aplecat peste o găleată cu apă fierbinte și dezbrăcat până la brâu, se spăla pe corp.

Am spus cu voce stinsă:

— Domnule...

A venit numaidecât, ștergându-se pe piept cu un prosop, și a îngenuncheat lângă mine, privindu-mă cercetător, de parcă nici n-ar fi îndrăznit să spere.

— Jani?

— Mă simt... mult mai bine. Cât de bun ai fost că ai avut grijă de mine.

— N-am prea avut de ales, a zis el, sec.

— Îmi pare rău.

— Îți aduc acum ceva de mâncare. Ai slăbit mult și trebuie să te întremezi un pic înainte să plecăm.

Purta la gât un lanț frumos, cu un disc gros de argint,

care avea ceva de aur pe una din fețe. Mi-amintesc acum că medalionul acesta, sau, în fine, cum s-o fi chemând, a însemnat enorm pentru mine, fiindcă îl văzusem de câteva ori atârându-i pe sub gulerul cămășii când se apleca peste mine ținând în gură obiectul acela ca un bețigaș, ca să-mi curețe gâtulejul să pot respira mai bine. Și-a pus flanela de corp, cămașa și o scurtă frumoasă din piele subțire, după care s-a întors spre o cratiță pusă pe flacăra mică a spirtierei. După câteva momente, a venit și s-a așezat lângă mine cu un castron, în care era niște tocană și o lingură.

— Haide, vino.

M-a ajutat să mă așez în capul oaselor, m-a înfășurat în blana lui albă, să nu-mi fie frig și, ținându-mă cu un braț, a început să mă hrănească. Când m-a așezat la loc și m-a învelit bine cu păturile, am rostit cu o voce care suna încă groaznic de stins:

— Mulțumesc, Domnule, ai fost foarte bun. Mă fac eu bine curând, pe cuvânt.

— Sper. Avem un drum lung.

— Am fost bolnavă mult timp?

— Se împlinesc cinci zile de când ți-ai pierdut cunoștința.

— Cinci zile?! A nins mult?

— Până acum, deloc, a spus el, aruncând o privire spre intrarea în peșteră. Erai bolnavă de când ai plecat din Namkhara. Probabil că acolo te-ai molipsit.

— Băiețelul lui Kachke nu se simțea prea bine, iar eu l-am dus în brațe până acasă.

— Da. În fine, ai făcut o chestie foarte urâtă, care se numește difterie. Copiii fac boala asta de obicei și mă gândeam că ești cam mare ca să o iei și tu, dar se pare că m-am înșelat.

— Mă sufocam tot timpul, mi-am amintit eu, înfiorându-mă.

— Astea sunt simptomele, îți blochează gâtul.

Mi-am amintit cum stătea aplecat peste mine și i-am

zis:

— Ai tot făcut ceva ca să scoți mizeria de-acolo, așa-i, Domnule?

A luat de jos un sac de ovăz aproape gol și s-a dus cu el la Flint și Iov.

— M-am folosit de o pană lungă, pe care am tăiat-o, și cu ajutorul ei am extras infecția din gâtul tău. Cam empiric, dar a mers.

Puțini oameni s-ar fi încumetat să facă ceva atât de oribil și de periculos, și îi eram atât de recunoscătoare, încât aș fi dat orice doar să îi placă nițel de mine, numai că nu exista niciun motiv pentru care ar fi făcut-o. Mi-a trecut un gând prin minte și am zis:

— Dar de unde ai avut pana!

— Am reușit să împușc un uliu. Vorbea tăios, de parcă nici ar fi vrut să-și amintească; mi-am adus aminte că am auzit o împușcătură afară. Nu mai vorbi, Jani, și odihnește-te.

— Bine, Domnule. Mulțumesc din suflet. Din *tot* sufletul.

Când m-am trezit din nou, era noapte și plângeam cu suspine. Poate fiindcă moartea lui Sembur devenise în cele din urmă o realitate pentru mine sau poate pur și simplu din slăbiciune. Domnul stătea aplecat peste mine, cu mâna pe fruntea mea; la lumina focului, deslușeam îngrijorarea întipărită pe chipul lui. Am zărit sclipirea medalionului care îi atârna de lanț, la gât.

— Jani? Te simți bine?

Bâjbăind, l-am luat de mână și l-am strâns tare, încercând să îmi recapăt glasul.

— Mă simt bine. Doar că sunt foarte speriată... nu știu de ce.

— Încearcă să dormi, a zis el, pe un ton încordat.

Am atins discul de argint și am zis:

— Mi-l dai să-l țin, te rog?

Imediat mi-a fost rușine că îi cerusem așa ceva.

— Pe ăsta? Bine. A desfăcut lanțul, mi l-a înfășurat de

încheietura mâinii, apăsându-mi medalionul în palmă. Așa?

Am încuviințat din cap, scăpând de frică și de senzația îngrozitoare că eram absolut singură. Mi-a spus:

— Acum poți să dormi?

Am dat iarăși din cap:

— Da. Mulțumesc, Domnule.

— Bun.

S-a îndepărtat. Ascultam zgomotul pașilor lui, când brusc m-a copleșit somnul.

Țineam în continuare strâns în pumn discul de argint când m-am trezit de dimineată. Domnul avea în mână o găleată de apă din care bea Iov. După lumina de la intrarea în peșteră mi-am dat seama că vremea era bună și, pentru prima oară de când căzusem secerată de boală, am început să gândesc limpede. Am stat așa lungită, câteva momente, revizuiind totul în minte, după care am zis:

— Scuză-mă, Domnule.

M-a privit peste umăr:

— Ah, te-ai trezit. Cum te simți?

— Mult mai bine, mulțumesc. Îmi pare rău de agitația de azi-noapte. Bâjbâind la încheietura mâinii, am desfășurat lanțul, ținându-l sus cu medalionul de argint, în timp ce el traversa peștera, venind spre mine.

— Ia asta înapoi, acum.

A luat lanțul, și l-a prins la gât, după care a privit în jos spre mine, pe deasupra nasului lung și subțire:

— Ești gata pentru micul dejun?

— Păi, da, te rog, dar n-ar strica poate să discutăm un pic. Despre ce vom face, Domnule, fiindcă n-avem prea mult timp.

A ridicat sprâncenele și, pentru prima oară, am văzut cum chipul acela aspru, de demon străin, se desface într-un zâmbet larg. Părea tânăr în acel moment, la fel de tânăr ca și Ghenling.

— Când va ninge iar, ninsoarea nu se va mai opri și o

să rămânem blocați aici toată iarna, am zis eu. Caii nu vor mai avea ce să mănânce. Va trebui să-i ucidem și să înghețăm carnea, ca să ne ajungă trei luni, până în primăvară. Așa că cel mai bine ar fi dacă putem cobori prin defileu înainte să ningă iarăși.

Încetase să mai suradă în timp ce vorbeam și se uita curios la mine. După câteva momente, a spus ca pentru sine:

— Cum i-ai mai șoca pe ăia din Sussex. Atâta realism crud la o persoană așa de tânără. Dar, în fine, n-ai fost niciodată ferită de realitate, crescând într-o țară uitată de Dumnezeu, fenta ca asta.

A dat ușor din cap spre mine, ca și cum nu i-aș mai fi displăcut întru totul acum, și a continuat:

— Sunt perfect conștient de situație, Jani. Fii sigură că n-am niciun chef să-mi petrec următoarele luni în această peșteră și că mi s-ar rupe inima să trebuiască să omor caii. Numai că nu ne putem deplasa, până nu te mai întremezi un pic.

— Aș putea foarte bine să merg călare pe Iov. La nevoie, poți să mă legi de spinarea lui. E un ponei de treabă și n-o să-i fie greu decât pe o porțiune de câțiva kilometri, până coborâm un pic și scăpăm de zăpadă.

— Crezi că o să ningă curând?

Am aruncat o privire spre intrarea în peșteră.

— Astăzi, nu. Dacă aș ieși afară, aș putea să-ți spun cum o să fie în următoarele două-trei zile.

A îngenuncheat, și-a vârât o mână sub umerii mei și a strecurat-o pe cealaltă sub genunchi, ridicându-mă, așa cum eram, încotoșmănată în pături și în sacul de dormit.

Ce bucurie să ies din peșteră, în aerul rece și tare. Albul din jur era orbitor, și la început aproape că nu vedeam nimic. Domnul stătea în picioare, ținându-mă în brațe lângă marginea lespezii de deasupra intrării, în timp ce eu clipeam des, căznindu-mă să mă obișnuiesc cu lumina. Soarele strălucea pe cerul albastru-lăptos. Nu mai ninsese, dar nici nu se topise nimic din stratul de

zăpadă. Când am întors capul, am văzut movila de pietre care era mormântul lui Sembur și, timp de câteva secunde, m-am lipit cu fața de umărul Domnului, ca să nu izbucnesc în plâns.

În cele din urmă, am privit cerul cu atenție, cercetând mai ales consistența aburului de la nord și de la est. Sembur se enerva uneori pe mine, fiindcă nu știam niciodată să-i explic exact ce anume căutam sau cum îmi dădeam seama ce vreme ne aștepta, însă adevărul era că pur și simplu nu puteam formula asta în cuvinte, în special când nu-mi mai foloseam ochii, ci doar adulfmecam aerul. Am făcut asta și acum, cu ochii închiși, și am descoperit un miros pătrunzător, fără nici urmă de mireasma înțepătoare și puternică, ce prevestea ninsoare, însă, sub mirosul acesta pătrunzător, sesizam un gust fad, ca o mâncare nesărată, ceea ce pentru mine însemna un avertisment îndepărtat.

Am zis:

— Sigur avem două zile, Domnule. Poate trei. Am să-mi dau seama mai bine mâine. Dar în niciun caz mai mult de trei.

Când m-a dus înapoi în peșteră și m-a pus jos, mă simțeam epuizată, atât de slăbită, încât nici capul nu mi-l puteam ridica. Mi-a spus încetișor:

— Uite ce e, Jani. Ești suficient de înțeleaptă, încât să fii tratată ca un adult, slavă Domnului, așa că am să-ți spun exact cum stau lucrurile cu tine. De diferie ai scăpat, însă peste trei săptămâni sau mai mult, poate, există riscul să te îmbolnăvești iar, dar altfel, ca o consecință a primei boli. Nu sunt medic, așa că nu știu să-ți explic de ce, însă am avut niște cazuri de diferie în familie, acum câțiva ani, așa că țin minte perfect cum evoluează totul. M-a privit încruntat: Bun, presupunând că reușim să coborâm prin defileu până la Galdong, continuăm apoi spre sud, până în Nepal. De la Pokhara putem merge în jos prin Tansing la Gorakhpur. Există acolo un spital administrat de un ordin de călugărițe

specializate în asistență medicală, așa că vei fi pe mâini bune. Și tot ele pot aranja ca Asociația Văduvelor și Orfanilor, care funcționează pe lângă armată, să te ia în primire când ai să te însănătoșești. A făcut o pauză, gândindu-se. Deci, dacă înaintăm constant, ar trebui să ajungem în Gorakhpur în nici trei săptămâni, așa că vei avea îngrijirea necesară, înainte de a te îmbolnăvi iar.

Mă deranja teribil aproape tot ce spusese Domnul. Ideea că urma să mă îmbolnăvesc din nou, că trebuia să facem o lungă călătorie în sud și, mai ales, ce avea să se întâmple cu mine, dată în grija unor „Hinglish” complet străini, într-o lume absolut diferită de cea pe care o cunoșteam eu.

— Dacă avem de făcut un drum atât de lung, Domnule, cred că ar fi mai bine să mă odihnesc vreo două zile ca să-mi recapăt puterile.

A încuviințat din cap.

— Trei, dacă ajungi la concluzia că n-o să țină încă. M-am îngrijit de rațiile pentru cai și am adus înăuntru și ceilalți saci cu grăunțe, abandonăți de tine. Le rămâne destul cât să mănânce un pic în fiecare zi. După aceea, or să trebuiască să rabde de foame până coborâm la Galdong. Dar n-or să pățească nimic, fii liniștită.

A făcut o cratiță cu tocană și m-a proptit în șezut ca să mă hrănească, fără ca în tot acest răstimp să scoată vreo vorbă. Simțeam că era dus cu mintea departe, probabil la problemele călătoriei care ne aștepta. După ce am mâncat, m-am simțit aproape în puteri și am zis:

— Îmi faci o favoare, Domnule? Vrei să încălzești niște apă în găleată, să pot face și eu o baie?

S-a uitat la mine mirat:

— O baie?

— În fine, nu o baie adevărată. Să mă spăl peste tot. Probabil că miros oribil a transpirație și nu mă suport să fiu așa.

— Ah. Uitasem că ai fost crescută de un sergent-major de regiment. Tatăl tău a fost un Ahressem^[3]. Firește că

era deștept, curat, disciplinat.

Mi-am dat seama că vorbea despre Sembur, însă în acea clipă n-aveam chef să întreb ce însemna „Ahressem” sau să spun că nu credeam că Sembur era tatăl meu.

După ce a umplut găleata cu apă caldă, Domnul a fixat o pătură ca paravan lângă foc, însă eram atât de slăbită, încât am căzut în nas când m-am aplecat să mă spăl pe picioare, așa că a trebuit să vină să mă ajute, ceea ce a și făcut în tăcere, încruntat și supărat tot timpul. Când am terminat și după ce mi-am descălcit părul, vârandu-mă la loc în pat, parcă eram alt om. Domnul mi-a pregătit un castron mare cu tocană și am înfulecat înfometată, mâncând singură pentru prima oară după atâta vreme. Numai după ce am terminat am remarcat că el nu mâncase deloc tocană, ci că mestecase o felie de carne de iac uscată. Consternată, i-am spus:

— Tu când mănânci niște tocană, Domnule?

— N-au mai rămas decât trei cutii și trebuie să te pui pe picioare. N-am să mor de foame, e destulă carne uscată.

S-a uitat la mine exasperat:

— Oh, nu-ncepe să-ți faci inimă rea, fetițo. Ce-ai pățit acum?

Mi-am șters niște lacrimi de pe obraz, furioasă de propria-mi slăbiciune, și am zis:

— Nu-mi fac inimă rea. În fine, nu prea. Sunt doar impresionată că te porți atât de frumos cu mine.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

S-a ridicat în picioare și s-a dus să se ocupe de cai. M-am uitat prin peșteră. Mormanul de lemne și stratul de balebă uscată, pe care le foloseam drept combustibil, erau aproape epuizate. În curând, aveam să rămânem fără foc. Mi-am pus în gând atunci să mă întrezesc suficient cât să pot porni la drum peste două zile și mi-am fixat asta bine în minte, înainte de a adormi.

Am dormit toată ziua, trezindu-mă doar să mănânc. A doua zi dimineată, mă simțeam deja mai în puteri. După

micul dejun m-am sculat din pat, m-am spălat și m-am îmbrăcat, după care mi-am pus picioarele la încercare vreo zece minute, înainte să mă lungesc din nou. După vreo oră, am ieșit din peșteră să mă plimb puțin, învărtindu-mă în cerc sub lespede de la intrare. Am alternat astfel, toată ziua, odihna cu exercițiul fizic.

Domnul și cu mine n-am schimbat aproape niciun cuvânt. Eram prea ocupată să mă concentrez la ce făceam și presupun că nici el n-avea nimic să-mi spună, deși de vreo două-trei ori am sesizat că mă urmărea cu o expresie pe jumătate nedumerită, pe jumătate plictisită, de parcă ar fi asistat la ceva ce depășea pentru el orice închipuire.

La asfințit, am ieșit afară să mă uit la cer și să adulmec aerul. Când m-am întors în peșteră, am spus:

— Va trebui să plecăm mâine, la prima geană de lumină.

— Ai să fi destul de întremată?

— Da, Domnule. S-ar putea să trebuiască să mă legi de spinarea lui Iov, dar o să mă descurc eu cumva.

M-a privit aspru, după care a încuviințat, dând din cap cu mișcări lente:

— Bine, Jani. Mâine.

Când am scos caii afară a doua zi dimineață, am știut că nu mai aveam timp de pierdut. La nord, cerul era acoperit de nori ce prevesteau ninsoarea, iar temperatura scăzuse mult. Am rămas în picioare câteva momente, lângă, movila de pietre, luându-mi în gând rămas-bun de la Sembur și mulțumindu-i că avusese grijă de mine. În timpul ăsta, mi-am amintit de momentele când zăceam pe jumătate buimacă de fierbințeală și i-am auzit discutând pe Domnul și pe Sembur, acesta din urmă admitând calm că omorâse – pe cine? Pe o Maharani și pe soțul ei...?

Știam vag că Maharani era un fel de prințesă indiană, iar ideea că Sembur ar fi putut omorî o femeie mi se părea absolut incredibilă. În plus, îi spusese Domnului că eram fiica lui, or nici asta nu mi se părea deloc plauzibil.

M-am uitat la mormanul de pietre sub care zăcea Sembur și mi-am zis că, indiferent care ar fi fost adevărul, acum nu mai conta pentru nimeni.

Avea să vină, însă, ziua, când urma să aflu că straniul și cumplitul adevăr conta pentru toată lumea, și mai ales pentru mine și pentru bărbatul care în aceste ultime zile mă salvase de la moarte.

Domnul m-a ajutat să încălec și am pornit în jos pe pantă, prin defileu, în direcția nord-sud. El deschidea drumul, mergând pe jos și croind potecă pentru caii deja lihniți de foame. Urma Flint, încărcat cu cortul și bagajele noastre, iar ultima veneam eu, pe Iov.

Era greu și numai să te ții în șa, fiindcă în permanență ne împiedicam, ne legănam și alunecam. Sub pereții trecătorii, zăpada avea adâncimea de aproape un metru și mă minunam cum Domnul se avânta prin troiene, croind o cărare îngustă, pe unde să răzbatem și noi. În prima oră, am parcurs aproape un kilometru, în următoarea oră un kilometru jumătate, întrucât stratul de zăpadă nu mai era atât de gros, iar în a treia oră încă un kilometru și jumătate.

Apoi, m-au lăsat puterile și a trebuit să-l strig pe Domnul. A înotat prin nămeți înapoi, a pus o pătură împăturită înaintea mea ca să mă pot rezema, mi-a legat o funie de mijloc și a înnodat capetele sub pieptul lui Iov. N-a scos nicio vorbă, însă mi-a pus mâna pe obraz câteva clipe și mi-a zâmbit duios, cu surâsul acela care ștergea de pe chipul lui orice duritate și aroganță. A fost ca un tonic, care îmi dădea puteri.

După cinci ceasuri de cazne grele care păreau să nu se mai sfârșească, am scăpat în fine de zăpadă. Fără funie, aș fi căzut pesemne de nenumărate ori, însă metoda aceasta nu mă scutise de efortul de a călări, așa că tot trupul mă durea și simțeam în mădulare o istovire teribilă. Când Domnul și-a târât picioarele înapoi până la mine, cizmele lui răsunând acum plăcut pe stâncă, fără zgomotul acela înăbușit prin zăpadă, am remarcat că ochii i se duseseră în fundul capului de oboseală și efort, iar zâmbetul i se preschimbase într-un rânjet încremenit, ca o sfidare adresată muntelui, defileului, vântului și zăpezii, în fine tuturor elementelor care încercau să ne

distrugă.

S-a oprit, gâfâind:

— Jani... putem campa pe valea de sus?

Am scuturat din cap, căznindu-mă să articulez niște cuvinte cu buzele înghețate:

— Nu-i bine, Domnule. Vine ninsoare grea. Va trebui să înnoptăm jos, pe colinele de la poalele munților.

— Așa mă gândeam și eu. Pentru asta, de altfel, i-am cruțat puterile lui Flint.

A desfăcut funia, m-a ridicat și m-a pus pe pătura îndoită, după care timp de câteva minute a mutat toate bagajele de pe Flint pe Iov, fixându-le bine. Mă miram că făcea atâtea pentru mine, când știam că nu mă putea suferi. Cei din neamul lo-bas ar fi socotit că soarta mea era să mor pe munte și m-ar fi părăsit în peșteră, de la bun început.

Domnul m-a luat pe sus și m-a așezat de-a curmezișul pe Flint, după care s-a urcat și el în șa în spatele meu, cu frâul lui Iov înfășurat de talie. O mare ușurare mi s-a răspândit în oase și mușchi, când m-am lăsat ca o cârpă pe spate. Simțindu-i trupul și brațele ca niște proptețe, am scăpat de orice efort, încât puteam până la urmă să și adorm în șa.

Știam că tot greul trecuse acum și că Domnul biruise. Caii dornici să pască, aveau să meargă acum în pas iute, așa că înainte de asfințit urma să ajungem la Galdong.

În următoarele ore am moțait de multe ori, legănându-mă adormită în brațele Domnului, simțindu-mă ocrotită și în siguranță. La o bucată de vreme după ce soarele a trecut de zenit, m-am dezmeticit și am zis:

— Domnule...?

— Da?

— Îți mulțumesc din suflet.

— Ai mai spus asta de vreo zece ori.

— Zău? Îmi pare rău, dar nu știu cum să spun altfel.

— Încearcă mai bine să taci.

Demonii munților îl împresuraseră până la urmă. Când

ești foarte obosit și ai stat mult timp la mare altitudine, duhurile rele îți joacă nevăzute în jurul capului și te fac arțăgos, însă știam că demonii aveau să-l părăsească după ce ajungeam pe câmpie, așa că am ațipit iar.

Mult mai târziu, când am deschis iarăși ochii, am zărit turlele aurii ale mănăstirii Galdong la numai trei kilometri peste câmpuri. M-am simțit brusc revigorată, reînnoită și înfometată. Era mai cald acum, aerul era mai binefăcător și am observat că Flint pășea vioi cu capul sus. Cum nu încerca să se oprească și să pască, am înțeles că pesemne ne opriseam deja mai devreme să hrănim caii, iar eu dormisem tot timpul.

În noaptea aceea, am rămas într-o casă din sătucul Galdong, aflat la vest de mănăstire. Domnul era în stare să plătească o monedă de aur pentru cele două camere închiriate, dar am fost atât de șocată de prostia lui, încât nu m-am mai putut stăpâni și i-am vorbit destul de urât:

— O monedă *de aur*? Te-ai țâcănit, cumva?

— E doar o jumătate de liră.

— Nu i-o arăta! I-am smuls-o din mână până ca femeia cu care se tocmea să se întoarcă împreună cu bărbatu-său, pe care îl chemase în ajutor. Scoate repede o rupie de argint!

Când și-au făcut apariția femeia și soțul ei, am început să le atrag atenția, politicos, cât de sărăcăcioasă le era casa, explicându-le că lipseau de-acolo toate lucrurile trebuincioase persoanelor de rang și că am da dovadă de o extraordinară mărinimie sufletească consimțind să petrecem o noapte-două sub acoperișul lor! La rândul lor, au subliniat și ei avantajele căsuței de chirpici, precum și primejdiile la care se expuneau, luând între pereții ei pe un demon străin. Până la urmă, am căzut la învoială pentru un preț de o monedă de argint pe două nopți, cu trei mese pe zi pentru fiecare, dintre care una cu came, și o cadă cu apă fierbinte.

Domnul ne privea în tăcere, părând că urmărește într-

un fel discuția, deși nu cunoștea limba. Când s-a terminat tocmeala și am rămas singuri, i-am spus condițiile obținute. Atunci l-am văzut râzând pentru prima oară:

— Ești nemaipomenită, Jani. Efectiv, nemaipomenită.

N-am prea înțeles ce voia exact să spună, însă m-am simțit tare mândră de mine că îl făcusem să râdă.

Ne-am îngrijit de cai, am făcut baie pe rând, am mâncat copios, după care am dormit toată noaptea. Dimineața, m-am simțit mult mai întremată și m-am bucurat că Domnul afișa, ca de obicei, un aer rece și arrogant. Cum mă și așteptasem, Marele Lama aflase numaidecât de sosirea noastră și trimisese după mine. Domnul s-a încruntat când i-am spus și a zis:

— Mai bine vin și eu.

— Nu, nu se poate, dacă nu te-a invitat. Oricum, Rild o să mă întrebe doar de Sembur. După care o să spună că, dacă vreau, pot rămâne aici să mă fac călugăriță.

— Și vrei?

Am clătinat din cap.

— Nu și oricum nu mă pot face călugăriță aici, fiindcă Sembur zicea căăștia sunt toți păgâni și nu cred în Sfânta Biblie. Or n-aș face nimic prin care să-l supăr pe Sembur.

Domnul s-a uitat lung la mine, încruntat, ca și cum ar fi încercat să dezlege o enigmă. L-am privit și eu, căci așa mă învățase Sembur. „Să nu întorci niciodată privirea, Jani. Întotdeauna să privești omul în ochi. Fie el superior, sau subaltern. Drept în ochi.”

Domnul a spus în cele din urmă:

— Ei bine, indiferent ce-a tăcut Sembur, ești norocoasă că ai avut un tată care ți-a insuflat atâta lealitate.

— Sembur n-a fost tăticu' meu. Și nici ce-ați vorbit voi doi când eu dormeam nu e adevărat. Sembur n-a ucis pe nimeni și n-a furat nicio bijuterie.

— Dar bijuteriile erau la el.

— Fiindcă le-a căpătat pe căi cinstite.

— Vrei să spui că Sembur m-a mințit când a recunoscut că a săvârșit acele crime? Că a fost un mincinos?

M-am simțit încolțită și, brusc, m-a copleșit o furie împotriva Domnului, făcându-mă să tremur.

— Nu, n-a fost un mincinos! am tunat eu. În noaptea aia Sembur ți-a spus toate chestiile alea neadevărate pentru un motiv anume. Și, dacă aș fi destul de mare, ți-aș *trage una*, numai că Sembur mi-a zis să fiu politicoasă cu tine.

Acestea fiind zise, m-am răsucit pe călcâie și am pornit tanțoș spre mănăstire. Audiența mea la Rild a decurs exact cum mă așteptam. I-am povestit despre Sembur, cum a avut probleme cu inima când am străbătut defileul și cum m-am îmbolnăvit și eu. Mi-a confirmat și el că un demon rău, purtător de molimă, ucisese câțiva copii în Namkhara și a zis că am avut noroc că am putut învinge un duh atât de puternic. A închis ochii, iar după o tăcere a zis:

— Calea ta mi se arată întunecoasă, vălul e greu de pătruns... însă o văd pe femeia în roșu care va fi prietena ta, iar prin ea va veni cel de temut, care îți va fi dușman, Omul de Argint... S-a întrerupt, trăgând aer în piept cu un șuierat, și a căscat brusc ochii mari, șocat. Crezusem că era imposibil ca în vreun fel calmul Marelui Lama să fie vreodată tulburat, însă acum reacționa de parcă s-ar fi ferit de pișcătura unui scorpion.

— Ahhh... a respirat el. N-am crezut niciodată că pot simți atâta putere între limitele pământului și ale încarnării. Din nou a închis ochii și am văzut cum mișca din buze murmurând niște *mantras*, care să-i liniștească cugetul. Începeam să mă foiesc nerăbdătoare, dornică să plec, când a vorbit: O dată cu rotația stelelor, vei veni din nou la noi, copilă. Până atunci, du-te și fii binecuvântată.

Am reacționat cum se cuvenea:

— Fie ca astfel să mi se ușureze eliberarea din roata renașterii, Înălțimea ta.

După aceea Mudok a venit să mă conducă prin nenumăratele culoare, încăperi și scări întortocheate, până ce am ajuns în cele din urmă la porțile mari ale mănăstirii.

Nu prea luasem în seamă cuvintele lui Rild, fiindcă mă preocupau pregătirile pentru călătoria noastră în sud. Abia când a venit anul Șoarecelui de Fier, după ce trăisem ani de zile în altă lume, mi-am amintit și eu de cuvintele rostite de Marele Lama de la Galdong, în acea zi de iarnă, în ținutul Smon T'ang.

Când am ajuns acolo unde locuiam, l-am găsit pe Domnul frecând caii. M-am apucat să-l ajut în tăcere, după care mi-am înfrânt mândria și am zis:

— Îmi pare rău că m-am purtat urât, Domnule.

Mi-a aruncat o privire amuzată:

— Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat la mănăstire?

— Mai nimic. Exact ce am prevăzut eu.

— Aș vrea să pornim mâine spre sud, ca să te pun sub îngrijire medicală cât mai curând posibil.

— Eu nu *simt* cum că am să mă îmbolnăvesc iarăși peste trei săptămâni.

— Dacă mă înșel eu, nu-i nicio pagubă. Crezi că-i bine să cumpărăm un iac pentru drum?

M-am gândit și am spus:

— Atâta timp cât sunt și eu, e perfect să ne luăm un iac, care ne poate ajuta și la bagaje.

— Cum adică „atâta timp cât sunt și eu”?

— Fiindcă dacă n-aș fi eu, ai face drumul ăsta într-un interval de timp de două ori mai mare. Eu, însă, mă pricep să vorbesc cu iacii și ei fac ce le zic eu.

— Să vorbești cu iacii? s-a mirat el, zgâindu-se la mine.

— În fine, de fapt, cu orice animal. Nu cele târătoare, ca de pildă șerpii, însă patrupedele, da, cum ar fi caprele, caii și urșii.

— *Urșii?*

— Sunt tare drăguți. Am vorbit odată cu un leopard de zăpadă. La început a fost mai reținut, dar după un timp

ne-am împrietenit. Nu mă supăr dacă o să râzi, Domnule.

— Nu râd deloc. Într-adevăr, avea o expresie gânditoare. Am văzut cum te-ai împrietenit cu Flint din prima zi, când te-am întâlnit, și crede-mă că e mai capricios decât un leopard de zăpadă. Perfect, o să cumpărăm astăzi un iac și provizii pentru călătorie, iar mâine pornim la drum.

După vreo șase zile, mă simțeam însănătoșită complet, fără nici urmă de slăbiciune fizică. Simțeam încă în mine un gol dureros pricinuit de pierderea lui Sembur, însă pe parcursul lungilor zile de drum printre colinele liniștite avusesem răgazul să mă gândesc mult și eram sigură că Sembur ar fi ales oricum să moară sus pe munte, decât să fie dus înapoi în India să înfrunte ce îl aștepta acolo. Încetasem să mă mai întreb în legătură cu viitorul meu, mulțumindu-mă să-mi închipui că Domnul și cu mine aveam pur și simplu să mergem așa mereu, printre munți și coline, peste râuri involburate și peste câmpii largi, călătoria noastră fiind fără de sfârșit.

Pe măsură ce zilele au trecut, am intrat într-o rutină simplă, în fiecare dimineață, pregăteam ceva cald pentru micul dejun. În timp ce Domnul plia corturile și avea grijă de Flint și Iov, care se împrieteniseră de minune. Nici unuia nu le plăcea de iac, pe care îl chema Neb, dar nici el nu-i putea suferi. Îl botezasem Neb de la Nebuchadnezzar, care mânca iarba de pe câmp.

În timp ce ne vedeam de treburile noastre sau mergeam călare, mai vorbeam uneori, dar nu prea mult. Tăcerea noastră nu era, însă, neprietenoasă. Mai degrabă, era faptul că nu prea aveam ce să ne spunem, întrucât veneam din lumi diferite și nu aveam aproape nimic în comun. Cu mult înainte de apusul soarelui, ne opream, puneam corturile, ne spălam de praful și de nădușeala de pe drum, după care pregăteam a doua și, totodată, ultima masă din acea zi. Acesta era momentul care îmi plăcea cel mai mult, când stăteam la foc în amurg și toata ființa era

liniștită, cu excepția vreunui târșăit de copită sau a vreunei mici sforăituri de la unul dintre animale.

Adesea, pe potecă, trebuia să-l înghiontesc pe Neb să se miște mai repede sau, oricum, măcar să se miște. Treaba asta întotdeauna îl fascina pe Domn. Privea spectacolul surâzând în colțul gurii, după care scutura nedumerit din cap. Odată m-a întrebat:

— Ce-i tot spui, Jani?

— Oh, pur și simplu ce-mi trece prin cap. Uneori îl laud, alteori îl cert.

— Și trebuie s-o faci în limba din Smon T'ang?

— Nu contează limba. Nu e important ce spui, ci ce gândești. Nu, mai degrabă ce *simți*.

Domnul a arătat spre Neb, care se oprise pe malul unui râu pe care tocmai îl trecusem, iar acum stătea posomorât cu capul în altă parte.

— Vorbește-i în engleză, de data asta, Jani.

Am coborât de pe Iov și m-am dus la Neb, frecându-l tare pe maxilar cu mâna goală și suflându-i ușor în nas. Mi-a trecut prin minte că se simțea trist și avea nevoie de încurajare, așa că i-am spus: „Sărăcuțul de tine, Neb, ai fost un băiețel atât de bun, nu-i așa? Nici nu știi cât de mulțumită sunt că ai cărat atâta greutate. Uită-te numai la caii ăia caraghioși care se dau în spectacol, fuduli, de parcă n-ai putea ține pasul cu ei...” Neb s-a mișcat și a întors capul, să se uite la mine. După ce i-am mai vorbit un pic, a început să se miște, călcând apăsător pe lângă cai, cu un aer semeț și hotărât.

Domnul și-a scos șapca de fetru, și-a petrecut degetele printre cârlionții negri, chicotind încântat:

— Fir-aș al naibii! Ce păcat că grăjdarii care se ocupă de poneii noștri de curse nu au talentul tău!

Din Smon T'ang am trecut granița în Nepal și am continuat tot așa spre sud prin valea largă dintre piscurile Annapurna și Dhaulagiri, coborând din ținutul înalt unde creșteau brazi, mesteceni și rododendroni cu flori uriașe, pe pantele unde vântul adia mai lin printre

pini, stejari și aluni. Am cotit spre Pokhara, la est, unde Domnul a umplut din nou coșurile cu provizii proaspete, după care am luat-o iarăși spre sud, îndreptându-ne către Bethari și granița indiană.

În a zecea zi, când era rândul Domnului să se spele primul în găleata cu apă încălzită, am căutat din priviri medalionul de argint care îi atârna pe piept, căci din acea noapte în peșteră fusese un fel de talisman pentru mine.

Luându-mi inima în dinți și convingându-mă să mă uit la el, și nu în jos la bucățile de carne pe care le prăjeam, am spus:

— Pot să te întreb ceva, Domnule?

A ridicat privirea de la mașina de ras pe care o punea la loc alături de cealaltă și a zis absent:

— De ce nu?

— Nu știu dacă e politicos.

— Întreabă-mă și am să-ți spun eu dacă e sau nu.

— Mă întrebam ce reprezintă medalionul de la gât.

A venit spre mine, desfăcând lanțul și clănțănind un pic din dinți din cauza vântului rece din zorii zilei, după care a pus medalionul cu lanț cu tot în palma mea și s-a dus să-și îmbrace flanelă de lână. Am văzut că discul gros de argint, cam de două ori mai mare decât unghia de la degetul meu mare, avea montat pe mijloc o stea de aur cu cinci colțuri. Am întors medalionul pe dos. Pe spate, era o spirală de șerpișori și înflorituri, care mi-am dat seama că reprezenta un fel de scriere.

— E o limbă străină. Domnule? am zis eu.

— Da. O limbă din India, numită hindi.

— Și ce scrie aici?

— Oh, e un fel de poem. Nimic important.

— Ți l-a dat cineva?

— O doamnă. Hai, încetează cu întrebările.

— Iartă-mă. Mă gândeam și eu, așa.

I-am dat înapoi medalionul, după care m-am apucat să urmăresc din nou bucățile de carne din tigaie.

Aproape de la o zi la alta, aerul s-a încălzit și a devenit

mai umed; ne-am trezit umblând printr-un ținut pentru mine absolut necunoscut. O zi întreagă am tot mers pe o potecă prin pădure, trecând prin sătucuri, unde oamenii cu pielea smeadă se uitau curioși la noi. Devreme în aceea zi, l-am vândut pe Neb unui grup de negustori care mergeau spre nord, fiindcă era neobișnuit cu clima și dădea semne de suferință. Eram în aceeași situație ca și Neb, întrucât aerul mi se părea mult prea apăsător și prea greu, dar îmi ascundeam starea de disconfort. Călăream acum îmbrăcați subțire – eu cu o tunică, Domnul cu o cămașă însă după ce apunea soarele ne trebuiau totuși haine groase, fiindcă noaptea era frig.

Atâta vreme cât am izbutit să nu mă gândesc că drumul nostru avea să ia sfârșit, am fost straniu de fericită tot timpul. N-aș fi putut spune de ce. Poate fiindcă acum, după ce Sembur se prăpădise, eram bucuroasă că mă aflu pentru o vreme în grija Domnului.

Îmi doream, adesea, să știu mai multe despre el, dar nu vorbea niciodată despre persoana lui. Uneori, când puneam corturile și așteptam să se facă mâncarea, îmi puneam o sumedenie de întrebări, nu despre mine, ci despre ținutul Bod. Îl numea Tibet, cum făcea și Sembur, și era limpede că reprezenta un mare mister pentru lumea de afară. Domnul m-a întrebat cum erau cârmuiți oamenii, dacă existau mulți soldați, câte trecători erau prin munții din Smon T'ang, dacă vechile forturi de pe câmpiile de jos erau bine înarmate, și multe alte întrebări de acest fel. I-am răspuns și eu cum m-am priceput mai bine, însă am rămas mirată, fiindcă după multe dintre lucrurile despre care mă întreba am căpătat convingerea că știa despre Bod mult mai mult decât ar fi fost normal să știe cineva complet străin de aceste meleaguri.

Când l-am întrebat dacă mai fusese vreodată în Tibet, a zis:

— Da, dar nu cum mergeți voi. Am fost mult mai la est, între Lhasa și frontieră, șase luni, anul trecut.

— De ce te-ai dus acolo, Domnule?

— Nu mai pune atâtea întrebări.

— Eu? am întrebat, privindu-l indignată. Tu ești cel care mă tot bombardează cu sute de întrebări!

S-a uitat încruntat la mine:

— Fetițelor trebuie să li se vadă doar fața, să nu li se audă gurița.

Îmi plăcea cum se încrunta și mă străduiam din răspuțeri să-l imit, uitându-mă la el peste foc:

— Ai nasul lung, am zis eu, sprâncene arcuite și arăți ca un demon străin.

Expresia i s-a schimbat nostim și a zis:

— Parcă se cuvenea să fii politicoasă cu mine.

— Oh. Da, sunt, însă uneori mai uit și eu. Îmi cer iertare.

— Nu face nimic, a zis Domnul.

În a cincisprezecea zi, m-am trezit noaptea simțindu-mă rău: aveam palpitații și o slăbiciune înfiorătoare mi se furișa prin mădule. Când s-a făcut dimineața, abia am reușit să mă ridic în picioare. Domnul mi-a luat pulsul și m-a pipăit pe frunte, după care și-a mușcat buza:

— A venit mai repede decât mă așteptam, Jani, a zis el, tăios. Am fost rapizi, dar tot ne-au rămas trei zile de mers. M-a întins pe pat și a tras o pătură peste mine: Odihnește-te până ce fac ceva de mâncare și strâng tabăra.

În dimineața aceea, am călărit legată de spinarea lui Iov, legănându-mă și clătinându-mă în șa. La un moment dat, după-amiaza, mi-am dat seama că eram pe Flint, cu Domnul stând în spatele meu, ținându-mă așa cum mă ținuse când străbătusem defileul. Sau poate era altfel, fiindcă adesea pluteam parcă departe, într-un fel de neant, unde timpul însuși se oprea în loc.

Pentru scurtă vreme, m-am întors un pic din acel tărâm îndepărtat, descoperind că era iarăși zi și că soarele abia răsărise de două ceasuri. Aerul era mai cald și pământul mirosea altfel. Nu mai eram de-a curmezișul pe Flint, ci pusă pe șa pe ceva moale, o pătură îndoită

pesemne; Domnul mă ținea pe după umeri, iar eu aveam capul rezemat pe pieptul lui.

— Unde e Iov? am șoptit.

A coborât privirea și am observat că era tras la față de supărare:

— În spate, prins de căpăstru, duce bagajele. Cum te simți, Jani?

— Cam... ciudat. Cât de obosit ești, Domnule, să mă tot cari așa.

— Dormi, Jani. E singura doctorie pe care ți-o pot oferi.

La un moment dat, m-am trezit auzind vorbindu-se ceva pe o limbă necunoscută mie. Eram într-o trăsurică, vehicul ce nu exista în Smon T'ang, dar pe care îl văzusem într-o poză în cartea mea cu *Povești despre Jessica*. Parcă zăceam întinsă pe o saltea pe paie și auzeam glasul tăios al Domnului, amenințător, ca și cum i-ar fi spus vizitiului să mâne cu grijă. Vag, mi-am dat seama că ajunsese probabil într-un sat unde închiriasse o trăsură cu vizitiu. După o altă perioadă de gol total, am auzit o harababură de zgomote – zdrăngănit de roți, tropăit de copite și murmur de voci amestecate. Am simțit miros de fructe, legume, fum, animale și oameni, și mi-am dat seama că eram într-un oraș.

După aceea, gălăgia a rămas în urmă. Trăsura s-a oprit. Domnul m-a luat în brațe și m-a dus, printr-o ușă mare, într-un loc răcoros. Cineva vorbea cu el. I-am auzit glasul, tăios și autoritar: „Puțin îmi pasă mie de cum se procedează normal. Internați imediat copila asta, transmite-ți apoi respectele mele maicii superioare, sau cum i-oți fi zicând voi, și spuneți-i că i-aș fi tare recunoscător dacă ar vrea să schimbe câteva vorbe cu mine, de îndată ce va găsi răgazul să o facă.”

Eram întinsă pe un pat îngust, care se mișca pe un coridor. O doamnă cu o bonetă albă vorbea cu cineva și mă dezbrăca. Avea părul de culoarea griului și mă uitam la ea, uluită. Nu mai văzusem niciodată păr blond. Apoi totul a pălit și am plecat iarăși departe, pe meleagul acela

unde nu se întâmplă nimic, iar timpul stă în loc.

Am revenit fără chef în lumea viilor și știam că fusesem dusă multă vreme. Stăteam lungită într-un pat cu așternut alb și purtam o cămașă de noapte din flanelă bej. Încăperea era mică, iar o fată cu pielea negricioasă, purtând un șorț alb peste rochie, spăla podeaua. Când am scos un sunet, a zâmbit, a spus ceva într-o limbă străină, după care a ieșit. După câteva clipe, s-a întors cu o doamnă îmbrăcată toată în negru, cu excepția mușului alb de la glugă. Aveam să aflu că era o englezoaică sfântă, o călugăriță, iar aici lucra un ordin de călugărițe specializate în asistență medicală, care administrau micul spital de pe lângă Misiunea Catolică din Gorakhpur. Erau ajutate de câteva surori medicale, care nu erau femei sfinte, ca bunăoară doamna cu păr blond pe care o văzusem în prima zi.

Călugărița stătea în picioare lângă patul meu. Zâbind, mi-a spus:

— Ei bine, domnișoară, tare ne-ai mai speriat. Zaci de cinci zile, deja. Cum te simți în dimineața asta?

— Nițel cam... slăbită. Însă bine, mulțumesc, domnișoară.

— Să-mi spui maică. Maica Ruth.

— Da, maică.

— Ne-ai cam pus în încurcătură, Jane.

— Mă cheamă Jani, domnișoară. Maică.

Călugărița a luat tăblița de la picioarele palului, pe care era fixată o foaie de hârtie.

— Te-am internat ca Jane. Jane Burr.

M-am întrebat vag de ce mi se alesese acest nume. Nu încăpea îndoială că Jane era rostirea „Hinglish” a prenumelui meu, însă în Smon T’ang nu avusesem niciodată un nume de familie și nu-mi dădeam seama de ce-mi ziceau Jane Burr.

Călugărița spunea:

— Maiorul Crossland, de la spitalul militar, a venit ieri

în vizita lui săptămânală obișnuită. E cel mai bun medic și te-a examinat amănunțit. Mai ții minte?

— Păi, nu prea, măicuță.

— Nu contează. Era îngrijorat de starea inimii tale, fiindcă în cazuri de acest fel apar uneori probleme ale inimii, însă se pare că ești foarte puternică și sănătoasă, mi-a zămbit ea radios. Sperăm ca în câteva zile să te punem pe picioare, iar peste o lună să pleci în Anglia.

— Vă rog... unde e Domnul? am zis eu. O să vină să mă vadă?

— Cine, dragă?

— Domnul. Am... am uitat cum îl cheamă. Domnul care m-a adus aici.

— Oh, căpitanul cel tânăr. Nu, a plecat acum trei zile, Jane. A primit ordin să se prezinte la Calcutta și a plecat cu trenul, cu calul ăla frumos într-o cușcă pentru cai.

Știam că avea să plece înapoi în lumea lui și că n-aveam să-l mai văd. Totuși, să mi se spună așa a fost un șoc pentru mine, de parcă m-ar fi palmuit cineva pe neașteptate. M-am înfiorat, cuprinsă de panică la gândul că acum eram cu adevărat singură. Gura mi s-a schimonosit de plâns și m-am întors pe o parte, ținându-mă cu mâna de gât unde mi se pusese un nod imens. Cu degetele am atins ceva sub cămașa de noapte, ceva mic și rotund. Nevenindu-mi să cred că speranța mea putea fi adevărată, am băjbăit pe lângă gât, am găsit lanțul fin și l-am tras afară. În clipa următoare, mă uitam uimită la medalionul care avea montat pe el steaua de aur.

Am răsucit medalionul pe dos și cu ochii încetoșați de lacrimi m-am uitat la spirala cu scris delicat de pe spate. Mi-a venit o idee și am șoptit:

— Măicuță... scuzați-mă... nu cumva știți să citiți... în hindi?

— Nu știu, dragă, am auzit-o rostind vioi, însă știe maica Maria. Cu o lupă a citit inscripția de pe medalionul pe care ți l-a lăsat tânărul căpitan, dacă asta voiai să știi.

— Și știi ce scrie, domnișoară... adică, măicuță?

— Da, maica Maria a notat pe o hârtie. A întors tăblița pe care o ținea în mână și s-a uitat la o bucată de hârtie prinsă pe spate. Se pare că sună mai poetic în hindi, însă iată cam ce înseamnă:

*Iată un suvenir care să-ți amintească de un prieten
Poate n-o să-ți poarte noroc
Și nici n-o să te ferească de ursită
Sau de vreun dușman
E doar ca să-ți aduci aminte
Păstrează-l până când vreun prieten are nevoie de el
După care oferă-l bucuros și vezi-ți de drumul tău.*

Mi-am vârât fața în pernă și am dat frâu liber lacrimilor. Eram mâhnită, dar și bucuroasă totodată, fiindcă țineam strâns în mână acest suvenir care spunea că eram prietena lui. Mi-l oferise mie... *mie*, să-mi aduc aminte.

Iar aducându-mi aminte, n-aveam să mai fiu niciodată complet singură.

Pentru prima oară am dat ochii cu Anglia trei luni mai târziu, când am văzut Insula Wight. După o oră, vasul nostru naviga pe o fâșie lată de apă, numită The Solent, și am acostat la Southampton pe o burniță deasă.

Nu mai numeam această țară „Hingland”, fiindcă remarcasem că ceilalți oameni nu foloseau acest „h” suplimentar cum făcea Sembur. De fapt, nu mai vorbeam de loc și eram mută de aproape opt săptămâni. Toată lumea credea că era din cauza slăbiciunii și că ingratitudinea asta era o rușine, numai că se înșelau. Când eram singură vorbeam cu mine însămi, dar când încercam să spun ceva altei persoane aveam senzația că îmi înțepeneau gâtul și limba.

Mi-era frică tot timpul. Bine măcar că în *Povești despre Jessica* citisem câte ceva despre lumea din afara ținutului Smon T'ang, iar de-a lungul anilor Sembur îmi istorisise nenumărate fapte uluitoare. Una e, însă, să ți se povestească despre mari locomotive de fier sau despre vase uriașe, despre orașe mișunând de oameni ca un mușuroi de furnici ori despre mări care ating zarea; dar să vezi cu ochii tăi astfel de lucruri e cu totul altceva. Eram la fel de speriată ca un copil englez care s-ar fi trezit cu o caravană de iaci și ponei călătorind prin ținutul Bod.

Pe parcursul călătoriei, am fost în grija domnișoarei Foot, care lucrase ca guvernantă în India, iar acum se întorcea acasă. I se plătise o sumă mică de către instituția de binefacere a armatei, ca să mă însoțească până la Londra, unde mi se găsisse un loc într-un orfelinat, Căminul Adelaide Crocker pentru fete orfane, fondat cu peste cincizeci de ani în urmă de către o doamnă al cărei nume îl purta acest cămin.

Domnișoara Foot era o femeie subțirică, cu părul cărunt și un nas ca un cioc. Ne uram. Mi-era frică să mișc și un deget, fiindcă știam că nu era bine. După

părerea domnișoarei Foot, mergeam urât, stăteam urât în picioare, ședeam urât pe scaun, eram prost crescută, țăfnoasă și needucată. Eu o uram pentru că mi-aduceam aminte cât se căznise Sembur să mă crească frumos, or simțeam că tot ce spunea ea era o jignire la adresa lui. Domnișoara Foot mă ura pentru nenumăratele mele cusururi, dar în special fiindcă eram metisă. Presupun că asta însemna că eram jumătate englezoaică și jumătate indiană, și eram profund nedumerită neînțelegând de ce ea considera că acest lucru era un păcat atât de mare.

Fiindcă eram veșnic amuțită, se pare că a crezut că eram lipsită de auz și de orice alt simț, permițându-și să vorbească despre mine, când stăteam lângă ea, de parcă nici n-aș fi fost acolo.

„...toți trebuie să ne purtăm crucea, doamnă Stoddart, iar Jane e o mare povară pentru mine. Speram să am parte de tihnă și liniște în acest voiaj, dar – *nu* mai sta picior peste picior Jane! – n-am nicio clipă de răgaz, credeți-mă. Copila e metisă, firește. Taică-său a fost soldat de rând și s-a însurat cu o indiană la Jahanapur, după care a săvârșit nu știu ce crimă odioasă și a fugit cu fata în Tibet – *nu* mai sta cu capul așa, Jane! – ce-ați spus, doamnă Stoddart? Oh, da, *poate* vorbi. Să vezi ce-i mai turuia gura când am văzut-o prima oară la Gorakhpur, dar ca o *precupeață*, doamnă Stoddart, înfiorător de vulgar. Am rămas *uluită* că autoritățile militare se preocupă să trimită o fată pe jumătate indiană în Anglia, însă se pare că *cineva* a exercitat o mare influență și i-a plătit totodată biletul de drum – stai cu genunchi lipiți, Jane!”

Mi-am lipit genunchii strâns, mi-am rezemat pe ei mâinile împreunate și m-am așezat cu spatele foarte drept, sperând să evit astfel alte posibile observații. Cel care îmi plătise biletul de drum ca să se asigure că urma să fiu dusă în Anglia nu putea fi decât Domnul. Își onorase promisiunea făcută pe când Sembur zăcea pe patul de moarte, în peșteră, în acea noapte, promisiunea

de a face tot ce-i stătea în putință ca să fiu trimisă în Anglia.

Într-o zi mohorâtă de ianuarie, am văzut-o pentru ultima oară pe domnișoara Foot și am intrat la Căminul Adelaide Crocker pentru fete orfane, într-un cartier londonez numit Bermondsey, unde aveam să-mi petrec următorii doi ani și jumătate. Pentru mine, după ce m-am obișnuit cu modul de viață, n-au fost ani fericiți.

În ziua sosirii, de îndată ce domnișoara Foot m-a dat în primire și a plecat, m-am trezit vorbind fără nicio problemă. Lucrul acesta a fost o ușurare enormă pentru mine și mi-a fost de mare ajutor pe parcursul primei săptămâni, când m-am simțit cam stângace și jenată, văzând cu câtă circumspecție mă priveau celelalte fete, care mi se păreau cam ostile. Aveam să descopăr că întotdeauna se purtau așa când apărea vreo fată nouă, până ajungeau s-o cunoască; într-adevăr, mai târziu, am făcut și eu ca ele.

Numărul fetelor varia de la șaizeci la șaptezeci, iar vârsta era între cinci și paisprezece ani. Directoare era domnișoara Callender, care semăna oarecum cu domnișoara Foot, dar era cu totul altfel. Avea două asistente, una care era iubită, iar alta care era temută.

Din donația făcută anual orfelinatului potrivit testamentului lăsat de Adelaide Crocker, domnișoara Callender cheltuia totul pe mâncare, până la ultimul bănuț, așa că, deși nu mâncam prea sofisticat, mâncam totuși destul de bine. Hainele noastre erau oribile; fiindcă domnișoara Callender nici nu se gândea să cheltuiască bani pe așa ceva. Ne îmbrăcam cu o combinație ciudată de rochii, fuste și rufărie de corp, recondiționate de fetele mai mari din baloturile de haine vechi strânse pentru noi de cei pe care îi numeam oamenii de la prezbiteriu. Acestea erau peticite, vopsite, întoarse pe dos, date de la una la alta și refăcute iarăși atâta vreme cât țesătura mai ținea încă. Hainele vechi de lână, trimise de cei de la prezbiteriu, erau spălate, descusute, apoi tricotate sau

croșetate, făcând din ele mănuși sau fulare pentru iarnă.

Cizmele, la mâna a doua, proveneau de la o școală pentru domnișoare, și erau reparate la infinit de Douch, un tip ursuz, paznic și meșter la toate, care ne detesta fără excepție. Tuturor cizmelor li se decupa bombeul, ca să se potrivească la cât mai multe mărimi de picior. Cei mai mulți bani pe care domnișoara Callender îi cheltuia, bombănind, pe haine, se duceau pe ciorapi și rufărie de corp. Ciorapii erau din lână groasă, cămășile din flanelă, chiloții din stambă oribilă, tare și nealbită.

Unele fete din orfelinat erau făpturi timide, altele îndrăznețe. Trei, când am venit eu, fuseseră aduse de pe stradă. Aveau aproape paisprezece ani. Nu știam ce însemna expresia „pe stradă”, însă după șase luni petrecute în acea amestecătură de fete din orfelinat aflasem aproape tot despre ororile vieții celor săraci din Londra.

Făceam lecții în fiecare zi și învățam să citim, să scriem, să socotim, să coasem, să tricotăm și să croșetăm. Fetelor mai mari li se cerea să aibă grijă de cele mici, ceea ce însemna că aveau mereu treabă – să le pună să se spele și să se îmbrace dimineța, să le ajute să-și facă patul, să le învețe cum să se descurce singure și să le supravegheze la masă.

Pe când mă instalam la orfelinat, am avut parte doar de un singur bucluc mai mare, dar mi-a părut bine atunci că, pe când eram mică la Namkhara, jucasem tot felul de jocuri dure cu băieții mai mari decât mine și învășasem o lecție folositoare... faptul că întotdeauna bătaușii și golani trebuie luați prin surprindere și loviți, iar asta chiar de la bun început. Una dintre fetele din orfelinat, care fusese culeasă de pe stradă, era o ființă rea și o bătaușă. Celorlalte fete le era frică de ea, iar ea profita de asta și le pune să-i facă tot felul de servicii, de parcă i-ar fi fost servitoare.

La sfârșitul primei mele săptămâni acolo, și-a îndreptat atenția asupra mea și mi-a poruncit să-i dau ei cizmele

din pâslă de păr de iac, pe care le adusesem cu mine și pe care le mai purtam încă. Cu un nod în stomac, m-am uitat la ea și i-am spus:

— Nu-ți încap ție etichetele în ele. Și, oricum, atâta timp cât îmi vin bine, sunt ale mele, Daisy. Când or să-mi rămână mici, am să le dau cui am eu chef.

Daisy a înaintat agale spre mine, cu mâinile în șold:

— Ia te uită la ea! s-a rățoit. Ce-ar fi mai bine s-o-ntinzi, pitulice?

Mi-am dat seama că nu puteam rezolva situația doar cu câteva schimburi de „amabilități”, așa că m-am decis să acționez rapid. Am spus frumos:

— Nu vreau să mă cert cu tine, Daisy, pe cuvânt...

Și, ridicându-mi fusta, i-am ars zdravăn un picior în genunchi. A tras un urlet de șoc și durere, și-a pornit șchiopătând spre patul ei, văicărindu-se că am schilodit-o.

Am câștigat o mulțime de prietene în acea zi și am devenit un fel de ocrotitoare pentru multe fete care fuseseră ciomăgite de Daisy. Pe parcursul celor șase luni cât a mai rămas la orfelinat, n-a mai pricinuit niciun necaz nimănui.

Anotimpurile veneau și treceau, iar orfelinatul a devenit mica mea lume. Îmi plăceau lecțiile, îmi plăcea să născocesc tot felul de soluții de recondiționare a hainelor vechi, atunci când lucrul acesta părea practic imposibil; era o plăcere pentru mine să am grijă de fetițele mici și să știu că se bizuie pe mine și au încredere în mine. Însă cea mai frumoasă parte a fiecărei zile era când ieșeam afară, mergând de mână câte două într-un șir lung, la plimbare, în parcul aflat cam la un kilometru și jumătate.

Îmi petrecusem cea mai mare parte din viață afară, la aer, așa că uneori simțeam că mă sufoc între pereții orfelinatului. Plimbarea de o oră în jurul parcului reprezenta o ieșire scurtă după călătoriile pe care le făcusem, însă pentru mine constituia o mare bucurie, indiferent de vreme.

Când o fată împlinea paisprezece ani, i se găsea o slujbă, de obicei ca servitoare, dar uneori și ca ucenică la o croitoreasă sau ca muncitoare prin vreo fabrică din East End ori, cu totul întâmplător, pe la vreo fermă. Eu am stat până la cincisprezece ani, cu un an mai mult decât ar fi trebuit, fiindcă domnișoara Callender mă considera de mare ajutor în felul în care mă ocupam de copiii mai mici. Ba puteam chiar să fi rămas și să mă fac un fel de asistentă neplătită, dacă nu m-aș fi luat la harță cu o nesuferită, numită Alice Babana, care se ocupa de alt dormitor. Tot timpul râdea în bătaie de joc, iar într-o bună mi-am ieșit din fire și am pocnit-o. Era prima oară când făceam așa ceva de când o bătusem pe Daisy la sfârșitul primei mele săptămâni acolo, însă acum s-a făcut mare tevatură, iar domnișoara Callender a ajuns la concluzia că era vremea să plec.

Deși mă străduisem întotdeauna să cos frumos, nu prea aveam talent la lucrul cu acul și nici n-aveam chef să intru în vreo fabrică, întrucât auzisem de la alte câteva fete povești sumbre despre condițiile din astfel de locuri. Mă gândeam să intru slujnică pe la vreo familie, însă spre marea mea bucurie, într-o bună zi, cam la două săptămâni după incidentul cu Alice Babana, domnișoara Callender m-a chemat la ea și mi-a spus că îmi găsisese de lucru la o fermă din Hampshire.

— O fermă, domnișoară!

— În fine, poate nu chiar o fermă, Jane. Mai degrabă, o mică proprietate a familiei Gammidge. Au o casă și câteva pogoane de pământ. Se pare că nu au avut fericirea de a avea copii, iar acum au ajuns și ei la o vârstă și au nevoie de o mână de ajutor, atât la menaj, cât și pe câmp.

— O să trebuiască să mă ocup și de animale, domnișoară?

— Au niște pui și porci, mi s-a zis.

— Oh.

— Și categoric au un cal sau alt animal care să tragă la căruță.

— Ooh, ce frumos. Vă mulțumesc din suflet, domnișoară Callender.

— Domnul Gammidge ți-a trimis bani pentru biletul de tren, așa că vei pleca sâmbătă. Te așteaptă el la Tenbrook Green, care este gara cea mai apropiată. S-a rezemat de spătar, eu mâinile pe birou. Îmi pare rău că mă despart de tine, Jane. Pe viitor, ține-ți cumpătul și nu-ți mai ieși din fire.

— Da, am să încerc, domnișoară. A fost doar... în fine, le povesteam fetelor ceva despre un om care a însemnat enorm pentru mine, iar Alice a zis ceva oribil despre el.

— A procedat urât, Jane, dar nici tu n-ar fi trebuit s-o lovești. A fost un comportament necreștinesc. *Răzbunarea este a mea*, a zis Domnul nostru Iisus Hristos.

— Da, domnișoară.

— Ești o fată de treabă, Jane. Îmi pare rău că n-am putut face mai mult pentru tine, însă aici e o luptă permanentă. Sper să-ți meargă bine în noua ta existență, Jane.

— Vă mulțumesc, domnișoară.

Noua mea existență la Crabtree Cottage, cu domnul și doamna Gammidge, a durat exact două săptămâni și trei zile. Ea era o femeie apatică și liniștită, care muncea din greu, însă părea mereu dusă cu mintea în altă parte. Soțul ei era vesel, dar leneș, un bărbat costeliv cu o mutră lungă și niște dinți mari și albi, crescuți alandala.

În a doua zi, când luam grăunțe pentru pui din hambarul unde erau depozitate, domnul Gammidge m-a luat pe după umeri și și-a lipit mâna de pieptul meu. M-am smuls de lângă el, uimită, dându-mi seama că mă confruntam cu o problemă jenantă, complet nouă pentru mine.

De atunci înainte, nu mă mai gândeam decât cum să evit să mai rămân singură cu domnul Gammidge. Dacă lucrul acesta era imposibil, cum s-a dovedit adesea, mă căzneam să plasez ceva între noi, prefăcându-mă totodată

că nu o făceam intenționat. Mi se părea extrem de dificil să par naturală când ne învârteam amândoi roată în jurul mesei mari din bucătărie sau în jurul căruței din șopron. În asemenea momente, nu vorbea nimic, mulțumindu-se doar să rânjească și să încerce să pună mâinile pe mine. Odată când m-a băgat într-un colț în hambar a trebuit să-l calc zdravăn pe picior ca să pot scăpa, pretinzând că a fost un accident și scuzându-mă, în timp ce spălam putina de-acolo.

S-a sfârșit când am coborât într-o dimineață la cinci și jumătate, să aprind focul în plita mare și am găsit-o acolo pe doamna Gammidge. Plita ardea deja, iar pe masa lungă, care lucea de curățenie, se afla un pachet învelit în hârtie cerată. Doamna Gammidge s-a întors de la chiuveță, unde spăla o farfurie și niște cuțite și a spus încetișor:

— Du-te și fă-ți bagajul, fetițo; vreau să pleci până coboară domnul Gammidge.

N-am încercat să mă arăt nedumerită și am zis:

— Îmi pare rău, doamnă Gammidge, pe cuvântul meu. Am făcut tot ce am putut... înțelegeți, să poată pricepe...

— Știu. Nu pe tine te învinuiesc, fetițo, a spus ea, ridicând din umeri a lehamite. Așa a fost el întotdeauna. Credeam că i-a trecut năravul ăsta, însă uite că a umblat după tine ca un cocoș bătrân. Trebuia să ne luăm un flăcău, și chiar am fi făcut-o, dacă vicarul n-ar fi insistat să luăm o fată de la orfelinat.

Am urcat în odăița mea și mi-am împachetat lucrurile în săculețul de canava, cu care venisem de la orfelinat. Nu mi-a luat mult timp. Aveam un rând de lenjerie de corp, constând dintr-o cămașă, chiloți și ciorapi lungi; un șal și o rochie de catifea albastră, tare jerpelită, care sigur fusese cândva a vreunei cucoane, fiindcă era de calitate; un pieptene, un șorț lung, două batiste, o bucată de ștergar, Sfânta Biblie și *Poveștile despre Jessica*.

Mă spălasem deja în ligheanul din odăiță, îmi aranjasem părul și mă îmbrăcasem cu hainele de lucru, o

fustă și o bluză de flanelă, care fusese cândva o cămașă bărbătească. Ca întotdeauna, aveam la gât medalionul de argint, direct pe piele. Nu-l scoteam niciodată și nici nu-l trăgeam afară să se vadă, de teamă să nu mi-l fure cineva. Mi-am pus, așadar, pălăria de pai, cam roasă, un cadou frumos primit de la domnișoara Callender, și am coborât în bucătărie.

Doamna Gammidge stătea într-un balansoar de lemn, cu ochii pironiți la foc. Când am intrat, a spus fără să-ntoarcă deloc capul:

— Chestia aia de pe masă e pentru tine. Un pachet cu sandvișuri cu slănină și o monedă de șase penni. Atâta am putut și eu.

— Vă mulțumesc din suflet, doamnă Gammidge. Îmi pare rău... de tot.

A ridicat din umeri, privind în continuare fix la foc, dar n-a spus nimic, iar după câteva clipe m-am dus la ușă și am ieșit afară, cu sacul în spinare, prins de bucla de sfoară cu care-l legasem strâns.

Am făcut pe jos cei patru kilometri și jumătate până la gara Tenbrook Green, unde l-am așteptat pe Bert Taylor, care lucra la marea fermă de lapte, să vină cu bidoanele. Bert era un tip prietenos, care avea opt copii; vorbisem cu el de trei-patru ori, când venise la Crabtree Cottage, după ouă. Era, de fapt, singura persoană pe care o cunoșteam.

Când a apărut cu căruța lui încărcată, trasă de doi cai mari, i-am povestit ce se-ntâmplase și l-am întrebat dacă nu știa cumva unde puteam găsi ceva de lucru. Nu s-a mirat aflând că doamna Gammidge se descotorosise de mine, însă s-a frecat pe bărbie, gânditor, când i-am pomenit de dorința de a-mi găsi o slujbă.

— Cam greu, Jane. Cel mai bine ar fi să te duci la Bournemouth, zic eu. Găsești acolo o sumedenie de bogătani, cu case mari și multe hoteluri. Dacă ai noroc, poate te angajezi cameristă.

— Unde e Bournemouth, domnule Taylor?

— Într-acolo, draga mea. A arătat spre unul dintre cele trei drumuri care porneau de pe pajiștea de lângă gară. Mergi așa pe malul râului până la Romsey, apoi spre vest de Southampton prin New Forest, ceea ce înseamnă aproape cincizeci de kilometri. Mai bine mergi cu trenul, dacă ai bani.

— Am șase peni, dar nu vreau să-i cheltuiesc pe tren. Oricum, e o vară frumoasă, domnule Taylor, așa că nu pătesc nimic dacă dorm sub cerul liber la noapte.

— Bine, ai grijă de tine și mult noroc.

Am făcut unsprezece kilometri în acea dimineață, fără să mă grăbesc și având grijă să pășesc pe fâșia de iarbă dintre drum și râu, ca să nu-mi uzez prea mult cizmele. Ca de obicei, fuseseră decupate la bombeu, iar Douch, meșterul, le reparase la tocuri și tălpi, exact înainte să plec de la orfelinat, așa că erau destul de bune. Totuși, nu puteam ști cât aveau să reziste, așa că eram foarte atentă să nu le stric.

La amiază, am mâncat unul dintre cele trei sandvișuri groase cu slănină, primite de la doamna Gammidge; două ceasuri mai târziu, după ce traversasem două drumuri care duceau dinspre vest în Southampton, conform indicatoarelor, mergeam cu pas susținut pe o potecă, printr-o pădure liniștită și frumoasă. Mă uitam mereu la soare, să mă asigur că mergeam spre sud, iar curând am început să văd ponei sălbatici, care trăiau în pădure.

M-am așezat sub un copac, poate mai mult de un ceas, până ce vreo doi ponei s-au apropiat de mine, păscând; am început să le vorbesc, întâi molcom, lăsându-le răgazul să-și dea seama că nu le voiam răul. După un timp s-au apropiat și am putut să-i frec pe nas și să sporovăiesc cu ei, însă când am pomenit de faptul că voiam să-mi dea voie să mă sui în cârca lor, au început să se agite; se pare că nu prea înțelegeau pretenția mea. N-am insistat, dar le-am transmis salutări de la vechii mei prieteni, Pulki și Iov, după care mi-am văzut de drum.

În noaptea aceea am dormit destul de bine sub o tisă

bătrână, ale cărei crengi atârnav până la pământ, formând un adăpost în care nu riscam să mă ud de rouă. Începuse să-mi fie tare urât acum, nu fiindcă eram singură, în acel moment, ci fiindcă din nou nu aveam pe nimeni la care să țin sau care să țină la mine. Mi-ar fi plăcut să mă întorc la Căminul Adelaide Crocker, să am grijă de fetițe.

A doua zi dimineață, m-am trezit foarte devreme, o dată cu păsările, și foarte înfometată. M-am dus la pâraul pe care-l văzusem de cu seară, m-am spălat cum am putut mai bine, m-am pieptănat – aveam părul la fel de scurt cum îl purtam când eram în Smon T'ang, – apoi, mulțumită și extrem de tacticos, am mâncat cel de-al doilea sandviș cu slănină. Păstram de rezervă ultimul sandviș și moneda de șase peni, fiindcă n-aveam nici cea mai mică idee cât puteam fi nevoită să aștept, până să ajung să-mi câștig existența.

Toată dimineața, am mers iute și am apreciat, la amiază, că străbătusem cam șaisprezece sau nouăsprezece kilometri. Eram convinsă că nu mai aveam mult până la coasta mării, fiindcă adulmecam în aer un altfel de miros. Nu era doar faptul că mi se făcuse iarăși groaznic de foame, dar mă simțeam și obosită și nemulțumită de mine însămi, deși nu-mi prea dădeam seama de ce.

M-am odihnit o oră, după care am pornit iar la drum. Speram ca ajungând la Bournemouth să-mi găsesc măcar ceva provizoriu de lucru, pentru vreo zi-două, până puteam face rost de o slujbă permanentă. Dacă nu reușeam, însemna să dorm din nou sub cerul liber, să-mi cheltuiesc banii pe mâncare, să-mi mănânc ultimul sandviș cu slănină. După aceea, a doua zi urma să-i găsesc pe cei de la Armata Salvării, căci aflasem de la fetele din orfelinat că oamenii aceia nu refuzau niciodată pe nimeni.

Aveam senzația acum că, dacă mă deplasam puțin mai la vest puteam da în drumul principal, economisind timp

și energie la capătul călătoriei. Speram să ajung în oraș înainte de ora trei, rămânându-mi astfel șase ceasuri cât puteam căuta de lucru la lumina zilei.

Eram atât de cufundată în gânduri, încât m-am speriat când o voce a rostit foarte aproape de mine „Stai pe loc!”. Cuvintele fuseseră rostite nu prea tare și destul de ezitant. Treceam printr-o poiană îngustă și, când m-am oprit și am privit în stânga, am văzut un bărbat stând în picioare pe iarbă. Avea o pălărie neagră și înaltă, pantaloni în carouri, redingotă și ochelari cu rame aurii. În mână ținea un fel de carnet mare. Stătea într-o poziție destul de ciudată și incomodă, cu un picior în față, pe care se lăsase cu toată greutatea, de parcă s-ar fi oprit brusc din mers. Mi s-a părut un mod foarte obositor de a sta în picioare.

L-am privit cu oarecare curiozitate, el și-a scos pălăria și am constatat că avea părul cărunț și destul de rar. Am remarcat, totodată, destul de șocată, că era cam palid la față. Ultima oară când văzusem pe cineva arătând atât de rău fusese atunci când îl ajutasem pe Sembur să străbătă defileul, la capătul ultimei noastre caravane.

Bărbatul a rostit cu răsuflarea întretăiată:

— Iartă-mă, rogu-te, domnișoară, că te-am strigat atât de imperativ, dar ți-aș fi tare recunoscător dacă m-ai putea ajuta.

Vorbea în stilul acela sofisticat cum îi auzisem conversând pe bogătașii de pe nava cu care venisem în Anglia. La început am crezut că mă ia în râs cu atâtea politețuri, mai ales că arătam probabil ca o sărăntoacă, îmbrăcată cum eram cu hainele mele de lucru, cu cizmele fără bombeu, cu pălăria de pai atât de veche și cu sacul pe umăr. Însă omul era nădușit pe față și arăta atât de rău, încât știam că în niciun caz nu îi ardea de luat pe nimeni peste picior.

Am început să mă mișc înspre el, lăsându-mi jos sacul și am zis:

— Vi s-a făcut rău, domnule? Ar trebui să vă lungiți un

pic și să vă odihniți.

— Oh, oprește-te, te rog, oprește-te! a bolborosit el agitat, fluturându-și pălăria. Nu te apropia prea mult, domnișoară – ah?...

Am încremenit locului, complet nedumerită, iar el a oftat ușurat:

— Realitatea e... a continuat el fără vlagă, că am călcat pe un șarpe – *pelias berus*, *vipera communis* – pe scurt, o viperă.

Am simțit un nod rece în stomac. Am pus sacul jos și am zis:

— Vreți să spuneți că e veninoasă?

— Da, exact. Dacă... dacă te apropii cu prudență, ai să observi că jivina e prinsă sub căputa... ia să vedem, da, cizmei drepte. La început, și spre marele meu noroc, am călcat-o foarte aproape de cap. Numai că stăm deja în poziția asta de o bucată de vreme și cred că, încetul cu încetul, și-a mai recăpătat din libertatea de mișcare...

Punând sacul pe pământ, am luat-o repede înainte și m-am lăsat pe palme și genunchi. Șarpele avea o lungime de aproximativ un metru, fiind destul de gros și cu capul în formă de săgeată. Se răsucea și se smucea sub piciorul bărbatului, zvârlind mereu cu limba încolo și înapoi. Capul și cam zece centimetri din trup ieșeau de sub căpută pe partea dinspre interior a cizmei, iar reptila se zvârcolea neconținut, încercând să se repeadă înainte. Dacă bărbatul slăbea intensitatea călcăturii, era limpede că șarpele ar fi reușit să-și elibereze trupul și să îl muște pe om de picior. Chiar și așa, câștiga teren încetul cu încetul.

Preferam să fi avut de-a face cu un lup decât cu un șarpe, fiindcă știam că nu puteam avea niciun dialog cu această jivină. Darul meu de a îndupleca animalele și de a scoate tot ce se putea de la ele nu se extindea și la șerpi, a căror minte era rece și minusculă. Cu un băț în formă de furcă, aș fi putut imobiliza capul viperei în timp ce omul s-ar fi tras la o parte, numai că și dacă aș fi avut

un cuțit ascuțit, tot mi-ar fi luat câteva minute până să găsesc și să cioplesc un astfel de băț, suficient de rezistent pentru ceea ce trebuia să fac.

Glasul șovăitor a rostit:

— Cred că... mai bine ai pleca, domnișoară... simt că mă ia cu ameteți și... mi-e frică să nu cad...

Am ridicat privirea furioasă spre el și pesemne că mă făcusem la fel de palidă ca și el, fiindcă am hotărât ce trebuia să fac și m-am îngrozit:

— Nu care cumva să cazi! am zis eu, furioasă. *Nu care cumva!*

M-am ridicat în picioare, m-am mutat în dreapta lui și m-am ghemuit lângă piciorul pe care îl ținea în spate, unde se afla cea mai mare parte din trupul șarpelui care ieșea de sub căputa cizmei. Luându-mi inima în dinți, am înșfăcat cu amândouă mâinile trupul uscat și solzos, aproape de coadă și încet l-am întins să stea drept. De cealaltă parte a cizmei vedeam cum capul viperei se legăna nebunește, cu limba zbatându-se și tremurând.

Bărbatul a spus:

— Nu, zău... nu face asta, copilă dragă...

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! m-am rășoit eu, cu vocea tremurândă, simțind cum îmi picură sudoarea în ochi. După care am mai adăugat „domnule”, ca să nu par chiar atât de prost crescută. Uite ce e, am zis eu, trebuie să acționăm rapid. Când am să zic „Gata”, ridici piciorul și faci un pas mare în față, priceput?

— Bine... dar jivina o să se năpustească la tine și...

— *Lasă obiecțiile! Ești gata? Unu, doi, trei... gata!*

Omul s-a azvârlit neîndemânatic în față și, vag, mi-am dat seama că se lungise cu capul înainte pe iarba groasă; pălăria îi căzuse din mână și i se rostogolise într-o parte. Numai că n-aveam timp de el acum. Priveam fix la cizma lui dreaptă și în clipa când a început să se ridice, am țâșnit ca un arc, pendulând în dreapta și azvârlind vipera cu toată puterea, cât mai departe. În clipa când îi dădeam drumul, șarpele se încolăcise deja încercând să ajungă la

măinile mele, însă după aceea a zburat prin aer în tufişurile de la marginea poienii.

Am căzut în genunchi, tremurând din toate mădulele, ştergându-mă neîncetat cu măinile de fustă. Când am ridicat privirea, l-am văzut pe bărbat târându-se spre mine, cu o expresie de mare îngrijorare pe chipul plumburiu:

— Fetiţo... ai scăpat teafără?

— Da, e perfect, nu m-a atins.

Omul a oftat din rărunchi, după care s-a lăsat în patru labe, cu capul atârându-i între umeri. M-am ridicat în picioare, i-am cules pălăria de pe jos şi carnetul acela mare, care, am remarcat vag, avea desenat un fluture pe prima pagină, după care m-am dus spre el şi am zis:

— Îmi pare rău că am zbierat la dumneavoastră, domnule. Dar mi-era cumplit de frică. Ar fi mai bine să plecăm din iarba asta înaltă, nu credeţi? Să nu mai fie şi alţi şerpi pe aici.

— Nu sunt... ostili, a spus el ridicând capul şi zâmbind jalnic, doar dacă nu faci prostia să calci pe ei.

Încet, s-a ridicat în picioare, după care a rămas aşă uitându-se la mine de parcă aş fi fost cine ştie ce curiozitate cu care nu mai avusese de-a face niciodată. Am apreciat că avea cam şaizeci de ani; era un bărbat înalt şi destul de voinic, cu o gură lată şi un nas cârn care îi dădea o înfăţişare aproape comică. Avea ochi căprui, blânzi şi prietenoşi.

După câteva clipe mi s-a părut că şi-a revenit şi a zis:

— Oh, iartă-mă, te rog. Sunt Graham Lambert, de la *Merlin 's Keep*⁽⁴⁾ Larkfield.

I-am tăcut o reverenţă, cum ne învăţase la orfelinat. Hotărâsem să revin la prenumele meu, dar să continuu să folosesc numele care se pare că fusese numele de familie al lui Sembur.

— Eu sunt Jani Burr, am spus, neputând să-mi stăpânesc un uşor chicot. De nicăieri în mod special.

Domnul Lambert a tăcut o plecăciune:

— Servitorul dumitale, domnișoară Burr. Sunt... profund recunoscător și plin de admirație pentru persoana dumitale. S-a clătinat și l-am prins de braț, ca să-l ajut să-și recapete echilibrul. Îmi pare rău, draga mea. Inima îmi cam joacă feste... dacă o pun la treabă mai mult decât suportă.

— Sunteți departe de casă, domnule?

— Cam... la vreo trei kilometri. În Larkfield, pe partea asta. Am o cabrioletă prin apropiere. A arătat vag, într-o direcție. L-am luat pe după spate și l-am făcut să se rezeme pe mine, înaintând amândoi așa, agale, spre direcția pe care mi-o indicase. Drumul era mult mai aproape decât crezusem eu, cam la o aruncătură de băț. Acolo, pe fâșia de iarbă unde pădurea era ceva mai retrasă, un cal îngrijit, splendid, păștea înhămat la o cabrioletă. Un indicator din apropiere arăta spre Larkfield.

Domnul Lambert tăcuse acum, iar ochii îi rătăceau aiurea. Știam că nu putea ajunge singur acasă. Împingându-l și săltându-l cu un efort, am izbutit să-l sui în cabrioletă, după care mi-am pus sacul de canava lângă el. Întâi am ezitat, dar apoi am spus:

— V-ați simți mai bine, domnule, dacă ați mânca ceva? Vă dau eu un sandviș, dacă vreți.

Am scormonit în sac, am scos pachetul, am desfăcut hârtia în care era învelit și i-am arătat ultimul sandviș cu slănină de la doamna Gammidge; pâinea se cam învechise și mirosea a rânced.

— Mulțumesc, a șoptit el. Nu, mulțumesc, dragă. Ești tare drăguță...

Răsuflând ușurată, am pus sandvișul la loc. Cu aceeași șoaptă răgușită, a zis:

— Știi să... mergi cu cabrioleta?

— Nu cred să am vreo problemă, dacă schimb câteva cuvinte cu iapa dumitale, domnule Lambert. Cum o cheamă?

— Oh... ah... Sally.

Mi-am mutat locul astfel încât să mă poată vedea, am scărpinat-o la ureche, vorbindu-i întâi în engleză, iar după aceea în graiul din Smon T'ang, care era mult mai potrivit pentru animale, fiindcă suna mai politicos și mai impunător. La început a fost cam rezervată, după care, însă, a devenit mai caldă cu mine și mai prietenoasă. Am rugat-o să ne ducă acasă, mi-am frecat obrazul de botul ei, iar apoi m-am urcat în cabrioletă lângă domnul Lambert și am luat hățurile. Nu mai condusesem niciodată o cabrioletă, însă de îndată ce am renunțat la gestul prostesc de a o înghionti degeaba cu genunchii în gol ca să o controlez pe Sally și m-am concentrat să o las să mă simtă prin hățuri doar, totul a mers foarte ușor.

Drumul lăsa pădurea în spate, înaintând întortocheat printre două garduri vii de spinișor. După zece minute, am urcat un deal lung, apoi am început din nou să coborâm. Acum, domnul Lambert se rezema cu toată greutatea de mine. Am văzut în vale un sat, un mozaic neregulat, dar nostim, de căsuțe cu acoperișuri de țiglă sau paie, și o biserică cu un turn pătrat. Abia începusem să coborâm dealul, când am văzut o alee prunduită, care se bifurca la dreapta.

Sally a cotit pe alee și a luat-o la trap vioi printre tufișuri și copaci înalți și argintii. Urma în continuare un zid scund din piatră, dincolo de care se zăreau câmpuri verzi. În față, pe stânga, am văzut doi stâlpi uriași ai unei porți. Sally a trecut printre ei. Înaintam pe o alee cu pietriș care cotea la dreapta, lăsând în urmă un șir de copaci mari și bătrâni, numiți, cum aveam să aflăm mai târziu, ulmi.

Atunci am văzut *Merlin's Keep* și în aceeași clipă o pasăre albastră-cenușie cu o coadă cu dungi albe a zburat ca o săgeată, peste alee, în fața noastră. Un erete, deși atunci nu știam asta. Casa era construită din pietre cenușii și cărămizi roșiatice, fațada constând dintr-un zid central din care porneau, ușor pieziș, două aripi scurte. În mod ciudat, aveai impresia că zidul central era

rotunjit, de parcă ar fi făcut parte dintr-un cerc. Toate astea le-am văzut dintr-o privire, căci nu prea aveam timp de casă atunci.

Sally a vrut să cotească pe o cărare care se desprindea din alee, ducând poate la grajdurile din spate, însă am convins-o s-o ia spre portic și am făcut-o să se oprească pe lespezile de piatră de la picioarele unor trepte late și curbate. Pesemne că fusesem văzuți de la fereastră când ne apropiam, căci în clipa în care ne-am oprit, ușa din față s-a deschis și o femeie a coborât în fugă scara. Jupa rochiei de saten de culoarea vinului foșnea, involburată. Părul, prins sus pe creștet, era castaniu, cu nuanțe roșcate. Avea aproape treizeci de ani, sau poate ceva mai mult chiar; fața ei era frumoasă și puternică, cu ochi gri-verzui foarte migdalați, în care se citea o îngrijorare enormă, în timp ce venea spre cabrioletă. În spatele ei a apărut o femeie slăbuță, mai în vârstă, îmbrăcată într-o rochie închisă la culoare.

Ceva mai încolo de locul unde ne opriserăm, un grădinar lucra la un strat de flori, un tânăr voinic care acum stătea și se uita curios la noi. Doamna cu rochie roșie a întors scurt capul spre el și i-a spus pe un ton pătrunzător:

— Haddon, treci încoace, numaidecât! Apoi, a ridicat privirea spre mine: Ce s-a întâmplat?

Nu coborâsem, căci îl sprijineam încă pe domnul Lambert:

— L-am găsit în pădure, domnișoară, am zis eu. A călcat pe o viperă și nu putea să se mai miște. Nu l-a mușcat, însă cred că are probleme cu inima.

— Tată? Tată, te simți rău?

Îl luase de mână și îi vorbea pe un ton cald și blând, ca și cum s-ar fi adresat unui copil.

Domnul Lambert a oftat și a deschis ochii:

— Ah... iată-te, Eleanor dragă. Ce prostie... să calc pe un șarpe. Și copila asta... atât de curajoasă, scumpa mea. Ea mi-a salvat viața, sunt sigur...

Femeia s-a uitat dur la mine câteva clipe, după care a zis:

— Așteaptă aici, te rog.

Întorcându-se spre grădinarul tânăr, a continuat:

— Ajută-mă să-l dăm jos pe domnul Lambert, Haddon. Încetișor. Gata, tată, te-am prins bine. S-a întors spre doamna slăbuță: Burkey, fugi și cheamă-l pe Mayes, după care pune-l pe tânărul William să ia cabrioleta și să-l aducă numaidecât pe doctorul Vine.

După un minut, eram singură. M-am dat jos din cabrioletă mi-am luat sacul de canava și am privit în jur. Peste tot domnea din nou liniștea. Am giugiulit-o un pic pe Sally, mulțumindu-i că fusese fată bună, după care m-am dus și m-am așezat pe trepte. Brusc, m-am simțit foarte obosită și gata să plâng.

Un tânăr a apărut alergând dinspre partea laterală a casei. S-a uitat mirat la mine și, zâmbind vesel, a rostit cu un accent puternic: „Tii, ce pălărie nostimă!” – după care s-a urcat repede în cabrioletă și a luat-o din loc, la trap mărunț și iute.

M-am uitat întâi într-o parte, după aceea în cealaltă, studiind casa. Așa cam bănuisem, fațada era într-adevăr rotunjită. M-am ridicat în picioare și am pornit spre capătul uneia dintre aripi, intrigată, cu toată oboseala pe care o simțeam în oase. Văzusem case mai mari când mersesem cu trenul de la Londra la Tenbrook Green, însă nu fusesem niciodată atât de aproape de o casă de gentleman. Aripa aceea mi s-a părut puțin cam ciudată. La capăt, zidul se termina mai brusc decât mi s-ar fi părut normal. M-am întors înapoi la trepte, privind în sus, și din nou am avut senzația că zidul central făcea parte dintr-un cerc.

Curând aveam să aflu că *Merlin's Keep* fusese clădit în urmă cu șaiszeci de ani de către un bogătaș care avea pasiunea șoimăriei, pasărea lui preferată fiind eretele. Pesemne că fusese tare țăcănit, căci casa era proiectată ca un turn ce pornea din pământ, înalt cât trei etaje,

aidoma donjonului unui castel, cu două aripi triunghiulare lungi, astfel încât dacă această construcție ar fi fost văzută de sus ar fi semănat cu un fel de pasăre în zbor. Când tipul acesta a murit, noul proprietar a transformat aripile triunghiulare în dreptunghiuri, ca să dea o înfățișare mai plăcută casei, deși în interior rămâneau o serie de elemente ciudate, cum ar fi pereți curbi și încăperi care se îngustau dintr-un capăt în celălalt. În pădurea de pini de la marginea domeniului, spre vest, existau încă ereți. Am văzut altul, zburând sus deasupra turnului, în timp ce mă așezam la loc pe trepte.

Au trecut așa cinci minute. Mă uitam la soare. Pierdusem cam mult timp și mă și abătusem cu vreo trei kilometri spre Larkfield, așa că nu strica să o iau din loc cât mai repede. Cu un pic de noroc, îmi rămâneau cel puțin o oră-două să mă orientez prin Bournemouth, până nu se întuneca. Mi-am luat sacul și m-am urnit din loc, dar nu făcusem nicio sută de pași pe aleea curbă, când cineva m-a strigat din spate. Întorcând capul, am văzut-o pe doamna în roșu, făcându-mi semn cu mâna și pășind hotărât pe pajiște, printre straturile de flori. M-am oprit și am pus sacul jos. Când s-a apropiat, mi-a spus supărată:

— Ce naiba faci, fată? N-ai auzit când ți-am zis să aștepți?

— Ba da, *miss*. Numai că trebuie să ajung cât mai repede posibil la Bournemouth.

— Și unde te duci la Bournemouth?

— Nu știu încă, *miss*.

— Mda, înțeleg. Mi-a aruncat o privire cercetătoare. Când ai mâncat ultima oară?

— Azi-dimineață, *miss*. Un sandviș cu slănină.

— Ah. Și i-ai oferit și tatei unul? Tot pomeneste ceva de un sandviș.

— Da, m-am gândit că poate îi prindea bine, dar n-a vrut să mănânce.

— Și te cheamă Jane Burr? Janey Burr?

— Jani, cu „i”, *miss*.

Ochii aceia gri-verzi mă studiau. Am simțit că era foarte puternică și plină de temperament, ca Flint. A zis:

— Jani, vreau să vii în casă. Menajera mea o să-ți dea ceva de mâncare. După aceea, vreau să-mi povestești exact ce s-a întâmplat în pădure și să-mi spui câte ceva despre tine. Apoi, dacă dorești, te trimit cu trăsura la Bournemouth. În felul ăsta câștigi. Timp și vei fi mult mai odihnită. Ce părere ai?

— Vă mulțumesc din suflet, *miss*.

Pășeam lângă ea pe pajiște, apoi am urcat treptele, am trecut printr-un hol lambrizat, de două ori mai mare cât toată casa mea de la Namkhara, după aceea am coborât pe o scară și am ajuns într-o bucătărie uriașă. Acolo, doamna slăbuță, căreia îi spusese Burkey, dădea ordine unei slujnicuțe, în timp ce altă fată stătea la o masă lungă și curăța niște tacâmuri de argint.

— Bun, a zis pe un ton energic doamna în roșu. Ea e doamna Burke, menajera și bucătăreasa noastră, iar ea e Annie și ea e Meg. Se vor ocupa de tine. Ne vedem la mine în birou peste o oră.

Un clopot a sunat, unul dintr-un șir de clopote fixate sus pe perete, fiecare având dedesubt numele camerei. Doamna Burke a ridicat privirea și a zis: „Ușa din față, domnișoară Eleanor. Cred că a venit doctorul.”

Doamna a ieșit în grabă și, după cum tropăia pe scări, mi-am dat seama că aproape alerga.

În următoarea oră, am descoperit o mulțime de lucruri despre *Merlin's Keep* și familia Lambert, întrucât doamna Burke sporovăia molcom, dar aproape neconținut, și ori de câte ori făcea vreo pauză mai mare de una-două secunde, Annie sau Meg profitau de ocazie să strecoare și ele câteva cuvinte. În timp ce trâncăneau așa, m-am spălat pe mâini și pe față la chiuveta din bucătărie, mi-am netezit hainele și mi-am aranjat părul cum am putut mai bine, după care m-am așezat în fața unei farfurii pe care doamna Burke mi-o pusese dinainte: felii de carne rece, roșii, salată, cartofi noi cu un fel de sos alb pe

deasupra.

Am aflat că domnișoara Eleanor Lambert era fiica domnului Graham Lambert, ei doi alcătuind toată familia, întrucât mama domnișoarei Eleanor murise aducând-o pe lume, iar domnul Lambert nu se mai recăsătorise niciodată. Domnul Lambert era avocat pensionat și totodată naturalist. „Scrie o carte despre fluturi, dacă vrei să știi”, s-a băgat Meg în vorbă, plină de emfază. „O carte cu poze pictate chiar de el.”

Domnișoara Eleanor nu era cu nimic mai prejos, fiindcă știa totul despre florile sălbatice: „E foarte tare la capitolul flori sălbatice”, a zis doamna Burke, care își pusese un șorț și amesteca ceva într-un lighean mare. „Cum s-ar spune, e o autoritate în materie, pricepi? Și, bagă de seamă, nu numai aici, în Anglia. Pleacă prin străinătăți, domnișoara noastră Eleanor.”

— Ca să caute flori speciale, a ciripit Meg, lustruind o lingură.

— Și le pictează, cum face tatăl ei cu fluturii, a adăugat Annie, turnând niște făină într-un bol.

— Ooooh, sunt tare deștepți, zău așa, a zis doamna Burke. Pe domnișoara Eleanor o știu de când era mică și totdeauna am zis că e deșteaptă ca taică-său. Dar mai e și îndemânică. Se întâmplă ca stăpânul, fie binecuvântat, să fie atât de prins ba de una, ba de alta, încât uneori nici nu știe ce zi e. Domnișoara Eleanor, însă, nu-și pierde niciodată capul.

— Ce păcat că e domnișoară bătrână, a oftat Meg.

— Domnișoară bătrână?! a pufnit doamna Burke, disprețuitor. Termină cu prostiile.

— Bine, dar în mai domnișoara Eleanor a împlinit douăzeci și opt de ani, doamnă Burke. Pricepi, douăzeci și opt!

— Domnișoara Eleanor ar fi putut să se mărite cu cine ar fi dorit ea, a declarat ferm doamna Burke. Dacă ar fi vrut. Dar fiindcă nu vrea, nu înseamnă că, gata, e fată bătrână. E celibatară, dacă vrei să știi.

Vorbeau mai degrabă între ele, decât direct cu mine și, curând, mi-am dat seama că mă aflu în sânul unei gospodării fericite. Servitoarele erau mândre de stăpânul și de stăpâna lor, considerându-i superiori celorlalți nobili din parohie, ba chiar mai deosebiți și decât moșierul cel mare. „O fi el mare moșier, Annie, dar habar n-are să se poarte. Vine la biserică direct de la vânatoare, plin de noroi din cap până în picioare și duhnind a coniac. Și, ia zi, mă rog, știe măcar vreun nume de fluture, ai?”

La o bucată de vreme după ce am terminat de mâncat, un bărbat pe nume Mayes a coborât în bucătărie. Avea, cam cincizeci de ani, era un tip liniștit, cu vorba blândă, și am aflat că era servitorul domnului Lambert. Nu exista majordom. Cei patru erau singurii slujitori din casă, deși două femei veneau zilnic la curățenie. Aveam să consider că, pentru o asemenea casă, personalul permanent nu era nicidecum numeros.

Mayes a spus că fusese doctorul, că lăsase niște pilule pentru domnul Lambert și îi recomandase repaus total timp de o săptămână. Domnul Lambert arăta deja mult mai bine și glumea mereu pe seama aventurii prin care trecuse. Iar domnișoara Eleanor era gata acum să mă primească.

Mă simțeam tare agitată, pentru că stând acolo în holul servitorilor începusem să sper, deși aproape nici nu cutezam, că domnișoara Eleanor s-ar fi putut să-mi ofere o slujbă, poate ca fată la bucătărie. Nici nu puteam formula în cuvinte cât de minunat ar fi fost. Remarcasem că domnul Lambert era o persoană blândă și gentilă. Poate că domnișoara Eleanor nu era întotdeauna blândă și gentilă, îmi ziceam eu, fiindcă era mult prea iute din fire, dar simțeam că era dreaptă și fără niciun pic de răutate. Mă atașasem deja de doamna Burke și de slujnicuțe, căci apărusem și eu pe-acolo, o străină în bucătăria lor, vorbind ciudat, foarte diferit de accentul lor moale și arătând ca o haimana în hainele alea de lucru, cu degetele de la picioare ieșind din bombeul cizmelor

tăiate la vârf. Și, totuși, fetele nu râseseră de mine, iar doamna Burke nu mă privise de sus.

Biroul domnișoarei Eleanor se afla într-unul dintre unghiurile acestei case proiectate atât de straniu și avea forma unui triunghi cu un vârf retezat. Pereții erau lambrisați cu lemn închis la culoare, până la o treime din înălțimea lor, iar în rest erau acoperiți cu un tapet drăguț, un galben vesel cu un model simplu argintiu. Domnișoara Eleanor stătea la un birou mare, pe care se aflau dosare și hârtii. Într-un colț, lângă fereastra înaltă, se afla un șevalet; în încăpere, mai erau o bibliotecă foarte mare cu uși de sticlă, o masă lungă și îngustă cu vopsele, hârtie groasă, schițe și picturi pe jumătate terminate, împrăștiate peste tot.

În timp ce mă poftea înăuntru, doamna Burke a zis:

— A luat o gustărică bună, domnișoară Eleanor. Și m-a rugat să se spele și să se aranjeze înainte de a se așeza la masă, a încheiat ea, dând din cap, aprobator.

— Mulțumesc, Burkey. Hai, du-te acum.

După ce s-a închis ușa, domnișoara Eleanor mi-a adresat un zâmbet scurt, destul de gânditor, arătând spre un scaun de lângă birou:

— Stai jos, Jani. Ce ai în săculețul ăla?

— Lucrușoarele mele, *miss*.

— Pot să le văd și eu?

M-am simțit rușinată când le-am pus pe birou. Rufăria de schimb și rochia erau curate, dar foarte mototolite, iar hârtia în care era învelit sandvișul ajunsese tare soioasă.

— Țasta-i faimosul sandviș? a întrebat domnișoara Eleanor.

— Da, *miss*. În fine, nu știu cât de faimos.

— Și astea ce sunt?

— Sfânta Biblie și *Povești despre Jessica*. Sunt cărțile mele, *miss*. Le-am învelit în hârtie maro.

Părea surprinsă.

— De unde ești, Jani?

— Păi, mai întâi și mai întâi din Smon T'ang, *miss*.

— De unde?

— Din Smon T'ang. E o regiune din Himalaya, la nord de Nepal și la sud de Tibet.

— Glumești? a făcut ea, mijind ochii.

— Nu, *miss*, pe cuvânt.

— Și știi limba?

— Da, *miss*.

— Cum se numește?

— Nu știu dacă are o denumire în engleză, dar seamănă aproape perfect cu tibetana, cu frânturi de graiuri indiene amestecate ici și colo.

— Spune ceva pe limba asta, te rog.

— În ce fel, *miss*? Există un stil elegant de a vorbi cu persoane sus-puse, cum ar fi diverșii lama sau nobili, și există și stilul comun.

— Hai să auzim stilul elegant, a zis ea, răsfrângând buzele.

După ce am rostit vreo zece cuvinte, m-a întrebat:

— Ce-ai spus?

— Păi, sună cam ciudat în engleză, *miss*. „Prea milostivă doamnă, vă mulțumesc cu recunoștință umilă pentru ospitalitatea pe care mi-ați arătat-o în casa dumneavoastră. Fie ca bunătatea de care dați dovadă să vă aducă multe merite Pentru a vă ajuta să vă eliberați din roata renașterilor.”

I se tăiase răsuflarea. S-a rezemat de spătarul scaunului.

— Doamne Sfinte! Iartă-mă dacă te-am pus la îndoială Jani. Cum ai ajuns în Anglia?

— E o poveste tare lungă, *miss*. Pe bărbatul care a avut grijă de mine și m-a crescut îl chema Sembur. El a murit, eu am fost dusă în India, iar de-acolo m-au trimis la un orfelinat în Anglia, fiindcă sunt pe jumătate englezoaică.

— Ai darul de a fi tare precisă, Jani. Ce s-a întâmplat în intervalul de timp de când ai ajuns la orfelinat și până când umblai prin New Forest spre Bournemouth?

— Am stat la Căminul Adelaide Crocker aproape trei

ani, *miss*. Apoi, s-a întâmplat ceva și a trebuit să plec. Domnișoara Callender mi-a găsit o slujbă la o mică fermă din Tenbrook Green, numai că n-am stat acolo decât două săptămâni.

— De ce?

— Bărbatul încerca tot timpul să mă pipăie. Era oribil. Pe urmă, femeia a zis că era mai bine să plec, ceea ce am și făcut bucuroasă.

Domnișoara Eleanor s-a uitat încruntată la mâinile pe care și le ținea împreunate pe birou și, cu buzele strânse, m-a întrebat:

— De ce a trebuit să pleci de la orfelinat? Parcă ziceai că s-a întâmplat ceva.

Am simțit că mi se taie picioarele. Încercasem din răspuțeri să fac o impresie bună, să stau frumos și să evit toate lucrurile alea groaznice pentru care mă mustra domnișoara Foot pe vremuri. Numai că acum mi se pusese întrebarea de care mi-era frică, iar răspunsul meu putea distruge orice speranță de a căpăta o slujbă aici, la *Merlin's Keep*.

— Păi, uitați, *miss*, cum a fost: era o fată acolo pe care o chema Alice Babana, am început eu pe un ton cam istovit. Într-o bună zi le povesteam ceva fetițelor de care aveam grijă. Întâmplarea aceea era cu cineva care mă salvase de la moarte într-o peșteră pe Pasul Chak, cineva care înseamnă enorm mine. Și fata aia, Alice Babana, s-a apucat să zâmbească cu subînțeles și a zis ceva oribil despre el.

Domnișoara Eleanor m-a privit curioasă, cu capul înclinat ușor spre umăr:

— Continuă, Jani.

— Așa că i-am tras un pumn în nas, cât am putut eu de tare. Îmi venea să mă uit în poală, dar mi-am amintit ce mă învățase Sembur și am rămas cu ochii pironiți la chipul domnișoarei Eleanor. Sprijinindu-și bărbia în palmă, a zis:

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— I-a curs mult sânge, *miss*.

Eram perfect conștientă de tonul meu satisfăcut, dar nici că-mi păsa. Oricum, se isprăvise de mult.

Domnișoara Eleanor și-a astupat gura cu mâinile și a scos un fel de sforăit ciudat, după care s-a ridicat repede în picioare și s-a dus să se uite pe fereastră. M-am apucat să-mi pun lucrurile la loc în sac, sperând că avea să-și țină promisiunea de a mă trimite cu trăsura la Bournemouth. În cele din urmă a spus foarte încet, ca pentru sine parcă:

— Și asta se întâmpla după trei ani... ce trebuia să facă cineva pentru a beneficia de o lealitate atât de înrâncenată și de nestrămutată? E ceva ce ține de firea copilei ăsteia, firește... dar ce bucurie să ajungi să dobândești un devotament atât de neclintit. Nicio avere pe lumea asta nu-ți poate aduce așa ceva.

S-a întors și m-a privit aspru cu o expresie care până atunci un se păruse dură, însă pe care acum începeam vag să o deslușesc ca pe un semn de entuziasm sau emoție.

— Jani, ți-ar plăcea să stai aici, la *Merlin's Keep*?

A Brusc, ochii mi s-au umezit și am simțit o durere ciudată în nas. Am spus cu patos:

— Mi-ar plăcea mai mult decât orice pe lume, *miss*.

— Nu te angajez ca servitoare. Domnișoara Eleanor a început să se fâțăie în sus și în jos prin cameră, cu mâinile la spate. Părea un fel de obicei masculin, însă se mișca foarte grațios și feminin. Oh, ai să pornești de la subsol, evident. Ai să te simți bine acolo pentru început, și nu vreau s-o luăm prea repede... să nu le facem geloase pe Burkey și pe fete. Răsucindu-se în loc, a ridicat amenințătoare un deget: Dar ești deșteaptă, Jani, și ai personalitate. Am să am grijă să nu te irosești. Și asta îi va face plăcere și tatei. „Păstrează-o pe fata asta, Eleanor, păstrează-o pe fata asta”, mi-a zis. Și a avut dreptate.

S-a dus înapoi la masa ei de lucru, s-a așezat jos și a bătut energie cu mâinile de birou:

— O să scot cu ceva din tine, Jani. Am să-ți dau lecții în toate domeniile care îți sunt necunoscute, am să te învăț să vorbești frumos. Cu timpul, am să fac din tine o adevărată doamnă. Oh, ce idee nemaipomenită! Lucrez pentru vreo șase instituții de binefacere, dar e atât de impersonal, nu te poți implica total. Știi să scrii, Jani?

Am încuviințat din cap uimită.

— Bun! a făcut ea. În felul ăsta economisim timp. Până la urmă, vei fi secretara mea. Doamne, ce bine mi-ar prinde. Iar tata ne va fi de ajutor. Bănuiesc eu că adesea îi e tare urât...

— *Miss...* vă rog, miss Eleanor. Mă simțeam buimacă și înspăimântată. N-am să pot face niciodată toate lucrurile acelea despre care pomeneai.

— Oh, ba da, vei putea, Jani.

— Bine, dar... chiar și așa, vă faceți singură rău, *miss*, adică, dacă o să mă învățați să fiu o doamnă și să frecventez lumea bună. Nobililor nu le plac persoanele pe jumătate indiene, am văzut eu asta pe vas. Or să gândească urât despre dumneavoastră.

Domnișoara Eleanor a făcut ochii mari și, cu toate că vorbea încet, am deslușit șfichiuirea din glasul ei:

— Nu mi-a părut niciodată de ceea ce gândesc ceilalți, Jani. E adevărat că aici, ca de altfel în aproape toate țările, există o atitudine de superioritate, total neștiințifică, față de cei cu sânge amestecat. *Eu* consider că ai tăria de caracter necesară pentru a depăși acest impas și poți fi sigură că te vei bucura de tot sprijinul, atât din partea tatălui meu, cât și din a mea.

M-am simțit învăluită de o pace stranie, ca și cum brusc mi-ar fi fost luate de pe umeri toate poverile și puse pe niște umeri mult mai puternici decât ai mei. Mai aveam puțin și adormeam acolo pe scaun; din trecut, o amintire uitată de mult mi-a revenit în minte. Stăteam în încăperea luminată de soare a Marelui Lama, Rild. Ținea ochii închiși și rostea încet: „...Drumul tău mi-apare întunecat... însă văd pe femeia în roșu care îți va fi

prietenă...”.

Nu bănuisem niciodată că Rild putea întrevedea viitorul. Acum, priveam somnoroasă la femeia în roșu, domnișoara Eleanor Lambert, care avea să fie prietena mea. Dar Rild mai spusese parcă ceva... ce anume oare? Nu prea dădusem atenție pe atunci. Ceva despre...

Domnișoara Eleanor spunea:

— Meg și Annie stau în aceeași cameră, însă cred că pe tine o să te punem singură în odaia ta, Jani. În felul ăsta, nu va fi greu să facem unele schimbări mai târziu. Bagă de seamă, va trebui să vedem cum ne înțelegem cu toții, așa că pentru o vreme vei fi supusă unor „probe”, însă sunt convinsă că nu m-am înșelat în privința ta.

— Îmi voi da toată silința, *miss*.

Eram sinceră. Voiam să mă dedic cu toată ființa sarcinii care mi se așternea în față. Glasul lui Rild s-a stins undeva în cotloanele minții. Trei ani minunați și plini aveau să treacă de atunci înainte până ce urma să-mi amintesc de cuvintele lui pe care acum nu le puteam capta din străfundurile memoriei.

Abia atunci avea să apară în viața mea Omul de Argint, iar venirea lui urma să fie ca o mare umbră aruncată peste soare.

Într-o splendidă zi de iulie, la trei luni după ce împlinisem optsprezece ani, l-am înșeuat pe Nimrod și am plecat călare de la *Merlin's Keep*, la vale prin sat și apoi la deal pe Goose Hill, să-l scot pe Nimrod la galop pe creasta acoperită de iarbă.

După acest antrenament, am descălecat și l-am lăsat liber ca să-și caute iarbă grasă bună de păscut, în timp ce eu m-am așezat privind satul din vale și conacul *Merlin's Keep*, pe dealul din față. Mi-aduceam aminte, treceam totul în revistă, revedeam în gând cele petrecute de la venirea mea la Larkfield, de când se împlineau trei ani chiar în acea zi.

Acum, cunoșteam după nume aproape pe toată lumea din Larkfield. Tot timpul cât străbătusem satul călare pe Nimrod schimbasem saluturi în stânga și în dreapta. Țăranii duceau mâna la pălărie: „Bună ziua, domnișoară”. Furnizorii și negustorii îmi spuneau domnișoara Jani, fiindcă așa mă prezentase inițial Eleanor. Bogătașii din regiune, de obicei în trăsură, mă salutau spunându-mi „Jani” sau „domnișoara Burr” dacă veneau din vreun sat învecinat și nu mă cunoșteau prea bine.

Orice individ care nu era născut și nu crescuse în Larkfield rămânea mereu un străin, dar sătenii erau oameni calzi și prietenoși și mă acceptaseră de multă vreme ca pe un musafir permanent printre ei. Fusesem subiectul multor discuții, firește, mai ales în primul an petrecut la *Merlin's Keep*. Mutarea mea de la Scara de jos la Scara de sus fusese o adevărată minune, dar în general lumea din sat părea destul de mulțumită de mine sub acest aspect, ca și cum într-un fel situația mea s-ar fi răsfrânt favorabil și asupra lor. Totodată, eram sub aripa domnișoarei Eleanor Lambert, or lucrul acesta îmi crease o poziție solidă de la bun început.

Satul era foarte mândru de Eleanor. Uneori îi muștruluia fără milă, dar întotdeauna în interesul lor, și n-o deranja nicidecum când în numele lor se certa cu doctorul, cu veterinarul, cu vicarul sau chiar cu moșierul. Câteodată îi uimea comportamentul care putea părea atipic pentru o doamnă, însă nu-i purtau pică pentru asta. Domnișoara Eleanor avea multă personalitate, iar satul Larkfield era bucuros să fie sub protecția ei. „Nimeni nu-i ca domnișoara Eleanor”, își ziceau ei unii altora.

În primele șase luni pe care le-am petrecut la *Merlin's Keep* am făcut treabă în casă și la bucătărie, cu Meg și Annie, în fiecare dimineață de la ora șase până la prânz. După ce serveam un dejun ușor și mâncam și noi ceva în sala servitorilor, urmau trei ore de lecții pentru mine, fie cu domnișoara Eleanor, domnul Lambert sau un profesor aflat la pensie, pe care îl aduceau din Bournemouth. Cel puțin un ceas din acest timp era consacrat lecțiilor de dicție, ca să învăț să vorbesc frumos.

Serile făceam cu rândul cu Meg și Annie, două dintre noi servind cina, iar cea de a treia ajutând-o pe doamna Burke la bucătărie. După cină, eram liberă să stau cât pofteam în bibliotecă, o încăpere cu rafturi pe care se aflau aproape două mii de cărți. În viața mea nu-mi imaginasem că pot exista atâtea cărți.

În mod cu totul uimitor, Annie și Meg nu mă invidiau deloc pentru toate aceste privilegii, ba de fapt chiar mă compătimeau și mă avertizau tot timpul că riscam să fac febră la creier. Amândouă umblau după măritiș, așa că n-aveau decât o unică ambiție, să se căsătorească și să locuiască într-una dintre căsuțele domnului Sangford, care își lucra singur pământul și era unul dintre cei mai buni patroni din regiune. Progrese în acest sens se făcuseră deja dinaintea venirii mele la Larkfield, iar ambiția s-a văzut satisfăcută pe deplin când ambele fete s-au măritat la câteva săptămâni una de cealaltă, adică după șase luni de când apărusem eu acolo. Acesta a fost

momentul, profitând de faptul că urmau să fie angajați alți servitori, când domnișoara Eleanor a decis să mă mute de la Scara de jos la Scara de sus.

Doamna Burke a pufnit un pic și a bombănit sumbru că Bunul Dumnezeu ne-a hărăzit fiecăruia un loc în viață, însă după o săptămână îmi zicea domnișoara Jani și se purta cu mine de parcă nu m-ar fi văzut niciodată în viața ei, frecând de zor o oală. Pe servitorul domnului Lambert, Mayes, nu-l interesa decât să aibă grijă de stăpânul lui. Dacă aș fi dispărut brusc, mă îndoiesc că ar fi băgat măcar de seamă, iar faptul că am dispărut într-adevăr de la Scara de jos și am reapărut la Scara de sus ca „domnișoara Jani” nu l-a impresionat defel.

În primele zile, a fost un adevărat calvar pentru mine să stau la masă cu domnul Lambert și cu domnișoara Eleanor, să mă retrag după aceea cu ei în salon, iar acolo să facem conversație despre noutățile din sat, evenimentele generale din ziare sau munca pe care domnul Lambert și domnișoara Eleanor o desfășurau în acea perioadă. A fost pentru mine un calvar și mai mare să încep să-i spun direct pe nume – Eleanor. La început, am încercat să nu-i folosesc numele, însă mi se părea că era o impolitețe, așa că până la urmă m-am căznit să fac cum îmi ceruse ea. După câteva zile, stânjeneala s-a risipit. „Bravo, Jani”, a zis ea la micul dejun într-o dimineață când i-am folosit firesc numele, fără nici să mă mai gândesc. „Ai mai făcut un pas.”

Lecțiile au continuat, dar pe parcursul mai multor ore, întrucât acum nu mai munceam în casă. Chiar și așa însă timpul parcă nu-mi ajungea. Aveam atâtea de învățat și eram atât de avidă de cunoștințe, încât absorbeam totul ca un burete. Biblioteca era o permanentă bucurie pentru mine. Îmi plăcea să stau acolo cu o carte, uneori o carte de călătorii, alteori un roman, câteodată o carte de istorie, și să o parcurg pe îndelete, pagină cu pagină, având mereu la îndemână un dicționar în care să caut cuvintele necunoscute, pe care

apoi le notam ca să mi le fixez în minte.

În ciuda studiilor asidue, petrecusem mult timp afară, spre marea mea desfătare. Lui Eleanor îi plăcea să călărească. Nu se pricepea deloc să coopereze cu un cal, ci pur și simplu îl domina, fiind atât de convinsă că acesta trebuia să i se supună, încât animalul îi făcea aproape întotdeauna pe plac. Purta pantaloni de călărie; mi-a făcut și mie o pereche. La prima noastră ieșire, mi-a zis: „Doamna Wheeler o să strâmbe din nas. În privința mea s-a lămurit de mult, însă să vezi ce-o să mai bombăne că te-am îmbrăcat și pe tine în pantaloni. N-o băga în seamă, Jani.”

Doamna Wheeler era soția vicarului, o cucoană durdulie care vorbea tare și avea vocație de misionar, însă era întotdeauna foarte amabilă cu mine. Evident că ne-am întâlnit cu ea a doua zi, când ne întorceam de la Goose Hill, pe drumul de țară. Era în cabrioletă, cu fiicăsa mai mare, o fată cam palidă și tare bondoacă.

— Eleanor, se poate așa ceva?! Ce-a fost în mintea ta să scoți din casă pe micuța Jani îmbrăcată în halul ăsta? Nu se cade dragă. Știu că iei în bătaie de joc uzanțele, dar zău că n-ar trebui să pui într-o situație atât de jenantă pe o domnișoară ca Jani.

Eleanor a zâmbit:

— Nu-i deloc jenată, doamnă Wheeler.

— *Nu se poate* să nu fie, dragă, când stă... ei bine stă așa *crăcănată*. În plus, nici nu-i bine să înceapă așa.

— Cum adică „să înceapă”? Fata asta a știut să călărească înainte de a învăța să meargă. Am văzut ieri prima oară cum se ține în șa și, după opinia mea, călărește mai bine decât oricine din Hampshire, bărbat sau femeie. De asemenea, până pe la vreo treisprezece ani n-a purtat decât pantaloni, așa că-i foarte obișnuită cu ei.

Doamna Wheeler a oftat și a apucat hăturile.

— Ești imposibilă, Eleanor, absolut imposibilă. În fine, Dumnezeu să te binecuvânteze. Nu uita să vii la serbare sâmbăta viitoare.

Am trăit luni fericite. Călăream, jucam tenis, ne implicam în activitățile sătești, citeam, lucram, jucam șah sau cărți; ne plimbam ore în șir, pe jos sau cu bicicleta, luând cu noi carnete de schițe și vopsele, căutând flori sălbatice; uneori tăceam, alteori vorbeam mult. Îmi plăcea să o ajut pe Eleanor la orice făcea: că era vorba de a cataloga picturile ei cu flori, de a le căuta denumirile în latină, de a vizita vreun sătean bolnav sau năpăstuit, de a o ajuta la operele filantropice, sau pur și simplu dacă se punea problema să fiu cu ea când se lua la harță cu vreun fermier, proprietar de pământ sau cu oricine îi lezase simțul dreptății.

Curând am ajuns să uit aproape de tot că nu era sora mea mai mare, fiindcă exact așa se purta cu mine, iar eu o adoram. Dacă Eleanor mă trata ca pe sora ei mai mică, și domnul Lambert mă trata ca pe fiica lui mai mică. Când ne întâlneam la micul dejun în fiecare dimineață mă săruta pe obraz, cum făcea cu Eleanor, și îmi ura o zi bună. La culcare, proceda la fel și zicea: „Dumnezeu să te aibă în paza Lui, copila mea”.

Deși era adesea distrat și avea un stil întortocheat de a se exprima, vorbind parcă în termeni juridici, ceea ce uneori o irita pe Eleanor, era un om vesel, cu mult simț al umorului. Când eram la masă, făcea întotdeauna conversație în mod plăcut, amintindu-și de vremurile apuse și povestind istorioare amuzante din perioada când era tânăr avocat la Londra.

De nenumărate ori pe parcursul verii, am luat cabrioleta și am plecat cu el la țară, în căutarea vreunei făpturi sau plante pe care dorea să le studieze și să le deseneze. Nu l-am văzut niciodată rupând vreo floare sau încercând să prindă vreo sălbăticiune. Avea convingerea că era rău să omori vreo vietate, doar dacă n-o făceai pentru hrană, nici măcar o gănganie, ceea ce semăna mult cu credința neamului lo-bas din Smon T'ang, cu excepția faptului că ei evitau să omoare și din teama de a

nu ucide cumva reîncarnarea vreunei rubedenii.

Ori de câte ori reveneam la cabrioletă după ce ne plimbam prin New Forest pomenea mereu, pe un ton șăgalnic, despre fetița drăgălașă, cu pălărioară de pai și fără bombeu la cizme, care îi oferise ultimul ei sandviș. Stilul acesta de a povesti mereu aceeași întâmplare sau de a repeta aceeași glumă, o enerva uneori pe Eleanor, numai că pe mine nu mă deranja, când era vorba de domnul Lambert. În timpul expedițiilor noastre, vorbeam despre o sumedenie de lucruri, iar pe măsură ce trecea timpul îl îndrăgeam din ce în ce mai mult.

Obiceiul celor din lumea bună, în special al doamnelor, era să se viziteze dimineața, deși, în realitate, aceste vizite aveau loc întotdeauna după-amiaza. Vizitele erau foarte formale, urmând o anumită procedură. La *Merlin's Keep* noi nu făceam vizite dimineața și nici nu primeam oficial, pentru că Eleanor le considera o mare pierdere de timp. Musafirii erau bineveniți și puteau apărea când poșteau. Dacă într-adevăr nu eram acasă, Mayes, care deschidea ușa, le spunea asta. Dacă eram acasă, dar vizita ni se părea inoportună, explica politicos lucrul acesta musafirului, în loc să mintă că „nu eram acasă”, cum cerea eticheta. Rar se întâmpla ca vreun musafir să fie nedorit, întrucât atât lui Eleanor cât și tatălui ei le plăcea societatea și lăsausu bucuria orice treabă.

Una dintre activitățile domnului Lambert m-a surprins inițial. Cu regularitate, în fiecare joi își petrecea vreo patru-cinci ore, seara, la The Manor, jucând un joc de cărți numit whist cu moșierul Tarleton, maiorul Elliot și un inginer pensionar pe nume Matley, care era foarte bogat și locuia în Cranwood. Jucau pe bani, iar domnul Lambert câștiga totdeauna. Asta deoarece whistul este un joc foarte matematic, iar el era foarte bun în domeniul respectiv, putând ține minte toate cărțile care ieșeau și fiind în stare, totodată, să intuiască ce cărți aveau în mână ceilalți.

În lumea bună se șușotea dezaprobator despre acest

stil de a juca pe bani, dar nu și printre săteni, care aveau și ei distracția lor cu pariurile. De două sau trei ori pe an, vicarul ținea câte o predică despre păcatul de a te deda jocurilor de noroc. Cu aceste ocazii, moșierul se zburlea ursuz și nu lăsa nimic la cutia milei. Maiorul Elliot dormea întotdeauna în timpul predicii, așa că nu-i păsa. Domnul Matley se ducea la biserica din satul Cranwood. Iar domnul Lambert stătea și dădea aprobator din cap, dar cu o licărire în priviri, iar apoi îl felicita pe vicar pentru splendida predică pe care o ținuse.

La micul dejun, într-o dimineață, după seara săptămânală de jucat cărți, Eleanor a spus:

— Nu pot pricepe de ce o faci, tată. Nu ești deloc jucător din fire. Știu că moșierul are asta în sânge, și totdeauna pune rămășag pe o chestie sau alta; îmi închipui că și domnul Matley e la fel, deși nu-l cunosc aproape deloc. Nu încapе îndoială că maiorul Elliot joacă pentru a fi pe placul moșierului, indiferent dacă îl amuză sau nu. Dar pe tine nu te înțeleg, tată, nu-i în firea ta.

Domnul Lambert a pus jos cana de cafea, s-a rezemat de spătar și a zis blajin:

— Eleanor dragă, orice bărbat simte nevoia să afișeze o scânteie de rebeliune, să se dedea unui viciu cât de mic, iar al meu ăsta e. Îmi place bătălia mentală, iar a juca pe bani face jocul mai picant, or, scuzată fie-mi lipsa de modestie, eu joc mult mai bine decât camarazii mei, a spus el, chicotind. În felul ăsta, pot întreține grajdurile mai mult pe cheltuiala lor și n-am de gând să renunț la o îndeletnicire din care obțin atât plăcere, cât și profit.

— N-am spus să renunți, tată, am spus doar că nu pricep de ce o faci.

Domnul Lambert ne-a zâmbit amândouă, radios:

— Ei bine, acum ți-am explicat, draga mea. O mai fac și pentru că mi-e groază de perfecțiune și vreau să am și eu o mică pată pe virtutea mea, de altfel neîntinată. Mai mult chiar, e și un gest de caritate față de reverendul Hubert Wheeler, care altminteri ar rămâne fără predică

trei duminici pe an.

Am pufnit în răs, iar Eleanor a spus:

— Jani, îl încurajezi.

Dar zâmbea și ea.

Vara, Eleanor dădea câte o mică petrecere în grădină, cel puțin o dată pe lună. Când vremea era mai răcoroasă, organiza, ceea ce domnul Lambert, oarecum amuzat, numea „seratele lui Eleanor”, pe care ea, însă, le numea seri muzicale, când musafirii veneau din Larkfield și din satele învecinate să stea cu noi în marea sală de bal circulară de la *Merlin's Keep*.

Eleanor era o foarte bună pianistă, iar domnul Lambert cânta frumos la violoncel, dar nu erau singurii care întrețineau buna dispoziție a oaspeților. Dorothy Wheeler, fiica bondoacă a vicarului, avea o voce de soprană care îți desfăta urechea, și mai erau și alții din regiune, atât bărbați cât și femei, cu voci suficient de bune sau cu destul talent muzical pentru a garanta reușita reuniunilor.

Și în acest caz, totul era absolut neformal. La început, ascultam un pic de muzică. După aceea, slujnicele noastre cele noi, ajutate de fete angajate din sat special pentru acel eveniment, aduceau băuturi răcoritoare. După ce se mai făcea un pic de muzică sau se cânta, lumea sporovăia un timp, înainte de a se instala să asculte următoarea piesă.

În al doilea an acolo, Eleanor l-a chemat pe un tânăr să-mi dea lecții de vioară, dar deși m-am străduit din răspuțeri, nu aveam deloc talent la muzică, așa că după câteva luni Eleanor i-a spus să nu mai vină. Seara, la cină, mi-a zis:

— Jani, pentru nimic în lume nu pot pricepe cum o fată atât de sclipitoare ca tine, căreia *îi place* muzica, poate fi atât de obtuză când e vorba să descifreze o partitură elementară.

— Eleanor dragă, îmi pare teribil de rău. Notele nu-mi spun absolut nimic când le văd pe hârtie.

— Excelentă explicație, a zis domnul Lambert, ridicând privirea din farfuria cu friptură de miel. O descriere foarte potrivită a unui proces mental, sau mai degrabă a unui *non*-proces. Ce păcat! Știi, tare rău îmi pare că nu avem un harpist prin zonă. Crezi că te-ai descurca mai bine la harpă, Jani?

— Ferească Dumnezeu! a exclamat Eleanor. După ce ai văzut ce face cu patru corzi, cam cum crezi tu că ar fi să o lăsăm să-și facă de cap cu patruzeci?

Am râs cu toții. Râdeam adesea și din te miri ce, în acei ani frumoși la *Merlin's Keep*, mai cu seamă după ce lăsasem în urmă dificultățile de început și stânjeneala de a fi adusă la Scara de sus pentru a deveni un membru al familiei.

Dacă ar fi să aleg momentul când în mine s-a produs schimbarea, când m-am simțit prima oară sigură că Eleanor și domnul Lambert aveau să izbândească în strania misiune la care se angajaseră, m-aș opri la ziua când, la câteva săptămâni după ce împlinisem șaisprezece ani, am fost prezentată oficial lumii bune din parohie la prima petrecere din grădină, pe care Eleanor a dat-o în acea vară. Se discutasese mult, desigur, despre „indianca” pe care o adoptase familia Lambert, însă aceasta era ziua când urma să-mi dobândesc oficial un loc în comunitate, dacă lumea voia să mă accepte. Și știam prea bine că nu toți îmi erau favorabili.

În ziua când trebuia să aibă loc petrecerea din grădină, eram atât de speriată, încât mă tot temeam să nu leșin, ceea ce nu pățisem în viața mea. M-am îmbrăcat cu o rochie de voal vernil peste un furou de mătase, cu un guler larg din dantelă crem. Eleanor a rămas mirată că știam cum se numeau diferitele articole de îmbrăcăminte; dar astea le învățasem pe când prelucram nenumăratele toalete frumoase strânse de enoriași pentru Căminul Adelaide Crocker.

La sfatul lui Eleanor, păstrasem o tunsoare mai scurtă decât poartă fetele îndeobște. Mă tunsese chiar ea. „Ai tot

timpul, Jani, să ți-l lași să crească și să-ți faci o coafură înaltă”. Stând în picioare în spatele meu, în timp ce eu ședeam jos în fața oglinzii mari, mi-a ridicat părul de pe ceafă. „Da, ai să arăți foarte elegantă cu gâtul ăsta frumos, dar și așa îți stă bine.” Aveam un breton scurt și des, iar părul negru venea drept, pe lângă obraji, până la nivelul maxilarului, încadrându-mi fața. Eleanor mă studia în oglindă.

— Dacă n-ai avea mutra asta de căprioară speriată, ai fi foarte frumoasă. N-o să te mănânce nimeni, Jani.

Am încercat să înghit, însă aveam gura uscată.

— Oh, Eleanor, ar fi trebuit să *le spui* că ai de gând să mă prezinți oficial și în felul ăsta cei care n-ar fi avut chef să vină ar fi rămas la casele lor.

— Exact din acest motiv nu le-am spus, a murmurat Eleanor, studiindu-mi în continuare imaginea în oglindă. Da... mă bucur că te-am pieptănat așa. Îți accentuează latura indiană, care oricum nu e prea vizibilă, însă exact asta o să-i îngrijoreze pe moșier și pe amicii lui, așa că mai bine să le sară în ochi și să nu ne mai prefacem.

— Oh, Eleanor... mi-e tare teamă să nu te dezamănesc.

— E imposibil așa ceva, draga mea. Ai toate calitățile unei domnișoare. Ești îmbrăcată frumos, ai o ținută elegantă, ești foarte manierată, ai o voce admirabilă și vorbești excelent, mulțumită urechii tale, care prinde totul extrem de repede. Nu ai deloc accent de mahala, ba dimpotrivă, parcă toată viața ai fi vorbit așa.

Abia după ce au sosit toți musafirii, care se plimbau acum pe pajiște sau stăteau jos la palavre, Eleanor a intrat în casă să mă aducă. Stând în picioare lângă mine la o fereastră de unde puteam privi fără să fim văzute, doamna Burke îmi arătase pe câțiva dintre oaspeți, deși pe cei mai mulți îi cunoșteam din vedere, de la biserică. Erau acolo moșierul Tarleton, maiorul Elliot cu soția, familia Wheeler, judecătorul Boscombe, retras acum din magistratură, și încă vreo douăzeci de persoane, printre care slujnicele se mișcau agil, servind ceai și sandvișuri

delicioase.

Eleanor m-a luat de braț și a pornit așa cu mine pe pajiște, prezentându-mă. Aveam obrajii parcă amortiți și îmi tremurau picioarele, însă încercam să zâmbesc și să privesc fiecare persoană în ochi, în timp ce dădeam mâna în stilul acela molatic, cum cereau bunele maniere.

— Încântată să vă revăd, doamnă Markham. Bună ziua, domnule Sangford. Urma fiica vicarului. Ce drăguț din partea ta că ai venit, Dorothy, sper să fim prietene. Mă căzneau să nu am un ton mecanic, pe măsură ce prin fața ochilor mi se perinda chip după chip. Mi-am dat seama vag că domnul Lambert, plimbându-se, chipurile, distrat cum făcea el adesea, mergea tot timpul la numai câțiva pași în fața noastră. Ținea mâinile împreunate la spate, sub haină, cu capul plecat, însă din când în când îl vedeam aruncând câte o privire fulgerătoare în direcția noastră.

A venit un moment când am simțit că Eleanor se încordează ușor, după care s-a întors și am pornit direct spre locul unde maiorul Elliot și moșierul stăteau la taclale, cu niște doamne și domni grupați în jurul lor.

— Domnule Tarleton, domnule maior Elliot, aș vrea să faceți cunoștință cu o tânără prietenă care ne e tare dragă, tatei și mie, domnișoara Jani Burr.

Moșierul a făcut o grimasă de îndoială în timp ce eu, cu reverență, îi spuneam: „Bună ziua, domnule!”.

— Hmm! Bună, domnișoară, a zis el, privind în ceașca de ceai, de parcă de acolo i-ar fi putut veni vreo idee.

Maiorul Elliot era un bărbat înalt, subțiratic, uscățiv, foarte țănoș și sprinten. Știam de la Eleanor că petrecuse câțiva ani în India, cu Armata britanică. S-a uitat la ea și a zis:

— Copila asta e parțial indiancă?

Eleanor făcea semn unei slujnice care ducea o tavă cu ceai și i-a răspuns maiorului cu un aer absent, de parcă chestiunea aceea ar fi fost total neînsemnată:

— Oh, jumătate indiancă, jumătate englezoaică, cred,

domnule maior.

Maiorul și-a ȗguiat buzele:

— Sunt nevoit să spun că în societatea noastră o persoană cu sânge amestecat...

— Întocmai, maiorule, l-a întrerupt domnul Lambert. A intrat pășind prin grupul nostru, continuând să vorbească: într-adevăr sunt de invidiat, însă nu putem spera toți să fim atât de privilegiați.

— Pardon? a îngăimat maiorul, însă domnul Lambert nu putea fi oprit. La vreo zece pași mai încolo, a încremenit locul și s-a întors, iar glasul lui, de obicei liniștit, devenise remarcabil de pătrunzător, astfel încât toată lumea din jur a amuțit surprinsă.

— Câtă învățătură de minte se poate trage doar dacă ne gândim, maiorule, a continuat domnul Lambert, surâzând blajin, că fata asta poartă în vene sângele unui popor care a atins un stadiu înalt de civilizație, pe când strămoșii mei și ai dumitale, și ai moșierului, Domnul să-l binecuvânteze, se îmbrăcau încă în piei de capră și în cârpe pictate. Și, cum sunt convins că aveai de gând să spui, maiorule, unde am fi ajuns noi astăzi în Anglia, nu-i așa, în întreaga lume apuseană, parcă te și aud adăugând, dacă n-ar fi existat Brahmagupta?

Maiorul a făcut: „Eh”. Dar nimeni nu l-a auzit, fiindcă acum Eleanor s-a băgat în vorbă cu o voce de parcă striga după un vapor:

— Ai pomenit de Brahmagupta, domnule maior? E vorba de marele matematician și astronom hindus care a adus o contribuție uriașă civilizației, în timp ce bieții noștri strămoși ignoranți, din Anglia, bâjbăiau prin Evul Mediu. Nu el a născocit simbolul pentru zero, de unde avem sistemul numeric, când altminteri ne-am fi trezit că încercăm să facem înmulțiri și împărțiri cu absurdele cifre romane?!

Maiorul Elliot rămăsese cu gura căscată la ea:

— Eu nu... ah – nu știu exact – ăăă...

— Întocmai, maiorule, a strigat domnul Lambert de la o

distanță de vreo douăzeci de pași. Așa cum aveai de gând să-i atragi atenția lui Eleanor, de fapt nu marele Brahmagupta, ci un savant indian complet necunoscut este cel care ne-a oferit această mare binefacere. Oh, înțeleg perfect înalta dumitale admirație pentru rasa indiană. Nu încape îndoială că acest lucru izvorăște din experiența dumitale personală. Ai avut plăcerea de a vedea somptuosul Taj Mahal, nu-i așa? Ce arhitecți și ce zidari extraordinari au fost aceia care au făurit o asemenea minunăție! Stai un pic... pe la 1640? Pe vremea aceea, noi ne îndeletniceam pe-aici cu arsul vrăjitoarelor, ia zi?! Firește, Taj Mahal este o construcție modernă pentru India, țară care a elaborat un sistem agricol cam cu două mii de ani înainte să ne iasă și nouă ceva la capitolul ăsta. Cum spuneai, dacă tot a venit vorba despre arhitectură, ce părere ai de epoca clasică?

— Să înțeleg că vă referiți la perioada Imperiului Gupta, maior Elliot? Acum vorbea Eleanor, stând perfect dreaptă lângă mine, cu părul acela roșu și bogat sclipind sub razele soarelui. A continuat să enumere câteva exemple de realizări istorice ale Indiei în artă, filosofie și literatură, după care i-a predat ștafeta, aproape gâfâind, tatălui ei, care a mai adăugat câteva considerații personale.

Aveam o mutră gravă și solemnă, însă în sinea mea mă prăpădeam de râs, iar toate temerile se risipiseră ca prin farmec. Mi-am dat seama acum că Eleanor și tatăl ei pusese ră la cale jacest măcel zguduitor, gata să fie lansat la prima aluzie ce ar fi sugerat că puteam să nu fiu acceptată.

— ...și firește, spunea domnul Lambert acum, privind în sus la un porumbel care zbura leneș peste grădină, nu numai pentru moștenirea asta de inteligență s-ar cuveni să o invidiem pe Jani, cum sunt sigur că vei fi primul care să remarce acest lucru, dragă Tarleton...

— Eu? a mormăit moșierul surprins.

— ...fiindcă dumneata ești primul gata să admire o

îndemânare fizică, domnule, cu condiția să fie ceva decent pentru o domnișoară, și fiind un om extrem de onest n-ai scăpa niciodată prilejul de a recunoaște superioritatea oriunde ai întâlnit-o. Aerul acela distrat s-a risipit brusc, iar pentru o clipă am avut senzația că intrase parcă în pielea lui Eleanor, când a rostit cu o privire fixă și agresivă: Ai văzut-o călărind, stimabile. Ai privit-o săptămâna trecută, mi-a spus Eleanor. Ca un bărbat iubitor de sport, vrei să pui un rămășag cu mine? Vrei să pariezi pe orice *bărbat dorești dumneata* care să se ia la întrecere cu această copilă, într-o cursă, să zicem, de la The Plough, în Langley, până la Goose Hill? Cel care pierde dă o sută de lire – poate pentru fondul de restaurare a bisericii, dacă vicarul va accepta?

Subita provocare a venit ca un trăsnet, și am auzit în jurul meu răsuflări întretăiate și şușoteli. Provocării acesteia nu avea să i se dea curs niciodată, și sunt convinsă că exact asta intuia și domnul Lambert, însă își atinsese scopul, iar ultimele lui cuvinte l-au făcut pe vicar să se bâlbâie, neizbutind să dea glas obiecției pe care se pregătea să o facă. Abia mai târziu mi-am dat eu seama cât de inteligent procedaseră în acea după-amiază Eleanor și tatăl ei. Știuseră că cele două persoane care aveau să dea tonul în privința atitudinii față de Jani Burr erau moșierul și maiorul Elliot, or îi înfrânseseră pe amândoi pe propriul lor teren.

În momentul acela, în timp ce cuvintele de provocare lansate de domnul Lambert pluteau încă în aer, mă întrebam care naiba avea să fie deznodământul. Era de așteptat ca moșierul să-și iasă din sărite la gândul că o domnișoară putea călări mai bine decât oricare dintre oamenii pe care i-ar fi ales el, numai că domnul Lambert intuise exact reacția acestuia. Moșierul și-a sucit fața rumenă de la mine la Eleanor, la tatăl ei și înapoi la mine. Întâi mutra lui trăda uimire, apoi începutul unei iritări, după care pe neașteptate și-a azvârlit capul pe spate și a izbucnit în râs.

— Chiar mă crezi prost, Lambert? Păi, mi-ar trebui o slăbătură de bărbat ca să o poată întrece pe fata asta! Măi, fir-ar să fie, ai o mutră inocentă și blândă ca un popă, dar ești mai afurisit decât dracul însuși. S-a întors spre Eleanor: Și nici tu nu ești mai brează, fetiço. Tot timpul coci câte o boroboacă. Dând din cap spre mine, a zis cu părere de rău: Presupun că nu-i dai voie să meargă la vânătoare, ia zi?

Eleanor avea un surâs pe care îl folosea arareori, un surâs radios care o făcea frumoasă. I l-a adresat acum moșierului, spunând delicat:

— Într-adevăr, n-aș vrea ca Jani să meargă la vânătoare cu copoi. Să nu începem să ne ciondănim iar pe tema asta, domnule.

— Păcat. Ar fi un adevărat spectacol s-o vezi acolo, în fruntea haitei. Dar cum ziceai, draga mea, hai să nu ne certăm astăzi.

Maiorul Elliot privea ca prostit, frecându-se pe bărbie cu mânerul de fildeș al bastonului. Am avut senzația că încerca să se dezmeticească, întrucât totul se petrecuse parcă prea repede pentru el.

— Da, a zis el în cele din urmă, pe un ton judicios, uitându-se la domnul Lambert. E mult adevăr în ce spui dumneata.

Moșierul Tarleton mi-a făcut semn cu degetul și a spus pe un ton vesel și binevoitor:

— Perfect, domnișoară Jani, hai să mergem pe la grajduri să ne uităm la cai, ce zici? Și îmi poți povesti unde ai învățat să călărești.

Ar fi un neadevăr să spun că din acel moment am fost acceptată complet în Larkfield ca membră a familiei Lambert, însă acesta a fost punctul critic. Majoritatea oamenilor au urmat pilda moșierului, iar sătenii au fost încântați să mă accepte, având în vedere afecțiunea pe care le-o purtau lui Eleanor și domnului Lambert. Cei cărora le-a trebuit cel mai mult să uite că eram pe jumătate indiancă, că mă mutasem de la Scara de jos la

Scara de sus, au fost boiernașii de joasă speță din comunitate, dar în scurt timp opinia li s-a schimbat, atât lor, cât și altora, datorită unui zvon extraordinar care s-a răspândit prin sat și s-a propagat până hăt departe.

Se șușotea că Jani Burr era de fapt o prințesă indiană, părinții ei fiind un rajah care cârmuia peste unul dintre statele din India și o preafrumoasă englezoaică, fiica unui nobil. Se părea că Jani fusese răpită de mică de către agenții unei rubedenii rele a rajahului, care urmărea să-i smulgă puterea. Mama ei murise de supărare, rajahul renunțase la tot și se călugărise, iar acum ruda nemernică domnea în locul lui. Jani fusese, însă, descoperită în Tibet de un agent al guvernului britanic și adusă în Anglia, adevărata ei identitate fiind ascunsă până la majorat, când Armata din India urma să-l răstoarne pe uzurpator, iar ea avea să moștenească tronul devenind „rani” peste un stat pe jumătate cât Anglia.

Acesta era zvonul de bază, deși existau nenumărate variante uluitoare prin detaliile prezentate, în funcție de cine povestea bârfa. Însă, indiferent de variațiuni și de adăugiri, efectul asupra celor care se mai îndoiau încă dacă se cuvenea să se amestece cu o fată pe jumătate indiană a fost pozitiv. Am descoperit că puteam nădăjdui să fiu acceptată oriunde în ținut, în casele celor mai mari bogătași, ca anglo-indiană, cu condiția să fiu totodată și prințesă.

În ziua când Eleanor a auzit pentru prima oară cum tot satul vuia de noul zvon, s-a întors numaidecât la *Merlin's Keep*, unde domnul Lambert și cu mine jucam crochet pe pajiște, s-a dus la taică-său și l-a luat în brațe, ochii ei verzi sclipind veseli, ștrengărește.

— Tată, tare mai ești isteț!

Domnul Lambert a clipit din ochi:

— Normal, fata tatei. Dar apropo de ce mă complimentezi acum?

— Ai născocit un zvon despre Jani, iar acum se întinde

ca un pârjol peste sat.

— Un zvon? Haide, zău așa, Eleanor, sunt un avocat respectabil. Cum poți să sugerezi că aş fi în stare să răspândesc un zvon?

— N-am zis că l-ai răspândit, ci că l-ai născocit. Îți cunosc prea bine stilul ca să mă las păcălită. Dar, oh, ce zvon frumos! Jani a noastră, o prințesă indiană, incognito!

— O ce? am zis eu, prostită.

Eleanor m-a luat de braț, debordând încă de veselie și de încântare.

— Îți povestesc numaidecât, draga mea. Tată, cum ai făcut? Ah, ia stai așa. Fostul tău notar, Pendolf, s-ar pricepe de minune. Vicleanul Pendolf. Întotdeauna ați format o pereche reușită, voi doi. Nu trebuia decât să-i sufle o vorbuliță doamnei Gravett, văduva aia care umblă să se mărite cu el. În tot ținutul Hampshire, nu găsești femeie cu gură mai bogată decât a ei.

Domnul Lambert a oftat, a pus jos ciocanul de lemn, a privit lung spre cer și a început să-și lustruiască ochelarii:

— Zău așa, Eleanor, ai cam luat-o razna, a zis el, blajin. Ce-ar fi să ne așezăm cu toții cuminți la umbră, să ne povestești și nouă despre zvonul ăsta nemaipomenit.

N-a vrut să recunoască niciodată că el născocise totul, însă, ajungând să-l cunosc din ce în ce mai bine o dată cu trecerea timpului, am fost absolut sigură că Eleanor nu se înșelase. Domnul Lambert știa puterea snobismului în lumea în care trăiam și se pricepuse să profite de această slăbiciune. Cu timpul, zvonul s-a mai stins sau a ajuns să fie luat drept bun, greu de spus care variantă era adevărată. Efectul însă rămânea, conferindu-mi o poziție bună în Larkfield, la toate nivelurile, și netezindu-mi o cale ce s-ar fi putut dovedi dificilă pentru mine.

Eleanor aduna treptat material pentru o carte despre florile din Europa și m-a luat cu ea în străinătate, de două ori pe parcursul primilor mei doi ani cât am fost în

Scara de sus, o dată în Austria și altă dată în Italia. Copilăria de care avusesem parte tăcuse din mine un călător temerar, așa că îmi plăceau enorm lungile noastre plimbări în căutare de flori rare. Mă străduisem, totodată, din răspuțeri, să devin o secretară competentă și puteam lua notițe sub dictare, de la Eleanor, în timp ce ea făcea schițele colorate.

Pe la începutul celui de-al treilea an la *Merlin's Keep*, am simțit uneori că satul Larkfield era destul de mândru de mine, la fel cum era mândru și de Eleanor, fiindcă eram amândouă altfel decât toată lumea. Le povestisem deja de mult toate pățaniile mele lui Eleanor și domnului Lambert, inclusiv misterele pe care le conțineau, și le arătasem prețiosul medalion pe care îl purtam. Au fost fascinați aflând despre viața mea în Namkhara, despre mănăstiri, lama, credințe și practici religioase, precum și despre călătoriile mele cu caravanele în Tibet.

Întrucât lor le datoram totul, nu le-am ascuns nimic. Știau că un ofițer de Armată, căruia eu îi spuneam Domnul, venise în nord din India să-l aresteze pe Sembur pentru cumplita fărâdelege de a fi ucis și de a fi furat. Știau că îl auzisem pe Sembur că își recunoscuse vinovăția și că admisesese că era tatăl meu, numai că eu eram convinsă că mințise intenționat pentru un motiv neștiut, poate de dragul meu, fiindcă simțea că mă amenința un pericol.

Acum când mă maturizasem și nu mai vedeam totul cu ochii unei fetișcane de doisprezece ani, eram mult mai aptă să îmi dau seama cât de mult făcuse Sembur pentru mine. Un om nu prea instruit avusese totuși curajul să vină în ținutul străin Smon T'ang cu o fetiță de doi ani după el, fără să știe limba și obiceiurile locului. Se stabilise acolo, se căznise să ne asigure adăpost și hrană și mă crescuse potrivit convingerilor și deprinderilor sale de simplu soldat.

Pesemne că îi fusese groaznic de dor de cei de-un neam cu el, tânjise după conversații cu bărbați, după o femeie

care să țină la el, după toate la câte renunțase. Și, totuși, în toți anii aceia nu dăduse nicio clipă înapoi și nu l-am auzit niciodată văitându-se. Uneori, când aveam câte un motiv special să-mi amintesc de el, de ziua lui de naștere, poate, sau când ninge, și mă duceam cu gândul la munții de acolo, mă refugiam în dormitorul meu confortabil să mă gândesc la Sembur și să plâng încetișor, dorindu-mi din suflet să pot să-l iau de gât, să-mi lipesc obrazul de obrazul lui și să îi mulțumesc din toată inima.

Nu făceam prea multe presupuneri despre misterele din trecutul meu, căci așa cum spunea domnul Lambert „Nu poți obține deducții valabile din date incomplete”. O mică nedumerire, totuși, am lămurit-o: problema numelui lui Sembur. Întrucât fusesem înregistrată la spitalul din Gorakhpur ca „Jane Burr”, probabil de către Domnul, am ajuns la concluzia că numele lui de familie corect era „Burr”. Și îl auzisem nu o dată pe Domnul numindu-l „Ahressembur”... cum mi se păruse mie.

— Presupun, a zis domnul Lambert, că e redarea fonetică pentru „R.S.M. Burr” sau complet „Regimental Sergeant- Major Burr”, întrucât prietenul tău – ah – Domnul i s-a adresat inițial după gradul din armată. Tare interesant, fiindcă „Sembur” este evident o deformare făcută de un copil a prescurtării „R.S.M. Burr”, nu crezi?

— Ba da, am spus eu înflăcărată, sunt sigură că aveți dreptate, domnule Lambert. Și sunt sigură că Sembur *a fost* un Regimental Sergeant-Major, fiindcă Domnul îi spunea „Sar-ma-jor”. De chestia asta uitasem.

Un gând încerca să mi se contureze în minte, ceva semnificativ, însă nu-l puteam sesiza. În clipa următoare, domnul Lambert l-a formulat în locul meu.

— Ar părea foarte ciudat ca un copil să i se adreseze tatălui său cu un apelativ stâlcit din gradul lui militar și din numele de familie. Cum ajunge un copil să învețe un nume? auzindu-l rostit, desigur. „Hai la mama.” „Uite-l pe tăticul.” „Pup-o pe surioara ta Elsie.” Prin urmare, cred că

putem formula ipoteza fermă că, în timpul primei tale copilării, R.S.M. Burr era prezent la datorie, din când în când, iar o persoană sau niște persoane se refereau la el numindu-l R.S.M. Burr. Nume pe care tu, Jani, l-ai găngurit „Sembur”. Cred, așadar, că putem fi siguri că nu a spus adevărul când a susținut că e tatăl tău, ceea ce ne dă toate motivele să presupunem că și recunoașterea vinovăției de crimă și furt a fost falsă, deși sunt slabe speranțe să aflăm vreodată de ce.

Luam ceaiul afară pe pajiște când a avut loc această conversație și am fost atât de încântată de modul logic în care domnul Lambert a argumentat nevinovăția lui Sembur, încât m-am ridicat de pe scaun să-l îmbrățișez și să-l sărut pe obraz. Deseori în acei ani fericiti la *Merlin's Keep* mi se întâmpla să am asemenea manifestări spontane față de domnul Lambert sau de Eleanor, fiindcă eram plină tot timpul de fericire și aveam sentimentul unui noroc fabulos. De asemenea, nu-i arătasem niciodată lui Sembur toată recunoștința pe care i-o purtam, iar acum era mult prea târziu. Voiam să nu mai repet această greșeală.

Din locul unde stăteam pe Goose Hill, vedeam umbra prelungă a bisericii alunecând molcom peste pietrele de mormânt cenușii din curte, și m-am gândit la greaua umbră care căzuse peste viața lui Eleanor și a mea la numai o săptămână-două înaintea celui de-al treilea Crăciun petrecut de mine la *Merlin s Keep*.

Atunci s-a întâmplat, fără niciun fel de prevestire, ca domnul Lambert să moară liniștit în somn, noaptea. A spune că am fost distrusă sufletește nu poate nicidecum reda durerea pe care o simțeam, căci prin moartea lui nu pierdeam doar un om care mă tratase ca pe fica lui, ci și un tovarăș și prieten minunat. În suferința mea, nu am uitat că era tatăl adevărat al lui Eleanor și m-am străduit din răspuțeri să-mi controlez sentimentele, căci Eleanor avea nevoie de mângâiere, or către mine se întorcea

pentru alinare, în timp ce față de toată lumea din afară aborda o atitudine stoică.

Nu mi-am închipuit niciodată că aveam să ajung s-o văd pe Eleanor a mea, îndeobște puternică, iute, netemătoare, atât de înmărmurită și de zdrobită de durere. Asta a fost o prostie din partea mea, căci o cunoșteam de prea mult timp ca să nu-mi dau seama că, deși nu își afișa afecțiunea cu dezinvoltură, sentimentele ei erau totuși profunde și intense. M-am bucurat că am putut să-i iau de pe umeri povara tuturor sarcinilor ce trebuie rezolvate în astfel de prilejuri și cred că, până la urmă, acest lucru mi-a permis să depășesc mai repede decât Eleanor acea perioadă de doliu și suferință.

Când s-a citit testamentul, am aflat alarmată că domnul Lambert îmi lăsase moștenire două mii de lire. M-am simțit vinovată și aproape cuprinsă de panică la ideea unei asemenea averi și numaidecât am implorat-o pe Eleanor s-o ia ea.

— Nu fi prostută, dragă, mi-a spus ea cu blândețe. Tata mi-a vorbit despre asta înainte de a-și face codicilul la testament, acum un an, și am fost într-un tot de acord. Vocea a început să-i tremure. A avut parte de o viață fericită, Jani. Iar tu i-ai mai oferit aproape încă trei ani de existență.

În martie, la trei luni după înmormântare, Eleanor s-a decis să plece într-o călătorie în străinătate, pentru a căuta și a picta flori în Grecia. Eram sfâșiată între dorința de a o însoți și sentimentul că ar fi fost mai bine pentru ea să plece de una singură și să-și poarte de grijă, așa cum făcuse întotdeauna înainte de venirea mea la *Merlin's Keep*. Când am discutat cu ea despre asta, am aflat că avea aceeași părere.

— M-am tot bizuit pe tine, Jani, a zis ea în timp ce ne plimbam pe o potecă înghețată spre sat, ca să facem mișcare după micul dejun, cu mânuși în mâini, și cu glugile paspoalate cu blană trase bine pe urechi, să ne ferească de vântul aspru. Mă bizui pe tine de prea multă

vreme și pur și simplu nu e bine așa.

— Nu mă deranjează că te bizui pe mine, Eleanor dragă. Doar că... am șovăit.

— Nu e tipic pentru mine?

— Ei bine, da.

— Întocmai. Așa că am să plec și am să muncesc din greu câteva săptămâni, după care am să mă întorc acasă și am să redevin cea dinainte. Ești sigură că te poți descurca pe perioada absenței mele?

— Nu-ți face griji, mă bucur că voi avea atâtea de făcut. Îi am pe doamna Burke și pe Mayes dacă o să îmi trebuiască sfaturi în gospodărie, iar pentru orice altă chestiune am să apelez la David Hayward.

David Hayward venise în Larkfield cu optsprezece luni în urmă, preluând activitatea de veterinar de la domnul Kingley, și în scurt timp devenise un musafir binevenit la *Merlin's Keep*.

— Da, Jani, foarte bine, așa să faci, a zis Eleanor. Te poți bizui pe David.

— Ce păcat că l-ai refuzat acum un an, când a vrut să se însoare cu tine, am oftat eu.

S-a înroșit și a zis:

— Nu mă mai cicăli, Jani. David Hayward e cel mult cu un an mai mare decât mine. Absolut nepotrivit. Am devenit fată bătrână încă de acum cinci ani și sunt perfect fericită așa.

— Ei na... Mi-am scos mâna din mânășă și am luat-o de braț. Oricum, sper să te ceară din nou în căsătorie.

Eleanor a râs. Era prima oară, după multe săptămâni, când o auzeam râzând, iar lucrul acesta m-a bucurat nespus. Speram ca în curând să-și revină, să se întoarcă înapoi la *Merlin's Keep* din nou puternică și fericită, preschimbându-și durerea într-o amintire duiosă. Poate, atunci, avea să se mărite până la urmă cu David... și poate că vreun bărbat chipeș și atrăgător avea să se îndrăgostească de mine și să mă ceară de nevastă și poate că aveam să locuim cu toții la *Merlin's Keep*, iar

totul avea să fie atât de minunat...

Ce vise prostești. Potrivit calendarelor din Smon T'ang intrasem acum în anul iepurelui de apă. Urma apoi anul dragonului de pădure, anul nominalizat de oracolul de la Galdong. Numai că eram în Anglia de peste cinci ani deja, iar oracolele și profețiile nu-și găseau loc aici decât în Biblie și în basme. Mi-o alungasem de mult din amintire pe fata cu față inexpresivă care stătuse în fața lui Rild, Marele Lama, privind fix în tușul negru și glăsuind, ciudat, enigme de rău augur.

Un glas în spatele meu pe Goose Hill a spus:

— Domnișoară Burr, aş vrea să-ţi fac o propunere.

Mi-am venit în fire, tresărind, după care am zâmbit şi am izbutit să mă abţin să privesc înjur:

— O propunere? Oh, domnule, m-ai luat prin surprindere.

Aproape de când îl cunoscusem, David Hayward mă tot tachinase cu așa-zise propuneri de căsătorie. A ajuns în fața mea, ducând de căpăstru marele cal sur, Smokey, i-a dat o palmă îndemnându-l să se ducă lângă Nimrod, după care s-a așezat lângă mine, pe iarba uscată.

— Salutare, tinerico. Doamna Burke mi-a spus că ești aici.

— Pe măsură ce trece timpul sunt tot mai puțin „tinerică”, domnule Hayward. Așa că fă bine și ai grijă să nu se întâmple cumva să zic „da” când mă mai ceri în căsătorie.

A răs, după care m-a privit gânditor, cu capul înclinat pe umăr:

— Păi... dacă am s-o mai fac, să mă iei în serios.

M-am ridicat pe un genunchi și l-am privit mânioasă:

— Să nu mai spui așa ceva! Doar se știe că vrei să te însori cu Eleanor.

— Degeaba vreau eu, dacă ea nu vrea, a zis el întinzând mâna.

— Ei bine, mai încearcă.

A zâmbit cu gura până la urechi, s-a ridicat în picioare și a întins mâna spre mine:

— Haide, Jani.

— Haide, unde?

— Oh, am uitat să-ți spun propunerea mea. Te rog să vii cu mine la ferma lui Stafford și să stai de vorbă cu una din vacile lui, în timp ce eu îi dreg pânțele.

— Oh, deci asta era. Să nu mai faci astfel de propuneri

nici unei alte domnișoare, domnule Hayward.

— Nu. Ar lua-o la goană urlând. Vii? Dacă îi spui tu, văcuța o să fie cuminte, iar totul va decurge mult mai simplu.

— E vorba tot de Mabel?

— Exact de ea. Dar n-am ajuns să ne spunem pe nume.

— Bine.

M-a luat de mână, m-a ridicat în picioare, după care a așteptat să-i chem pe Nimrod și pe Smokey.

— Nu-i drept, Jani, a zis el înciudat. Îl hrănesc pe Smokey și îi asigur adăpost, dar n-ar veni așa la mine decât dacă ar avea el chef.

— Aha, numai că eu îi vorbesc în termeni onorifici în graiul din Tibet, iar asta îl măgulește.

— Aiurea. Și-a făcut mâinile scăriță să mă ajute să mă sui pe șa. Dar trebuie să recunosc că merge, a conchis el.

Îmi plăcea de David Hayward. Fiul cel mai mare al unui moșier de viță din Lincolnshire, trăia din resurse proprii și renunțase la Universitate pentru a se pregăti îndelung în vederea meseriei de medic veterinar, doar fiindcă marea lui ambiție în viață era să vindece animalele.

Bărbat liniștit și calm, era politicoș cu toată lumea, dar deferent cu nimeni. După câteva luni de când începuse să practice medicina veterinară în Larkfield, descoperise prin intermediul lui Eleanor că mă pricepeam la animale. La început, cum recunoscuse singur, fusese cam sceptic, însă nu pregetase să mă pună la încercare cu prima ocazie. Îl potolisem pe marele Airedale al domnului Staffgford, când era înnebunit de durere din cauza unei infecții la picior și nu lăsa pe nimeni să se apropie de el. După aceea, când rana a fost deschisă, curățată și acoperită cu un bandaj, în timp ce eu țineam câinele de cap, David Hayward se uita la Eleanor și zâmbea: „Ai avut dreptate, domnișoară Lambert. Fata asta e nemaipomenită”.

— Mă surprinzi, domnule Hayward. Plăcut, dă-mi voie

să adaug.

— Sunt flatat. Pot să întreb în ce sens te surprind?

— Te îndeletnicești cu știința medicinei. Majoritatea celor care au de-a face cu vreo ramură științifică refuză să creadă ceva ce nu poate fi explicat prin știință.

— Înclin și eu spre această atitudine sceptică, domnișoară Lambert. S-a uitat la mine și brusc mi-a zâmbit afectuos: Însă când văd o abilitate demonstrată practic, pe care știința nu o poate explica, nu-mi rămâne decât să conchid că știința nu e suficient de avansată pentru a o putea lămuri.

Din acea zi, rar s-a întâmplat să treacă mai mult de trei-patru săptămâni fără ca David Hayward să mă roage să-l ajut la vreunul din pacienții lui. Era un bărbat zvelt și vânjos, cu o putere uimitoare, cum îmi fusese dat să văd când adusese pe lume un vițel. Avea părul des și șaten, o față liniștită și cam banală, cu excepția momentelor când surâdea, însă atunci căldura sufletească ce i se ivera pe chip îl făcea aproape frumos.

Uneori, când îl ajutam la vreo operație sau pe la ferme, ni se întâmpla să lucrăm împreună, poate mai mult de o oră, fără să scoatem aproape niciun cuvânt. Eleanor îi vorbise la un moment dat domnului Lambert despre asta: „E tare nostim să-i vezi, tată. David lucrează de zor cu bisturiile și seringile, iar Jani șoptește pe păsăreasca ei la urechea calului, de nici n-ai zice că au habar unul de celălalt. Ba parcă ți-ar veni să crezi că sunt certați, și uneori chiar așa și e. Adică, într-un fel se rățoiesc unul la celălalt, dacă se întâmplă totuși să-și vorbească.”

Era adevărat, deși nu mă gândisem la asta până atunci, mi-am amintit acum în timp ce coboram panta acoperită de iarbă pe Goose Hill, trecând la trap ușor când am ajuns pe poteca de jos, pe unde aveam să o luăm la vest de sat, către ferma lui Stafford.

— Totul e în regulă acasă, Jani?

— Da, mulțumesc. Doamna Burke și Mayes au grijă ca totul să meargă ca pe roate.

— Și nu ți-e urât singură?

— Păi, mi-e dor de Eleanor, firește, și încă îi simt lipsa domnului Lambert, dar nu mi-e urât. Mă văd cu destulă lume în timpul zilei, iar seara, de obicei, mănânc ceva ușor, în grădină, după care mă ocup de socotelile gospodăriei, sau de cartea lui Eleanor, sau pur și simplu citesc ceva înainte de a mă duce la culcare. Bat la mașină tot indexul cărții lui Eleanor, și am început să mă descurc destul de bine.

— Mda... dacă n-ai probleme cu gospodăria, atunci ce nu e în regulă, Jani?

L-am privit, un pic mirată:

— De ce crezi că ceva nu e în regulă?

A ridicat din umeri:

— Am ajuns să te cunosc destul de bine și cred că îmi pot da seama când ești îngrijorată, chiar dacă încerci să ascunzi ce te frământă. În plus, mi-ai spus cândva că îți place să te duci sus pe Goose Hill, și să stai singură acolo când vrei să te gândești bine la ceva. Te-am văzut stând sus acolo, când am plecat de la ferma lui Stafford și nu cred că te-ai clintit din poziția pe care o aveai până am traversat valea și am ajuns în vârf, după vreo zece minute.

— Oh... mă gândeam la anii care au trecut și visam. Am ezitat. Și probabil că îmi făceam un pic griji pentru Eleanor.

— Ah, a făcut el, uitându-se rapid spre mine. De ce, Jani?

— Cred că mă port prosteste. Urma să lipsească cam șase-opt săptămâni, iar în prima lună mi-a scris câte două scrisori pe săptămână. După aceea, însă, scrisorile ei au devenit... nu știu. Ciudate. Parcă n-ar fi fost scrise de Eleanor.

— Cum adică?

Încetinisem acum pasul.

— Ei bine, în primul rând nu veneau cu regularitate și erau destul de dezlănate. Începea să scrie ceva, după care

sărea la altă idee atât de brusc, încât nici n-o mai puteai urmări. Oh, știu că asta nu înseamnă nimic, dar efectiv sunt îngrijorată, domnule Hayward. Înainte ca scrisorile ei să fie altfel, mi-a scris că a cunoscut un englez care stătea la același hotel, iar ea încerca tot timpul să-l evite, însă, oriunde s-ar fi dus, tipul apărea ca din senin, așa că avea impresia că e urmărită de o stafie. Era amuzată când pomenea de el, așa cum era ea întotdeauna.

M-am oprit să-mi trag răsuflarea, un pic cam jenată. Acum, când începusem să dau glas temerilor mele, ajunseseam aproape să i le turui lui David Hayward. Mă gândeam că avea să râdă de mine, că până acum nu-i prezentasem niciun motiv temeinic pentru neliniștea mea și, de fapt, nici n-aveam vreunul, însă l-am auzit rostind grav:

— Continuă, Jani.

— Nu la mult timp după asta, scrisorile ei au devenit și mai ciudate, de parcă n-ar mai fi fost ea cea care le scria. Erau foarte scurte și au pomenit de două-trei ori, destul de vag, despre acest bărbat, fără însă să îl mai ia peste picior, ca și cum s-ar fi împrietenit cu el. Apoi, când a plecat de la Trikkala în Corint, s-a referit din nou în treacăt la el, ca și cum ar fi fost în continuare cu ea.

— Nu-i un copil, a zis David Hayward, încetișor. Dacă s-a împrietenit cu bărbatul acela înseamnă că așa a vrut.

— Dar Eleanor nu-i genul de femeie care să călătorească cu un bărbat. Știu că toată lumea spune că e scandaloasă și neconvențională, iar în anumite privințe chiar e adevărat, însă pe de altă parte e foarte corectă în ceea ce privește normele de comportare. Oh, e tare greu de explicat. A pomenit de faptul că primește scrisorile mele, dar în fapt nu-mi mai răspunde la ele, de parcă n-ar fi reținut ce i-am spus eu. Și... au trecut trei *luni* de când e plecată.

Am cotit pe după crâng și am început să urcăm panta lină, spre ferma lui Stafford.

— Poate că e îndrăgostită, a zis David Hayward. Asta

cred că ar lămuri totul.

Mi-am vârât mâna în buzunarul de la pantaloni și am bâjbâit după cele două bucăți de hârtie mototolite, acoperite cu scrisul îndrăzneț al lui Eleanor, și după o clipă de ezitare i le-am dat.

— Asta-i ultima scrisoare de la Eleanor. A sosit cam acum o săptămână. Am luat-o sus pe Goose Hill s-o mai citesc o dată.

Făcusem asta în nădejdea de a desluși printre rânduri vreo fărâmă de alinare care îmi scăpase poate inițial, însă speranțele mele au fost zadarnice. Scrisoarea spunea:

Scumpa mea Jani,

Am primit scrisoarea ta joi, parcă. Sper că ești bine. Nu am ce notițe să-ți transmit ca să le dactilografiezi. De ce n-oi fi lucrat nimic săptămâna asta, sau a trecut mai mult timp de când n-am făcut-o?!

Ce adânc e Canalul Corint. Atât de jos. M-a luat cu amețelă și îmi venea să mă arunc de pe pod, numai că mă ținea el la braț. Ce să fac?

A fost arșiță mare, iar domnul Quayle m-a sfătuit să mă odihnesc, fiindcă am făcut prea multe și mă simțeam epuizată. A fost foarte obositor urcușul până la promontoriul Sounion, mai cu seamă în zori de zi.

Ai grijă de tine și fii tare, nu te dezice, Jani, nu te dezice niciodată. Grecia e tare frumoasă. Cred că sunt plecată cam de multă vreme și sper să mă întorc curând. Poate că asta ajută la ceva.

În seara asta am avut parte de o cină foarte plăcută pe terasa de pe acoperișul acestui mic hotel, cu briza care sufla răcoros și niște muzicanți greci care ne desfătau auzul. A fost absolut fermecător. Sunt convinsă că ți-ar fi plăcut și ție.

Îți scriu înainte de a mă duce la culcare. Roagă-te pentru mine, Jani.

Cu nespusă dragoste,

Eleanor.

Ne opriseam în apropiere de fermă, pentru ca David Hayward să poată citi scrisoarea. A parcurs-o de două ori, din ce în ce mai încruntat, apoi a ridicat privirea și mi-a întins hârtiile molcom, absolut consternat.

— Nu înțeleg, Jani.

— Nici eu. Am vrut doar să vezi că nu se poartă ciudat fiindcă e îndrăgostită. Nu e o scrisoare de om care iubește, așa-i?

— Da. Nici pe departe. Există în rândurile astea o notă ascunsă... un fel de disperare.

— Așa mi s-a părut și mie. Dar ce să se fi întâmplat? Iar dacă a pățit ceva, de ce nu spune?

A scuturat din cap, tulburat:

— Dumnezeu știe. E un mister.

— Am căutat în enciclopedie Capul Sounion. E un promontoriu la sud de Atena, unde a fost clădit Templul lui Poseidon, din care se păstrează multe ruine. Dar nu-i lângă Trikkala sau Corint, și de ce naiba să urce până la un templu antic grecesc, în zori de zi?

Și-a strunit calul la pas și am ajuns din nou în dreptul lui.

— N-am nici cea mai vagă idee, Jani, a zis el, sumbru. Tipul ăla Quayle e englezul pe care l-a cunoscut mai de mult?

— Da.

— Dacă n-ar fi vorba de Eleanor, aș fi tentat să cred că domnul ăsta Quayle e genul acela de parazit care se bagă pe sub pielea doamnelor părăsite. Numai că ea ar identifica numaidecât genul ăsta de individ.

— Da, și oricum nu e cazul ei, domnule Hayward. A vrut doar să fie un timp singură, atâta tot.

Ne apropiam acum de grajdul vacilor, iar domnul Stafford venea spre noi, salutându-mă din mers. Cabrioleta lui David Hayward era în curte. Îl deshămasese pe Smokey ca să vină călare până la *Merlin's Keep* și după aceea pe Goose Hill, să mă ia pe mine.

Munca de veterinar era, îndeobște, o activitate neplăcută și dificilă, iar oamenilor din Larkfield le trebuise ceva timp pentru a depăși șocul provocat de faptul că tânăra Jani Burr se implica adesea în astfel de chestiuni necuviincioase și că, uneori, îl asista pe domnul Hayward când acesta, dezbrăcat până la brâu, se căznea să ajute vreo iapă sau vreo vacă să fete. Reverendul Hubert Wheeler și câteva doamne îi dojeniseră pe domnul Lambert și pe Eleanor pentru faptul că permiteau așa ceva. Domnul Lambert îi povățuise jovial să se plângă în rugăciunile lor Celui de Sus, din moment ce protestau împotriva exercitării unui talent lăsat mie de Dumnezeu. Ce-a spus Eleanor n-am aflat niciodată, însă activitățile mele ca asistentă veterinară au intrat, curând, în categoria nenumăratelor excentricități afișate de locatarii conacului *Merlin's Keep*.

Nutream o mare admirație pentru iscusința lui David Hayward ca veterinar. În Smon T'ang se întâmpla uneori ca o femelă de iac, când fâta, să-și împingă afară măruntaiele, și era nevoie de obicei de trei bărbați să i le vâre înapoi. David Hayward se folosea de un fel de suport pentru a menține ridicate picioarele dindărăt ale vacii, în timp ce o făcea să îngenuncheze, iar acest lucru o împiedica să se încordeze prea tare; David susținea, însă, că i-ar fi fost de două ori mai greu dacă nu aș fi fost eu acolo să alin animalul, ceea ce îi dădea motiv să spună că făceam cât doi bărbați puternici la un loc. Eram foarte mândră de asta, știind că nu voia doar să mă flateze.

Am stat de vorbă cu Mabel, în timp ce David Hayward făcea pregătirile necesare, după care am convins-o să îngenuncheze și să stea cuminte, ca s-o putem ajuta. Mabel aproape că a adormit, așa că lui David și domnului Stafford nu le-a fost prea greu să-i împingă la loc în pânțele uterul mare, iar ea a continuat să picotească cu ochii închiși și când m-am dus să-l ajut s-o coasă.

Când am terminat, David Hayward și-a scos șorțul lung de stambă, s-a spălat pe brațe și pe umeri într-o

găleată cu apă în care era dizolvat săpun, după care și-a pus cămașa și sacoul. M-am spălat și eu pe mâini, iar apoi domnul Stafford ne-a poftit în bucătăria răcoroasă să bem o limonadă înainte de a pleca.

— Ce-i mai place să bea din asta domnișoarei Eleanor, când vine în vizită, a zis nevastă-sa, punând pe masă două dintre cele mai frumoase pahare ale ei. Zice că limonadă cum fac eu nu există nicăieri.

— Sunt convinsă că are dreptate, doamnă Stafford, am încuviințat eu. E foarte bună.

— Când se întoarce de prin străinătăți, domnișoară? a întrebat fermierul. A plecat cam de mult timp, nu-i așa?

— Da, dar sper să vină în curând acasă.

— Aha. Domnul Stafford a încuviințat din cap. Ei bine, domnișoară Jani, orice aveți nevoie de la fermă, să-mi spuneți mie. Nu vă mai duceți la prăvălie. Sunt toți niște hoți, pe cuvânt. Spune-i doamnei Burke să vină la Tom Stafford, și nici nu-i nevoie să-și mai ia portofelul.

David Hayward a insistat să mă conducă acasă, așa că am mers în cabrioleta lui până la *Merlin's Keep*, cu Nimrod legat la spate. Am vorbit foarte puțin pe drum și absolut deloc despre Eleanor, însă când am ajuns în fața grajdurilor, mi-a spus încetișor:

— Cred că ai toate motivele să fii neliniștită. Situația e îngrijorătoare. N-ai însă altceva de făcut decât să aștepti să se întoarcă Eleanor.

Am clătinat încet din cap:

— Nu. M-am tot gândit pe drum, venind înapoi de la fermă, și știu ce trebuie să fac. M-am decis acum. Mai aștept încă zece zile, până la sfârșitul lunii. Dacă până atunci nu primesc nicio scrisoare de la Eleanor în care să-mi spună că se întoarce, trebuie să plec după ea.

— Să pleci? În Grecia?

— Am bani, iar doamna Burke se poate ocupa de casă. Însă trebuie s-o *văd* pe Eleanor și să *vorbesc* cu ea. A început să-mi tremure vocea. Nu știu ce s-a întâmplat și nici nu vreau măcar să încerc să-mi imaginez, știu însă

că ceva nu e în regulă și sunt convinsă că are nevoie de ajutor, așa că trebuie să mă duc după ea și să îndrept răul care s-a produs, iar dacă cineva... cineva o necăjește în vreun fel, atunci trebuie să-l opresc.

În timp ce vorbeam, mă dădusem jos din cabrioletă, iar când am terminat, am constatat că tremuram din toate mădularele: frică, îngrijorare și un fel de furie fără vreun obiect precis.

— Tatăl lui Eleanor a murit, am încheiat eu pe un ton mai puțin vehement, iar acum nu mă mai are decât pe mine, așa că e de datoria mea să acționez.

M-a fixat în tăcere, cu o expresie mirată, după care s-a dat jos din cabrioletă, s-a foit încolo și înapoi câteva momente și a zis brusc:

— Nu-i bine, Jani, ești prea tânără să călătorești de una singură...

— Prea *tânără*? m-am zbârlit eu la el. Oh, nu fi stupid, domnule Hayward! Credeam că mă cunoști mai bine! Prea tânără să călătoresc de una singură? Am străbătut cupola lumii cu o caravană de sare pe când aveam zece ani, domnule Hayward, și aveam de furcă cu cei din tribul Khamba, cu urși și leoparzi de zăpadă. Chiar crezi că nu știu cum să găsesc un hotel în Corint? Există și gară acolo!

A fost prima oară când l-am văzut pe David Hayward pierzându-și calmul. Cu bărbia în afară, cu o privire furioasă, mi-a făcut semn cu degetul, zicând:

— Să nu mai ții așa la mine, te rog! Ești o fetiță tare obraznică...

— Nu sunt deloc *fetiță*! i-am răspuns eu apăsător. Am optsprezece ani și sunt cumplit de îngrijorată de soarta persoanei care m-a scos din șanț și mi-a oferit o casă minunată, educație și dragoste. Habar n-ai ce înseamnă Eleanor pentru mine. Nimeni nu-și poate da seama, așa că...

— Bine, Jani, bine. A tăcut un gest împăciuitoare, iar furia i s-a risipit, rămânând tulburat, însă din nou calm.

Hai să nu ne certăm.

M-am întors, m-am rezemat cu brațele de cabrioletă și mi-am pus fruntea pe ele, căznindu-mă să nu plâng. Când am fost în stare să vorbesc din nou, am zis:

— Am fost foarte nepoliticoasă și sarcastică cu dumneata, îmi pare rău, domnule Hayward, te rog să mă ierți.

A pus mâna pe umărul meu:

— Știu că ești îngrijorată din cauza lui Eleanor. Și eu sunt la fel. Dar când ai început să spui că vrei să pleci în Grecia, mi-am făcut griji și pentru tine.

M-am întors mirată spre el:

— Pentru mine?

— Sigur că da. Mă privea cu gravitate. Ai spus că vei aștepta zece zile să vezi dacă primești o scrisoare, ceea ce mi se pare o decizie înțeleaptă. În felul ăsta, ai timp să te pregătești de drum și să hotărăști cum e mai bine să procedezi. Dar ești măcar de acord să mai discutăm o dată despre asta de azi într-o săptămână?

— Da, așa vom face, domnule Hayward.

— Mulțumesc. L-a dezlegat pe Nimrod, s-a suit în trăsurică și m-a privit lung câteva clipe: Puțini oameni rămân recunoscători pe veci. Tu faci parte dintre ei.

N-am prea dat atenție cuvintelor lui, fiindcă mă preocupa un gând:

— Domnule Hayward, când se întoarce Eleanor ai s-o ceri de nevastă?

A râs, apucând hăturile:

— Păi, o s-o cer în căsătorie pe una dintre voi două, Jani. Nu m-am hotărât încă pe care.

Mă tachina din nou și am râs și eu cu el, fiindcă mă simțeam ușurată, aproape fericită, acum când ajunsesem la o concluzie mă hotărâsem să acționez. În următoarele câteva zile, am făcut rost de orarul trenurilor în care erau indicate feriboturile ce traversau Canalul Mânecii și legăturile feroviare pe continent și, în afara celorlalte îndatoriri pe care le aveam, am petrecut o groază de timp

studiindu-le împreună cu diferite broșuri de la companiile de transport maritim, încercând să stabilesc care era soluția optimă pentru a ajunge de la Bournemouth la Atena.

Am descoperit că varianta cea mai rapidă era să plec cu feribotul și cu trenul până la Paris, de unde să prind Orient Expresul din Gara de Est. În felul acesta, puteam să ajung la Istanbul în 60 de ore, iar de acolo să merg la Atena cu vaporul, traseu ce nu dura nici două zile. În după-amiaza când m-am hotărât să aleg această rută, am scris frumos tot itinerarul, împreună cu o listă pe care erau indicate ce rezervări și ce pregătiri trebuiau făcute, după care mi-am luat niște ceai și am ieșit în grădină.

Acolo m-am ocupat vreo două ceasuri de grădinărit: am curățat trandafirii de uscături, am aranjat petuniile, am pus niște araci la garoafele de la margine și am mai tăiat niște crizanteme trecute. Înainte de a veni în Larkfield nu mă pricepeam deloc la grădinărit, și nici acum nu știam prea multe, însă arta aceasta mă fascina și izbutisem să-l conving pe moș Dawson, grădinarul-șef, să mă învețe câte ceva și pe mine.

Când am terminat, mă simțeam încinsă și lipicioasă și abia așteptam să fac o baie înainte de cină. Cred că acesta era momentul zilei care îmi plăcea cel mai mult. La *Merlin's Keep* exista un boiler în pivniță, așa că aveam apă caldă la robinet; era pentru mine o desfătare de fiecare dată să stau lungită în cada caldă, spre deosebire de băile pe care le făceam în copilărie, în picioare, într-un lighean cu apă.

După ce a murit domnul Lambert, Eleanor și cu mine ne-am căznit să continuăm să cinăm în sufragerie, deși sufeream cumplit văzând scaunul gol. Acum, pentru mine cel puțin, tristețea se risipise. Eleanor fiind plecată, continuam să mănânc singură acolo și, în loc să fiu îndurerată, mi-aminteam cu plăcere cum râdeam cu toții și cât de fericiți eram la masă.

Am mâncat niște friptură rece și salată, iar după aceea

doamna Burke a venit la mine în salon să discutăm chestiuni de gospodărie. Am parcurs împreună socotelile din acea săptămână, am stabilit ce trebuia cumpărat pentru săptămâna următoare și apoi, la rugămintea ei fermă și simțindu-mă absolut nepotrivită pentru ce urma să fac, am chemat-o pe slujnica angajată de curând și am dojenit-o pentru superficialitatea cu care făcea treabă. M-am străduit să mă comport cu maturitate și să procedez întocmai cum ar fi procedat Eleanor, însă după felul în care am văzut-o pe doamna Burke oftând și rostogolindu-și ochii peste cap când a plecat slujnica mi-am dat seama că nu mă descurcasem prea bine.

Când m-am băgat în pat am citit din nou scrisoarea de la Eleanor și, așa cum se întâmplase în fiecare seară de când o promisem, ochii mi-au zăbovit pe un rând anume.

Roagă-te pentru mine, Jani.

Stranii cuvinte pentru Eleanor. Tatăl ei afirmase întotdeauna, în stilul lui blajin, că Eleanor era creștină într-un mod automat, fără să se gândească la credința ei. Ciudate cuvinte oricum, fiindcă în scrisoare, nu păreau să decurgă din nimic, și nici să aibă vreo continuitate. Eram aproape sigură că exact aceste cuvinte îl făcuseră pe David Hayward să pomenească de acea notă de disperare.

Stăteam pe marginea patului, privind încruntată scrisoarea și jucându-mă cu medalionul pe care îl purtam la gât. Întrucât îl auzisem pe vicar predicând împotriva păcatelor superstiției, aveam uneori o mică senzație de vinovăție față de credința mea că era vorba de un talisman, dat mie de Domnul, care îmi adusese tot acel noroc miraculos de care avusesem parte. Deși poemul hindi nega această idee, n-am reușit niciodată să mi-o scot din cap. În afară de medalion, tot ce îmi rămăsese din trecut se afla în fundul comodei cu sertare – funda de la pălăria de pai pe care o purtasem când îl găsisem pe domnul Lambert și cele două cărți ale mele, Biblia și *Povești despre Jessica*.

Cu multă grijă, am scos afară Biblia uzată, am ingenuncheat lângă pat și am început să întorc paginile. Știam că nu eram prea bună la rugăciuni și că în realitate nu aveam o idee prea clară despre convingerile mele. Cu Sembur, începusem să citesc Biblia pe la șase-șapte ani, neînțelegând însă mai nimic. Chiar ideile pe care le aveam acum erau destul de vagi. Fiind conturate în cea mai mare parte datorită faptului că îmi petrecusem copilăria într-o lume de mănăstiri, lama, roți de rugăciune, karma și reîncarnare.

Roagă-te pentru mine, Jani.

Știam că Eleanor fusese botezată potrivit credinței Bisericii Anglicane. Îmi ceruse să mă rog pentru ea și aveam de gând să fac asta zilnic până ce ajungeam să fim din nou împreună. Când am terminat, am citit cu glas tare tot Psalmul 23, pe un ton calm, după care, simțind că nu eram pregătită să-l reiau a doua oară în acea seară, m-am ridicat în picioare. Făcând această mișcare, m-am rezemat mai tare de pat, astfel încât Biblia a început să alunece de pe plapumă. M-am grăbit să întind repede mâna, dar mi-am prins degetul mare în funda de la cămașa de noapte și, în loc să apuc Biblia, am împins-o lateral, astfel încât a alunecat de pe pat și a căzut jos. În cele din urmă, repezindu-mă să o ridic, m-am împiedicat de piciorul patului.

M-am așezat pe jos cu piciorul în poală, frecându-mi degetele care mă dureau, furioasă pe mine că eram atât de neîndemânatică. Când durerea m-a mai lăsat, am ocolit patul șchiopătând, am ridicat Biblia și m-am așezat pe pat să văd ce stricăciuni apăruseră. Spre marea mea ușurare, am constatat că nu se dezlipise coperta și nici nu se desprinsese vreun fascicul din interior. Am pus din nou Biblia jos să mă uit la paginile de capăt, foile lipite la începutul și la sfârșitul cărții în interiorul copertelor de piele.

Foaia de la sfârșitul cărții, înnegrită de vreme, plesnise înspre interior, dar era o despicătură ciudat de dreaptă,

nu ca atunci când s-ar fi rupt de la sine, ci mai degrabă ca și cum ar fi fost o tăietură intenționată. M-am gândit că nu era deloc greu să lipesc hârtia la loc, ceea ce m-am decis să fac numaidecât, neplăcându-mi ideea de a ști că Biblia era astfel deteriorată. Mi-am pus capotul, am aprins o lumânare, am luat Biblia la subsuoară și am pornit prin casa cufundată în beznă spre odăița plăcută, care era biroul meu. Aceasta era încăperea pe care domnul Lambert și Eleanor mi-o amenajaseră când am devenit îndeajuns de competentă pentru a prelua coordonarea gospodăriei și munca de secretariat pentru ei. Acolo am aprins lampa cu gaz, am suflat în lumânare, m-am, instalat la birou, am luat un borcan cu lipici și un cuțit pentru hârtie. Băgând lama cuțitului sub despicătură, am ridicat ușor foaia de hârtie ca să văd până unde trebuia să împing stratul de lipici. În clipa aceea am incremenit, cu ochii ațintiți la ceva ce se afla sub foaia dezlipită.

Am avut senzația că văd o foaie sau mai multe foi de hârtie foarte subțire, împăturite o dată între foaia de capăt și cartonul copertei. Prin hârtia subțire se vedeau niște mici semne negre... un fel de scris. Mi-a trecut prin cap ideea că era vorba de ceva ce fusese ascuns intenționat în Biblie, fie de către Sembur, fie de persoana care avusese Biblia înaintea lui.

Mi s-a părut o descoperire senzațională și, pentru o clipă, m-a cuprins mâhnirea, regretând că domnul Lambert nu mai trăia, căci era exact genul de întâmplare insolită care i-ar fi ut enorm. Cu grijă, am tras afară hârtiile împăturite, folosind o pensetă, după care, înainte de a mă ocupa de ele, am făcut efortul, învingându-mi curiozitatea, de a lipi bine foaia de copertă. Erau nouă foi de hârtie de orez transparentă. Exact genul de hârtie pe care o văzusem uneori în Namkhara, făcută de oamenii galbeni care trăiau la nord de Bod. Fiecare foaie era scrisă mărunț pe o parte, cu o peniță fină, aproape ca literele tipărite într-o carte.

Prima mea senzație a fost de dezamăgire, fiindcă mă pripisem deja să ajung la concluzia că era ceva ascuns acolo de Sembur, sperând astfel să găsesc pe hârtie scrisul lui mare și rotund. Apoi, mijind bine ochii, am deslușit primele cuvinte: *Dragă Jani*.

M-am uitat repede, dar cu grijă, la ultima pagină. Acolo, scrisul mic ca de tipar se încheia la mijlocul foi, urmat de semnătura lui Sembur, cu înfloriturile pe care le cunoșteam. Mi-a tresărit inima când mi-am dat seama că hârtiile acelea erau într-adevăr de la Sembur și că mi erau adresate mie. Scrisese mărunț și înghesuit, ca să aibă nevoie de cât mai puține foi posibil, știind unde avea să ascundă totul.

Mi se uscaseră gura și tremuram un pic. M-am dus spre perete, am rotit butonul lămpii cu gaz, luminând mai bine încăperea, după care m-am întors la birou și am luat prima pagină. Făcând acest gest, trecutul a țâșnit brusc din cavernele memoriei, copleșindu-mă cu totul și dându-mi senzația că ieri, parcă, fusesem călare prin munți cu Sembur. De multă vreme deja anii aceia deveniseră parcă ireali, însă scrisul din fața ochilor mi-a readus totul înapoi atât de acut, încât, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva tot ce știam acum despre mine nu fusese doar un vis din care mă deșteptam.

Am scuturat din cap nerăbdătoare, am tras aer adânc în piept și am început să citesc.

Dragă Jani,

Astăzi ai împlinit opt ani și m-am hotărât ca în următoarele săptămâni să-mi petrec serile așternând pe hârtie povestea ta. Poate n-ai să citești niciodată rândurile astea. Nu știu. Eu însă am s-o scriu și am să las totul în voia Sortii.

Tatăl tău a fost căpitanul Francis Saxon din batalionul I, 2nd Queen Victoria's Own Gurkha Rifles. A fost detașat în statul Jahanapur, cu gradul de colonel, pentru a comanda forțele armate ale maharajahului, trei companii de

infanterie și o baterie de artilerie. Mutarea a fost de natură politică, știut fiind că unii prinți indieni sunt prieteni cu noi, iar alții nu, însă n-am de gând să intru în astfel de detalii.

Eram singurul R.S.M. Britanic din toate regimentele din Gurkha, ceea ce însemna ceva, și eram în pragul pensionării,. Așa că atunci când tatăl tău m-a întrebat dacă voiam să mă înrolez pe șapte ani ca R.S.M. în armata din Jahanapur, am fost foarte încântat, întrucât n-aveam niciun fel de familie în Anglia, la care să mă întorc. Totodată, era cel mai destoinic om pe care îl întâlnisem vreodată.

În acest loc, cerneala își schimba ușor culoarea, de parcă Sembur s-ar fi oprit un timp din scris și ar fi reluat cu o cerneală mai groasă. Aveam să mai descopăr multe alte situații similare apărute pe durata de timp cât Sembur compusese și scrisese această poveste stranie și teribilă. Am citit în continuare:

Maharajahul era un conducător bun și foarte instruit. Fusese la Universitatea Cambridge, parcă. Pe fiica lui o chema Sarojini. Fusese la școală în Anglia și în Elveția. Amândoi erau foarte iubiți de popor. Am avut ceva necazuri cu Ghose, fratele vitreg al Alteței sale. Ghose voia să pună mâna pe tronul statului Jahanapur și a încercat să stârnească o răzmeriță, numai că tatăl tău i-a pus capăt în scurt timp. Păcat că Alteța sa nu a poruncit ca Ghose să fie împușcat, fiindcă era efectiv un trădător, preferind în schimb să-l ierte.

Ei bine, Jani, nu trebuie să mă lungesc prea mult. Colonelul Saxon și prințesa Sarojini s-au îndrăgostit unul de celălalt. Era un adevărat spectacol, divin cum se spune, și regret numai că nu mă pricep să-l zugrăvesc în cuvinte. Bătrânul Mohan, adică tatăl ei maharajahul a fost foarte încântat, la fel ca și câțiva demnitari din tabinetul viceregelui, care au venit să-l viziteze pe colonel, numai că tatăl tău l-a boscorodit pe omul ăsta, fiindcă el nu se

însura cu mama ta din rațiuni politice.

Mi-am ridicat ochii de pe scrisul înghesuit. Colonelul Saxon, tatăl meu? Prințesa Sarojini, mama mea? Mi-am amintit de istorioara pe care domnul Lambert o răspândise atât de abil prin Larkfield, ca să-i facă pe oameni să creadă că sunt prințesă. Acum, povestea părea parțial adevărată, doar că inversase naționalitățile părinților mei.

Acum nu mai tremuram, însă cred că aş fi tresărit speriată și la zgomotul nevinovat al unui creion scăpat pe jos. Oscilam între răs și plâns, mușcându-mi buza violent ca să mă stăpânesc. Îmi venea să râd de absurditatea ideii că Jani Burr era o prințesă indiană, sau îmi venea să plâng gândindu-mă la Sembur stând treaz noaptea în cocioaba pe care noi o numeam cămin, scriind meticulos, cuvânt cu cuvânt, toată povestea pentru ca adevărul să nu se piardă, chiar dacă n-avea să iasă niciodată la iveală.

Am pus deoparte pagina pe care o terminasem și am continuat să citesc:

Unii oameni din Jahanapur erau împotriva căsătoriei din motive religioase, numai că mama ta se creștinase când stătuse în Elveția, iar tatălui tău oricum nu-i păsa prea mult de asemenea chestiuni. Zicea că lumea ar fi încântată să aibă o nuntă atât în stil indian, cât și creștin, ceea ce au și făcut, iar după aproape un an te-ai născut tu, Jani. Aveai cincisprezece luni când maharajahul, bunicul tău, a murit, iar mama ta a devenit maharani, ceea ce însemna că ea conducea statul Jahanapur.

Chandra Ghose, unchiul ei, cel care ne dăduse de furcă mai de mult, se purta ca și cum ar fi fost foarte încântat de faptul că ea era maharani, măgulind-o în fel și chip. Noi n-aveam încredere în el, însă atâta vreme cât se purta așa, maharani nu-l putea învinui de nimic. Oricum, tatăl tău avea armata sub control, așa că ne închipuiam că Ghose

nu putea face nimic, numai că ne-am înșelat.

Sunt nevoit să ajung acum la un episod cumplit, Jani. Încă mai am coșmaruri din cauza lui și voi avea mereu. Tu și părinții tăi locuiați, firește, în palat, iar eu într-un bungalou alăturat, între palat și barăci, cu o femeie numită Parvati, care se ocupa de menaj.

Parvati... acesta era numele pe care Sembur îl rostise uneori în coșmarurile lui, și mi-am amintit că în peștera din vârful Pasului Chak l-am auzit spunându-i Domnului că Parvati a fost soția lui. Poate era adevărat că se însurase cu o indiancă, sau pur și simplu trăise cu ea, însă nu găsea de cuviință să recunoască asta, când îi scria unei fete care n-avea decât șapte ani.

M-am concentrat din nou asupra scrisului acela chinuit.

Slujnica personală a lui maharani a venit la mine într-o noapte și mi te-a adus. A zis că stăpâna ei și colonelul erau amândoi pe moarte. Colonelul îmi transmitea să vin numaidecât și să nu spun nimic nimănui. Te-am lăsat așadar cu Parvati, iar slujnica m-a condus în palat printr-un fel de tunel tainic, care pornea dintr-un fost șanț cu apă, acum secat. Pe slujnică o chema Pawala.

Imediat ce am intrat în dormitorul mare, mi-am dat seama că erau răpuși de moarte amândoi, mama și tatăl tău. Fuseseră otrăviți, nu știu cu ce și nici cum se întâmplase. Fata zicea că era o combinație din două chestii, ceva din glanda unei broaște râioase, din altă țară, și mustăți de tigru tocate fin. Spunea că otrava asta acționează ca niște așchii de oțel, în fine, nu știu; dar n-am văzut în viața mea o asemenea agonie. Le zvâcneau mușchii atât de rău, cu spasme puternice, de ziceai că o să le crape oasele. Îmi pare rău, dar trebuie să afli cât de mult au suferit, Jani, altminteri ai să-ți faci o părere proastă despre mine, având în vedere ce a urmat.

Colonelul era pe podea; pe bărbie îi curgea sânge.

Mușca din bastonul de trestie, rănindu-se la gură. Maharani era lângă el, biata fată, iar el o ținea de încheieturile mâinilor fiindcă își pierduse parcă mințile și încerca să-și spintece stomacul cu unghiile. N-am să-ți mai zăgrăvesc în continuare această privesc cumplită, Jani, însă mă rog numai ca Ghose să putrezească pe veci în iad pentru ceea ce a făcut în noaptea aceea.

Stăteam la birou, chircită toată; mă făcusem lividă. Sembur nu avea talent la scris, însă cu stilul lui simplu de a povesti redase o scenă atât de îngrozitoare, încât simțeam că nu mai suport să citesc în continuare. Nu știu cât timp am stat încremenită, cu palmele lipite de ochi, adunându-mi puterile să merg mai departe, știu doar că la un moment dat citeam din nou:

Tatăl tău a scuiptat bucăți din baston și, gâfâind, i-a spus slujnicei să plece. Pe urmă, printre spasme: „Suntem pe moarte, sergent-major. În numele iubirii de Dumnezeu, ajut-o pe iubita mea să-și găsească odihna.”

La început n-am înțeles, iar când în sfârșit am priceput mi-a venit s-o iau la fugă. „Domnule, nu înțeleg”, i-am zis eu, „o iubesc ca pe o fiică”. „Atunci, ajut-o, fir-ar să fie” zice el, cu un fel de urlet șoptit.

Când plecasem din bungalou, îmi pusesem centura cu baioneta în teacă, așa că acum am scos-o și am ingenuncheat, am înfipt-o sub cea de a doua coastă, iar maharani s-a făcut ca o cârpă imediat și a înțepenit.

Colonelul i-a dat drumul și s-a prăbușit pe o parte, ținându-se cu amândouă mâinile de stomac, și a zis: „Slavă Domnului, niciodată nu mi-ai fost mai credincios, sergent-major”. A avut după aceea un spasm și m-am rugat să-și dea duhul, dar n-a fost să fie așa. Am zis: „Domnule, scot afară toată armata și îl spânzur pe nemernicul ăla de Ghose, în zori, în Piața Palatului”.

„Nu fi prost”, a scâncit el. „Suntem în India. Dreptatea e de partea câștigătorului.”

Știam că era adevărat. Armata va refuza să mă urmeze împotriva lui Ghose, mai cu seamă că mama ta murise. Soldații știau că Jahanapur avea nevoie rapid de un nou cârmuitor, până ce statele învecinate aveau să ridice pretenții. Atât armata cât și poporul preferau să îl accepte pe Ghose, de teamă să nu fie înghițiți de dușman. Știau aproape cu certitudine că moartea lui maharani se datora unei mâini criminale, indiferent de versiunea lansată oficial, însă acest gen de lucruri era ceva comun în India. În sinea lor, admirau un pic și iscusința lui Ghose.

În clipa aceea, mi-am amintit că noul conducător erai tu, Jani, numai că aveai doar doi ani, așa că Ghose urma să cârmuiască în numele tău, iar tu nu vei avea viață lungă să apuci să mai ocupi vreodată tronul. Deși avea dureri mari, tatăl tău a știut să rezolve, însă, situația: „Cabinetul viceregelui dorește stabilitate aici, așa că îl vor sprijini pe Ghose. Treburi de politică. Trebuie să pleci cu Jani. I-am promis Alteței sale înainte de a...” Apoi s-a oprit, însă voia să spună înainte ca maharani să-și piardă mințile de durere.

I-am spus, „Să trăiți, domnule. La ordinele dumneavoastră!”

„Ia-o imediat de aici și pleacă cu ea. Du-te spre nord. Pune-o pe Parvati să te țină la curent cu ce se întâmplă aici, după care fă cum crezi de cuviință. Vei avea nevoie de bani. Ia bijuteriile pe care le poartă Alteța sa”. După aceea, a închis ochii și un nou spasm l-a zgâlțâit sfâșietor. Am luat bijuteriile de pe cadavrul ei și, după tot ce făcusem, cred că aș fi preferat să mă duc să-mi trag un glonț în cap, însă trebuia să am grijă de tine, Jani.

După aceea, tatăl tău mi-a zis să-l ajut, fiindcă nu putea să țină singur baioneta, așa că l-am ajutat, cam cum am făcut cu mama ta. Să mă ierte Dumnezeu pentru ceea ce am săvârșit în noaptea aceea, însă nici acum nu văd cum aș fi putut face altfel.

Bietul meu Sembur. Am plâns în tăcere, pentru mama,

pentru tata, pentru Sembur, rezemată pe spate, cu mânăca de la capot peste ochi, ca nu cumva să picure vreo lacrimă pe hârtia fină și transparentă. Când m-am mai liniștit, am început din nou să citesc, fiindcă știam că acum nu mai putea urma ceva mai rău.

Am pornit spre nord cu tine, cum mi se ordonase, iar după o săptămână Parvati a venit pe coline, unde mă ascundeam. Mi-a spus că Ghose și lingăii lui de prieteni ticluiseră povestea că eu m-am apucat s-o jefuiesc de bijuterii pe maharani, fiindcă voiam să fug cu Pawala, slujnica ei, însă fusesem surprins asupra faptului, așa că îi ucisese brutal pe maharani și pe soțul ei. Se spunea că Pawala recunoscuse toate astea, înainte de a se spânzura în celula închisorii, de rușine pentru ceea ce făcuse.

Parvati zicea că armata nu credea în povestea asta, însă se prefăcea, fiindcă, Alțeta sa murind, trebuiau să se bizuie pentru soldă pe succesorul ei, or Ghose făgăduia să fie generos. Parvati mai spunea că Armata britanică și autoritățile civile fuseseră informate și că se promitea o recompensă pentru prinderea mea. Tot personalul palatului fusese concediat, iar Ghose se mutase acolo cu oamenii lui.

Nu m-a mirat nimic din ce am aflat, Jani, căci avusesem răgazul să mă gândesc și să îmi imaginez cam ce avea să facă Ghose. Ce mă surprindea, însă, era faptul că nu dăduse în vileag adevărul: că te luasem cu mine. Pesemne că și-a dat seama că nu s-ar fi potrivit cu minciuna că eu îi omorâsem pe mama și pe tatăl tău. Așa că a preferat să lanseze zvonul că erai în siguranță și că o dădacă avea grijă de tine. Parvati zicea că nu era exclus ca în scurt timp să găsească o fetiță, cine știe pe unde, și să pretindă că ești tu, pentru o vreme, susținând apoi că a murit de febră sau ceva asemănător. Dar zicea că Ghose nu va înceta niciodată să te caute ca să te distrugă, întrucât tu erai conducătorul de drept al statului Jahanapur.

Te-am adus aici la Mustang, ca nimeni să nu ne mai găsească vreodată, și după doi ani am coborât să mă

întâlnesc cu Parvati în Bethari, lângă graniță. Se ținuse de promisiune și mă aștepta acolo. A zis că fetița aceea murise după șase luni, că Ghose cârmuia în Jahanapur și că acolo totul se liniștise, numai că englezii umblau în continuare să mă prindă, căci numai cu o lună în urmă un civil venise să o interogheze despre noaptea aceea, iar ea a zis că nu știe nimic, fiindcă altminteri Ghose ar fi omorât-o.

Ne-am mai întâlnit după încă doi ani și nimic nu se schimbase, numai că la următoarea întâlnire n-a mai apărut. Am așteptat-o două săptămâni în Bethari, însă n-a venit și nici n-a trimis vreun mesaj, așa că m-am gândit că murise.

Ei bine, Jani, iată că am așternut totul pe hârtie. Uneori, mă gândesc că poate ar fi mai bine să te duc în India, să merg la Cartierul general al Armatei și să le povestesc ce s-a întâmplat în realitate. Numai că mi-e frică. Ultimul lucru pe care mi l-a spus Parvati a fost că, dacă vreodată Ghose ar afla că trăiești, cu siguranță te-ar omorî. Era indiancă și o cred.

Poate am să-ți povestesc toate astea când ai să te faci mare, și atunci vom hotărî împreună, însă am vrut ca totul să rămână scris, în eventualitatea în care eu aș păți ceva.

Nu mai știu ce să mai spun, așa că acum închei.

Cu dragoste,

Sembur (R.S.M. George Burr)

Mă durea capul îngrozitor, gâtul mi se făcuse ca o scoarță. M-am întors la prima pagină și am recitit totul de la capăt, pe îndelete, după care mi-am pus brațele pe birou, cruciș, și mi-am rezemat capul pe ele. În minte, îmi răsăreau nenumărate întrebări. Regretam amarnic că Sembur nu mi-i descrisese pe mama și pe tata, fiindcă atunci mi i-aș fi putut imagina, căpătând astfel sentimentul că eram a lor. Așa, însă, bărbatul și femeia care avuseseră o moarte atât de groaznică rămâneau pentru mine niște străini.

M-am căznit să vizualizez întreaga poveste, silindu-mă

să umplu, prin imaginație, toate golurile lăsate de povestirea concisă și seacă scrisă de Sembur, lăsându-mă pătrunsă de toată oroarea acelor întâmplări, astfel încât să pot percepe și accepta acea oroare acum, în clipa de față, și nu să ajung să mă lupt tot timpul să mi-o alung din minte în zilele ce aveau să urmeze.

Acum știam de ce mă trezisem uneori dintr-un vis șters cu încăperi înalte și răcoroase, cu stâlpi albi, cu grădini cu flori și fântână, cu mâini puternice luându-mă în brațe și un glas profund râzând vesel, cu brațe moi strângându-mă la piept și o voce suavă cântându-mi duios. Memoria a început să mă ajute să îmi conturez o imagine reală a părinților mei, și am simțit că mă podidește iarăși plânsul.

Bietul Sembur. Nici nu era de mirare că grozăvia nemărginită a acelei scene îl bântuise în somn, făcându-l să aibă coșmaruri cumplite. Sărmanul Sembur, brav, necăjit, credincios. Până în ultima clipă, se căznise să mă ferească de riscul de a fi găsită de Ghose. Îi spusese Domnului că eram copilul lui și că Parvati era mama mea. Îl implorase pe Domnul să aibă grijă să fiu trimisă acasă în Anglia, unde putem fi „în siguranță”. Acum înțelegeam ce voise să spună și, amintindu-mi de conversația din peșteră când trăgea să moară, am priceput de asemenea de ce, la întrebările puse de Domnul, a mărturisit chipurile că furase și ucisese.

„— E adevărat că ai omorât-o pe maharani și pe soțul ei?

— Da, domnule. E perfect corect, într-un fel.

— Și ai luat bijuteriile de pe cadavrul ei?

— Da, domnule. Le-am luat.

— Și ai fugit?

— Întocmai, domnule.”

Nu fusese necesar ca Sembur să mintă. Nu făcuse decât să ascundă o parte din adevăr, pentru a fi sigur că nu se bănuia nimic în privința identității mele. Și, procedând așa, a murit conștient că rămânea asupra lui,

după moarte, stigmatul unei crime brutale.

După o bucată de timp, m-am îndreptat de spate, m-am frecat la ochi și am privit în jur, pustiiță și goală ca o scoică spartă. Până și această încăpere pe care o știam atât de bine mi se părea stranie și nefamiliară, căci povestea lui Sembur mă purtase în altă lume, o lume de patimi, sălbăticii și lăcomie de putere, unde viața n-avea nicio valoare, iar corupția și trădarea țâșneau ca apa din sol. Eram pe jumătate indiană și îmi petrecusem în Orient aproape toată copilăria, dar cu toate astea lumea zugrăvită în povestea lui Sembur mi-era complet străină. Mi se părea ciudat că atât el, cât și tata, ambii englezi, înțeleseseră firea indiană mai bine decât aveam să o fac eu vreodată.

Dreptatea e de partea câștigătorului. Cu buzele însângerate, tata rostise aceste cuvinte dure și reci în ultimele clipe de agonie. Totuși, îl lipsise pe Ghose de ceva, străduindu-se să mă salveze. Omul ăla rău pusese o altă fetiță în locul meu, după care o omorâse, ca să ajungă el maharajahul statului Jahanapur. Însă, probabil, și acum se mai întreba ce se întâmplase cu prințesa care dispăruse de mic copil, dacă mai trăia astăzi și unde.

Mai târziu, mi-aduc doar vag aminte că am făcut ordine pe birou, am așezat foile subțiri din hârtie de orez între paginile Bibliei și m-am întors în dormitor.

Multă vreme, am stat lungită cu ochii pironiți în beznă, încercând vlăguită să mă reorientez într-o lume care brusc se răsturnase cu josul în sus. Fetița din palatul statului Jahanapur, al cărei tată era colonelul Francis Saxon și a cărei mamă era maharani, prințesa Sarojini... fetița aceea eram eu. Numai că ideea asta nu putea căpăta conturul realității pentru mine, oricât de mult m-aș fi străduit.

Pentru mine, fetița prințesă rămânea altă persoană, fără nicio legătură cu Jani din Namkhara, cu Jane Burr de la Căminul Adelaide Crocker pentru fete orfane, sau cu Jani Burr de la *Merlin's Keep*, satul Larkfield, ținutul Hampshire. Eram uimită și cuprinsă de o adevărată venerație gândindu-mă la rangul și la poziția părinților mei, însă mai presus de toate mi se sfâșia inima de durere și milă pentru sfârșitul hidos de care avuseseră parte. Și totuși, peste ani, nu simțeam acum nicio legătură de sânge cu ei și n-aveam sentimentul că le-aș fi aparținut vreodată.

După un timp, am început să mă întreb ce să fac, având în vedere ceea ce aflasem. Se presupunea, așadar, că eram adevăratul conducător al unui stat princiar din India, idee care pur și simplu îmi stârnea râsul, căci amestecul acela de emoții tari și de dezgust îmi crease un fel de stare de inconștiență. Dacă Chandra Ghose mai cârmuia încă acolo, după șaisprezece ani, n-avea de ce să se teamă din partea mea. Nu voiam să fiu prințesă și nici să stăpânesc peste un stat indian. Doream să rămân cum eram, să trăiesc în Anglia, când și când să călătoresc în străinătate, să lucrez cu Eleanor, poate cu timpul să mă îndrăgostesc și să mă mărit.

Ideile mele de viitor erau vagi și foarte schimbătoare. Avusesem parte de trei existențe diferite, căci venisem din Smon T'ang în Bermondsey, iar de acolo la domnul Lambert și Eleanor. Ei îmi deschiseseră poarta spre modul de viață în care eram nespus de fericită ca om. Nu mai voiam alte existențe. Ar fi fost simplu să nu fac nimic, să pun deoparte hârtiile acelea și Biblia și să mă prefac față de mine însămi că nu făcusem niciodată descoperirea asta stranie... Însă era limpede că aveam o datorie față de părinții mei uciși atât de tragic! Dacă Chandra Ghose mai trăia, se cuvenea ca autoritățile să afle ce tăcuse.

Când am adormit în cele din urmă, am visat că mergeam călare pe poneiul meu, Iov, printr-un defileu necunoscut, pe un viscol cumplit, în spatele Domnului, care călărea pe calul lui negru și mare, Flint. Îl căutam pe Sembur, care se rătăcise. Îi tot strigam Domnului că mergeam într-o direcție greșită, însă el parcă nu mă auzea. În cele din urmă, când i-am dat Pintenii lui Iov și m-am apropiat, Domnul s-a răsucit în șa cu fața spre mine... și am văzut că nu era Domnul, căci sub gluga care se ridica de pe umerii lui nu era niciun cap. Vedeam căptușeala din interior.

Am scos un țipăt și l-am întors pe Iov în loc, pornind înapoi la galop prin trecătoare, strigându-l pe Sembur. Pe urmă, am scăpat de viforniță, am ajuns într-un loc cu soare, iar lângă potecă, în fața mea, am văzut o spânzurătoare, în jurul căreia stăteau niște soldați. Sembur era acolo, călare pe Bugler, îmbrăcat doar în cămașă și pantaloni, cu mâinile pe lângă corp, legat fedeleș cu un lanț gros.

M-a cuprins o furie teribilă. Am călărit spre spânzurătoare, șoptindu-i mereu lui Iov, sucindu-l astfel încât atunci când a izbit cu copitele a zdrobit scândurile de lemn și suportii. Soldații țipau, dar am strigat ceva cailor lor care au început să se ridice în două picioare și să se zbată nebunește. Apoi m-am dus spre Sembur, am smuls capătul lanțului și l-am eliberat. Lanțul încolăcit a

căzut jos, iar în clipa următoare călăream amândoi, unul lângă celălalt, la vale, pe o pantă cu iarbă pârlită de soare. Plângeam ușurată. Când m-am uitat spre Sembur, am văzut că era mai tânăr decât acel Sembur pe care îl știam eu, poate așa cum l-aș fi văzut cu ochii de copil foarte mic. Vârfurile mustății ceruite, țepene ca niște ace, scliffeau ca și cum ar fi fost din aramă. Ținea capul pe spate și râdea vesel, eliberat de orice grijă, așa cum nu-l văzusem niciodată râzând.

La ora șase, m-am trezit tresărind consternată, conștientă brusc de egoismul și de nechibzuința de care dădusem dovadă în cugetările mele dinainte de a mă culca. Nici măcar o clipă nu-mi trecuse prin minte aspectul cel mai important. Punându-mi pe mine capotul, am alergat jos în bucătărie, strigând-o pe Bridget, care aprindea soba mare. I-am spus să-mi pregătească numaidecât baia și să nu-mi servească la micul dejun decât niște pâine, unt, șuncă și o cană cu ceai, întrucât plecam de-acasă devreme.

— Da, *miss*.

Bridget arăta cam nedumerită când s-a ridicat în picioare, ceea ce m-a intrigat. Aș fi putut foarte bine să-mi pregătesc singură baia și mi-aș fi făcut bucuroasă ceva repede de mâncare la bucătărie, numai că Eleanor mă lecuisse de un asemenea comportament. „Nu trebuie să scutești un servitor de treaba pe care are datoria s-o facă, Jani. L-ar deranja teribil. Poate că adesea ar fi mai simplu să o faci tu în locul lui, însă într-un fel chestia asta ar părea o amenințare la adresa subzistenței lui, pe lângă faptul că ar însemna totodată o răsturnare a ierarhiei de la subsol.”

Nu tăcusem, așadar, această greșeală acum, iar în timp ce Bridget urca tropăind scările în urma mea, i-am zis:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, *miss*.

— Haide, Bridget, zău așa. Doar te cunosc bine.

— Păi, n-ați sunat, *miss*. Polly aia de la maiorul Elliot m-ar lua peste picior dacă ar ști că tânără mea stăpână a venit în fugă jos la bucătărie, în loc să sune.

Am oftat, nemailipsind mult să-mi cer scuze, preferând în schimb să spun simplu:

— Bine, n-am să mai fac așa.

Se părea că Eleanor nu izbutise să mă lecuiască de tot să nu-i mai supăr pe servitori.

David Hayward locuia într-o casă situată într-o grădină neconvențională, mărginită pe laturi de pârâiașul care trecea pe sub Cranwood Road, imediat lângă Larkfield. Casa era mare și întortocheată; adusesese niște meșteri constructori să transforme trei dintre camere în sală de operații și adăpost pentru animalele mici. Zilnic, sora fierarului, Rosie, o fată bătrână, la vreo patruzeci de ani, destul de tăcută și cam musculoasă, venea la șapte să se ocupe de menaj. Lucra susținut toată ziua, făcând curățenie lună, servind masa la ore ciudate și păzindu-și cu gelozie stăpânul de fermierii nesăbuiți și de orice alte persoane care, zicea ea, „îl sâcăiau pe tânărul domn” sau nu se arătau suficient de cuviincioși.

David Hayward obișnuia să se scoale devreme. Când era vreme frumoasă, își lua micul dejun sub vița de vie de lângă casă. Adesea, când ieșeam devreme să călăresc și când treceam pe-acolo, ne făceam semn cu mâna; stătea la o măsuță așezată pe dalele de piatră de sub viță, în cămașă, cu ziarul de dimineață proptit de cana cu lapte.

La opt și jumătate, în dimineața după seara când descoperisem scrisoarea lui Sembur, stăteam la masa lui David Hayward, cu gâtul uscat de cât vorbisem fără întrerupere o jumătate de oră. Îi povestisem pe scurt despre copilăria mea la Smon T'ang, despre care știa în general câte ceva, după care continuasem vorbindu-i de Sembur, Domnul, moartea lui Sembur în Pasul Chak și boala mea care ar fi putut să-mi fie fatală; cum venisem în Anglia, la orfelinat, și în cele din urmă la *Merlin's Keep*.

M-a întrerupt de două ori din povestit, ca să-l lămuresc mai bine. Acum citea ultima pagină din scrisoarea lui Sembur. Mă jucam cu biciul, așteptând. A ridicat capul, s-a uitat prelung la mine, după care a strigat:

— Rosie!

Femeia a apărut din bucătărie, uitându-se la mine suspicioasă, iar David Hayward i-a spus:

— Mai adu niște ceai, Rosie. Cred că domnișoarei Burr îi este tare sete.

Rosie a dat din cap morocănoasă, înșfăcând zdravăn ceainicul. David Hayward s-a întors la prima pagină a scrisorii lui Sembur și s-a apucat din nou să citească.

După cinci minute, în timp ce turnam ceaiul, mi-a întins cana lui și a spus încetișor:

— De ce-ai venit la mine, Jani?

— Păi, vezi bine că simt nevoia să stau de vorbă cu cineva, domnule Hayward, cineva care să mă ajute și să mă sfătuiască.

— Sigur că da. Voiam să zic, de ce la mine anume?

M-am simțit un pic rușinată în timp ce-i întindeam cana, mi-am repetat întrebarea în gând. După care, am spus:

— Păi... fiindcă n-am pe nimeni altcineva.

— Sunt sincer flatat, dar nicidecum convins că aș avea competența de a-ți da sfaturi, a spus el fluturând din mână și zâmbind jalnic. Din povestea ta decurg o serie de probleme dificile. Care anume te îngrijorează mai mult?

— Oh, doar un singur lucru, am spus eu aplecându-mă în față, iar cuvintele parcă mi se rostogoleau năvalnic: E vorba de Sembur. Vezi dumneata, ca să mă salveze pe mine a preferat să fie el învinuit de acea crimă oribilă și chiar să mărturisească înainte să moară că el a săvârșit-o, pentru a fi sigur că scăpăm de omul acela, Chandra Ghose. Și a fost cu atât mai cumplit pentru el, fiindcă era soldat și totodată foarte mândru de meseria lui, dar totuși, când a murit, era sub arest militar, acuzat de omucidere. Mi-am pus mâinile pe masă, cu degetele

încleștate pe bici. Așa că trebuie să șterg stigmatul care îi pătează numele, am reluat eu. Să mă asigur că Armata va afla adevărul și că va face ce trebuie, habar n-am ce, poate să declanșeze o anchetă și să declare că Sembur a fost nevinovat, brav și leal, după care să înscrie asta în arhivele lor.

Mi-am tras răsuflarea adânc și cu nesaț, deloc delicat, fiindcă rostisem ultima frază fără să mă opresc.

David Hayward s-a rezemat de spătar, cu mâinile împreunate la ceafă, continuând să mă țintuiască cu privirea, cu un fel de nedumerire profundă și un aer absent.

— Da, a zis el în cele din urmă.

— Da *ce*?

— Iartă-mă. Vreau să zic, da, nu mă miră că dintre toate problemele ridicate de această scrisoare lucrul cel mai important pentru tine este să ștergi stigmatul care pătează numele lui Sembur.

— Domnule Hayward – am început eu, nerăbdătoare.

— Cred că ești suficient de mare ca să-mi spui David, a spus el privindu-mă grav.

— Da, bine... David, atunci. Cum să procedez?

— Eu mă gândesc la două aspecte. Primul, dacă pornești pe această cale, nu vei putea păstra secretul. Tot satul Larkfield o să vuiască cu bârfe despre prințesa Jani din Jahanapur, poate chiar întreg ținutul.

— Oh, nu-i mare scofală. De ani de zile, se tot vorbește că sunt o prințesă indiană, de când domnul Lambert a lansat zvonul ăsta.

— Prea bine. Acum al doilea aspect. A șovăit. Ieri te preocupa soarta lui Eleanor, dacă nu mă înșel. Ea trăiește, Sembur a murit. A șterge stigmatul de pe numele lui nu e ceva urgent. Nu crezi că Eleanor trebuie să fie pe primul loc?!

— Sigur că trebuie să fie! am aprobat eu, privindu-l cu atenție. Eu tot plec în Grecia, dacă nu primesc nimic de la ea până joi, însă tare aș vrea să fac ceva pentru a

îndrepta situația în privința lui Sembur și m-am gândit că poate demarez într-un fel cât sunt plecată. Dacă am să plec.

— Oh, Jani. A răs și s-a ridicat în picioare. Ești tare tenace când vrei să rezolvi ceva. Hai cu mine să vedem ce mai fac pacienții mei.

Știam că voia să se gândească la tot ce-i spusese, așa că după ce am pus scrisoarea lui Sembur în plicul gros pe care îl aveam, am intrat cu el în casă și ne-am dus în încăperea de lângă sala de operații.

Un veterinar în zona Larkfield nu prea avea de lucru în privința animalelor mici, însă în micul spital David avea o pisicuță care fusese maltratată rău de o vulpe, un câine ciobănesc alb cu negru, un cobai al unui copil și un papagal care aparținea proprietarului de la The Plough. Am discutat un pic despre animale în timp ce le examina și l-am ajutat să schimbe bandajele pisicuței. Am crezut că la început n-o să-mi vină la îndemână să-i spun „David”, însă am constatat că o făceam absolut firesc. Douăzeci de minute mai târziu mă conducea, prin grădină, spre locul unde îl lăsasem pe Nimrod.

— Cred că mai întâi ar trebui să-i povestim totul maiorului Elliot, a zis el.

— Maiorului? m-am mirat eu puțin cam surprinsă.

— Da, știu că e cam îngâmfat, Jani, însă cunoaște o mulțime de lucruri despre Armată și despre India. Cred că e genul de om care dă maximum de randament când are un obiectiv de atins, o campanie de dus la bun sfârșit. Dacă se încumetă să își asume cauza ta, aceea de a șterge stigmatul care pătează numele lui Sembur, sunt convins că o va face ca un lăncier brav din cavalerie. În plus, mai e și snob, ca majoritatea dintre noi, așa că poziția ta ca fică a unei maharani și a unui colonel va avea un efect extraordinar asupra lui.

— În fine... dacă o să mă creadă.

— N-am citit în viața mea ceva care să sune mai adevărat, a remarcat el, atingând plicul. Îl pun pe

nepoțelul lui Rosie să-i ducă un mesaj maiorului, în dimineața asta. Te caut eu mai târziu, Jani.

Ne-am întâlnit cu maiorul Elliot în aceeași după-amiază, într-un birou cu pereți pe care atârnavă sulite, puști și capete de sălbăticiuni împăiate. Ne-a salutat destul de rezervat, fiind limpede că nu i se părea tocmai decent ca un tânăr și o tânără, între care nu exista nicio legătură, să-l viziteze împreună.

— Am înțeles din biletul tău, Hayward, că Jani are nevoie de sfatul meu într-o chestiune importantă. Pot să te întreb ce legătură ai cu această chestiune?

— Niciuna, domnule maior. David s-a rezemat confortabil de speteaza fotoliului adânc, punând picior peste picior pe o blană de tigru întinsă pe jos. Întâmplarea face că am privilegiul de a fi prieten cu Jani și, când am aflat în ce problemă are nevoie de sfaturi, mi-am zis că dumneavoastră sunteți cea mai potrivită persoană pentru a o ajuta.

— Am înțeles. Maiorul Elliot medita. Poate se întreba dacă nu strica să mă critice un pic pentru comportamentul meu. În cazul ăsta, se gândise probabil că atât comportamentul lui Eleanor cât și al meu au fost considerate întotdeauna prea îndrăznețe și, oricum, deloc feminine. Poate era oarecum șocant că fusesem lăsată să mă ocup singură de *Merlin's Keep*; și că, din când în când, îl ajutam pe un chirurg veterinar, care pe deasupra mai era și bărbat, să-și desfășoare activitatea sordidă și uneori revoltătoare, numai că toate acestea nu însemnau nimic nou și fuseseră de mult acceptate nu atât ca un motiv de scandal, ci ca o dovadă de excentricitate, așa că nu mai avea niciun rost să mă dojenească.

În cele din urmă, maiorul Elliot s-a dus la un birou mare și sculptat frumos, dintr-un lemn aproape negru, s-a așezat pe scaun, a pus o coală de hârtie în fața lui și a luat un toc:

— Prea bine, a zis el, hai să-mi povestești despre ce e

vorba, Jani.

Am repetat încă o dată toată povestea mea și i-am arătat foile din hârtie de orez acoperite cu scrisul înghesuit și mărunț al lui Sembur, numai că a durat mult mai mult decât atunci când i-am povestit lui David, fiindcă maiorul Elliot mă tot întrerupea cu întrebări, după care mă puneă să mă opresc să-și facă niște însemnări.

Am terminat după mai bine de o oră, iar în tot acest interval, maiorul n-a afișat niciun fel de surpriză, interes sau orice altă emoție, nici măcar când a citit scrisoarea lui Sembur.

— Nu încape nicio îndoială, a zis el, cu vocea lui scârțâitoare, mai pițigăiată decât de obicei, mi-aduc aminte de cazul acesta, firește. Eram la vreo mie de mile distanță atunci, în Bombay, dar a făcut vâlvă mare. Un ofițer din Armata britanică să-și omoare comandantul și pe prințesa domnitoare. N-am putut pricepe. Și bătrânul Baggy Ryman, îl știa de ani de zile pe tipul ăsta Burr, de la Lahore. Sau parcă Bahawalpur? Baggy zicea că sergentul nu era genul de om să facă așa ceva. Dubios. Foarte dubios. Dar a spălat putina, așa că ce-ți rămânea să mai crezi? În fine, bine măcar că i-am dat de capăt, nu?! Splendid, splendid!

A amuțit, privindu-mă în continuare lung, iar acum părea un pic jenat și ușor îmbujorat la față. Brusc, s-a îndreptat hotărât spre mine. N-au trecut nici două secunde poate, și nedumerirea mea s-a risipit când l-am văzut că îmi ia mâna și, făcând o mică reverență deasupra ei, mi-a spus:

— Sunt cu adevărat onorat că ai venit să-mi ceri sfatul, Alteța ta.

— Oh, nu, vă rog, domnule maior! am zis eu ridicându-mă în picioare, ceea ce n-a fost prea ușor, având în vedere că stătea aplecat asupra mea, după care m-am deplasat într-o parte și mi-am tras mâna. Îmi ardeau obraji și nu mă simțeam în largul meu. M-am uitat înnebunită la David, care se ridicase și el în picioare. Vă rog să-mi

spuneți Jani, i-am zis eu, bâlbâindu-mă. Nu vreau să fiu... adică, a trecut atât de mult timp de atunci, domnule maior... și zău – oh, nu mai tot râde așa, David!

— Cum? Chiar așa. Maiorul Elliot i-a aruncat lui David o privire severă și foarte glacială. Uite ce e, Hayward, am impresia că n-ai înțeles că în calitate de maharani a Jahanapurului, această tânără doamnă cârmuiește peste vreo două milioane de suflete într-un stat cu o suprafață cât jumătate din Anglia! Și sub suzeranitatea Coroanei britanice are dreptul la o salvă de salut de cincisprezece detunături, precum și la titulatura de „Alteță”. Nu văd niciun motiv de amuzament. Ce te-a apucat?! Te pomenești că ești vreun radical înrăit, ia zi?!

— Făceam haz de necaz, domnule maior, a zis David împăciuitor. Care veterinar poate susține că l-a ajutat o prințesă să aducă pe lume un vițel?!

— Ei bine, prostiile astea trebuie să înceteze, firește, a pufnit maiorul. S-a uitat la mine. Dacă dorești să rămâi incognito și să nu-ți asumi rangul și titlul, îți voi respecta dorințele, firește – ah – Jani. Poate că ăsta ar fi oricum lucrul cel mai bun deocamdată, până ce Ministerul de Externe britanic v-a analiza problema și-ți va confirma dreptul de a domni în Jahanapur. Hmm! Ce situație neplăcută. Mă întreb dacă ăla, cum îl cheamă, porcul de Chandra Ghose mai e încă pe tron. Suntem pe tărâmul politicii acum, pricepi, așa că cinstea nu e la ea acasă. Dacă au chef să-l dea jos pe Ghose, tu le pici la fix. Dacă nu, s-ar putea să cam avem de furcă.

— Domnule maior Elliot, am zis eu, nu-mi doresc de fapt decât să șterg stigmatul de pe numele lui R.S.M. Burr. Presupun că dacă Ghose mai trăiește ar trebui pedepsit, dar nu mă interesează să devin maharani, să trăiesc în India sau chestii din astea.

— Hmm, a făcut maiorul, ciupindu-se de nas. Bun, va trebui să vedem. Sunt de acord însă cu tine – numele lui Burr trebuie repus la loc de cinste. Cumplită pată pe obrazul regimentului. Ha! De-aici trebuie să pornim, dacă

îmi permiți să îți dau un sfat.

— Să pornim de unde, domnule maior?

— De la regiment, desigur, copila mea. Oh, iartă-mă. Ah, Jani. Uite ce e, mă duc în oraș săptămâna asta și stau de vorbă cu niște vechi amici de la Ministerul de Război și Ministerul de Externe. Aflu care e situația în Jahanapur în momentul de față...

— Dar treaba asta nu mă interesează, domnule maior.

— Stai un pic, stai, nu te pripă, m-a dojenit el ridicând un deget, triumfător, și zâmbindu-mi radios. Am să mă duc și la lordul Kearsey! Ei, ce zici de asta?

— Lordul Kearsey?!

Maiorul Elliot îmi făcu un semn cu ochiul:

— General-locotenent lord Kearsey. E colonelul comandant al regimentului, iar în această calitate are acces direct la suverană. Doamne Sfinte, îmi închipuiam că toată lumea știe asta! Kearsey e un tip de treabă, i-am fost subaltern trei ani înainte de a se pensiona, iar dacă îi oferim șansa de a șterge această pată oribilă din istoria regimentului, e în stare să sară într-un picior de bucurie. Nu m-ar mira să se ia la harță cu ăia de la Externe, dacă i s-ar pune de-a curmezișul.

S-a întors și a început să se foiască prin cameră, frecându-și palmele încântat; mi-am dat seama că David Hayward avusese dreptate în privința lui. Maiorului Elliot îi plăcea încă războiul.

— Mii de draci, a zis el molcom, chestia asta o să se răspândească în toate bivuacurile din India. Se va deschide o anchetă judiciară pentru a reexamina cazul. Vor declara că Burr este nevinovat, firește. Niciun om întreg la cap nu poate să ajungă la altă concluzie, dacă pune laolaltă faptele cunoscute și conținutul acestei scrisori. Doamne, ce mi-ar mai plăcea să fiu în popota batalionului în seara când o să se afle vestea!

S-a răsucit spre mine, cu o licărire în ochi:

— Știu ce-or să facă, Jani, cu sau fără permisiunea oricăror politicieni înrăiți. Vor trimite un detașament din

Gurkhas sus prin, cum ziceai că se cheamă? Mustang, scrie în scrisoare. Sus de tot prin Pasul Chak, să-l aducă acasă pe bătrânul soldat de sub pietrele unde și-a găsit odihna și îl vor îngropa în cimitirul lor militar din Gorakhpur, unde îi e locul. Asta vor face, pe onoarea mea!

În clipa aceea, cu totul pe neașteptate și fără să scot aproape niciun sunet, am început să plâng acolo în picioare, cu lacrimi mari care mi se rostogoleau pe obraji. Maiorul Elliot mă privea consternat.

— Ce s-a întâmplat, Hayward? a întrebat el, privindu-l înnebunit. Am spus ceva rău?

David s-a uitat la el cu un respect din care nu lipsea mirarea, mi-a pus în mână o batistă curată și m-a luat de braț, spunând:

— Cred că ați spus exact ce trebuie, domnule maior. Vă mulțumesc pentru ajutor. Vă lăsăm să continuați cum veți socoti de cuviință că e mai bine.

În noaptea aceea am dormit prost, iar a doua zi eram fără vlagă, incapabilă să mă concentrez la ceva, după aceea a urmat însă o noapte de somn profund, așa că în dimineața următoare mi-am revenit complet, depășind șocul și emoția provocate de uluitoarea mea descoperire. Mă simțeam ușurată la gândul că, deocamdată, făcusem tot ce puteam pentru Sembur, iar cauza lui era pe mâini bune. Acum mă puteam concentra asupra problemelor legate de Eleanor.

Mai rămăseseră doar cinci zile din termenul pe care mi-l propusesem, și nu promisem încă nicio scrisoare de la ea. În ziua aceea, am expediat o telegramă pentru a-mi rezerva un bilet la feribotul care traversa Canalul Mânecii, și un loc la Orient Expres. Trecuseră acum peste șase săptămâni de când Eleanor ar fi trebuit să se întoarcă, or nu dăduse nicio explicație în privința acestei întârzieri, nu răspunsese la întrebările mele îngrijorate și, în general, nu făcuse niciun fel de referire la acest aspect.

Încercam uneori să-mi imaginez ce se putuse întâmpla de ajunsese să se poarte atât de ciudat și să scrie scrisori atât de stranii și de tulburătoare, numai că imaginația mea nu izbutea să găsească nicio explicație. Știam doar că ceva mergea cumplit de rău și eram absolut sigură că Jani Burr putea îndrepta situația.

Privind în urmă ulterior, mi-am dat seama cât de proastă și de înfumurată am fost. Eleanor era puternică și independentă și îmi inoculase și mie aceste trăsături. Întrucât mă învățase să mă ocup de menaj, să o asist în munca de secretariat, să aranjez călătoriile, să scriu scrisori de afaceri, să o ajut la cărți, îmi închipuiam că puteam face orice. Prin urmare, aveam de gând să plec în Corint, de una singură, să aflu ce se întâmplase și să o aduc pe Eleanor teafără și sănătoasă acasă, plătind astfel o mică parte din nemărginita datorie pe care aveam s-o am veșnic față de ea.

Bravo, Jani Burr.

Visul meu zadarnic și neghiob a fost zdruncinat peste două zile, când am primit o scrisoare de la Eleanor, pe o hârtie cu antetul unui hotel din Atena, o scrisoare rece și sumbră care m-a înmărmurit și mi-a creat o spaimă ciudată.

Dragă Jani,

Domnul Vernon Quayle și cu mine ne-am căsătorit, ieri, în biserica anglicană de aici, iar peste două zile vom pleca în Anglia.

Sperăm să ajungem la Bournemouth luni, 29, cu trenul de la ora trei.

Te rog, ai grijă să fim așteptați la gară și fă toate pregătirile necesare pentru a ne putea instala la Merlin's Keep.

*A ta, din inimă,
Eleanor*

Parcă ar fi fost o scrisoare compusă de un străin.

Am plecat călare pe Goose Hill, am citit scrisoarea de vreo zece ori în ora petrecută acolo încercând să-mi adun mințile, după care m-am întors acasă și am căutat fără convingere să-mi fac de lucru până la venirea lui David Hayward, căci convenisem ca în acea zi să stăm de vorbă despre călătoria mea. Numai că nu se mai punea problema nici unei călătorii.

Când a apărut David, eram în grajd, periindu-l pe Nimrod și împărtășindu-i toate grijile și neliniștile mele. I-am arătat lui David scrisoarea; a citit-o de câteva ori, inițial uimit, după care din ce în ce mai impasibil. În cele din urmă a ridicat privirea, mi-a dat înapoi scrisoarea și a zis:

— Tu înțelegi ceva?

Am scuturat din cap. A pus mâna pe greabănul lui Nimrod, cu ochii pironiți în pământ:

— În fine... asta e.

— Îmi pare rău, David, am spus eu, mângâindu-l pe mână.

— Mulțumesc, Jani dragă. Presupun că și tu ești tare îngrijorată.

— Da. Sunt aproape înspăimântată. Pentru soarta lui Eleanor, voiam să spun.

A ridicat din umeri, zâmbind crispat:

— Nu te lăsa furată de imaginație. Probabil că domnul Vernon Quayle e un bărbat foarte drăguț. Dacă nu ar fi fost așa, sunt convins că Eleanor nu s-ar fi măritat cu el.

— Dar Eleanor e schimbată, David. Scrisorile ei sunt altfel.

— Cred că atunci când iubești te porți mai ciudat. Probabil că e foarte emoționată și entuziasmată, așa că pentru o vreme orice altă preocupare a trecut pe planul doi. Chiar și tu, Jani. Sunt convins, însă, că acest lucru nu va afecta în niciun fel situația ta aici.

— Nici nu m-am gândit la asta. Nu-mi pasă de nimic, atâta timp Eleanor e fericită. Oi fi având eu destule defecte de care nu sunt prea mândră, însă sincer și pe

cuvânt de onoare, niciodată, dar absolut niciodată, n-am considerat că poziția mea aici are un caracter irevocabil.

David a încuviințat din cap, mângâindu-l pe Nimrod cu un aer absent.

— Da, nici nu mi-am imaginat că ai fi putut gândi altfel. Dar sunt foarte sigur că vei locui aici cu Eleanor. Am auzit-o spunând că nu poate trăi fără tine, și știu că vorbea sincer. Chiar dacă are acum un soț, de tine nu se poate lipsi, Jani.

Am sperat atunci că David avea dreptate și că Eleanor va avea nevoie de mine, însă dacă aș fi știut că speranța mea urma să se adeverească într-un mod atât de înspăimântător, mi-aș fi dorit altceva, de dragul lui Eleanor.

În următoarele două zile am fost foarte ocupată, fiindcă erau atâtea de făcut. Doamna Burke, Mayes și slujnicele au rămas cu toții uimiți aflând vestea, pe care au primit-o mai degrabă cu neliniște, decât cu entuziasm. Am ajuns la concluzia că Eleanor prefera, probabil, să-și păstreze vechiul dormitor, care era foarte mare, și să se instaleze acolo cu soțul ei, așa că am mutat în acea încăpere patul mare și niște mobilă din fosta cameră a domnului Lambert.

Camera mea era alături de dormitorul lui Eleanor, așa că m-am gândit că era mai bine să mă mut, pe același culoar, într-o odaie liberă, pe de o parte pentru a nu le tulbura intimitatea, iar pe de altă parte în ideea că încăperea ar fi putut fi transformată într-un budoar pentru Eleanor. Slujnicele au făcut curat în casă, de sus până jos, deși curățenia de arimăvară se încheiase doar cu trei săptămâni în urmă. L-am pus pe moș Dawson și pe ajutorul lui să plivească straturile de flori, să tundă iarba, astfel încât grădina să aibă un aspect proaspăt și elegant.

După o lungă discuție cu doamna Burke, am conchis că Eleanor și domnul Quayle ar fi bucuroși să mai scape un pic de mâncarea aceea din străinătate, așa că în seara

sosirii urma să le oferim o tradițională friptură de vacă. Mi-am găsit timp totodată, sâmbătă dimineață, să mă duc la Bournemouth, să scot niște bani din contul pe care îl aveam în banca de acolo și să cumpăr un splendid serviciu de ceai și cafea din argint, pentru patru persoane, făcut aproape cu optzeci de ani în urmă de Benjamin Smith din Londra. Acesta urma să fie cadoul meu de nuntă pentru Eleanor și soțul ei.

Luni, la amiază, terminasem tot ce se putuse face în intervalul de timp de care dispusesem, așa că după prânz mi-am pus cea mai frumoasă rochie și pălărie, pregătindu-mă să plec cu trăsura la Bournemouth. Inițial, mă gândisem să mân eu singură, căci, sinceră să fiu, mânuiam perechea de cai mai bine decât Mayes sau grădinarul cel tânăr, care făcea uneori pe vizitiul. După aceea, însă, m-am gândit că se putea ca domnului Quayle să i se pară nepotrivit ca o doamnă să conducă trăsura, așa că, până la urmă, am plecat cu Mayes alături, ca vizitiu, și cu tânărul William, în spate, cu cabrioleta.

Am ajuns la gară cu douăzeci de minute înainte de ora la care urma să vină trenul. Am cumpărat un bilet de peron, după care am încercat să stau cuminte pe o bancă, cu umbrela de soare, în loc să dau frâu liber impulsului de a mă foi încolo și înapoi. Ultima oară când Eleanor se întorsese dintr-o călătorie în străinătate, fusesem cu ea. Petrecusem trei săptămâni în regiunea Savoia, iar domnul Lambert venise la gară să ne întâmpine. Cât de diferită era situația de astăzi.

Trenul a sosit în cele din urmă, doar cu un minut întârziere, pufăind fudul, cu pistoanele strălucind orbitor; mi-am amintit cât de speriată am fost când am văzut prima oară un asemenea monstru uriaș de oțel. Pe urmă nu m-am mai gândit decât la Eleanor; stăteam pe vârful picioarelor, lungindu-mă, făcându-mi griji prostești că aş putea să n-o recunosc în îngrămădeala aceea de pasageri care coborau.

Mi-a sărit inima din loc când am văzut-o, cu părul ei

roșcat frumos lucind sub pălăria verde de pai, pe care o ajutasem să și-o aleagă înainte de a pleca; am luat-o aproape la fugă prin mulțimea tot mai rară de pe peron. Sesizam vag că lângă ea era cineva, însă eu n-aveam ochi decât pentru Eleanor, iar când m-am mai apropiat am strigat-o.

— Jani? Mă privi, cam trasă la față, cu degetele la tâmplă, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva. După aceea, brusc, privirea i s-a luminat și a desfăcut brațele larg: Oh, Jani! Jani!

Ne-am îmbrățișat, pălăria mi-a alunecat pe o ureche, fiindcă Eleanor era mai înaltă decât mine, după care a făcut un pas înapoi, ținându-mă strâns de mâini.

— Oh, Jani, ce bine-mi pare să te văd. Am tot încercat... am tot încercat să-mi amintesc, dar nu reușeam să îmi zugrăvesc în minte chipul tău, draga mea. Totul mi se părea atât de departe... vreau să zic Larkfield și *Merlin's Keep*, și toată lumea, pe cuvânt. Nu îmi venea în minte nicio imagine – oh!

Am simțit că a tresărit și am văzut că îi pierise toată însuflețirea de pe față. Mi-a dat drumul la mâini, aproape cu vinovăție, și a spus pe un ton agitat, întorcându-se pe jumătate spre persoana de lângă ea:

— Oh, iartă-mă, Vernon. Ea e Jani Burr, despre care sunt convinsă că ți-am povestit atâtea. Fără să se uite la mine, a continuat: Jani, el e soțul meu, Vernon Quayle.

Pentru o clipă am văzut un bărbat bătrân, apoi un bărbat mult mai tânăr, după care m-am zăpăcit complet. Avea părul cărunț, cu şuvițe argintii cam rare, care acopereau un cap ce părea prea mare. În mod straniu, fața prelungă nu avea riduri, ochii erau depărtați, cenușii ca niște bolovani. Vernon Quayle avea urechile mari și ieșite în afară, gura mare, cu buze flasce de parcă ar fi zâmbit tot timpul prosteste. Ținea în mână o pălărie și era îmbrăcat cu un costum gri-argintiu, care îi venea destul de prost.

Timpul se opri de parcă în loc. Am început să simt cum

un fel de arc se încorda, încetul cu încetul, în mine. Stăteam pe peronul unei gări dintr-un oraș englezesc pe coasta Hampshire, și totuși am avut brusc senzația că mă aflam la marginea unei prăpăstii. La prima vedere, Vernon Quayle nu avea nimic neobișnuit, nimic care să te îngrijoreze. Ba unei persoane mai puțin amabile i s-ar fi părut chiar că avea o înfățișare comică. Însă eu am avut convingerea fermă că nimeni, dar absolut nimeni pe lumea asta, n-ar fi putut să-l privească pe acest om cu multă atenție fără să nu râdă.

Am avut o stranie senzație de repulsie, un sentiment de primejdie, și m-am înfiorat. Brusc, arcul care se răsucise în mine a țâșnit dintr-o dată, sfâșiind vălurile memoriei și deschizând porțile unei spaime glaciale și paralizante. Cu ani în urmă, în Galdong, Oracolul privise în tușul negru și vorbise despre Omul de Argint... cel fără sânge... Mâncăul de Suflete. Și mai târziu, ultima oară când mă văzusem cu Marele Lama, Rild, îmi prezisese întâlnirea cu femeia în roșu... „care îți va fi prietenă, iar prin intermediul ei va veni cel de temut, care va fi dușmanul tău, Omul de Argint...”

Știam că acum se afla în fața mea. Palid și fără sânge era, căci în timp ce Eleanor era ușor bronzată de soare, fața lui Vernon Quayle era nefiresc de albă, nu atât de boală, cât fiindcă i-ar fi lipsit pigmentul necesar.

O parte din mintea mea îmi tot repeta că eram proastă și cu o imaginație excesiv de bogată, că doar fiindcă soțul lui Eleanor avea părul argintiu nu însemna neapărat că prezența lui împlinea o prezicere stranie, făcută de o fată ursuză și de un călugăr bătrân, cu șase ani în urmă, în celălalt capăt al lumii. Însă undeva, în adâncul ființei mele, simțeam că îl priveam, acum, pe cel pe care Oracolul îl numise Mâncăul de Suflete. Uitându-mă așa la el, din ce în ce mai îngrozită, începeam aproape să înțeleg la ce se referise fata aceea. Mi-am amintit că Rild, în mod normal atât de calm și de senin, șoptise șocat... „între marginile pământului și încarnare n-am crezut că

voi simți vreodată atâta putere”.

Vernon Quayle a zis:

— Bună ziua.

În contrast cu înfățișarea, vocea era frumoasă, liniștită și melodioasă, dar fără nicio urmă de căldură. Făcând o mică reverență, am spus:

— Bună ziua și bine ați venit în Larkfield, domnule Quayle. Primiți cele mai sincere urări de bine și felicitări din partea mea.

Am întins mâna pe care s-a mulțumit doar să mi-o atingă cu niște degete reci, dar cu toate acestea nu mi-am putut înfrâna un fior, făcând totuși un efort susținut de a mi-o retrage firesc, în loc s-o smucesc, dezgustată.

Eleanor își privea calmă bărbatul. Mi s-a frânt inima uitându-mă la ea, fiindcă mi s-a părut că din fința ei pieriseră toată energia și vitalitatea dinainte.

— Am trei cufere cu lucruri de mare valoare în vagonul de bagaje, a zis Quayle.

— Se ocupă William de ele, domnule Quayle. Dacă nu le poate duce pe toate cu cabrioleta, mai face un drum. Am prins-o pe Eleanor de braț, făcând tentativa disperată de a părea veselă: Oh, ce bine-mi pare să te revăd! Abia aștept să-mi povestești toate noutățile și să mă uit la picturile și la însemnările tale. Ai găsit vreo floare rară?

Eleanor s-a încruntat un pic, ca și cum s-ar fi străduit să-și amintească:

— Floare? Păi nu prea, draga mea. N-am prea fost în stare să lucrez.

Când ne-am instalat în landou, m-am așezat cu fața spre Eleanor. Vernon Quayle a stat lângă ea și a luat-o de mână. Am sperat că a fost un gest de tandrețe, însă tot drumul prin Bournemouth și până la Larkfield nu i-a adresat niciun cuvânt mulțumindu-se doar să privească în jur; sucindu-și capul argintiu încolo și înapoi, privea totul cu ochi cenușii și goi fără niciun interes. Am așteptat ca Eleanor să spună ceva, însă a stat tot timpul țeapănă, cu un aer jenat, zâmbindu-mi timid când îmi

întâlnea privirea.

Nu mi-am închipuit niciodată că ar fi fost cumva posibil ca Eleanor Lambert, Eleanor a mea, cea cu privirea neînfricată, rea de gură și îndrăcită, să fie timidă sau jenată și uitându-mă acum la ea am simțit o amărăciune teribilă. Am izbutit într-un fel să turui vrute și nevrute în drum spre casă, dar a fost un adevărat calvar.

Am ajuns la *Merlin's Keep*, unde doamna Burke și ceilalți senatori au apărut pe scări să le ureze bun venit stăpânei lor și noului stăpân. Ar fi trebuit să fie niște clipe fericite și entuziaste, numai că toată lumea era parcă stânjenită, în afară de Vernon Quayle. S-a uitat la angajați cu un aer absent, ce i-au fost prezentați rând pe rând, însă părea mult mai preocupat de casă. Plănuisem să cer să ni se aducă niște ceai bun în grădină și mă gândeam că Eleanor ar face bucuroasă o baie și s-ar odihni câteva ceasuri înainte de cină, dar când am intrat în holul mare, Vernon Quayle a zis:

— Aș vrea să văd casa, draga mea.

— Sigur că da, Vernon.

Luându-mi inima în dinți, am spus pe un ton cât am putut eu de vesel:

— N-ai vrea să te odihnești întâi, Eleanor? Cred că ești tare obosită.

Vernon Quayle m-a privit țință, iar Eleanor s-a grăbit să spună:

— Nu, dragă, nu, nu sunt deloc obosită, mulțumesc.

În următoarele douăzeci de minute, am făcut un scurt tur al conacului *Merlin's Keep*. Pentru unele părți, Vernon Quayle n-a manifestat niciun interes; în alte locuri, însă, a zăbovit îndelung. Am avut impresia că, dacă îl interesa cât de cât vreo încăpere, interesul se limita la aspect și la orientare, dacă era cu fața spre nord sau spre sud, sau cât de amplă era priveliștea ce se deschidea în fața ferestrelor. Când am ajuns la etaj și le-am explicat cum aranjasem totul, a zis cu glasul lui mios:

— Avem nevoie de camere separate. Aruncând o privire prin dormitorul mare pe care li-l pregătisem, a continuat: Sunt convins că o să te simți perfect aici, draga mea. Eu am să iau dormitorul de vizavi, care dă spre răsărit. S-a uitat la mine: Poate vrei să te ocupi de asta, da?

— Desigur, domnule Quayle.

— Sper să găsești o cameră care să-ți convină pentru a-ți face acolo biroul, Vernon, a zis Eleanor. Există al meu, firește, sau încăperea în care a avut tata biroul, sau biroul lui Jani, toate la parter, cum ai văzut.

Părea nervoasă, iar mie îmi venea să plâng.

— Nu-mi convine niciuna, Eleanor, a zis soțul ei. Privind spre o scară care urca din culoar, a zis: Asta duce la camerele servitorilor?

— Propriu-zis, nu, Vernon, duce pe același etaj unde sunt și odăile lor. Acestea se află în cele două aripi, fiecare cu scara ei. Asta duce în ceea ce numim noi „Camera rotundă”.

Camera rotundă nu comunica în niciun fel cu cele două aripi, singurul acces în această încăpere fiind prin intermediul scărilor pe care le urcam acum. Încăperea era una dintre trăsăturile inițiale ale conacului *Merlin's Keep*, iar scopul ei rămânea un mister. Era oarecum mai înaltă decât nivelul acoperișului și avea patru ferestre. Una dintre ele era lată și adâncă, deschizându-se spre terenul din spatele casei. Celelalte trei, plasate la distanță egală de jur-împrejurul camerei circulare, erau, inevitabil, foarte sus, aproape de tavan, și aveau formă de fantă îngustă, deschizându-se direct deasupra acoperișului. Domnul Lambert susținuse întotdeauna că era vorba de o eroare arhitecturală, căci în realitate camera nu era rotundă și nici măcar simetrică, ieșind proeminent în afară pe latura sudică.

Vernon Quayle stătea în mijlocul încăperii recent renovate, dar nemobilată, privind meticolos în jurul lui. A început să dea din cap, iar buzele acelea flasce s-au încordat o clipă, schițând un fel de zâmbet.

— E admirabilă pentru ceea ce vreau eu, a zis el, uitându-se la mine. Fii, te rog, atât de drăguță și cheamă un specialist în mobilier, cât mai repede cu putință.

— Prea bine, domnule Quayle. Am simțit brusc că trebuia neapărat să mă retrag fie numai și pentru câteva minute, pentru că nu mai suportam să-i văd împreună pe Vernon Quayle și Eleanor. Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă ocup de câteva probleme, am zis eu, și m-am dus în camera mea. Mi-am scos pălăria, am sunat să vină Bridget, i-am spus să o roage, pe doamna Burke să vină la mine, am plâns un pic, m-am spălat pe față, așa că atunci când a venit doamna Burke nu se mai cunoștea nimic.

— Domnișoara Eleanor se simte bine? a întrebat ea, neliniștită. Parcă nu e în apele ei, domnișoară Jani. Toți suntem de părerea asta. Adică... știți, parcă n-ar fi ea.

Ne uitam una la cealaltă. Doamna Burke dădea din cap cu subînțeles.

— Să sperăm că o să-și revină curând, am spus eu pe un ton istovit. Până atunci, însă, trebuie să eliberăm un dormitor pentru domnul Quayle.

I-am spus ce trebuia făcut, iar după ce a plecat zorită, am exersat în oglindă câteva zâmbete vesele, înainte de a mă duce să bat la ușa lui Eleanor.

Când m-a poftit să intru, am găsit-o așezată în fața mesei de toaletă, cu mâinile în poală. Deși era o zi călduroasă, nu-și scosese pălăria și nici jacheta de la taior. Privind în jur, am întrebat:

— Unde e domnul Quayle?

— Sus, în Camera rotundă, a spus ea, cu ochii pironiți spre mâini.

M-am dus spre ea.

— Scoate-ți pălăria și jacheta, draga mea, e tare cald. Haide, dă-mi voie să te ajut. A stat inertă, lăsându-mă să-i trag acul de la pălărie, după care m-a prins brusc de mână și mi-a zis gâfâind:

— Să nu mă părăsești, Jani! Să nu mă părăsești

niciodată, te rog, promite-mi!

Am tresărit șocată, după care am cuprins-o în brațe și am strâns-o la piept:

— Sigur că n-am să te părăsesc, i-am șoptit eu cu patos. Niciodată, niciodată, atâta vreme cât vei mai avea nevoie de mine. Oh, Eleanor, ce se întâmplă? Ce-ai pățit, draga mea? E cumva...? M-am oprit. Nu puteam întreba o persoană care se măritase doar de câteva zile, dacă soțul ei era cel care o transformase dintr-o femeie inimoasă și încrezătoare, într-o nevastă molatică și timorată.

Câteva minute a rămas agățată de mine, după care s-a răsucit brusc, s-a ridicat în picioare, cu capul lăsat pe umăr ca și cum ar fi ascultat, încruntată și cu un aer de nedumerire.

— Ce-ai spus, Jani? a întrebat ea, după câteva clipe.

— Am întrebat ce-ai pățit.

— Ce-am pățit?

— Da. M-ai implorat să nu te părăsesc și mi-ai părut tare disperată.

— Am zis eu asta? M-a privit sincer uimită. Oh, draga mea, se pare că fac tot felul de lucruri ciudate, în ultima vreme. Iartă-mă, Jani.

Stăteam nedecisă, cu sentimentul că încercam să fac față unei situații pe care nu izbuteam s-o pricep. În cele din urmă am zis:

— Fac niște ceai și îl aduc aici, vrei? Doamna Burke e ocupată până peste cap.

— Da, dragă. Ar fi foarte plăcut, a zis Eleanor cu un aer absent.

Am ieșit din cameră și am aruncat o privire spre scările care duceau spre Camera rotundă, când am trecut prin dreptul lor. Știam că Eleanor pățise ceva îngrozitor. Aveam impresia că nici nu mai era conștientă de ea însăși, cu excepția unor străfulgerări când capta realitatea, ca atunci când mă implorase să n-o părăsesc. Aceasta fusese adevărata Eleanor, profund disperată și chemându-mă în ajutor, la fel cum și în scrisorile ei mai

apăruseră crâmpie din eul ei real. Însă, pe ansamblu, încetase să mai fie Eleanor Lambert și devenise... am fugit din fața adevărului, după care m-am căznit să-l înfrunt. Preaiubita mea Eleanor se preschimbase oribil într-o marionetă supusă.

Îi făgăduisem lui Eleanor să n-o părăsesc niciodată. În nici șapte săptămâni, mi-am călcat promisiunea, nu din vina mea, ci fiindcă din cauza ei a fost imposibil să mă mai țin de cuvânt.

În numai câteva zile, atmosfera destinsă și plăcută de care avusesem parte întotdeauna la *Merlin's Keep* s-a schimbat, devenind sumbră și jenantă. După o lună, Mayes și-a dat demisia și s-a dus să locuiască în regiunea din centrul Angliei, cu o soră rămasă văduvă. În locul lui, Vernon Quayle a angajat pe un tip mătăhălos și acru, din Southampton. Îl chema Thorpe, nu vorbea aproape deloc și era supărat parcă pe toată lumea. Doamna Burke a rămas la noi, doar fiindcă m-am rugat eu de ea.

La nicio săptămână după ce Vernon Quayle a pășit în *Merlin's Keep*, muncitorii lucrau deja de zor în Camera rotundă, redecorând și făcând tot ce le cerea el, sub permanenta lui supraveghere. Mai târziu, a fost livrată și instalată mobila comandată după schițele lui. Nici eu și nici vreunul dintre servitori n-am urcat scările până în Camera rotundă, în tot acest interval, întrucât Eleanor spusese, agitată, că această încăpere era domeniul privat al soțului ei. Îmi făceam atâtea griji pentru ea, încât, preocupată cum eram, mi-a trebuit o bucată de vreme până să ajung să mă întreb cine făcea curat și ștergea praful în Camera rotundă, întrucât acum era mereu încuiată, și m-am cutremurat până în măduva oaselor când am aflat că Eleanor făcea personal această corvoadă.

Vernon Quayle își petrecea o bună parte din zi în Camera rotundă, chemând-o adesea pe Eleanor să stea cu el, uneori doar câteva minute, alteori câteva ceasuri. Nu puteam să-mi dau seama de ce, căci în alte ocazii nu păreau să aibă să-și spună prea multe. El îi vorbea întotdeauna politicos și uneori i se adresa cu „draga

mea”, însă nu i-am auzit niciodată făcând conversație pe o anumită temă. La masă, era în stare să stea mut, fără nicio jenă, cu ochii aceia cenușii pierduți în gol, în timp ce Eleanor și cu mine vorbeam.

Am spus „vorbeam”, dar nu mai era ca înainte. Pe vremuri, discutam despre tot ce mișca și nu mișca sub soare, uneori contrazicându-ne, alteori căzând de acord, însă n-am dus niciodată lipsă de subiecte de conversație. Atunci, demult, când toți trei aveam felurite îndeletniciri și preocupări, aveam mereu de împărtășit noutăți, bârfe, descoperiri. Acum însă Eleanor nu făcea nimic. Însemnările, manuscrisele și picturile ei se prăfuiau în birou. Nu mai activa în comitete și nu se mai ocupa de opere filantropice. Nu dădea serate și nici petreceri în grădină. Cândva, energia ei părea nelimitată. Acum, se scula târziu, se culca seara devreme, petrecându-și aproape toate ceasurile de trezie într-un fel de vis greoi.

Uneori, în trecut, mi se întâmpla să deslușesc o fărâmă din Eleanor cea de odinioară, prinsă în capcana acestei noi persoane. De două ori, când eram singure, m-a prins disperată de mână și a zis: „Ajută-mă, Jani!” Dar, până să apuc să strig „Spune-mi ce să fac!”, momentul de luciditate trecuse și Eleanor mă privea absentă, ca și cum n-ar fi rostit niciun cuvânt.

Cu un alt prilej, când se uita la mine cum plantam niște garoafe, a repetat brusc cuvintele din scrisoare, spunând cu un glas straniu și tremurat: „Roagă-te pentru mine, Jani”. Am scăpat din mână cuțitul și țărșul, luând-o la fugă spre ea, numai că instantaneu străfulgerarea de însuflețire temătoare i s-a risipit din ochi, și a zis:

— Sunt puțin obosită. Cred că am să mă duc în casă să mă odihnesc un pic.

M-am uitat după ea cum pășea agale pe pajiște și am simțit că mi se frânce inima.

Dacă nu era acasă, Vernon Quayle era plecat să se plimbe pe jos sau să călărească de unul singur. Nu l-am

văzut maltratând vreun cal, însă tuturor le era frică de el. Prima oară când a venit în grajd, fiind și eu acolo, am simțit un val de teamă care i-a înfiorat pe cei șase cai. Au rostogolit ochii, au ciulit urechile, au târșăit din copite. Am răsuflat ușurată când l-a ales pe Hector, fiindcă mi-era groază să nu mi-l ia pe Nimrod.

În aceste drumuri prin ținutul de țară, lua cu el o raniță în care avea niște sticlute groase. Eleanor spusese vag că era preocupat de botanică, însă am aflat de la săteni că nu-l interesa decât să culeagă buruieni și să adune anumite mici gănganii. În Larkfield, oamenii șusoteau mult și clătinau din cap când se pomenea de Vernon Quayle și de „biata domnișoara Eleanor”. O dată, când eram în fierărie și el a trecut călare pe acolo, am văzut-o pe Rosie cum ridică pe furiș două degete încrucișate, în urma lui, făcând gestul străvechi de alungare a Necuratului. M-am înfiorat, întrebându-mă ce instinct o făcuse să-l vadă pe Vernon Quayle într-o asemenea lumină. Nu era singura care avea această senzație, așa cum am aflat când am stat de vorbă cu David Hayward, într-o după-amiază.

— Toți zic că Quayle e un fel de vrăjitor rău, a spus David. Baba Spicer se jură că doar ce s-a uitat la capra ei și animalul a murit noaptea.

Ne ocupam amândoi de Old Wilfred, taurul țâfnos de la Colbrook Farm, care se infectase la o copită. David îmi trimisese un bilet să mă roage să-l ajut o oră, iar eu profitasem de ocazie. Era prima oară când mă vedeam cu el după întoarcerea lui Eleanor și brusc mi-am dat seama că tânjeam să stau de vorbă cu cineva, cu un om în care să am încredere.

— Dacă aș mai locui și acum în Namkhara, aș face și eu semne ca Rosie, aș învârti roata cu rugăciuni și aș pune capcane pentru demoni. Vernon Quayle e ca Rild, Marele Lama despre care ți-am povestit, numai că Rild era un om bun, iar Vernon cred că e rău.

David prinsese copita între genunchi și o curăța cu un

bisturiu special.

— Rău? a zis el. Dar ce-a făcut?

— A schimbat-o pe Eleanor. Nici n-ai mai recunoaște-o, David.

— Presupun că oamenii se mai schimbă când se căsătoresc.

— Oh, nu fi prost și rațional! am zis eu, furioasă. După aceea, m-am adresat lui Old Wilfred în tibetană, fiindcă sforăia și se foia: „Fii cuminte, micuțul meu. Ușor, așa, ușurel. Ai un pic de răbdare și scapi de durere. Pe urmă poți să te plimbi pe iarba moale și mătăsoasă...”

Până am plecat de la fermă, n-am mai discutat nimic cu David. Stăteam în trăsurică lângă el, cu Nimrod legat în spate. Pe urmă i-am povestit cât de mult se schimbaseră totul la *Merlin's Keep*, sau, mai bine zis, am încercat să-i povestesc pentru că multe lucruri erau greu de redat în cuvinte. A ascultat în tăcere, strunindu-l pe Smokey să meargă lent, și când m-am oprit în cele din urmă, a zis sumbru:

— Nu știu ce să înțeleg din toate astea, și cred că nimeni n ar ști, Juni. Meseria mă aduce în contact cu toată lumea, de la moșier lucrător. Quayle nu are nicio inițiativă de a se apropia cineva. Dacă i se vorbește, e politicos. În rest, își vede de ale lui, ignorând pe toată lumea, pe bogătași și săteni deopotrivă. E treaba lui, firește, însă am impresia că a rupt-o pe Eleanor de restul lumii. Vrea să facă din ea un fel de pustnică?

— Nu știu, David. Simțeam un nod în gât și îmi venea să plâng. Nu știu ce va face și mă simt complet neajutorată.

După o tăcere mai lungă, a spus ostenit:

— Eleanor s-a măritat cu Vernon Quayle, la bine și la rău. Nimeni nu poate face, așadar, nimic. Când am cotit și am intrat pe cărarea din pădure care ducea spre casa lui, mi-a aruncat o privire și a zis: I-ai povestit ce ai descoperit? Mă refer la scrisoarea lui Sembur, la tot ce ai aflat despre mama și tatăl tău.

— Da. I-am citit copia pe care am făcut-o după scrisoare. Mă gândeam că o să fie entuziasmată și că o să râdem amândouă de rangul meu de maharani, că o să vrea să discute cu maiorul Elliot și să afle ce se întâmplă, și... câte n-am fi avut de discutat. Numai că n-a fost așa, David. A dat doar din cap, a zâmbit un pic și a zis: „Ce interesant, Jani dragă.” Atâta tot.

David și-a mușcat buza și mi-am dat seama că abia acum își dădea seama cât de mult se schimbase Eleanor. După ce am mai mers un pic, a zis:

— Quayle știe toate astea în legătură cu tine?

— Știe ultima parte, fiindcă a fost de față când i-am povestit lui Eleanor și i-am citit scrisoarea, la cină, într-o seară. Pare că nu ascultă niciodată ce discutăm, însă cred că a auzit ce-am spus. Nu știu dacă Eleanor i-a povestit tot ce mi întâmplat înainte de a veni la *Merlin's Keep*.

David a întors capul, nevenindu-i să creadă că auzise bine.

— Vasăzică i-ai povestit totul despre scrisoarea lui Sembur și Quayle n-a fost atent? Nu ți-a pus nicio întrebare?

— Exact.

— Doamne Sfinte, individul ăsta n-are nimic omenesc.

M-am înfiorat la auzul acestor cuvinte. N-am mai discutat nimic până ce am ajuns la casa lui David, unde m-a invitat să bem un ceai în grădină.

— Ai mai aflat ceva de la maiorul Elliot? m-a întrebat el, în timp ce așteptam ca Rosie să ne aducă ceaiul.

— Oh, ce rău îmi pare, ar fi trebuit să-ți spun, am zis eu cu un aer de vinovăție, dar am fost teribil de prinsă cu Eleanor de când a venit acasă.

— Nu face nimic. Ce ar fi trebuit să-mi spui?

— Doar că mi-a scris maiorul Elliot. A stat la Londra, două zile, la clubul lui, timp în care s-a întâlnit „cu cine trebuie”, cum zice el. Se pare că Armata s-a arătat interesată, însă cei de la Departamentul pentru colonii au

fost destul de rezervați, așa că i-a povestit totul unui prieten, care la rândul său are un amic la Ministerul de Externe, unde cele aflate li s-au părut absolut palpitate. Marchizul de Landsdowne, ministrul de Externe, era în vacanță, însă urma să analizeze cazul la înapoiere. Până atunci, chestiunea era considerată strict confidențială.

— Ce neobrăzare, a spus David, cu un râs scurt. N-au niciun drept să-ți spună dacă ai sau nu voie să vorbești.

— Ce mai contează? am întrebat eu, ridicând din umeri. Maiorul Elliot a spus că s-ar putea să dureze săptămâni în șir până ce voi mai afla ceva, întrucât Londra dorește să discute semnificația politică cu Delhi, și... oh, nu știu. Mă bucur că s-a văzut cu lordul Kearsey, domnul despre care ne-a spus că a fost colonelul regimentului. Se pare că e foarte dornic să șteargă stigmatul de pe numele lui Sembur, or asta e tot ce mă interesează pe mine.

Trei zile după aceea, Vernon Quayle m-a uimit apărând în sufragerie după cină. Nu mai făcuse niciodată asta. Stăteam cu Eleanor lângă ușa cu două canaturi și savuram aerul răcoros al serii. În fața mea era o măsuță și lipeam în album niște poze și niște scurte articole care mă interesau, decupate din *Country Life* și *Vanity Fair*. Eleanor avea un gherghef în poală și niște jurubițe de mătase într-o cutie pusă la îndemână, cu care broda un model floral pe un șal de mătase.

Aveam întotdeauna grijă ca atât Eleanor cât și eu să ne dedicăm unei activități când stăteam împreună după cină. La început, după ce a venit acasă, făcusem eforturi epuizante de a întreține o conversație, în care intervenția ei era aproape minimă. Acum puteam schimba câteva cuvinte despre tot felul de fleacuri, după care lucram fiecare în tăcere, ceea ce îmi lăsa răgazul să mă gândesc la ce să mai spun în continuare.

Am tresărit amândouă când s-a deschis ușa și Vernon a pășit înăuntru. Eleanor a zis: „Oh... Vernon”. M-am căznit să-i zâmbesc, însă fără să-l mai salut, întrucât ne

despărțisem în sufragerie cu nicio jumătate de oră în urmă. A împins un fotoliu ceva mai înainte ca să stea cu fața la ușa dublă, a ignorat-o complet pe Eleanor, și-a rezemat bărbia pe mâinile împreunate și m-a privit câteva clipe curios, după care a spus cu glasul lui armonios:

— Din câte am înțeles, când ai locuit în Smon T'ang ai fost de câteva ori în Tibet.

L-am privit uimită, după care, cu meticulozitate, am pus pensula la loc în borcanul cu lipici și m-am șters pe mâini.

— Da, domnule Quayle. Noi îi ziceam Bod.

— Deduc că traseul vostru trecea prin Pasul Chak, și nu prin Sharba sau Kore?

Eram și mai uluită.

— Da, Pasul Chak nu e atât de înalt ca celelalte două. Spuneți-mi, cum de știți, totuși, de existența lor, domnule Quayle?

— Am fost în Tibet, a zis el cu un aer distrat, de parcă ar fi pomenit de Winchester.

— Ați fost? Pesemne că tonul și cuvintele mele sunaseră nepoliticos, deși nu aceasta fusese intenția mea. Pur și simplu nu mi-l puteam imagina pe acest englez subțire și alb la față, de o vârstă incertă, călătorind în ținutul Bod.

Eleanor a spus foarte aferată:

— Oh, cum nu ți-am spus, Jani? Vernon a călătorit foarte mult. A fost în India, China, Egipt, Indiile de Vest, în enorm de multe locuri.

— Îmi pare rău dacă am spus ceva nelalocul lui. M-am adresat amândurora. Pur și simplu am fost surprinsă, fiindcă foarte puțină lume a fost în Tibet. În fond, nu există drumuri, nici mijloace de transport, așa că e foarte greu de călătorit pe acolo, în special la altitudini mari.

Buzele flasce ale lui Vernon Quayle s-au strâmbat disprețuitor:

— Când corpul ascultă de minte, nu e nicio problemă, a zis el distant. Eu am intrat în Tibet pe ruta principală,

la nord de Darjeeling. Nu cunosc zona pe unde ai călătorit tu.

— Nici eu n-am știut-o niciodată prea bine, domnule Quayle. Urmam doar vechiul traseu comercial spre Magyari și ne întorceam tot pe-acolo.

— Înseamnă că ai trecut la câțiva kilometri de Choma La, marea mănăstire de acolo.

— Da, am văzut-o de pe creasta pe unde merge poteca. Este în celălalt capăt al unei văi largi și pare construită parțial în munte.

— N-ai fost niciodată înăuntru?

— Oh, nu, domnule Quayle, am spus eu, zâmbind cu jumătate de gură. Nu mi s-ar fi dat voie, decât dacă o cerea Marele Lama.

A privit lung spre grădină.

— Ce știi despre Choma La?

— Mai nimic, doar că e importantă. Și probabil că este, din moment ce Dalai Lama se duce acolo o dată pe an, pentru o festivitate specială.

A închis ochii pe jumătate.

— Nu se poate, însă, ca atunci când mergeai spre Magyari cu camarazii tăi și ați văzut măreața mănăstire, să nu se fi vorbit despre ea, să nu se fi făcut comentarii, să nu-ți povestească ce știi despre ea!

Am stat să mă gândesc, încercând să-mi amintesc, însă în cele din urmă am scuturat din cap:

— Așa o fi fost, însă acum nu-mi mai aduc aminte nimic. Presupun că eram atât de preocupată de iacii mei, încât n-am prea dat atenție probabil la ce se vorbea.

Fără niciun alt cuvânt, Vernon Quayle s-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră. S-a așternut tăcerea timp de vreo jumătate de minut după ce ușa s-a închis, iar apoi Eleanor a zis vag:

— Poate n-ar strica să folosesc un verde mai pal pentru frunzele din modelul ăsta.

Avusesem întotdeauna grijă să nu fac nicio aluzie la sentimentele mele față de Vernon Quayle, sau să pun

vreo întrebare despre el, însă acum nu m-am putut abține să nu spun:

— Eleanor, ce ciudat. De ce crezi că m-a întrebat domnul Quayle despre Choma La?

S-a îndreptat de spate, frecându-și degetele de parcă i-ar fi amorțit.

— Oh, are nenumărate preocupări, a zis ea, cu ochii pironiți în sus ca și cum ar fi făcut un efort de memorie. Studiază științele naturale, astronomia, matematica, metafizica... enorm de multe subiecte, zău, dar pe mine toate problemele astea mă depășesc, Jani.

— Oh, de ce spui asta?! Și tu ești om de știință.

— Da. Se cheamă că mai făceam și eu câte ceva de mântuială. Însă cunoștințele lui Vernon sunt absolut remarcabile. Înțelege atât de mult, încât nici chiar oamenii ceva mai deștepți nu pot pricepe. Există orizonturi ale minții... orizonturi ale minții, Jani, care... Vocea i s-a stins, am văzut că i se umpluseră ochii de lacrimi. A continuat agitată: Colecționează lucruri frumoase. Știai? Conțin frumusețe, înțelegi, o calitate de neînchipuit, dar cu o putere reală. Tot ce este de neînțeles este puternic. Lumina și întunericul, ordinea și haosul, binele și răul. Depinde de înțelegere cum să... cum să absorbi și să dirijezi forța...

S-a oprit brusc la mijlocul frazei, s-a așezat pe scaun și și-a privit fix mâinile, încheștate una de cealaltă în poală. Am alergat la ea și am cuprins-o pe după umeri, lipindu-mi obrazul de al ei. Era rece. Nu pricepusem izbucnirea ei stranie și dezlănătă, însă ceva din atitudinea ei mă umplea de groază.

— Eleanor, Eleanor dragă, am șoptit eu, știu că ești nefericită, știu eu. Te rog vorbește cu mine, spune-mi cum te pot ajuta. E cumva...? Am ezitat, după care m-am repezit fără să mă mai gândesc: E cumva de vină soțul tău? Ți-e teamă de el? Te duc undeva departe, plecăm numaidecât, dacă vrei. Dar trebuie să-mi spui, trebuie să *vorbești*.

Am simțit că se mișcă. A întors capul și când m-am uitat în ochii ei gri-verzi care fuseseră cândva atât de senini, mi s-a părut că departe, în adâncurile lor, o vedeam pe Eleanor cea de odinioară, privindu-mă cu o rugămintă disperată. După care, a clătinat rar din cap:

— Nu, a zis ea cu blândețe, nu tu, Jani. Nu vreau să te trag în jos.

A închis ochii. După câteva momente, a oftat, i-a deschis din nou și și-a luat ghergheful.

— Ce părere ai? a zis ea, încrețindu-și fruntea. N-ar fi mai bine să folosesc un verde mai pal pentru frunze?

După zece zile de la această întâmplare, cu câteva minute înainte de amiază, eram la mine în birou când m-am trezit cu Vernon Quayle. Biroul era locul meu preferat și mă deranja că venea nepoftit.

Eram totodată surprinsă, fiindcă nu mai călcase niciodată aici, nefăcând decât să arunce o simplă privire înăuntru în prima zi când îl plimbasem prin *Merlin's Keep*. Am pus tocul jos, m-am ridicat în picioare, am afișat zâmbetul politicos, pe care i-l arătam întotdeauna soțului lui Eleanor, și am zis:

— Pofțiți, vă rog, înăuntru, domnule Quayle. Vă pot fi de folos cu ceva?

La început nu mi-a răspuns, uitându-se doar la mine. În alte dăți, privirea lui era absentă sau se uita prin mine ori peste mine, însă acum nu era așa. Ochii, aidoma unor picături de ploaie cenușii, se uitau fix în ai mei, și brusc am sesizat cât de mari erau pupilele lui. Privirea era atât de tulburătoare, încât pe moment am amețit, însă am izbutit într-un fel să nu cobor pleoapele, căznindu-mă să-i zâmbesc silit.

În cele din urmă, a zis:

— Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai putea ajuta o jumătate de oră, Jani.

Mi-am ascuns mirarea și am spus automat:

— Sigur că da, domnule Quayle. Vreți chiar acum?

— Da. S-a întors să plece. În Camera rotundă, dacă vrei.

Am clipit cu ochii pironiți la cadrul ușii pe unde ieșise și am ascultat, vrând să-i aud pașii. Nimic. În viața mea nu întâlnisem vreun bărbat sau vreo femeie care să se miște fără niciun zgomot, ca Vernon Quayle. Am închis registrele de socoteli, le-am pus bine într-un sertar, am făcut ordine pe masa de lucru, mi-am luat carnetul de notițe și un creion, după care am pornit în sus pe scări, cu o vagă senzație că ceva nu-mi plăcea.

Știam că Eleanor era în camera ei, unde se odihnea înainte de masa de prânz, ceea ce nici n-ar fi visat să facă înainte de apariția în viața ei a lui Vernon Quayle, când avea o energie nelimitată. Neliniștea mea nu izvora din teama că ar fi plănuit cumva să-mi facă avansuri, fiindcă eram absolut sigură că nu simțea nimic pentru mine, având dubii totodată că femeile l-ar fi atras în vreun fel. Eram aproape sigură, deși nu îmi plăcea să mă gândesc la asta, că de când venise la *Merlin's Keep* nu o vizitase niciodată pe Eleanor în dormitor. Nu știam cum să-mi explic această stare de jenă, însă era foarte reală, sporind pe măsură ce urcam treptele spre Camera rotundă, unde am bătut la ușă și am intrat când Vernon Quayle m-a poftit înăuntru.

N-aș fi crezut niciodată că o cameră pe care o știam putea fi într-atât de schimbată. Prima impresie a fost de grație și delicatețe, întrucât cele patru ferestre lăsau razele Soarelui să scalde suav pereții curbați. Pardoseala era din dale albe, mobila simplă și stranie, dintr-un lemn negru lucios, fără tapițerie. Erau acolo două fotolii, o banchetă lată cu spătar înalt și brațe, un taburet cu șezutul octogonal, un birou semicircular, cu partea de deasupra din piele neagră.

Pe două laturi ale camerei erau montate rafturi pentru sute de cărți, multe dintre ele destul de vechi, după starea scoarțelor. Pe o altă latură se afla o masă curbată cu o chiuvetă și un robinet lung, care se putea roti

deasupra. Pe această masă care semăna cu un fel de banc de lucru, erau câteva retorte, niște stelaje cu eprubete și un arzător Bunsen. Deasupra, pe niște rafturi, erau puse zeci de sticle cu pulberi și substanțe de diferite culori. Pe cea de a patra latură a camerei fusese amplasat un stelaj cu niște suluri de pergament, iar lângă acesta, pe perete, atârna o hartă a cerului, ce părea foarte veche. Pardoseala, în centru, era neacoperită, însă de jur-împrejurul pereților se aflau carpete lungi, cu modele ciudate, în stil oriental, și cu culori calde și strălucitoare.

Mai erau și altele, multe altele, căci această Cameră rotundă era foarte spațioasă, însă n-am putut cuprinde totul dintr-o dată, fiindcă mă tulbura ceva. M-am uitat încet în jurul meu, căutând cauza, cu o senzație de agitație din ce în ce mai mare. Și, pe urmă, m-am dumirit, în clipa în care mi-am amintit cum zâmbise Vernon Quayle când văzuse prima oară Camera rotundă. Cum am spus deja, încăperea propriu-zisă nu era simetrică, ci avea forma unui cerc oarecum strâmb. Am observat acum că această structură se repeta peste tot. În mobilier, în decorațiuni, deslușeai o distorsiune clară.

Între rafturi, pereții erau albi cu un desen aparent simplu, din niște linii negre care se repetau. Însă forma alcătuită de aceste linii te deranja la ochi, întrucât nu respecta ideea de două sau trei dimensiuni, creând o iluzie optică tulburătoare. Scaunele stăteau destul de drept, dar aveau parcă ceva asimetric în fiecare direcție. Partea de sus a biroului nu era propriu-zis un semicerc, dar nici nu puteai spune că ar fi semănat cu altceva. Am avut aproape certitudinea că această suprafață nu era perfect netedă, și același lucru se putea spune și despre rafturi, dar nu-mi puteam da seama cât de mult mă înșelau totuși ochii. Când m-am uitat la una dintre carpete, am observat că era ușor îngustată la capăt, dar nu în mod egal, și că nu fusese tăiată așa, ci țesută înadins de la bun început.

Niciun lucru din Camera rotundă nu părea perfect

rotund, pătrat sau drept, ori cu vreo formă simetrică. Această lipsă de simetrie care predomina în camera lui Vernon Quayle nu era deloc plăcută sau artistică. Efectul creat era de urătenie nocivă care îți zgândărea simțurile, bucurându-se parcă de răul pe care li-l făcea.

— Stai jos, te rog, a zis Vernon Quayle.

După ce am luat loc, a tras de un șnur, acoperind două dintre ferestre cu draperii. Acestea erau bleumarin, cu un model triunghiular auriu, dar și de data asta modelul păcălea ochiul și îți tulbura simțurile. Mi-am amintit de priceperea artistică a lui Eleanor, de bunul ei gust pentru care o invidiam, și m-am întrebat cum de putea suporta să stea într-o asemenea cameră sau cum era posibil ca un om să aleagă să trăiască printre asemenea forme monstruoase. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Vernon Quayle a spus:

— Dacă vrem ca mintea să se elibereze de emoții și să devină cu adevărat obiectivă, trebuie să o antrenăm să nu țină seama de trivialitățile exterioare.

S-a dus să deschidă un dulăpior.

Nu prea înțelegeam ce voia să spună și pesemne că n-aș fi priceput chiar nimic, dacă n-aș fi auzit vorbindu-se atât de mult despre călugări și lama în cei șapte ani petrecuți în Smon T'ang. Știam că aceștia săvârșeau tot felul de rituri și practici pentru a-și elibera mintea de preocupările legate de lumea materială, însă asta viza sporirea și elevarea elementului spiritual al ființei lor, or eram aproape sigură că nu același lucru s-ar fi putut spune despre Vernon Quayle.

S-a întors de la dulăpior și, când am văzut ce ținea în mână, am înghețat, iar părul mi s-a făcut măciucă. Avea în mână o tavă rotundă, încrustată cu un mozaic alb cu negru. Pe tavă, se afla un castronel din sticlă, iar lângă acesta un clondir lung cu un lichid negru ca tușul. A pus tava pe birou, s-a așezat, a turnat lichidul negru din clondir în castron și, întinzându-se peste birou a pus castronul în fața mea.

— Ia castronul în mână, te rog, a zis el, cu gândurile parcă în altă parte, și uită-te la suprafața lichidului. Nu face niciun efort mental. Pur și simplu privește.

M-am îndreptat de spate, cu toți mușchii încordați, mi-am încheștat degetele de brațele fotoliului și când am izbutit în fine să-mi recapăt glasul, am rostit răgușit:

— Nu!

— Poftim? Ochii aceia cenușii și pali erau la fel de reci ca de obicei, vocea lui suna la fel de melodios, numai că buzele flasce se încordaseră momentan.

— Nu, domnule Quayle, am repetat eu cu îndărătnicie. Asta făceau în Galdong, ca să purtă Oracolul în stare de transă. N-am de gând să mă las hipnotizată sau cum s-o fi numind chestia asta, parcă mesmerism.

— Hipnotizată? Și-a petrecut degetele prin părul rar și argintiu, și am văzut disprețul întipărit pe chipul lui alb ca varul. Franz Mesmer a fost un șarlatan ignorant, un novice care... S-a oprit, a ridicat din umeri și a făcut un gest molatic spre castron. Dar hai să începem. Nu-i decât un mijloc pentru a spori memoria. Vreau să aflu mai multe despre Choma La și am convingerea că știi mai mult decât îți poți aminti acum. Lichidul negru oferă minții un punct de concentrare, permițând astfel ca porțile memoriei să se deschidă prin întrebări bine puse. Este o simplă operație științifică, absolut inofensivă.

— Științifică? m-am holbat eu la el.

— Oh, da, a zis el, încetișor. Oh, da, Jani. Științifică. Orice ar spune neghiobii înguști la minte, care alcătuiesc manualele.

M-am ridicat în picioare; inima îmi bătea puternic.

— Face și Eleanor asta? Ai pus-o și pe ea să se uite în tuș?

I-a pierit din ochi orice crâmpiei de viață și am simțit că mă înfior sub privirea lui, însă am continuat să mă țin tare deși simțeam că transpirasem pe frunte.

— Ești impertinentă, a zis el, în cele din urmă. Nu te privește pe tine ce face soția mea. Ia castronul, te rog.

Am scuturat din cap.

— Nu vreau să te jignesc, dar eu asta nu fac. Urăsc orice lucru de genul ăsta. Nu-mi place să văd oameni în transă sau făcând profeții ori chestii ce par că țin de magie. Am avut parte de toate astea în Smon T'ang și cred că e vorba de ceva rău și nesănătos.

Vernon Quayle a ridicat ușor din umeri.

— Te credeam suficient de inteligentă, încât să nu folosești cuvinte goale cum ar fi „rău”. Prea bine. N-am să te forțez.

M-am îndreptat spre ușă, am pregetat un pic, încercând să născocesc ceva potrivit de spus, dar degeaba. Nu aveam de gând să-mi cer scuze fiindcă îl refuzasem.

În zilele care au urmat, m-am tot întrebat dacă Vernon Quayle avea să se arate ostil față de mine, însă atitudinea lui nu s-a schimbat. În cea mai mare parte a timpului, mă ignora, exact cum ignora pe toată lumea, nu cu o grosolanie deliberată, ci ca și cum n-ar fi observat nimic din ceea ce era în jurul lui.

Îl uram acum pe acest om. Știam că era o mare greșeală din partea mea, dar pur și simplu nu mă puteam abține. Eram absolut convinsă că, într-un fel, dobândise o putere aproape totală asupra lui Eleanor, încătușându-i mintea cu lanțuri pe care ea nu le putea rupe. Auzisem de mesmerism și de hipnotism, dar nu știam prea multe despre ele, în afară de faptul că erau niște modalități de a crea stări de transă. Poate Eleanor fusese supusă treptat, în acele săptămâni petrecute Grecia, înainte de a se mărita. Un lucru era cert – Vernon Quayle era răspunzător de sfâșietoarea ei schimbare. Când îmi aminteam de Eleanor așa cum era când am venit prima oară la *Merlin's Keep*, puternică și vioaie, pusă oricând pe râs, gata oricând să se bată, impulsivă, caldă, afectuoasă, nu puteam să-mi stăpânesc ura pe care o resimțeam față de omul care făcuse din ea o cochilie goală.

Nu știu dacă Vernon Quayle s-a decis să se

descotorosească de mine fiindcă am refuzat să-i dau ascultare în Camera rotundă, ori fiindcă simțea că îl uram. Lovitura a venit într-o seară când o convinsesem pe Eleanor să joace crochet cu mine pe pajiște, după cină. Era o zi la sfârșitul lui august, iar soarele mai lumina încă vârfurile copacilor, spre vest, când Vernon Quayle a ieșit din casă, pășind agale, ca de obicei, cu mâinile la spate; a traversat pajiștea și a venit spre locul de unde o priveam pe Eleanor, care se pregătea să lovească în minge. Nu băgase de seamă prezența lui și, cum nu voiam să se sperie, i-am șoptit încetișor „Eleanor”. A ridicat privirea, a tresărit ușor, după care a început să-și muște buza cu nervozitate.

Vernon Quayle s-a oprit la câțiva pași, m-a privit și a spus, ca și cum ar fi făcut o remarcă despre vreme:

— Am ajuns la concluzia că este neconvenabil pentru noi să te reținem aici la *Merlin's Keep*, Jani. Te rog să ai amabilitatea de a pleca în două-trei zile.

Eleanor arăta acum ca o stafie și cred că nici eu nu aveam o mutră mai brează, căci înghețasem sub efectul șocului suferit. Încercând să mă stăpânesc, mi-am adunat mințile și am încercat să vorbesc calm:

— Nu înțeleg, domnule Quayle. De ce vrei să plec?

— Nu ai căderea să îmi ceri motivele acestei hotărâri, a zis el, fără nicio umbră de mânie sau malițiozitate, însă îți voi face favoarea de a-ți răspunde, foarte simplu, că atitudinea în administrarea gospodăriei nu este satisfăcătoare.

Eleanor stătea cu capul plecat și cu ochii închiși. Strângea atât de tare crosa de crochet, încât încheieturile degetelor se făcuseră albe ca varul. M-am uitat din nou la soțul ei și nu am izbutit să-mi astâmpăr tremurul din glas, când am spus:

— Eleanor și tatăl ei m-au luat la ei acum trei ani, domnule Quayle. Sunt mulțumită să fiu ce dorește Eleanor – servitoare, camaradă sau prietenă. Dacă sunteți de părere că munca pe care o desfășor aici nu este

suficientă pentru a mă întreține, am un mic venit din care pot plăti...

— Nu! a țipat Eleanor, spart și răgușit, iar eu am simțit că mi se rupe inima de durere. Nu, nu, nu!

Soțul ei s-a uitat la ea și a zis „Eleanor”. Eleanor ținea acum ochii deschiși și, încet, și-a întors capul să-l privească. Înflăcărarea a părăsit-o, s-a înmuiat la trup și i-a căzut crosa din mână. S-a așternut tăcerea. Vernon Quayle s-a uitat iarăși la mine și a spus:

— Prezența ta nuu mai e necesară aici din niciun punct de vedere, Jani. Eleanor fiind acum măritată, nu mai are nevoie de o camaradă sau de o prietenă. I-a venit mintea la cap și s-a lăsat de botanică, în care băjbăie jalnic, așa că nu-i mai e de trebuință o secretară. Cât îi privește pe servitorii din casă, îi vom conduce așa cum se cuvine.

În afara incidentului din Camera rotundă, evitasem întotdeauna orice divergență cu Vernon Quayle, întrucât era soțul lui Eleanor, însă acum mă vedeam silită să îl înfrunt, dacă voiam să-mi țin promisiunea de a nu o părăsi niciodată. Mi-am înfipt bine călcâiele în iarba moale, m-am îndreptat de spate și am spus rar și politicos:

— Scuzați-mă, domnule Quayle, însă în casa asta, Eleanor a fost cea care m-a poftit. Așa că numai Eleanor îmi poate spune să plec din casa ei.

Ochii aceia cenușii și siniștri mă sfredeleau până în adâncul sufletului.

— Eleanor? a zis el, încetișor.

Pe chipul ei se citea un zbulcium cumplit. După care a rostit aspru și cu patos:

— Pleacă, Jani, n-are niciun rost. Nu se poate să mai rămâi aici. Ochii ei superbi s-au fixat brusc asupra mea cu o licărire sălbatică: Pleacă! a strigat ea din nou. Nu vreau să mai stai aici! Pleacă, Jani! Fie-ți milă, *pleacă* acum când îți spun eu!

Apucându-și fusta să nu se împiedice în ea, Eleanor s-

a întors și a pornit în fugă spre casă, împleticit, cu mâna la față.

— Țin să-ți atrag atenția, a spus Vernon Quayle, cu calm, că prelungirea șederii tale aici și orice alte obiecții din partea ta o vor face pe soția mea să sufere și mai mult, fiind clar că prezența ta îi provoacă tristețe și supărare.

Am înțeles atunci că eram înfrântă, că omul acesta o ținea în mână pe Eleanor ca pe o marionetă neajutorată, ea fiind cea care ar fi trebuit să plătească pentru orice nesupunere sau sfidare de-a mea. Nu m-am ferit să-mi arăt antipatia și ura când i-am spus:

— Ești mulțumit dacă plec până mâine la prânz?

— E foarte bine, a zis el, răsucindu-se pe călcâie și pornind spre grădina cu trandafiri.

Am pus la loc ciocanele și mingiile de crochet, după care am intrat în casă și am coborât în sala servitorilor să-i spun doamnei Burke că urma să plec.

Femeia a clătinat din cap, amărâtă:

— Știam eu, domnișoară Jani. Mă așteptam să se întâmple așa. Ala e un diavol. Dracul gol, asta e. Să fi fost și eu un pic mai tânără ca să mă pot angaja în altă parte, păi mi-aș fi luat tălpășița cât ai zice pește.

— Oh, sper să nu faci asta niciodată, am zis eu, întristată. Nu pot suporta gândul că domnișoara Eleanor ar rămâne singură de tot, fără niciunul dintre noi, cei care am fost aici dinainte.

Mi-am petrecut restul serii, precum și două ore înaintea micului dejun, a doua zi, sortându-mi lucrurile și împachetându-le în cele două cufere pe care mi le cumpărase domnul Lambert, când fusesem prima oară în străinătate cu Eleanor. Uimitor cât de multe strânsesem pe timpul șederii în Larkfield, câte haine, cărți și lucruri personale îmi cumpărasem din alocația pe care domnul Lambert și Eleanor mi-o oferiseră pentru munca pe care o făceam.

M-am gândit la ziua când venisem la *Merlin's Keep*,

îmbrăcată cu fusta mea zdrențăroasă, cu pălăria de pai și încălțată cu cizmele alea prăpădite, prin care îmi ieșeau degetele afară. Aici, mi se oferiseră daruri splendide și minunate, acordându-mi-se încredere, afecțiune, educație, primind de lucru, or nimic din toate astea nu mi se putea lua înapoi. Însă aici, unde îmi aflasem fericirea, acum o pierdusem, și simțeam că niciodată n-aveam să mai pot fi cu adevărat fericită; cum aș fi putut vreodată să nu mă mai gândesc la Eleanor și la ceea ce ajunsese ea acum?

Potrivit unui plan pe care îl ticluisem în timpul nopții, m-am dus până la ferma lui Stafford și m-am întors în camera mea înainte de micul dejun. Doamna Burke a trimis-o sus pe Bridget cu o tavă, dar n-am putut decât să ciugulesc un pic, pentru că n-aveam deloc poftă de mâncare. Am rugat-o pe Bridget să-mi dea de știre în clipa când domnul Quayle urca în Camera rotundă și, de îndată ce fata mi-a bătut la ușă să mă anunțe, am coborât și am zăbovit o oră să fac ordine în biroul meu și în fosta cameră de lucru a domnului Lambert.

Am luat toate manuscritele și desenele pe care le aveam de la Eleanor, precum și lucrările neterminate ale domnului Lambert. Știam perfect că n-aveam niciun drept să fac asta, dar simțeam cu durere că, dacă aceste lucruri ar fi rămas în grija lui Vernon Quayle, le-ar distruge, iar eu pur și simplu nu puteam îngădui așa ceva.

După ce am împachetat totul într-o valiză, l-am chemat pe tânărul William și l-am pus să o care jos în hol, împreună cu restul bagajelor. Mi-am luat la revedere de la servitori, inclusiv de la moș Dawson și de la ajutoarele lui, dar nu și de la Thorpe, noul majordom angajat de Vernon Quayle, după care m-am dus la grajduri și am stat zece minute de vorbă cu Nimrod și cu ceilalți cai, luându-mi rămas-bun și de la ei. Tânărul William a înhămat-o pe Sally la cabrioletă și m-am întors împreună pe jos până la ușa de la intrare. Am intrat în casă, m-am

dus sus în camera mea, mi-am pus pălăria și mănușile, după care am pornit pe culoar spre camera lui Eleanor, unde am bătut la ușă. În tot acest răstimp am fost foarte iute, rece și dură cu mine însămi; altminteri aș fi plâns în hohote.

Când Eleanor a răspuns, am intrat în odaie și am găsit-o stând pe un scaun lângă fereastră, cu un pahar cu lapte pus pe o măsuță la îndemână. Purta un capot bleumarin încheiat până la gât, cu părul acela roșu și lung despletit pe spate și foarte palidă la față. Din nou m-a năpădit un val de furie, milă și totală neputință. Abia m-am abținut să nu izbucnesc în plâns, însă am reușit să schițez un zâmbet, în timp ce mă apropiam de ea.

— Jani, a zis Eleanor. Ce bine-mi pare că ai venit să-ți iei la revedere. Mi-era teamă că... n-ai să vrei s-o faci.

Mi-am scos mănușile, i-am luat între palme mâna rece și m-am aplecat s-o sărut pe obraz.

— Să nu-ți treacă prin minte niciodată așa ceva. Mă voi gândi la tine în fiecare zi. N-am venit doar să-mi iau rămas-bun, Eleanor dragă, am vrut să-ți mai mulțumesc o dată pentru tot. Am crescut fără mamă sau surori, dar tu le-ai ținut locul perfect, fiindu-mi, în același timp, și cea mai dragă prietenă pe lumea asta.

Buzele au început să-i tremure și a întors privirea. După câteva clipe, a zis:

— Ai să reușești să te descurci, Jani? Ai să ai din ce trăi?

— Am să mă descurc de minune, prostuțo. Gândește-te numai cu ce-am apărut eu aici. Acum am un venit de o sută de lire pe an din ce mi-a lăsat moștenire tatăl tău și am învățat să fac atâtea lucruri, încât n-am de ce să mă frământ.

— Și unde ai să te duci?

— Oh, am aranjat deja. Știi căsuța dinainte de a ajunge la ferma lui Stafford?

— Unde a locuit tatăl lui Tom Stafford?

— Exact. De când bietul om a murit anul trecut, casa

era goală. Nu sunt decât două camere, una sus și una jos, și o bucătărie, dar pentru mine e suficient. Am fost la domnul Stafford azi-dimineață, și a zis că mi-o închiriază cu doi șilingi pe săptămână. Strângând-o tare de mână, am continuat: Dacă ai vreodată nevoie de mine, trimite-mi vorbă, draga mea. Nimeni și nimic nu mă va împiedica să vin la tine.

Și-a lipit obrazul de mâna mea, râzând straniu:

— Jani a mea cea aprigă, care i-a dat un pumn în nas lui Alice Babana, când l-a vorbit de rău pe prietenul ei, Domnul. Mai ții minte când mi-ai povestit asta, în prima zi?

Am încuviințat din cap.

— Am crezut că o să mă izgonești din cauza asta.

— Mai repede aș fi aruncat tot aurul din lume, Jani, decât să te alung pe tine. Nu există preț pentru asemenea prietenie. Numai tu mi-o puteai oferi, așa cum i-ai oferit-o și Domnului, atunci.

I-am lăsat mâna și am băjbăit după încuietoarea lanțului pe care îl aveam la gât, sub gulerul de la rochie.

— Mai ții minte ce mi-a lăsat în dar, Eleanor? Medalionul de argint purtând steaua de aur și poemul în hindi?

Câteva momente, o întrezărisem parcă pe Eleanor cea dinainte, însă acum toată însuflețirea de pe chipul ei a dispărut, de parcă energia și forța i s-ar fi scurs din mădule.

— Mda, parcă mi-aduc aminte de ceva în sensul ăsta, a zis ea confuz, frecându-și tâmpla. Despre ce era vorba în poemul acela? În ultima vreme am început să cam uit.

Ținând în mână medalionul și uitându-mă la el, am recitat traducerea versurilor, pe care le păstrasem vii în memorie:

Iată un suvenir care să-ți amintească de un prieten

Poate n-o să-ți poarte noroc

Și nici n-o să te ferească de ursită

Sau de vreun dușman

E doar ca să-ți aduci aminte

Păstrează-l până când un prieten are nevoie de el

După care oferă-l bucuros și vezi-ți de drumul tău.

Am luat mâna lui Eleanor și i-am pus în palmă medalionul cu lanțul.

— Poartă-l, te rog, de dragul meu, din când în când, i-am șoptit eu.

— Oh, Jani...

Ușa s-a deschis și în cameră a intrat Vernon Quayle.

— Bună dimineața, draga mea, a zis el. Bună dimineața, Jani. Văd că te pregătești de plecare.

— Bună dimineața, domnule Quayle, i-am răspuns eu, sec, sperând că avea să plece, pentru că n-aveam de gând să-mi iau la revedere de la Eleanor în prezența lui. Spre marea mea dezamăgire, a închis însă ușa, pășind spre mijlocul camerei. Eleanor nici nu se clintise. Ținea în continuare mâna întinsă cu medalionul în palmă, de unde lanțul atârna un pic. Vernon Quayle s-a oprit, ridicând ușor sprâncenele argintii:

— Ce-i asta, Eleanor?

Am răspuns eu în locul ei:

— E un mic cadou de la mine, domnule Quayle.

— Pot să văd și eu? A întins mâna și când a luat medalionul din palma lui Eleanor am observat un tremur pe fața lui albă ca varul și am auzit un șuierat scurt, ca și cum i s-ar fi tăiat răsufarea. A ridicat medalionul destul de neîncrezător, ca și cum era să-l scape, dar s-ar fi abținut. Pe urmă, l-a pus pe masă, privindu-l lung, în timp ce își freca încet mâinile, de parcă s-ar fi spălat.

Niciodată nu-l văzusem atât de emoționat la față, deși nu prea-mi dădeam seama care era motivul acestei stări. Ținea buzele strânse și ochii mijiți. Când a încetat să-și mai frece degetele, coborându-și mâinile de-a lungul corpului, se vedea că îl copleșise un calm extraordinar. Atitudinea asta mi-a amintit, la un moment dat de încremenirea lui Rild, când stăteam în fața lui ultima oară la mănăstirea Galdong și el îmi vorbea despre

lucrurile care aveau să se întâmple.

Brusc, Vernon Quayle a scos un sunet urât din gât, ca și cum și-ar fi tras zgomotos răsuflarea, și mi-au trebuit câteva secunde până să-mi dau seama, înfiorată, că de fapt râdea. După câteva momente s-a oprit. Încordarea i-a dispărut de pe față, iar trupul i s-a relaxat. Fără să-și ia ochii de la medalion, a zis:

— De unde e chestia asta?

— L-am primit de la un prieten, am zis eu.

— Și, înainte de el, cine l-a avut?

Știu doar că și el îl avea de la o prietenă.

— Daaa, a făcut Vernon Quayle, cu capul aplecat spre umăr. Chiar așa. Un talisman eficace. Când o să vrei să găsești pe cineva, vino la mine cu acest medalion.

Rostise atât de degajat cuvintele acelea ciudate, încât am crezut că nu auzisem bine și am spus:

— Poftim?

A scuturat din cap:

— Sunt sigur că îți vei aminti ce am spus, când va veni vremea.

— Dar... nu înțeleg ce vrei să spui.

— E vorba de ceva ce ne rămâne amândurora de descoperit. Și, arătând cu capul spre medalion: Ia-l cu tine, te rog. Eleanor este foarte impresionată de bunătatea ta, însă darul este... nepotrivit.

Instinctul mă îboldea să-l contrazic, să insist ca Eleanor să decidă singură. Numai că ea stătea cu capul plecat, iar părul acela superb îi acoperea fața aproape complet. Mi-am amintit ce se întâmplase deunăzi, când făcusem o mică tentativă de a-l înfrunta pe Vernon Quayle, or nu voiam ca Eleanor să se necăjească iară.

Am luat medalionul cu lanțul și le-am pus în poșetă. Nu voiam să mi-l atârñ la gât și să mi-l bag sub rochie, cu bărbatul lui Eleanor de față. Am spus: „La revedere, domnule Quayle”, după care m-am dus s-o sărut încă o dată pe Eleanor. „La revedere, Eleanor”.

A murmurat ceva stând cu capul în jos, dar n-am prea

înțeles ce-a spus. Pe urmă, m-am întors și am ieșit din cameră fără să privesc înapoi, fiindcă mi-era peste puteri s-o fac.

Într-o săptămână am făcut din Withy Cottage un cămin foarte plăcut. Se prea poate ca această casă unora să li se fi părut mică, dar era mai mare decât cea în care locuisem mai bine de jumătate din viață. Când murise taică-său, Tom Stafford vânduse toată mobila – „niște vechituri nenorocite” – cum zicea el. N-a trebuit, însă, să cheltuiesc prea mulți bani ca să adun tot ce aveam nevoie.

Multă lume îmi bătea la ușă, cu urări de bine; când era vorba de doamne, puteam să le poftesc înăuntru. Când a venit în vizită David Hayward, l-am invitat la fermă, în salonașul doamnei Stafford. Vicarul, și încă vreo două-trei persoane nu prea priveau cu ochi buni hotărârea mea de a locui de una singură, însă David și Rosie susțineau că nimeni nu mă vorbea de rău.

Nu aveam dușmani în Larkfield, ceea ce le datoram, desigur, domnului Lambert și lui Eleanor, și în orice caz urbea nu uitase nicio clipă că eram o prințesă indiană, poveste ce căpătase un nou suflu în ultimele săptămâni, așa că avusesem parte de alt tratament decât oricare altă fată de prin partea locului.

Aveam o bucătărioară în care îmi pregăteam micul dejun și prânzul. Iar seara luam cina cu familia Stafford, în bucătăria mare. N-aveam timp să mă plictisesc. Am început să-l ajut mai des pe David Hayward și, bucuroasă, aș fi dat o mână de ajutor și la fermă, numai că domnul Stafford nici nu voia să audă de așa ceva, neconcepând că aș fi putut face vreo muncă grea sau ceva ca să mă murdăresc. Mă considera specialistă la animale și părea foarte încântat când dădeam o raită prin fermă cu el și îi spuneam dacă animalele sunt sănătoase sau dacă vreunele aveau cumva nevoie de îngrijiri.

Cu cheltuieli atât de mici, puteam trăi foarte confortabil folosind venitul provenit din suma lăsată

moștenire de domnul Lambert, însă în același timp, simțeam că trebuia să iau măsuri pentru viitor, consacându-mă unei activități sigure.

Într-o după-amiază, am vorbit despre acest lucru cu David Hayward. Ședeam pe niște baloți de fân în grajdurile de la Gratton Dene, după ce ne căznisem cinci ceasuri s-o ajutăm pe Molly, o splendidă iapă murgă, să fete un mânz, timp în care ne tot dondănisem cum ni se întâmpla adesea când lucram împreună. Acum terminasem treaba. Cum mica viețuitoare păroasă se ridicase deja pe piciorușele șubrede și sugea de la maică-sa, un animal masiv care cântărea aproape o tonă, ciorovăiala noastră, pornită din grijă și frământare, încetase și ea.

Dezbrăcat până la brâu, David își masa brațele învinețite și dureroase. Domnul Rooke, proprietarul, se dusesse să-i spună nevestii să ne pregătească ceva de mâncare, că nu mai mâncasem nimic de la micul dejun. Eram udă learcă, bluza și pantalonii de călărie mi se lipiseră de corp. Nu făcusem efortul fizic de care avusese parte David, dar împărtășisem ceasuri la rând agitația și teama lui Molly, care din când în când se rezemase aproape cu toată greutatea pe mine, ca și cum ar fi vrut să mă pună la încercare și să se convingă că n-aveam s-o părăsesc.

Încheindu-se la cămașă, David mi-a zâmbit istovit, dar mulțumit:

— Dacă Rooke are acum un mânz și o iapă teafără, ție trebuie să-ți mulțumească. Fără tine, n-aș fi izbutit niciodată s-o fac pe Molly să se relaxeze. Este o iapă uimitor de puternică.

— Ai avut multă răbdare cu ea, am zis eu, cu toată sinceritatea. David, crezi că aș putea învăța să devin medic veterinar?

— Ar trebui să birui o mulțime de prejudecăți, a spus el, vorbind rar și apăsător. Dar ai fi un veterinar excelent, Jani. Problema e că ar trebui să te duci la colegiu să

studiezi temeinic și asta durează șapte ani.

— Oh. Eu nu vreau să plec de aici.

— Te-ar interesa să ai un partener? a întrebat el, cu gravitate.

— Pe tine? Dar eu nu fac, de fapt, nimic, David. Oh, știu că e de folos să fiu de față și să vorbesc cu animalele când situația e dificilă, dar n-am niciun fel de calificare și n-aș putea... în fine, n-aș putea accepta bani pentru așa ceva.

— Eu m-am referit la un partener permanent, a adăugat el, ștergându-se pe frunte cu brațul. Vrei să te măriți cu mine, Jani?

Mă mai întrebasese de nenumărate ori, însă de data asta știam că nu glumește. În mod straniu, nu eram uimită și nici jenată de cuvintele lui, doar un pic mândră și un pic tristă totodată. I-am răspuns numaidecât:

— Oh, David... știi și tu că nu mă iubești.

— Dacă te iubesc? Ei, e cam greu de definit, Jani. Îmi place să fiu cu tine, mă simt absolut în largul meu alături de tine și nu există ființă pe care să o respect mai mult decât pe tine.

— Dar o iubești pe Eleanor, am zis eu, cu blândețe.

— Nu, a negat el, un pic cam tăios. Să nu mai spui asta. Eleanor e acum măritată.

— Iartă-mă, n-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat, Jani dragă.

Băjbăia în continuare cu degetele, căznindu-se să se încheie la o manșetă, dar mâinile îi erau încă amorțite și înțepenite de la atâta efort. Chipul lui plăcut, cu trăsături greu de descris, era tare gânditor când a spus:

— Nădăjduiesc și cred că alături de mine te simți mulțumită și liniștită, sentimente pe care le am și eu în compania ta. Avem oare nevoie de mai mult? Crezi că dragostea înseamnă și altceva?

M-am ridicat și m-am dus să-i închei nasturele de la manșetă. Aplecându-mă peste balotul de paie pe care stătea, medalionul de argint primit de la Domnul mi-a

alunecat afară din bluză, rămânând atârnat pe dinafară.

— Da, am zis eu, cred că dragostea înseamnă ceva mai mult, David, și sunt convinsă că în sinea ta știi și tu asta.

M-a studiat cu curiozitate, după care m-a luat de mână. Stăteam foarte aproape unul de celălalt și simțeam mirosul de acid fenic cu care își dezinfectase brațele și umerii.

— Poate ai dreptate, Jani, a zis el, dar mă întreb de unde știi *tu* că dragostea înseamnă ceva mai mult? Zâmbind galeș, ridică cealaltă mână și atinse medalionul cu degetul: Știi, uneori am avut strania senzație că Jani Burr e îndrăgostită de Domnul acela misterios.

De uimire, mi s-a tăiat răsuflarea și mi-a venit să râd, dar fără să vreau am simțit că mă fac roșie ca focul și îmi ard obraji. Trăgându-mi mâna, m-am rățoit la el:

— Oh, nu fi caraghios, David!

Inima îmi bătea nebunește. M-am răsucit pe călcâie și mi-am dat seama că pentru prima oară în viață îmi ieșisem din fire.

Tocmai când mă gândeam la asta, l-am auzit pe David spunând pe un ton acuzator:

— Ai făcut o criză de nervi.

— Prostii! M-am învârtit în loc și l-am privit furioasă, în timp ce-mi băgăm medalionul la loc sub bluză. Eu nu fac *niciodată* crize de nervi. Și, oricum, află că n-aveam decât doisprezece ani când l-am întâlnit pe Domnul; m-a făcut mincinoasă, iar eu i-am tras un șut; nu i-a plăcut de mine, dar nici eu nu m-am sinchisit să-l întreb *cum îl cheamă*, așa că...

David a ridicat amândouă mâinile, într-un gest de cedare cu palmele înainte:

— Pace, Jani, pace, n-am vrut să te necăjesc.

— Nu sunt deloc supărată, am început eu furioasă, dar după aceea starea de agasare m-a părăsit brusc și l-am privit din ce în ce mai alarmată: Ba da, sunt. Sunt înfierbântată toată și stânjenită! Oh, David, sunt oare chiar atât de proastă?

— Încât să te îndrăgostești de Domnul? a continuat el întrebarea mea, râzând, și a scuturat din cap. Dumnezeu știe, Jani. Presupun că o fetiță poate idolatriza un bărbat, făcând din el un erou.

— Nu, sunt convinsă că nu așa m-am gândit la el.

David a înălțat din umeri, încurcat, și s-a ridicat în picioare:

— Atitudinea asta e cam fără sens, Jani. Nu prea cred să se mai ivească ocazia de a-l mai întâlni vreodată.

— Asta e și părerea mea. Sunt sigură că aș fi tare tulburată, însă... aș vrea să-l văd, David. M-aș bucura numai și să-i aflu numele.

Nu știam pe atunci cât de curând aveam să aud acel nume, mele demonului din spinarea calului negru, care mă salvase de la moarte într-o peșteră de pe vârful Pasului Chak.

În a treia săptămână din septembrie, eram în mica mea grădină, într-o dimineață după micul dejun și curățam de uscături un tufiș de zmeură care tocmai făcuse fructe, când a apărut călare unul dintre băieții de la grajdurile maiorului Elliot. În timp ce flăcăul descăleca, m-am dus și eu la poartă și l-am salutat pe Bruno, un cal murg cu o pată albă pe piciorul stâng din față. Băiatul și-a dus mâna la șapcă în semn de salut și mi-a întins un plic.

— O scrisoare de la maior și mi-a zis să aștept să-mi dați și răspunsul, domnișoară.

Iată conținutul scrisorii:

Dragă Jani,

Sir Charles și lady Gascoyne sunt în Bournemouth și ți-ar fi recunoscători dacă ai consimți să-i primești. Propun să vin cu ei la tine pe la ora trei, azi după-amiază, dacă ți convine, sau la oricare altă oră propui tu.

Am onoarea să rămân umilul tău servitor,

J. R. Elliot (Maior).

Am citit scrisoarea din nou. Maiorul nu făcea risipă de cuvinte. Am presupus că era ceva legat de preocupările sale referitoare la Sembur, însă habar n-aveam cine puteau fi sir Charles și lady Gascoyne sau de ce țineau neapărat să se vadă cu mine. Nu era prima oară când simțeam o mare afecțiune pentru maiorul Elliot. Nu mă rugase să mă duc la el acasă pentru această întâlnire, ci prefera să-i aducă în mica mea locuință pe acești oameni de vază.

Am dat fuga înăuntru, am scris un bilet scurt, în care îmi exprimam fericirea de a-l primi pe maior împreună cu musafirii săi la ora trei și l-am trimis pe băiat înapoi cu mesajul. Am hotărât cu fermitate să nu încep să făuresc tot felul de ipoteze și presupuneri referitoare la sir Charles și la lady Gascoyne după care mi-am petrecut cea mai mare parte a ceasurilor următoare făcând tocmai asta.

La ora două, totul în Withy Cottage sclipea de curățenie iar pe mine mă durea îngrozitor capul. Mi-am dus niște apă caldă în dormitor, am făcut o baie în ligheanul din spatele draperiei pe care o atârnasem într-un colț al odăii, după care mi-am pus o rochie curată și m-am pregătit de așteptare.

La ora trei și un minut, maiorul Elliot a apărut călare pe Hero, urmat de cea mai frumoasă trăsură a lui. N-am mai așteptat să bată la ușă, și am deschis numaidecât, salutându-l în timp ce descăleca. Aplecându-se deasupra mâinii mele, a zis:

— Bună ziua – ah – Jani. Eu n-am să rămân. Vezi tu, chestiunea asta nu prea are legătură cu R.S.M. Burr. E mai degrabă o problemă colaterală care s-a ivit. Ceva personal între tine și familia Gascoyne. Or să-ți explice ei despre ce e vorba. Ah, aici erați, sir Charles.

Lacheul îi ajutase pe un domn și o doamnă să coboare din trăsură. Maiorul s-a înclinat din nou în fața mea și a zis:

— Alteță, dă-mi voie să ți-i prezint pe sir Charles și

lady Gascoyne. După care s-a întors spre oaspeți: sir Charles, doamnă, permiteți-mi să vă prezint pe Alteța sa maharani din Jahanapur.

Eram surprinsă și jenată, pentru că îi prezentase întâi pe ei, ceea ce dovedea că eu eram de rang mai mare. Tocmai când mă pregăteam să fac o reverență, doamna a schițat și ea același gest. M-am întins repede s-o iau de mână și, foarte tulburată, am spus: „Poftiți înăuntru, vă rog.”

A urmat cam un minut de ușoară derută, timp în care am dat mâna cu ambii musafiri, i-am îndemnat să intre în casă, i-am mulțumit maiorului Elliot, mi-am luat la revedere de la el, după care i-am poftit pe sir Charles și pe soția lui să ia loc pe canapeaua mică, dar confortabilă, cumpărată de ocazie de la Cranwood.

Am putut observa acum că sir Charles era un bărbat cam de șazeci de ani, solid, fără să fie gras. Avea părul des și negru, cu șuvițe cărunte. Fața era colțuroasă și aspră, iar pe falca lată mușchii formau mici umflături la încheietura maxilarelor. Ceva la el îmi amintea de leopardul de zăpadă, cu botul cenușiu, pe care îl salutasem cândva pe o potecă din Magyari. Poate și din cauza acelei mândrii reci și încăpățănate, care i se citea în ochii de un albastru intens. Nevasta lui era mai tânără decât el cu cel puțin zece ani. Avea ochi căprui, părul negru fără niciun fir alb și un nas subțire și înalt, care o făcea să semene cu un uliu. Totuși, în ochii ei deslușeai o mahnire profundă și veche, care o făcea să pară bună și blajină.

— Vreți să vă aduc niște ceai, lady Gascoyne? am spus eu, foarte agitată. Din păcate, va trebui să vă las singuri câteva minute ca să-l pot pregăti.

Nu mi-a răspuns imediat. Mă priveau amândoi lung. Tresărind apoi ușor, lady Gascoyne a zis:

— Oh. Îți mulțumesc, dar aș prefera ca deocamdată să nu beau ceai, Alteță.

— Oh, vă rog să nu-mi mai spuneți așa. Am fost tare

jenată când maiorul Elliot ne-a făcut prezentările.

Sir Charles a scos din buzunarul său de la redingotă un Plic mare, l-a deschis, s-a ridicat în picioare și mi-a întins o fotografie cam de mărimea unei cărți poștale.

— Soția mea ți s-a adresat cu titlul convenit, a zis el. Avea o voce profundă, destul de guturală și foarte fermă, o voce de obișnuit să i se dea ascultare.

Mirată, am luat fotografia și m-am uitat la ea. Doi oameni în picioare, având în spate un bazin cu o arteziană și dincolo de acestea un zid acoperit cu viță albă. Bărbatul, de statură mijlocie, avea o față puternică și veselă; purta uniformă și era cu capul descoperit. Lângă el, ținându-l de braț și îmbrăcată cu un sari eram... eu.

Camera a început să se învântească cu mine; am încercat să-mi adun puterile, privind fix în jos și așteptând să-mi treacă amețeala. Când mi s-a mai limpezit privirea, am studiat fotografia un minut bun, după care am ridicat capul. Mă simțeam sleită și trasă la față.

— Tata și mama? am întrebat eu.

— Colonelul Francis Saxon și soția sa, maharani din Jahanapur, a zis sir Charles. Fotografia a fost făcută la scurt timp după nuntă. A apărut în *The Tatler*, în mai 1884. Dacă exista cumva vreo umbră de îndoială în privința veracității scrisorii lui R.S.M. Burr, asemănarea izbitoare dintre mama ta și dumneata constituie dovada supremă. Iertați-mă, dar v-ați făcut palidă, Alteță. Vreți, vă rog, să luați loc?

— Mulțumesc, domnule. Cu fotografia în mână, m-am dus spre micul fotoliu. Dar... vă rog, nu-mi mai pomeniți titlul nobiliar când îmi vorbiți.

— Cum doriți, a zis sir Charles, pe un ton nemulțumit. Și cum v-ar plăcea să vă spun?

— Aproape toată lumea îmi spune Jani. Am făcut efortul să-mi iau ochii de la fotografie. Sunteți din guvern, domnule? Maiorul Elliot mi-a spus că, mai devreme sau

mai târziu, ar urma să fiu contactată de unul dintre ministere.

Sir Charles s-a așezat din nou jos.

— Vizita aceasta este cu totul particulară, deși realitatea este că am fost diplomat toată viața și m-am pensionat doar de un an. În acest moment, consilierii Secretariatului de Stat pentru Afaceri Externe încearcă să decidă ce sfat ar trebui să dea ministrului cu privire la această chestiune extraordinară care le-a fost semnalată pe neașteptate de către maiorul Elliot. Având în vedere că este implicat aici Ministerul de Război, în numele Armatei din India, iar la rândul său Departamentul pentru India este și el implicat în nume propriu, și cum toate ministerele sunt veșnic la cuțite, cred că va trece probabil ceva timp până veți fi abordată oficial.

Am scuturat din cap:

— Nu vreau să fiu abordată în legătură cu statutul meu de... în legătură cu cine sunt. Vreau doar ca numele lui R.S.M. Burr să fie repus la loc de cinste.

— Asta se va face. Se ocupă Kearsey cu îndârjire și el nu e genul de om care să renunțe ușor. Am vorbit personal cu el deunăzi și mi-a furnizat o informație, care nu se poate să nu vă intereseze. Chandra Ghose, individul care poartă răspunderea pentru uciderea părinților dumneavoastră, a murit acum doi ani la vânătoare, sfâșiat de un tigru care a izbutit să sară sub baldachinul din spinarea elefantului pe care călărea Ghose.

N-am simțit niciun fel de satisfacție, doar o vagă senzație de ușurare, la gândul că nu mai trebuia să încerc să-l aduc pe omul acela în fața justiției.

Sir Charles a continuat:

— A izbucnit imediat o revoltă populară în Jahanapur, dar Armata britanică a trimis un batalion care a restabilit ordinea. L-au instalat, totodată, la putere pe un om pe care Departamentul pentru India îl apreciază în mod deosebit. Numele lui este Mohan Sudraka – o rudă

îndepărtată a mamei dumneavoastră, care a fost nevoit să fugă pe timpul domniei lui Chandra Ghose pentru a-și salva viața, întrucât se ridicase împotriva nenumăratelor măsuri opresive adoptate de Ghose. Sudraka este actualul conducător *de facto*.

Când am înțeles că sir Charles terminase ce avea de spus am zis:

— Vă mulțumesc din suflet.

Nu mă prea interesa ce se întâmplase în Jahanapur. După o tăcere destul de lungă și de penibilă, am reluat:

— Iertați-mă, sir Charles, există însă un motiv special pentru care ați venit să mă vedeți?

A privit de jur-împrejur prin odaia mică, după care s-a uitat la mine pe sub sprâncenele negre:

— Un prieten care mai lucrează încă la Externe m-a pus la curent cu povestea lui Elliot, știind că pe nevasta mea și pe mine ne-ar interesa profund. Șovăind o clipă, a continuat: Numele nostru, Gascoyne, vă spune cumva ceva?

Am clătinat din cap, nedumerită:

— Nu-mi amintesc să aibă vreo rezonanță specială pentru mine, domnule.

Soția lui s-a aplecat în față:

— Jani... nu ai un mic pandantiv, un medalion de argint cu o stea de aur pe el?

— Cum de ați... – m-am mirat eu, privind-o cu surprindere. A, desigur, v-a spus maiorul Elliot. Mi-am vârât degetul sub gulerul rochiei și am tras de lanț, până am scos medalionul afară. La asta vă referiți... oh!

Ultimul sunet a fost un țipăt sugrumat, căci exact când țineam medalionul atârnat de deget mi-am adus fulgerător aminte de ceva ce credeam că uitasem demult.

— Gascoyne! sigur că da, așa îl chema! Nu și-a rostit numele decât o dată, în fața lui Sembur, iar pe atunci cu eram tare bolnavă. Întotdeauna i-am spus Domnul, dar acum îmi amintesc. Căpitanul Gascoyne, parcă zicea, de la... de la Regimentul de Pușcași Gurkha.

În timp ce spuneam toate astea, am simțit o bucurie imensă, cum nu mai cunoscusem de când se întorsese Eleanor acasă, o bucurie pe care n-aș fi putut s-o explic, însă în secunda următoare fericirea asta s-a spulberat, când sir Charles a spus cu voce joasă:

— Adam Gascoyne este fiul nostru... sau mai bine zis a fost fiul nostru. Nu știm ce s-a mai întâmplat cu el.

Mă uitam la el prostește, cu mâna la gură:

— Vă e teamă că... poate a murit?

Sir Charles a încuviințat din cap. Soția lui a închis ochii, și-a adunat toate puterile, după care i-a deschis din nou:

— Speram, a zis ea, că vei putea eventual să ne povestești câte ceva despre el.

Țineam medalionul strâns în palmă, așa cum îl țineam când eram pe moarte în peșteră.

— Eu?! Dar, lady Gascoyne, asta se întâmpla acum șase ani!

— Jani, eu nu mi-am mai văzut fiul de peste unsprezece ani, a rostit ea încetișor.

Am clătinat din cap, șocată și nedumerită.

— Groaznic! Dar... de ce nu l-ați mai văzut?

— Ne-am certat, a zis sir Charles, cu asprime. Adam și cu mine ne-am certat.

Îi priveam cutremurată:

— Adică v-ați certat atât de rău, încât a plecat și de atunci nu s-a mai întors? Oh, dar așa ceva nu se poate. Când cineva are norocul să facă parte dintr-o familie, cum să...

Mi-a pierit vocea, dându-mi seama că de fapt îmi criticam musafirul.

— Vă rog să mă iertați, am adăugat.

— Vorbești de familie?! a exclamat sir Charles, râzând sec. Cred că ești cam naivă, copila mea. Jumătate din familiile de viță din țara asta sunt în război civil.

— Nu, Charles, a zis nevasta lui, cu calm. Câteva, poate, ceea ce e o mare rușine pentru ele.

Ridicând din umeri, sir Charles a continuat:

— Suntem o rasă beligerantă, draga mea. Și trăsătura asta ne-a adus bogăție și putere, fără a le dăruia, însă, familiilor fericirea. Totuși, a spus el, uitându-se la mine, eu am dorit ca Adam să intre în serviciul diplomatic, ceea ce el nici nu voia să audă. A fugit de la școală, a fost marinar câțiva ani, după care s-a angajat ofițer în Armată și, din câte am auzit, a făcut treabă bună. Însă a renunțat și la asta... când a fost, Mary? În iunie 1899, exact, acum patru ani. A vândut totul și a plecat în America de Sud, să se ocupe de creșterea cailor, cred. Pe urmă, s-a mutat în Caraibe în 1901, iar de atunci n-am mai auzit de el.

Mă simțeam parcă buimacă și nu prea reținusem mare lucru din ce îmi povestise sir Charles. Am desfăcut lanțul, am luat medalionul în palmă și am zis:

— Cred că nu se poate ca, în toți acești ani, Domnul – adică fiul dumneavoastră – să nu fi venit deloc acasă în Anglia?!

— Adam i-a mai scris maică-sii din când în când, a zis sir Charles, morocănos. Părea dintr-o dată foarte obosit. Dar dacă s-o fi întâmplat să mai vină în Anglia, noi nu l-am văzut. L-am putut urmări atâta timp cât a fost în armată, firește.

Punându-și mâna peste mâna soțului ei, lady Gascoyne a rostit cu blândețe:

— Charles, fă-mi te rog o plăcere. Du-te și te plimbă prin grădină cât mai vorbesc eu cu Jani.

Încuviințând nu prea bucuros, sir Charles s-a ridicat în picioare. Când m-am ridicat și eu să-i deschid ușa, s-a oprit și m-a privit cu o tristețe infinită:

— Ai să-ți faci o părere proastă despre mine, draga mea, a zis el, și pe bună dreptate. Ca să încerc să-mi atenuez vina nu voi spune decât că mândria mea prostească și încăpățânată nu își află egal decât în mândria nemaîntâlnită a fiului meu.

Când am închis ușa în urma lui, lady Gascoyne a bătut

cu palma în canapea:

— Vino să stai lângă mine, Jani.

M-am dus lângă ea și i-am pus medalionul în mână:

— Luați-l dumneavoastră. Cunoașteți traducerea versurilor?

— Oh, da, a zis ea, cu un zâmbet stins. L-am primit când eram cam de vârsta ta de la bărbatul pe care îl iubeam. Nu ne-am putut căsători, fiindcă se considera că nu era o partidă potrivită pentru mine. A plecat și nu l-am mai văzut niciodată de atunci. După 15 ani, a fost ucis într-o ambuscadă la frontiera de nord-vest.

A amuțit, privind pierdută la medalionul din palmă. Nu știam ce să spun, dar după câteva secunde a continuat:

— M-am măritat cu Charles. Ca soție de diplomat, am locuit cu el în câteva țări. A fost un om plin de succes și am învățat să-l respect, să-l admir... da, și chiar să-l iubesc, în ciuda defectelor sale. Ridicând ochii, m-a privit cu un aer mirat și cam sfios: îți dezvălui niște secrete pe care nu le-am spus nimănui, Jani, și nu-mi dau seama de ce.

— Vă rog să credeți că nu le voi împărtăși nimănui, lady Gascoyne, m-am grăbit eu s-o liniștesc.

— Nu-i nevoie să mă asigur de toată discreția ta, a spus ea, cu un mic gest de nepăsare. Între noi două există o relație specială. Am senzația că te cunosc parcă de multă vreme, a zis ea oftând, cu un zâmbet palid. Întotdeauna mi-am dorit să am o fată. Iar acum mă gândesc că mi-ar fi plăcut să fie exact ea tine. Adam a fost, însă, singur la părinți; după ce l-am născut n-am putut să mai am copii.

— Fiul dumneavoastră este un om dârz și minunat, am zis eu. V-a povestit maiorul Elliot cum mi-a salvat viața și m-a adus teafără în India?

— Oarecum, Jani. Însă, într-o bună zi, mi-ar plăcea să-mi povestești tu totul, cu toate amănuntele, fie ele cât de nesemnificative; pentru mine orice detaliu contează enorm fiindcă Adam e băiatul meu.

— Da, cu dragă inimă.

A amuțit iarăși, învăluită în propriile-i gânduri, după care a zis brusc:

— Charles și Adam nu seamănă deloc, dar au în comun o singură trăsătură – mândria excesivă. O mândrie nesăbuită și îndârjită. Charles pretindea ca Adam să-l asculte fără să crâcnească, dar Adam nu voia, așa că se enervau și se încăpățâneau din ce în ce mai rău... iar mie mi se rupea inima văzându-i, pentru că de fiecare dată când încercam să aplanez scandalul, fiecare credea că îi țin parte celuilalt.

Avea ochii înlăcrimați și mi s-a făcut tare milă de ea. Mi-am amintit de mândria și aroganța pe care le văzusem la Domnul. Erau vizibile până și în felul cum stătea în șa pe Flint, superbul lui cal negru; deslușeai aceste trăsături de caracter în ochii aceia reci și semeți, care mă duceau cu gândul la leopardul de zăpadă. Știam acum că avea ochii tatălui său; mi-au revenit, totodată, în minte nasul subțiratic și expresia aceea crâncenă de șoim, pe care le moștenise de la maică-sa, deși acum trăsăturile ei se îmblânziseră, după atâția ani de suferință.

Ce spusese Oracolul? *E născut din șoim și leopardul de zăpadă, dar cu toate acestea amândoi se tem de el...*

Dând parcă glas gândului meu, lady Gascoyne a zis:

— Mă întreb uneori dacă nu ne-a fost amândurora un pic... teamă de Adam. Teamă, adică, de patosul din el, de voința aceea de oțel de a face cum îl taie capul, necedând niciodată, nefăcând niciun compromis. A închis ochii câteva clipe. Sau poate mi-era teamă *pentru el*. Viața îi frânge întotdeauna pe cei care nu știu să se plece. Ridicând palma, s-a uitat la medalion: I l-am dat în ziua în care a venit să-mi spună că pleacă. Sunt sigură că ai aflat ce spune poemul, Jani. *Iată un suvenir care să-ți amintească de un prieten...* M-am rugat să simtă întotdeauna că eram prietena lui, însă mi-e teamă că n-a fost să fie așa. Mi-a spus că și-a dat seama că, din cauza lui și a lui taică-său, eram permanent nefericită, așa că

hotărâse să plece de-acasă.

Gura i s-a schimonosit de parcă era gata să izbucnească în plâns, și și-a șters o lacrimă cu dosul mâinii.

— Oh, Jani, cât suferim noi din cauza bărbaților. Și asta nu fiindcă nu le-ar păsa, ci fiindcă habar n-au.

Am luat-o de mână, încercând să mă gândesc ce să-i spun și simțindu-mă tare stingherită.

— Dar purta medalionul primit de la dumneavoastră, am rostit eu în cele din urmă. Și să știți că are o mare capacitate de blândețe și bunătate. S-a purtat tare frumos cu mine, când am fost bolnavă, lady Gascoyne.

— Înseamnă că ai exercitat o influență bună asupra lui, a zis ea, cu un răs tremurat. Minte proastă de femeie, să mă aștept ca fiul meu să-și dea seama cât de mult mă frământ pentru el. Pesemne că băieții nu sunt așa. Trăgând adânc aer în piept, a făcut efortul să-și vină în fire: Iartă-mă, draga mea, cred că te-am deranjat nepermis de mult.

— Nu, vă rog, nici gând. Sunt plină de compasiune și înțelegere și aș vrea să vă pot ajuta, dar nu știu cum.

— Mă agăț și eu ca înecatul până și de un pai, Jani. Dar hai să-ți explic. Când Adam a plecat de-acasă, Charles a declarat că nu-i va permite să se întoarcă niciodată, iar până acum câteva luni soțul meu a rămas neclintit în hotărârea lui. Am știut și am acceptat situația asta zece ani. Mai știam, de asemenea, din scrisorile sporadice primite de la Adam, că fiul meu nu va încerca niciodată să se întoarcă, decât invitat de tatăl său să o facă. Mi-a fost greu să îndur așa ceva, însă am avut tăria să rezist atâta vreme cât am primit vești de la Adam, sau în legătură cu el, din când în când, mulțumindu-mă doar să-l știu în viață. Dar sunt trei ani, Jani, de când n-am mai aflat nimic despre el. Trei ani.

— Lady Gascoyne, îmi pare nespus de rău. Sunt și eu teribil de îngrijorată și neliniștită, la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva, dar îmi dau seama că pentru

dumneavoastră e de o mie de ori mai groaznic. Și, din cauza acestei lungi tăceri, soțul dumneavoastră a început să... fie mai preocupat de soarta lui Adam?

Și-a dus mâna la gât, înghițind cu greu:

— Nu, dragă. Motivul e faptul că, acum două săptămâni, medicul, un specialist de pe Harley Street, l-a informat că are diabet, boală care în doi ani i-ar putea fi fatală.

Am tresărit absolut șocată:

— Oh! Of, Doamne, nu știu ce să spun, lady Gascoyne. Îmi pare rău, îmi pare teribil de rău.

— Îți mulțumesc, Jani. Cred că, simțindu-și sfârșitul atât de aproape, Charles și-a dat seama cât de mult a irosit în viață, cât de mult s-a irosit și din viața mea, din cauza unei dispute inutile și a unei mândrii prostestii. Nu uita că Adam nu e numai fiul meu, ci și fiul lui Charles. Soțul meu și-a ascuns întotdeauna sentimentele, dar sunt convinsă că, după plecarea fiului nostru, a simțit și el adesea un gol în suflet, ca și mine.

— Și acum vrea să-l găsească pe Adam? Să-l roage să vină acasă?

— Da. Ca să nu rămân... absolut singură, când îi va veni sorocul. Dar și pentru inima lui. Vrea să se împace cu Adam. Când am auzit de tine, Jani, când am aflat povestea ta, Charles s-a gândit că poate pe durata acelor lungi zile de călătorie, prin munți și defilee pustii, Adam ți-a spus niște lucruri pe care altminteri nu le-ar fi spus nici unui adult. A dat poate glas gândurilor și planurilor de viitor, simțind că orice spunea nu însemna oricum nimic pentru tine.

Am clătinat încet din cap:

— Nu. Din păcate nu mi-a povestit nimic despre el. L-am întrebat odată despre medalion și mi-a spus că îl primise de la o doamnă. Nu știam că era vorba despre dumneavoastră, mama lui. Atât însă.

— Mă bucur că îl purta, zise ea încetișor. Dovedește că însemna ceva pentru el. Am apelat la agenți de

investigație, atât în Caraibe cât și în America, încercând să dăm de cineva care îl cunoaște acolo sau care a lucrat cu el, cineva care să ne poată spune ce intenționa să facă în continuare, unde avea de gând să se ducă, dar n-am obținut niciun rezultat. Pur și simplu... parcă a dispărut.

Și-a scos o batistuță din buzunar și s-a tamponat la ochi.

— Cum îți spuneam, Jani, mă agăț și eu de un pai, ca înecatul. Vrei să faci ceva pentru mine?

— Orice îmi stă în putință, lady Gascoyne.

— Te rog, gândește-te azi bine, încearcă să-ți amintești de călătoria făcută cu Adam și permite-mi să vin mâine din nou pe la tine. Poate facem o plimbare prin pădure amândouă, și îmi povestești toate amănuntele, fie ele cât de neînsemnate, pe care ți le-ai amintit. Și poate... vocea i s-a stins... poate aflăm cumva ceva de folos investigațiilor noastre. Am strania senzație, Jani, că într-un fel ești în continuare legată de Adam al meu. E doar o speranță prostească, presupun, dar eu tot mă agăț de ea.

S-a ridicat în picioare, iar eu am făcut la fel.

— Bietul Charles, a zis ea, oftând. Ce mult s-a schimbat acum și cât de răbdător a devenit. Presupun că suntem cu toții la fel, noi, ființele omenești. Întotdeauna ne învățăm minte prea târziu.

Sir Charles stătea în picioare lângă gardul viu pitic de la marginea grădinii, cu pălăria în mână, și se uita la forfota albinelor din jurul stupului de paie, în formă de piramidă, aflat pe cealaltă parte a tufelor. S-a întors pe jumătate, auzindu-ne, și, zâmbindu-ne cam somnoros, a zis:

— Știți, mi-am amintit de bunică-mea, care respecta întotdeauna vechiul obicei de a povesti totul albinelor. Ai auzit de așa ceva, Mary? Dar tu, Jani?

Cum amândouă i-am răspuns negativ, a continuat:

— Se zice că obții mai multă miere de la albine, dacă le tot povestești despre problemele legate de gospodărie. Oh, da, și trebuia să ai în mână o cheie, am uitat de ce. Mi-

aduc aminte de bunică-mea stând în picioare lângă stup, cu cheia în mână și povestind albinelor toate noutățile despre familie. S-a frecat cu degetul la ochi. Ei bine, presupun că asta a făcut și soția mea, Jani, numai că ea ți-a povestit ție, și nu albinelor, a continuat el, privindu-mă tăios, cum tăcea uneori și Domnul. Ți-a spus absolut totul?

Privindu-l în ochi, i-am răspuns:

— Totul, domnule.

N-am mai adăugat nimic, pentru că brusc am înțeles ceva din felul lui de a fi și mi-am dat seama că nu i-ar fi plăcut să rostesc cuvinte de compătimire sau să dau glas vreunor speranțe deșarte.

S-a uitat la mine în tăcere, câteva secunde, după care mi-a surâs cu afecțiune, spunând:

— Ești o fată bună. Ei bine, și care e rezultatul?

— Lady Gascoyne va veni și mâine pe la mine, iar eu îi voi povesti tot ce izbutesc să-mi mai amintesc.

— Înțeleg. Hmm. Da, presupun că v-aș cam încurca. E mai degrabă o întâlnire între femei. Dar aș fi teribil de încântat să te revăd, tânără mea doamnă, și să mai stăm de vorbă. Plecăm acasă mâine seară, cu trenul. Vrei să vii să ne faci o vizită la Londra? Să stai poate câteva zile la noi?

M-am uitat la lady Gascoyne, care a spus:

— Te rog, Jani.

Sir Charles a zâmbit cu tristețe:

— Când m-am retras din diplomație, am descoperit amândoi că avem sute de cunoștințe, datorită specificului serviciului, dar numai câțiva prieteni, așa că ni se întâmplă acum uneori să ne simțim tare singuri.

— Mulțumesc, am zis eu, mi-ar plăcea să văd Londra. Singura parte pe care o cunosc din acest oraș este drumul de la Orfelinatul de fete Adelaide Crocker până în Parcul Southwark.

— Sunt sigur că îți putem arăta locuri mult mai plăcute, a spus el, râzând.

— Pot să vă scriu peste două-trei săptămâni, când mi-am mai aranjat din treburi?

— Sigur că da. Mary îți va da adresa când vine mâine în vizită.

Brusc, eram tare încântată și răsufălăm parcă ușurată. Mă atașasem de sir Charles și de lady Gascoyne și mă simțeam bine cu ei acum, însă totodată mă gândeam cu bucurie la posibilitatea de a pleca un pic din Larkfield și de a scăpa de umbra lui *Merlin's Keep*. De când plecasem de-acolo, nu promisem nicio veste de la Eleanor, ceea ce însă nu mă mira defel. Doamna Burke, care a trecut pe la mine de vreo câteva ori, n-a putut decât să-mi spună, cu tristețe, că la *Merlin's Keep* nu se schimbase nimic, în afara faptului, poate, că în casă domnea o atmosferă tot mai sumbră, ca de mormânt.

Dacă mă duceam la Londra, era limpede că aveam să mă întorc tot aici. Eram prevenită acum în privința lui Vernon Quayle, având în vedere că încercase să mă bage în transă cu vasul de cristal plin cu cerneală; eram însă în stare să-mi stăpânesc frica pe care mi-o stârnea, poate și fiindcă îndeletnicirile lui nu mi se păreau atât de stranii, cum i s-ar fi părut unei persoane care n-a crescut într-o țară unde Lama și demonii, magia și profeția fac parte din viața de zi cu zi. Da, voiam să mă întorc înapoi și să încerc, poate, s-o văd pe Eleanor, să fac efortul de a o readuce la viață, să mă străduiesc să-l înfrunt pe Omul de Argint, pentru a salva sufletul ei. Nu strica însă ca, mai întâi, să plec un timp, să-mi mai limpezesc gândurile.

Lady Gascoyne m-a luat de braț. Am pornit spre poartă și, afară, ne-am îndreptat spre trăsura care aștepta la marginea drumului. Sir Charles venea după noi. Când vizitiul i-a deschis portiera, lady Gascoyne a spus:

— Întoarce-te un pic, Jani.

Mirată, m-am întors cu spatele. Și-a trecut mâinile peste creștetul meu, ținând între degete lanțul de care atârna medalionul, pe care mi l-a prins la gât.

— Oh, nu, vă rog, am zis eu. Păstrați-l dumneavoastră,

lady Gascoyne!

M-a răsucit spre ea, și-a pus mâinile pe umerii mei și mi-a surâs:

— L-am dăruit cândva, ca suvenir, și ți-a fost apoi dăruit ție de către Adam, așa că îl vei dăruia și tu unui prieten, când va veni momentul. La revedere. Pe mâine, draga mea.

Am petrecut cu privirea trăsura, ținând în palmă medalionul. Eram tare bucuroasă că îl purtam în continuare la gât, iar în mintea mea se învâlmășeau nenumărate gânduri și sentimente în același timp. Adam Gascoyne. Așadar, acesta era numele Domnului. Știind cum îl cheamă, îl simțeam parcă mai aproape, și îmi părea bine. Însă el dispăruse. De trei ani i se pierduse orice urmă. Poate că – m-am căznit să rostesc cuvântul în gând – poate că murise. Însă nu-mi puteam închipui și nu-mi venea să cred că era posibil așa ceva.

Pe tot parcursul zilei, în vreme ce-mi vedeam de treburile, m-am gândit mereu la Domnul, din momentul când îl întâlnisem, prima oară pe drumul spre Yamun, apoi pe durata urmăririi, în timp ce urcam spre Pasul Chak; mi-am amintit, de asemenea, de viscolul acela cumplit, de moartea lui Sembur, de boala mea și de călătoria înapoi spre Galdong și pe urmă, în continuare, până la Gorakhpur, de care se lega ultima mea amintire referitoare la Domnul – când mă ridicase aproape leșinată din căruță și mă dusesese la spital. Voiam să-mi amintesc cât mai mult posibil ca să am ce-i povesti lui lady Gascoyne, și am constatat că nu mi-era deloc greu; amintirile îmi reveneau năvalnic, limpezi și vii, aducând cu ele un păienjenis de emoții și senzații, care mă impresionau profund.

Înainte de a mă duce să cinez la fermă, mi-am pus pantalonii și am plecat călare până la David Hayward. Domnul Stafford îmi dăduse voie ca, din când în când, să iau docarul lui, sau pe unul dintre cei doi cai pe care îi folosea în tandem la trăsuri. David a ascultat ce i-am

povestit, fără să comenteze, după care a încuviințat satisfăcut, dând din cap.

— Îți va prinde tare bine să pleci un timp, Jani. O să-mi fie dor de tine, firește, dar sunt convins că te vei întoarce de acolo cu forțe proaspete.

— Mă simt... în fine, un pic vinovată că o las aici pe Eleanor. Mă gândesc, adică, nu care cumva să aibă nevoie de mine cât timp sunt plecată.

— Vernon Quayle face legea la *Merlin's Keep*, a spus David cu tristețe. Eleanor nu va avea nevoie de nimeni. David a întors privirea: Uneori îmi vine să-i rup gâtul porcului ăla.

Îi dădeam întru totul dreptate. De câte ori nu-mi imaginasem și eu că Vernon Quayle cădea de pe cal și își frângea gâtul, deși mă străduiam să nu-i doresc așa ceva. Acum, însă, am zis supărată:

— David, nici să nu-ți treacă prin minte așa ceva! Cum să te gândești că ai putea rupe gâtul cuiva?!

— Nu cuiva, a spus el, râzând. Doar lui Quayle. Ar merita efortul, dacă aș ști că Eleanor și-ar reveni.

— Încetează, David, te rog. Te-ar înhăța și te-ar spânzura pentru așa ceva.

— Nu-ți face griji. Nu sunt o fire violentă, Jani, a zis el, ridicând amărât din umeri. Și, uneori, chiar îmi pare rău că nu sunt așa. Ce crezi c-ar face cu Quayle un tip ca Domnul tău?

— Dacă nu termini cu prostiile, mă duc direct acasă, m-am grăbit eu să spun.

— Bine, bine, iartă-mă. Hai să stai de vorbă cu un terier care s-a infectat la o labă. Se face bine, dar e tare trist și sunt convins că tu îl poți înveseli.

Am fost agitată toată noaptea, trecându-mi prin minte o mulțime de gânduri. Dimineață, mi-am pus niște haine vechi și un halat și m-am dus să muncesc la grajduri până am căzut istovită – am țesălat caii, le-am curățat picioarele, cercetând cu atenție să văd dacă n-au

umflături la copite sau dacă nu se cojesc. Domnul Stafford se tot uita la mine țățâind dezaprobat și spunând că „asta nu-i treabă pentru o doamnă”.

Trăsura maiorului Elliot a adus-o pe lady Gascoyne la scurt timp după ora trei, iar de data asta am făcut ceai pentru amândouă. Pe urmă, mai bine de un ceas, i-am povestit pe îndelete tot ce îmi reamintisem despre acele săptămâni petrecute cu Domnul. Și, pe măsură ce vorbeam, îmi reveneau în minte tot mai multe amănunte, constatând că adesea îmi puteam aduce aminte de conversații întregi, aproape cuvânt cu cuvânt. Pentru a da mai multă autenticitate povestirii mele, am recurs uneori la accentul cockney și la felul de a vorbi pe care îl aveam atunci, demult.

Lady Gascoyne asculta ca un copil care aude un basm, cu buzele întredeschise, cu sclipiri în ochi, sorbind fiecare cuvânt. Uneori, râdea încântată, alteori ochii i se umpleau de lacrimi sau pe chipul ei, dintr-o dată încordat, se ivea o expresie de îngrijorare profundă. N-am îndulcit niciun detaliu ca să o menajez cumva. I-am povestit de perioada când Domnul a fost arogant, aspru, furios, și i-am povestit și de momentele când s-a arătat blând, prietenos și înțeleghător.

Când în sfârșit am isprăvit și n-am mai avut nimic de adăugat a rămas multă vreme uitându-se pur și simplu la mine, cu un fel de mirare plină de bucurie:

— Oh, Jani, mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet, a șoptit ea. După atâta amar de ani, mi l-ai adus parcă pe Adam în carne și oase. I-am citit scrisorile de sute de ori... dar n-am decât vreo zece și în ele nu e mare lucru. Astăzi, m-ai ajutat să-l văd parcă aieva.

— Greu de înțeles cum a putut să fie atât de crud și să nu scrie decât arareori, când am văzut cât poate fi de atent și de grijuliu.

— Jani, rar se întâmplă ca un fiu să-și dea seama cât de mult înseamnă pentru femeia care l-a adus pe lume. Băieții pleacă fericiți la război, se cațără pe munți sau

caută aventura în nenumărate feluri, fără să înțeleagă niciodată nesfârșita durere a femeii care așteaptă vești de la ei.

La patru și jumătate, când s-a întors trăsura să o ducă înapoi la Bournemouth, am zis:

— Vă rog, lady Gascoyne, dați-mi și mie de știre dacă primiți ceva de la Adam. Mă rog ca veștile să fie bune.

— Îți mulțumesc, Jani. Într-un fel, mi-ai dat noi speranțe. Abia aștept să vii să stai cu noi la Londra.

În săptămâna care a urmat, n-am prea fost în apele mele. Deși impulsivă din fire, nu sunt genul de om care să treacă repede de la o stare la alta, fiind întotdeauna destul de optimistă și având obiceiul de a da grijile la spate sau a le uita. Acum, descopeream că eram teribil de emoționată, deși nu-mi dădeam seama de ce, și oarecum melancolică din motive absolut necunoscute. Mai presus de toate, aveam teribila senzație că trebuia să fac ceva, că iroseam timpul când era de făcut ceva foarte urgent, deși nu știam ce anume.

În a zecea zi după plecarea la Londra a lui sir Charles și a lui lady Gascoyne, noaptea am visat că traversam călare, mergând lent, o câmpie lată sub un cer fără lună și stele. Nu vedeam nimic, decât o fâșie argintie la orizont, o panglică ce mi se așternea în fața ochilor, cu niște piscuri zimțate delimitând pământul de cer și conturând lanțul muntos spre care călăream.

Nu vedeam pământul pe care pășea calul și călăream cu ochii aproape închiși, bazându-mă numai pe auz. Îl căutam pe Domnul și încercam să-i aud vocea. Continuând să tot călăresc așa, am început să aud un sunet, la început ca o șoaptă, pe urmă din ce în ce mai tare. Era un glas care îngâna la nesfârșit aceleași silabe fără sens, dar spre marea mea mâhnire nu era vocea Domnului. Și, totuși, glasul acela mi-era cunoscut și mă căzneau să-mi dau seama al cui era.

Pe urmă am început să aud cântul acela ca o mantra, cu modulații lente și schimbătoare:... *smanap-oten-tali...*

*manap-oten-talis... napoten-talisma... apoten-talisman... a-poten-talisman... a potent talisman*_{5}...

Vocea lui Vernon Quayle, melodioasă și frumoasă.

M-am deșteptat tresărind groaznic și am rămas lungită, rezemându-mă în cot; inima îmi bătea nebunește. Ce spusese? Ce spusese în ziua când plecasem de la *Merlin's Keep*?

Medalionul. Când îl luase, se înfiorase, după care se purtase foarte ciudat, atitudinea lui amintindu-mi de Rild, Marele Lama. Îmi pusese niște întrebări, iar apoi spusese: „Un talisman eficient”. Și încă ceva. Dar ce? Când îl rugasem să fie mai explicit, îmi replicase: „Sunt sigur că îți vei aminti ce am spus când va veni vremea”.

Deci, ce? Ce anume?

Stăteam acum pe pat în capul oaselor, cu pumnii încheștați și lipiți de tâmple, concentrându-mă plină de furie. Pe urmă mi-am amintit. *Un talisman eficient. Când o să vrei să găsești pe cineva, vino cu el la mine.*

În zori, eram tot trează și într-un fel cam năucă de cap. Cum să fie posibil ca Vernon Quayle „să găsească” o persoană pe care o cauți, în cazul meu pe Domnul? Doar un prost naiv ar fi putut crede o asemenea absurditate. Nu era însă mai puțin adevărat că doar un prost naiv ar fi putut crede că Oracolul din Galdong avea darul de a prevedea venirea demonului străin care îl căuta pe Sembur, sau că Rild îmi spusese despre femeia în roșu, care avea să-mi fie prietenă și despre Omul de Argint, care avea să-mi fie dușman.

Cât trăisem printre lo-bas în Smon T'ang, văzusem cu ochii mei toate astea și chiar mai mult. Cei de-acolo socoteau că aceste înzestrări sau puteri erau absolut firești, așa cum și nouă, în Anglia, ni se pare firesc ca un om să aibă talent la pictură, la muzică sau la orice altfel de îndeletnicire artistică.

Hotărâsem de multă vreme că Anglia era țara mea și adoptasem uzanțele, obiceiurile și atitudinile de aici, așa cum îmi fuseseră insuflate de domnul Lambert și de Eleanor.

Privind în urmă, traiul pe care îl dusesem la Smon T'ang mi se părea primitiv, în ciuda neconținutelor eforturi ale lui Sembur de a rămâne amândoi „hinglish”. Însă știam, totodată fără putere de tăgadă, că printre cei din neamul lo-bas, precum și în rândul populației din Bod, ceva mai la nord, nu puțini erau cei înzestrați cu însușiri și aptitudini care, în lumea noastră mai civilizată, se pierduseră cu totul sau se mai atenuaseră. Doar după ce apăruse Vernon Quayle mi se mai întâmplase uneori, să simt că poate și în lumea noastră apuseană mai existau câțiva oameni, foarte puțini la număr, care cunoșteau vechile taine, înțelegeau misterele străvechi și aveau capacitatea de a mânui puteri în care noi nu mai credeam.

La ora patru în acea după-amiază, îmbrăcată cu una dintre rochiile mele bune, am împrumutat docarul de la domnul Stafford și m-am dus la conacul *Merlin's Keep*, unde i-am dat lui Thorpe, tipul posac care îl înlocuise pe Mayes, cartea mea de vizită, din lotul pe care mi-l făcusem recent, întrebând dacă domnul și doamna Quayle erau acasă. Servitorul s-a întors după niciun minut și m-a poftit în salonul pe care îl cunoșteam atât de bine. Alb la față, cu părul argintiu, cu ochii cenușii și cu buzele flasce, Vernon Quayle s-a ridicat în picioare, înclinând ușor din cap:

— Prin urmare, ți-ai adus aminte, a zis el.

Fusesem hotărâtă să-mi păstrez calmul și să rămân impasibilă, însă aceste prime cuvinte m-au uimit:

— Mă așteptai, domnule Quayle?

A mișcat din buze, gest în care învățasem să deslușesc un zâmbet:

— La modul general, da. Te-au vizitat soții Gascoyne, care își caută fiul de care nu mai știu nimic – tipul care te-a făcut să pleci din Smon T'ang. Era logic să presupun că acesta a fost momentul când ți-ai amintit de ce ți-am spus.

— De unde știi de sir Charles și de lady Gascoyne? am întrebat eu, făcând ochii mari.

— Nu e niciun mister. Maiorul Elliot discută cu doamna Elliot când iau masa. Servitorii aud și bârfesc cu servitorii din alte case, iar Thorpe îmi transmite bârfele.

— Oh!

— Ai venit să mă rogi să-l găesc pe Adam Gascoyne?

— Da, am zis eu sec și concis. Politețea formală nu avea ce căuta în relația dintre mine și Vernon Quayle. Nu venisem să mă milogesc în fața lui. Făcea cum voia el, ca să-i convină lui. Or marea mea îndoială venind aici fusese exact asta. *De ce* să-i convină lui Vernon Quayle să-l găsească pe Domnul?

— Prea bine, a zis el. Hai să încercăm. N-am analizat încă minuțios această chestiune. Este perfect posibil ca

Adam Gascoyne să fi murit, ceea ce se poate lesne stabili. Dacă trăiește însă, problema se complică, întrucât lumea e mare. Oricum, poate că avem noroc. Înclin foarte mult să cred că e în viață, având în vedere că am cunoștință de unele fapte ce vor urma, la care sunt aproape sigur că va participa și el. Mergem în Camera rotundă, dacă vrei.

Am ieșit prima din salon și am început să urc spre etaj; aveam nervii încordați și, derutată cum eram, mă întrebam pe unde era Eleanor și încercam, totodată, să descifrez sensul cuvintelor lui Vernon Quayle. Când am ajuns la treptele care duceau sus, la Camera rotundă, mi-a zis „Lasă-mă pe mine”, luând-o înainte ca să descuie ușa.

Camera era foarte însorită, așa încât prima impresie a fost plăcută. Dar când ochiul începea să sesizeze micile disproporții prezente pretutindeni, urâtenia generală devenea vizibilă și încăperea parcă se răcea. Vernon Quayle mi-a făcut semn să mă așez pe scaunul pe care stătusem și prima oară, el îndreptându-se spre o banchetă lungă și curbată la fel ca peretele lângă care era așezată. Pe un raft în spatele banchetei erau nenumărate flacoane astupate, din sticlă transparentă în formă de picătură, toate ușor strâmbe. În chip de etichetă pe fiecare era marcată, cu vopsea neagră, o hieroglifă sau un fel de literă, dintr-un alfabet necunoscut mie.

Vernon Quayle a dat jos câteva sticlute și le-a destupat pe rând, scoțând câte un pic din pulberea dinăuntru, cu o pensetă lată, și punând această combinație de prafuri într-un mojar din marmură neagră. Cu ce luase din vreo zece flacoane n-ar fi putut acoperi nici cât o monedă pe fundul mojarului. S-a apucat să macine amestecul acela cu un pisălog, pentru a obține o pulbere și mai fină, iar zgomotul mă zgâria atât de rău pe nervii întinși la maximum, încât am simțit nevoia să vorbesc ca să elimin cumplita încordare, așa că am rostit primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Mă tot întreb ce aveți în sticlutele acelea, domnule

Quayle.

— Preparate din elemente esențiale provenite din ierburi, plante, insecte, animale, a zis el, cu un aer absent. Lucruri frumoase. Lucruri prețioase. Lucruri dotate cu o putere intrinsecă sau care au dobândit această putere într-un fel sau altul.

— Oh. Dar seamănă cu niște prafuri obișnuite.

— Prafuli. Cenușă. Particulele de putere neînsuflețită au fost zdrobite sau arse, în fine, distruse în mod adecvat.

— Distruse?! Dar de ce?

Lăsând pisălogul din mână, a răsturnat picul acela de pulbere cenușie pe o lamelă de sticlă.

— N-are niciun rost să-ți răspund la întrebare, a zis el. Având în vedere că nu ai cunoștințele necesare pentru a putea înțelege.

— Fie-mi scuzată ignoranța. Pot să te întreb ce vei face?

Se spăla pe mâini cu grijă în micul lavoar de laborator, aflat la capătul banchetei, iar acum și-a întors ochii cenușii e mine, privindu-mă disprețuitor, pe sub pleoapele grele.

— Ți-aș sugera să-ți stăpânești atât temerile, cât și curiozitatea. Doar nu-ți închipui că voi face aidoma lui Glendower, pe care Shakespeare l-a pus să pretindă că poate *chema spirite din vastele adâncuri*? Prostii.

— Nu... nu mi-am închipuit așa ceva, domnule Quayle. Dar sunt convinsă că prin studiile dumitale în domeniul științelor naturale ai putut explora zone de cunoaștere absolut neobișnuite.

— Ce frază discretă, exersată cu minuțiozitate, nu?! Ținea mâinile deasupra unei spirtiere, ca să se usuce, deși ar fi putut folosi un prosop. Întrucât ai firava speranță că te-aș putea ajuta să rezolvi o anumită problemă, rezisti tentației de a mă face țacănit, ocultist, adorator al diavolului sau să-mi aplici cine știe ce alt epitet dramatic care ți-ar trece prin minte.

Privea gânditor în jos la flăcăruia albastră aproape

invizibilă.

— Nu va fi chemat niciun spirit, te asigur. Hai să-ți spun ceva foarte simplu. Nu există spirite, demoni, îngeri, stihii, nu există nimic supranatural în Univers. Există doar energii și forțe, nici bune, nici rele, care pot fi folosite de cei care știu sau au îndemânarea de a le struni. Așa-numitele puteri supranaturale sunt de fapt acelea pe care savanții nu le pot explica, deoarece ei nu pot înțelege cauzele decât la nivelul materiei.

Înțelegeam doar foarte vag ce îmi spunea el, dar totuși mă treceau fiori reci pe șira spinării; în acel moment părea mult mai inuman decât înspăimântătoarea creatură care ar fi încercat cu adevărat să invoce demonii. A luat lamela de sticlă, s-a așezat la birou, a pus-o jos și a atins cu degetul mica grămăjoară de praf cenușiu. A băgat apoi degetul în gură, pe urmă l-a pus din nou pe pulberea de pe lamelă, a tras pe nas, ca și cum l-ar fi prizat, întâi cu o nară, după aceea cu cealaltă, repetând procesul de câteva ori, iar la sfârșit a răsturnat în palmă ce mai rămăsese din pulbere și a început să se frece tacticos pe mâini.

Mi s-a făcut greață și am avut senzația că în cameră se întunecase, deși razele soarelui pătrundeau în continuare prin ferestrele înalte. A pus deoparte lamela de sticlă, și-a împreunat mâinile pe birou și a zis:

— Acum, Eleanor mă va asista.

Am tresărit, repetând:

— Eleanor?! Vernon Quayle nu mi-a răspuns, continuând să privească parcă în gol. Avea un fel de detașare care m-a dus iarăși cu gândul la Rild, amintindu-mi cum stăteam în picioare în fața lui în mareața mănăstire Galdong, așteptând...

Aproape că nici n-am fost surprinsă când ușa s-a deschis și în Camera rotundă a intrat Eleanor.

— Jani, tu erai, a rostit ea cu vocea stinsă, și în ochii ei apăru pentru o clipă iluzia unei mulțumiri, care a fost înlocuită însă numaidecât cu o expresie de îngrijorare și

panică. Oh. De ce ai venit?

M-am ridicat, zâmbind, și am pornit spre ea să o sărut. Era îmbrăcată cu o rochie albă de in, cu corsajul bluzat, pe care erau cusute fâșii de catifea bej. Avea fața palidă și părul lipsit de strălucire. Glasul lui Vernon Quayle m-a oprit:

— Niciun fel de atingere sau de contact, te rog, a zis el tăios. Orice tulburare emoțională poate dăuna problemei noastre. Ia loc, Jani. Eleanor, fii bună și așază-te și tu pe scaunul unde stai de obicei.

M-am supus îmbufnată. Fără nici măcar să pară resemnată, Eleanor s-a instalat în cel mai mare dintre cele trei fotolii negre lăcuite, cu spatele la peretele vestic al Camerei rotunde. Pentru prima oară, am remarcat că acest fotoliu era plasat pe o platformă nu tocmai circulară, cam la cinci centimetri de la sol, fiind montat pe roțile astfel încât să se poată învârti.

Vernon Quayle s-a dus la unul dintre dulapuri, a scos de acolo tava, bolul și sticla cu lichidul acela ca tușul. Mi-am încleștat degetele unele de altele ca să nu-mi tremure mâinile și l-am urmărit cum turna lichidul în bolul de cristal, ducându-i-l apoi lui Eleanor. Fără să rostească niciun cuvânt, Eleanor a luat vasul și a privit fix suprafața tușului. Vernon Quayle stătea în picioare în fața ei, cu mâinile întinse înainte, cu degetele împreunate și palmele lipite. Respirația ei a devenit mai rară, tot mai rară, și pleoapele i s-au lăsat, închizându-se pe jumătate. După câteva secunde, a scos un oftat prelung și a închis ochii complet.

Vernon Quayle i-a luat castronul din mâini, iar acestea i-au căzut moi în poală.

— Acum va avea nevoie de medalion, a zis el, și am tresărit auzind ce ton normal avea.

Am desfăcut lanțul de la gât și am ezitat:

— Pot să mă mișc? am șoptit eu.

— Sigur că da. Nu-și lua ochii de la Eleanor, iar vocea lui devenise irascibilă. Poți să vorbești și să te miști, doar

dacă nu-ți interzic eu să o faci. Eleanor nu poate fi nicidecum tulburată.

M-am dus la el și i-am întins medalionul. Arătând din cap spre Eleanor, mi-a spus:

— Dă-i-l direct ei.

Ținând medalionul lângă mâinile ei inerte, l-am auzit rostind:

— Eleanor, ia acest medalion.

Eleanor a ridicat mâinile, a luat în palmele făcute căuș atât discul de argint cât și lanțul, fără să bâjbâie deloc, după care a strâns degetele. Vernon Quayle a zis:

— Acest obiect a fost multă vreme în posesia unei persoane pe care vreau s-o găsesc. Ai înțeles?

— Da. Avea vocea monotonă și lipsită parcă de viață.

— Va trebui să te întorci în timp cu șase ani sau mai mult ca să cunoști acea persoană.

A urmat o tăcere ce mi s-a părut infinită, după care Eleanor a zis:

— Un bărbat. Tânăr. Brunet. Poartă uniformă și...

Vernon Quayle a întrerupt-o destul de brusc:

— El e. Acum, ocupă-te să-l cunoști.

Timp de cinci minute nu s-a rostit niciun cuvânt. Am văzut cum mâinile lui Eleanor se încleștau pe medalion, îl strângeau; am zărit broboanele de transpirație de pe fruntea ei și de deasupra buzei. În cele din urmă Vernon Quayle a spus:

— Acum, întoarce-te la ziua de azi.

După alte cinci minute, Eleanor a spus: „Da”.

— Trăiește?

— Da. Aceeași voce anostă, dar fără niciun fel de ezitare.

În ciuda groazei care pusese stăpânire pe mine, am simțit un val de bucurie la auzul acestui cuvânt. Vernon Quayle a spus:

— Îl vezi?

O lungă pauză, după care:

— Nu.

— Vezi ce e în jurul lui?

— Nu.

— De ce nu vezi?

— Există o barieră.

— Ceva material?

— Nu. Negru. Puternic.

— Odihnește-te.

Trupul încordat al lui Eleanor s-a relaxat. Soțul ei s-a întors multă grijă a luat o pereche de mănuși albe pe care a început să și le pună.

— Extrem de interesant, a zis el. Am dat peste o energie neașteptată care opune rezistență în fața clarviziunii lui Eleanor.

S-a dus la o hartă de pe perete, care înfățișa parcă un cer văzut noaptea cu diferite constelații, după care a consultat o carte cu coperte uzate din piele.

— Fii, te rog, atât de drăguță și trage toate cele patru storuri, a zis el. Se pare că trebuie să adunăm mai multă forță.

M-am ridicat și m-am dus să trag de cele patru șnururi groase care acționau storurile de la ferestrele înalte. Când am terminat, tot mai era un pic de lumină în cameră, parțial de la spirtiera pe care Vernon Quayle o mutase pe un soclu, iar restul de la niște dungi luminoase care se vedeau acum pe pardoseala cu dale, formând un cerc mare cu raze ce porneau din centru spre circumferință. Vernon Quayle a tras în centrul cercului scaunul pe care stătea Eleanor, după care a început să îl rotească puțin, cu doi centimetri la fiecare mișcare, urmărind dungile luminoase. Pe harta cu stele se afla un cerc similar și mi-am dat seama că desenul de pe podea nu era altceva decât un compas uriaș, de care se folosea pentru a fixa cu precizie poziția lui Eleanor.

— Stai jos, mi-a zis el, și te rog să nu vorbești și să nu te miști până nu-ți dau eu voie.

M-am conformat dorinței lui. Și-a scos mănușile albe, cu grijă parcă să nu le atingă cu degetele. A aruncat

mănușile pe birou, apoi s-a dus în spatele lui Eleanor și și-a lipit palmele de tâmpilele ei. La licărirea palidă și lugubră a spirtierei și în luminozitatea ce venea din pardoseală, am văzut ochii lui larg deschiși, iar ochii aceia nu mai erau mohorâți, ci semănau brusc cu doi tăciuni uriași, cu străluciri roșiatice.

Vocea lui melodioasă a rostit:

— Acum, Eleanor. Îl căutăm pe omul acela.

O bucată de timp, care mi s-a părut parcă un veac, nu s-a auzit niciun sunet. Nici măcar zgomotul respirației lor. După care Eleanor a zis:

— Văd ce e în jurul lui.

Vernon Quayle a zis:

— Aproape? Departe?

— Cred că... aproape.

— Există vreo mare între noi?

O lungă pauză, după care:

— Nu. Nicio mare.

— Descrie ce vezi.

— Un râu. Un râu lat. Mult fum. Multă circulație. Macarale.

— Un port. Fusese mai degrabă o afirmație, decât o întrebare.

— Daaa... Cuvântul a fost rostit încet, cu o oarecare ezitare. Dar nu văd marea. Nu e pe-acolo.

— Prin urmare e un port fluvial.

— Da.

— Pe el îl vezi acum?

— Nu. E întuneric. Vocea i-a devenit tărăgănată. Însă e și el acolo... deasupra locului acela subteran... cu butoaiele mari... iar în mână are colțul de elefant din care țâșnesc războinici... Ultimele cuvinte semănau mai degrabă cu o bolboroseală, ca și cum i s-ar fi scurs din mădule toată puterea și acum era aproape sleită.

— Continuă, i-a spus Vernon Quayle.

— Nu mai am ce spune, a șoptit ea.

— Continuă.

Ceva s-a adunat parcă pulsând în cameră, imperativ, intangibil, iar după o lungă tăcere Eleanor a zis cu o voce tremurândă și îndurerată:

— Fluviul merge mai departe, trece printre cele două turnuri gotice... unde se află podul... coboară spre locul... spre locul unde cândva demult trupurile zăceau în lanțuri... timp de trei maree.

— *Ajunge!*

Vernon Quayle și-a luat brusc mâinile de la tâmilele lui Eleanor și a prins-o de umeri, când a văzut că se clatină în scaun. La strălucirea aceea spectrală cu nuanțe bleu-verzui am deslușit limpede expresia triumfătoare de pe chipul lui, când s-a întors spre mine, rostind: „Storurile!”. Când am terminat să le ridic, l-am găsit așezat din nou la biroul lui în formă de semilună. Eleanor stătea moale ca o cârpă, dar cu ochii deschiși. Am dat fuga și am ingenuncheat lângă ea, frecându-i mâinile înghețate. Zâmbindu-mi stins, mi-a șoptit:

— Mă simt bine, Jani, nu-ți face griji.

— Ba *nu* te simți bine! Furioasă, am întors capul spre Vernon Quayle: N-am știut că o vei folosi pe Eleanor ca... mediu.

Ridicând din sprâncenele argintii, mi-a răspuns:

— Dacă prin acest cuvânt înțelegi o persoană care funcționează ca o cale de comunicare între lumea aceasta și lumea nevăzută, să știi că faci o mare greșală. N-am făcut decât să trasez liniile eterice care leagă acest talisman de proprietarul lui anterior, recurgând în acest scop la energiile mentale substanțiale ale lui Eleanor. Și la ale mele, deopotrivă, care sunt cumva mai substanțiale, a adăugat el, privindu-și mâinile.

Mâhnită și descurajată, am tras aer în piept să spun ceva furioasă, nici eu nu știam ce, când Vernon Quayle a continuat:

— Sper că ești mulțumită de rezultatul acestui experiment.

— Poftim?! am țipat eu, uitându-mă urât la el.

— Dacă ai uitat cumva, îți amintesc că ne-am propus aflăm pe unde se află prietenul tău.

Eleanor m-a strâns de mână și s-a ridicat în picioare. Ridicându-mă și eu cu ea, mi-a vârât în pumn medalionul cu lanțul și a zis:

— Acum, mă duc să mă odihnesc un pic. La revedere, Jani.

— Oh, lasă-mă să te conduc în camera ta, te rog, Eleanor draga mea.

A clătinat din cap:

— Nu, Jani, nu. La revedere. Și, întorcându-se, a ieșit cu pași rari din Camera rotundă, închizând ușa.

— N-ar trebui să mai ai nicio dificultate acum, a zis Vernon Quayle.

Cu un mare efort, mi-am smuls gândurile de la Eleanor și am încercat să-mi amintesc ce se spusese în acele minute stranii când Vernon Quayle trimisese o parte din ființa lui Eleanor într-o lume de umbre, în căutarea unui bărbat pe care ea nu-l întâlnise niciodată. În cele din urmă, am spus:

— Din păcate, domnule Quayle, nu-mi aduc aminte exact cuvintele ei. A pomenit ceva de un port fluvial și de un loc subteran, cu niște butoaie. Mi-am scormonit mintea, căznindu-mă să prind din nou vocea aceea lipsită de viață. Două turnuri... și un pod. Pe urmă ceva despre niște trupuri în lanțuri și trei maree.

S-a uitat parcă prin mine, plin de dispreț:

— Deducția este foarte simplă, desigur. S-a stabilit că nu există nicio mare între prietenul tău și noi, prin urmare se află în această țară. Singurul pod fluvial din apropierea unui pod cu două turnuri gotice, un pod care se deschide, este la Londra. Podul se numește Tower Bridge și se află pesemne foarte aproape de locul unde se găsește, în acest moment, prietenul tău, căci altminteri Eleanor nu l-ar fi perceput.

— Oh!

Inima îmi bătea năvalnic, atât de neliniște, cât și de

emoție. Aproape că mă speria gândul că Domnul putea fi așa de aproape. Mi-l închipuisem întotdeauna prin locuri foarte îndepărtate. Și cum era posibil să trăiască în același oraș cu părinții lui și să nu le dea niciun semn de viață?!

— Nu mi-am dat seama că Eleanor se referea la Tower Bridge. Am auzit de el, dar nu cunosc Londra.

— Aha. Află atunci că pe malul nordic al Tamisei, lângă Wapping Wall, s-a aflat cândva Docul Execuțiilor, unde erau omorâți piratii și cei care se sfâdeau cu judecătorul Jeffreys, cel care condamna oamenii la spânzurătoare. Plăcerea judecătorului ăsta era să stea și să bea într-o tavernă de pe malul fluviului, urmărind execuțiile. Cadavrele erau apoi date jos, legate cu lanțuri ca să fie mai grele și puse apoi pe plajă, unde erau lăsate timp de trei marea, considerându-se că după aceea oamenii erau morți de-a binelea. Făcând o pauză, Vernon Quayle s-a uitat la mine oarecum curios: Văd că nu tresari la o asemenea poveste, cum ar face majoritatea tinerelor.

I-am răspuns aproape enervată, gândul fiindu-mi în altă parte:

— Am crescut printre niște oameni pentru care moartea nu este prea importantă, oameni care se poartă cu cadavrele la fel de sinistru ca judecătorul din poveste, domnule Quayle. Înseamnă că Adam Gascoyne ar putea fi în... în Wapping? Asta nu e cumva în East End, unde trăiesc oamenii foarte sărmani?

— Poate că face pe misionarul, a zis Vernon Quayle, pe un ton sec. Oricum, nu cred că e cazul să-ți pierzi vremea cu speculații inutile. Mă gândesc că un loc subteran cu niște butoaie mari ar putea fi pivnița unei tavernă. Ridicându-se în picioare, s-a dus la ușă și a deschis-o, poftindu-mă să plec. Dacă memoria nu mă înșală, numele tavernei unde judecătorul Jeffreys își satisfăcea poftele era *The Red Cow*, deși mai sunt și alte cârciumi pe malul fluviului, în acea zonă. Nu știu ce interpretare s-ar putea da remarcii: „colțul de elefant din care țâșnesc războinici”.

Se prea poate ca semnificația acestor cuvinte să ți se dezvăluie în scurt timp, însă după opinia mea e vorba de un amănunt fără importanță. Și acum o să te conduc.

La o oră după ce am plecat de la *Merlin's Keep*, stăteam în salonașul doamnei Stafford împreună cu David Hayward. Mă aștepta deja acolo, pentru că îi spusese mai devreme că voiam să mă întâlnesc cu el.

Când am terminat de povestit, a oftat lung, cu un aer absolut perplex.

— Doamne, Jani, zău așa, pare atât de... ireal și de sinistru.

— Se prea poate, dar asta nu contează. Acum, nu-mi rămâne decât să aflu dacă Domnul este într-adevăr acolo, în locul acela de lângă Tower Bridge.

— Le scrii părinților lui?

— Nu. Așa m-am gândit inițial, dar pe urmă m-am răzgândit; n-aș vrea să le dau speranțe deșarte, când s-ar putea ca toată tărăsenia să fie doar o imensă gogoriță.

— Însă nici tu nu crezi asta, așa-i?

— Păi... nu știu ce să zic. Simt oricum că Vernon Quayle are niște puteri, în care foarte puțini oameni ar fi dispuși să creadă; și mă mai gândesc totodată că... ar trebui să descifrez un fel de șaradă. Regret că nu-mi mai amintesc de multe dintre lucrurile spuse de Oracolul din Galdong, de lucrurile spuse de Rild, care nu-mi revin în memorie decât după ce s-au petrecut aieva.

— Fii cu băgare de seamă, Jani. Nu știi niciodată la ce te poți aștepta de la un om ca Vernon Quayle. Eleanor a rămas tot la fel?

— Din păcate, da. Mi-am dus palmele la ochi. De-aia îl și urăsc atât de mult. O folosește pentru practicile lui oribile, storcând toată vloga din ea. David, dacă am să plec un timp să-l găsesc pe Domnul, să nu crezi că o părăsesc. Am lăsat mâinile în jos și l-am privit: am puternicul sentiment că toate aceste întâmplări și fapte fac parte din același tot. Simt că, dacă vreau să o ajut pe Eleanor, *trebuie* să-l găsesc pe Domnul, dar nu-mi cere

să-ți explic de ce, fiindcă nu știu.

A întors capul și i-am văzut expresia încordată și fălcile încleștate.

— Cum ar putea cineva s-o mai ajute pe Eleanor?

— Nu știu. Nu-mi rămâne decât să îmi urmez instinctul.

Mă studia acum cu atenție:

— Da, a rostit el. Bine, am încredere în instinctul tău, Jani.

Două zile mai târziu, coboram în Waterloo Station, cu o valiză în mână. Am luat de la gară o birjă dichisită, care m-a dus la o adresă pe Grays Inn Road. Acolo, se afla un magazin unde se vindeau țigări și dulciuri, unde patroni erau un fost soldat și soția lui, domnul și doamna Bailey. Până la pensionarea în urmă cu cinci ani a soțului ei, care fusese soldat, doamna Bailey lucrase ca bucătăreasă, vreme de treizeci de ani, la Leydon Hall, casa din Lincolnshire a părinților lui David. O știa de când era mic, ținea enorm la ea și îi scria cam de două-trei ori pe an. Iar ea continua să-i trimită în fiecare an un tort de ziua lui și un puding de Crăciun.

David îi trimisese o telegramă, urmată de o scrisoare, așa că, atunci când am ajuns spre seară, ea și soțul ei mă așteptau. Locuiau deasupra prăvăliei, unde îmi pregătiseră și mie o odaie, cu mobilă bine lustruită, așternuturi albe ca zăpada și foarte scrobite; într-un vas de sticlă roșu și verde, care părea la mare preț în casa lor, îmi puseseră flori.

Doamna Bailey era durdulie și mămoasă, cocoloșindu-mă de parcă aș fi avut zece ani. Domnul Bailey, fostul sergent Bailey, avea un aer respingător, dar după ce am stat cinci minute în compania lui mi-a venit să-l strâng în brațe pentru că după felul de a vorbi și după gesturile afectate era leit Sembur.

— Bine, atunci, domnișoară Jani. Ți-ai pus toate lucrurile frumoase la loc? Bun. Putem bea deci o cană de ceai. Conașul David e sănătos tun, așa-i? Nevesti-mii îi

e mereu teamă că băiatul nu mănâncă destul. Ia aşază-te acum frumos jos şi fă-te comodă. Cu un gest curtenitor, a tras un scaun de sub masa de bucătărie, care sclicea de curăţenie, mi l-a ținut să mă instalez, după care a strigat: Harriet! Hai încoace, draga mea. Domnişoara Jani a terminat. Mă ocup eu să închid prăvălia, cât aduci tu ceaiul.

Erau amândoi buni şi blânzi şi pesemne că m-aş fi putut bucura mult mai mult de acea seară petrecută cu ei, dacă nu aş fi fost atât de preocupată şi neliniştită ştiind ce mă aştepta a doua zi. Au rămas vizibil uimiţi, aflând că aveam de gând să mă duc la *The Red Cow*, în Wapping, pentru a-l căuta pe un vechi prieten, însă nu mi-au pus niciun fel de întrebări.

Îndesându-şi pipa cu degetul înnegrit, domnul Bailey a zis:

— Nu se poate duce singură, Harriet. Ştii cum e în Wapping. Lume proastă, plin de haimanale şi derbedei.

— Oh, vă rog nu vă faceţi griji, m-am grăbit eu să-i liniştesc. Iau o trăsură exact până la uşa tavernei. Şi, oricum, nu sunt deloc speriată. Am stat într-un orfelinat din Bermondsey, aşa că sunt deprinsă cu... oameni de felul ăsta.

— Te duci cu ea, Albert Bailey, a decretat doamna Bailey cu fermitate. Cum să mai dau eu ochii cu conaşul David, dacă fata asta ar păţi ceva?!

— Bine, draga mea. S-a făcut.

Domnul Bailey s-a încruntat la mine, cum făcuse de atâtea ori şi Sembur când se aştepta să-l contrazic, socotind că mă putea astâmpăra dacă făcea pe durul. N-aveam de gând să-l contrazic, întrucât nu cunoşteam Londra şi îmi părea bine să fiu însoţită de un londonez, însă intuiam că domnului Bailey i-ar fi plăcut să simtă că a repurtat o victorie, exact cum făcea şi Sembur, aşa că am zis spăşită:

— Prea bine, domnule Bailey.

A doua zi nu l-am mai lăsat însă să câştige; am jurat

că mai bine mergeam pe jos până în Wapping, decât să știu că la plecare nu voia să ia de la mine bani suficienți pentru birjă.

Dacă n-aș fi fost atât de încordată, călătoria cu birja m-ar fi fascinat în mod cert, pentru că tot drumul domnul Bailey mi-a arătat numai lucruri interesante. Am trecut huruind pe Holbom, pe urmă peste viaduct am intrat în Newgate, dincolo de marele dom al catedralei St. Paul, după aceea în continuare prin Cheapside și Poultry. Acum traficul era aglomerat, iar trotuarele erau înțesate de trecători care se îmbulzeau unii în alții. În apropiere de Banca Angliei am rămas blocați o vreme într-o îngrămădeală de birje, căruțe, harabale și trăsură; pe urmă, am cotit în jos spre Monument. După nici zece minute, am dat cu ochii de Tower Bridge și de Tower of London, însă nici n-am apucat să le privesc, că ne-am afundat numaidecât în altă lume – cu străzi înguste și sinistre, cu depozite înnegrite de fum și locuințe jalnice.

Câini vagabonzi, jigăriți și costelivi scurtau peste tot după ceva de mâncare. Cete de copii se jucau pe străzile pline de gunoaie jocuri pe care le știam și eu de la orfelinat: leapșa pe fuate, șotron, v-ați-ascunselea. Cu hainele lor vechi și peticite, cârpite, prea mici uneori, semănau pesemne tare mult cu mine când eram la Orfelinatul Adelaide Crocker, numai că pe noi acolo ne țineau foarte curate. Bărbați cu șorțuri de piele, îmbrăcați în salopete sau în pantaloni de catifea uzați, cu bretele, își vedeau de treaba lor sau stăteau la taclale pe la colțuri. Femeile se strigau unele pe altele din pragul ușii sau de la fereastră, peste stradă.

Birja noastră îi făcea pe mulți să se holbeze prostește, iar în scurt timp birjarul a început să injure și să plesnească din bici ca să-i alunge pe puștani care voiau să se agățe de spatele birjei. În cele din urmă a oprit, refuzând să meargă mai departe.

— Hei?! a strigat domnul Bailey, indignat. Ce-nseamnă asta? De ce-ai oprit aici?

— Nu mă opresc, omule, mă întorc din drum, asta fac, a zis birjarul hotărât. Puşlamalele astea sunt în stare să mă lase fără roţi. Dacă ar putea ar lăsa şi caii ăştia fără picioare, zău aşa.

Domnul Bailey îl făcea păduche mizerabil şi îl ameninţa că îl învăţa el minte imediat, când m-am hotărât să intervin:

— Vă rog, domnule Bailey, haideţi să mergem pe jos în continuare. Uitaţi, strada asta se cheamă Wapping Wall, aşa că nu mai avem mult de mers.

Priviţi de vreo zece ţanci – fetiţe şi băieţi – am coborât din birjă. Domnul Bailey i-a plătit birjarului, spunându-i că s-a şters pe bot de bacşiş, după care, cu un gest galant şi protocolar, mi-a oferit braţul. În cealaltă mână avea un baston care s-a dovedit curând foarte util; aveam în urma noastră un alai de copii care ţopăiau şi ne dădeau târcoale, cântând şi vorbind zeflemitor, unele fete maimuţărindu-se exagerat.

— Uhuhu, uite-o pe lady Bosumflici!

— De unde ai pălăria aia, puicuţo?!

— La-la tra-la-la-la...

Domnul Bailey a plesnit peste picioare cu bastonul vreo două obrăznicături de băieţi, însă nu se încumeta să procedeze fel şi cu fetele care numai decît au început să se apropie, ţopăind pe lângă din ce în ce îndrăzneţe. În orice altă împrejurare, incidentul mi s-ar fi părut de-a dreptul hazliu şi m-aş fi amuzat pesemne copios, însă astăzi nu suportam zgomotul şi agitaţia. Fata cea mai mare din grup avea probabil 14 sau 15 ani, fiind aproape de înălţimea mea. Am aşteptat până s-a apropiat fudulă de mine, bîlmăjind tot felul de prostii, după care am înşfăcat-o zdravăn de ureche.

A scos un fel de chelălăit de durere, la care ne-am oprit cu toţii. Cei din jur amuţiseră uluiţi. Am tras-o spre mine, mi-am azvârlit bărbia în faţă, m-am uitat la ea ameninţător şi, scormonind în timp după glasul Janei Burr de pe vremea când era la Orfelinatul Adelaide

Crocker, i-am zberiat în nas: „Uite ce e, puicuță, dacă nu te astâmperi îți dau una peste bot de vezi stele verzi!”.

Și acestea fiind zise, i-am dat un brânci și, la braț cu domnul Bailey, mi-am văzut de drum. În urma noastră, ceata de puștani încremenise. Am aruncat o privire spre domnul Bailey căruia îi căzuse pălăria pe sprâncene. Rămăsese și el cu gura căscată.

— Oh, pe onoarea mea, a zis el. Zău așa, domnișoară Jani, ești nemaipomenită! O fată pe cinste! Nici cu pușca nu i-am fi putut învăța minte mai bine, a mai adăugat el, chicotind.

După încă vreo două minute de mers, am ajuns la colțul străzii, unde se afla cârciuma *The Red Cow*. Un grăsan cu un șorț împuțit, cu un fel de cange în mână, încerca să deschidă o trapă de lemn solidă, montată în pietrele zidului. Un tinerel plăpând, cu picioarele goale și oribil de murdare, stătea și se uita la el, ținând în mână un colac de funie groasă.

— Scuzați, vă rog, a zis domnul Bailey, cu multă vervă, după care a continuat când grăsanul s-a îndreptat de șale. Vorbesc în numele acestei tinere doamne. Se interesează de o persoană dispărută și avem toate temeiurile să credem că această persoană ar putea sta aici sau prin împrejurimi.

— Oi fi vreun copoi, te pomeni? a zis grăsanul, bănuitor.

— Nu. Doar îl căutăm pe tipul ăsta, atâta tot. E pentru tânăra doamnă de aici.

— Păi, cum ziceai că-l cheamă?

Domnul Bailey s-a uitat la mine. Așa că am spus:

— Adam Gascoyne. E brunet, cu ochi...

— N-am auzit în viața mea de el, a răspuns grăsanul, rânjind. Ce-a făcut? Te-a lăsat grea și a dat bir cu fugiții?

— Hai încoace după colț, pramatie spurcată la gură ce ești, și-ai să vezi pe urmă cum îți stă știrb complet, i-a susurat domnul Bailey.

— Încetați! am rostit eu tăios. Și în acel moment pe

tinerelel acela costeliv l-a apucat un acces de tuse, de-a ajuns să se rezeme de zid, gâfâind. Nu se știe de ce, dar cât a tușit am tăcut cu toții, după care, când l-am luat de braț pe domnul Bailey ca să-l trag de-acolo, tânărul a spus:

— Poate se referă la tipu' lu' Molly.

— Poate, a zis și grăsanul, aplecându-se să ridice chepengul.

Ștergându-se la gură cu dosul mâinii, tânărul mi-a spus:

— E mai burjui, tipu' ăsta?

Am încuviințat din cap.

— Are cam treizeci de ani, părul negru.

— Ah, ăla e. A închiriat camera din dos, la *The Grapes*, cam acu' doi ani. La nici cinci minute de mers pe jos de-aici, a adăugat el, arătând cu degetul. Toți îi zic Buff.

— Buff?!

— Haide odată, 'arold, a zis grăsanul iritat, iar tânărul s-a întors cu spatele.

— Crezi că e vorba de omul pe care îl cauți, domnișoară Jeni? a întrebat domnul Bailey, în timp ce ne pregăteam să plecăm.

— Nu prea știu, am zis eu, neputincioasă. De ce să-și zică Buff? Sau de ce să locuiască într-un asemenea cartier? Și cine o fi Molly?

— Păi, un fel de prietenă, pesemne, domnișoară Jani, să nu-ți fie cu supărare. Tipu' lu' Molly, așa a zis flăcăul.

— În fine, măcar aspectul ăsta nu-i atât de dubios ca celelalte.

— Hm! a făcut domnul Bailey, dregându-și glasul. Nu, nu tocmai, mai ales când părerea asta vine de la o domnișoară. Dar, ce-i drept, nu orice fel de domnișoară.

Taverna împuțită se înălța lângă o cală de lansare pe care zăcea într-o rână o barcă cu vâsle tare rablagită, aproape de un inel de fier fixat într-o grindă acoperită de mușchi verde. Apa din jur avea o pojghiță de jeg și murdărie. Pe lângă *The Grapes* se afla o potecă, având o

balustradă înaltă pe partea exterioară.

— Stai un piculeț, domnișoară Jani, a zis domnul Bailey. A deschis ușa și am zărit înăuntru vreo doi-trei bărbați stând în picioare la o tejghea în formă de „L”. Dușumeaua era plină de rumeguș.

Mi-am dat seama că domnul Bailey nu voia să intru și eu, dar în același timp nici nu se încumeta să mă lase singură afară. A rămas așadar în pragul ușii, strigând spre un tip cu șorț murdar, care stătea în spatele tejghelei:

— Ia zi, amice, stă pe-aici unul mai filfizon? Cică l-ar chema Buff, zicea flăcăul ăla.

— Se prea poate, a zis tipul, fără tragere de inimă. Dar cine se interesează?

— Cum adică „cine se interesează”?! s-a revoltat domnul Bailey. Soră-sa, firește, a făcut el, arătând cu degetul spre mine.

— Păi, asta-i altceva, nu crezi?! Smucind din cap într-o parte, cârciumarul a zis: Ia-o pe cărare, ocolești până în spate pe scări, prima ușă pe dreapta.

— Mulțam. Domnul Bailey a pășit înapoi, iar ușa s-a închis singură. Sper că n-am făcut rău zicând că ești sora lui, a șoptit el, având în vedere cât de bănuitori sunt indivizii de teapa asta. Dacă le spui că ești soră cu el, se schimbă treaba.

— Cred că ai procedat foarte bine, domnule Bailey.

În afară de noi, pe cărare n-ar mai fi încăput nimeni altcineva. La jumătatea drumului, domnul Bailey s-a oprit brusc, încruntându-se:

— Scuză-mă, domnișoară Jani, dar vrei să vin și eu cu dumneata?

— Oh, nu, mulțumesc. Răspunsul îmi venise automat pe buze. Dacă era să-l găsesc pe Domnul, ceea ce îmi venea greu să cred, preferam să fiu singură când dădeam ochii cu el. Era aproape sigur că nu m-ar recunoaște, și în plus habar n-aveam la ce reacție m-aș fi putut aștepta din partea lui, când i-aș fi spus cine eram. Dar, mai ales,

aveam o misiune de rezolvat din partea părinților lui și mi-era teamă să nu se înfurie pe mine fiindcă interveneam astfel unde nu era treaba mea.

Frecându-se pe ceafă, cu un aer încurcat și amărât, domnul Bailey a zis:

— Domnișoară, nu prea se cade să intri singură în odaia acestui domn.

— N-am încotro, domnule Bailey. Oricum, fii liniștit, n-am să pătesc nimic. Domnul acesta m-a îngrijit când eram bolnavă de difterie și am călătorit sute de mile împreună, prin pustietăți, așa că nu se poate spune că am fi niște străini.

— Doamne ajută, fie, atunci! a zis domnul Bailey, clătinând din cap, resemnat.

Ne-am îndreptat spre capătul cărării și am cotit la stânga pe o terasă spațioasă de unde porneau în jos, spre apă, niște trepte de piatră acoperite cu buruieni. Când ne-am întors cu spatele la fluviu, am dat cu ochii de o ușă pe jumătate deschisă, de pe care vopseaua se jupuisese complet, bătută de vânt și de ploi. În dreapta, dincolo de zidul scund și dărăpănat al terasei, din tavernă se deschidea o fereastră mare și boltită, care dădea spre fluviu. Deasupra ferestrei, se afla un balcon îngust, iar acolo, la o măsuță, stătea un bărbat în cămașă, cu spatele la mine. Făcea ceva cu mâinile pe masă, dar nu-mi dădeam seama ce.

Inima mi-a tresărit, cu un soi de încântare temătoare, iar câteva secunde bune mintea mi-a stat parcă în loc. Nu conta că nu-i puteam vedea fața. Știam prea bine buclele acelea negre, conformația capului său, umerii lați și puternici. Când zăcusem bolnavă în peșteră și mai târziu, pe durata lungii noastre călătorii spre sud, îl privisem ore, zile, săptămâni în șir. Și acum, după șase ani, l-aș fi recunoscut pe Domnul dintr-o mie, fie și de la distanță.

M-am întors spre domnul Bailey și, fără să scot o vorbă, am încuviințat din cap. Și-a îndreptat ochii spre balcon, după care m-a privit zâmbind și mi-a arătat că-mi ținea pumnii. Privind în jur, s-a dus și s-a așezat pe un butoiaș în colțul terasei murdare, după care și-a scos pipa și punga cu tutun.

Am tras adânc aer în piept, m-am îndreptat spre ușa întredeschisă, am intrat și am început să urc scările acelea soioase. Ultimele trepte coteau la dreapta și se terminau cu un culoar îngust cu podea din scânduri goale și cu pereți afumați. La prima ușă pe dreapta, m-am oprit, mi-am pipăit pălăria să nu fie cumva strâmbă, mi-am încleștat degetele tremurânde pe poșetă și am ciocănit la ușă.

— Da?! Intră, a strigat glasul lui, dinăuntru. Și a continuat să vorbească, în timp ce am deschis ușa și am intrat, numai că eram prea emoționată ca să aud ce spunea. Odaia era mică și spre deosebire de tot ce văzusem până aici, înăuntru era foarte curat. În aer plutea un iz slab de acid fenic. Într-un colț al camerei, se afla un pat de fier. Salteaua era cam înfundată la mijloc. Pe pat era așternută o cuvertură de un roz pal.

În odaie, mai erau două scaune de lemn, o masă, un spălător cu un lighean mare de porțelan și o cană, precum și o draperie ce închidea un alcov lângă șemineu. Draperia era puțin trasă, așa că am putut constata că alcovul era folosit ca dulap. Vreo două-trei cămăși, un sacou, un mantou și niște pantaloni, toate aceste veșminte arătând destul de ponosite. Mai era acolo și un umeraș pe care atârna o rochie albastră de bumbac, bine peticită și cârpită. E a lui Molly, pesemne, m-am gândit eu, vag.

Stătea în dreptul ferestrei, pe care se zărea fluviul cenușiu, și făcea ceva cu mâinile. Pe masă se aflau câteva

obiecte mici și albe. Apropiindu-mă, am văzut că erau piese de șah – ture, cai și nebuni, nefinisate încă. Fildeș. Mi-am amintit de cuvintele lui Eleanor: „...colțul de elefant din care țâșnesc războinici”. Domnul sculpta războinicii de la jocul de șah. Într-o mână, ținea o regină sau un rege, iar în cealaltă un instrument de oțel. Răsucea piesa cu îndemănare, scoțând așchii fine de fildeș și pipăind tot timpul cu buricele degetului mare zona pe care o sculpta. Pe urmă, am început să aud ce spunea.

Vorbea cu o intonație veselă, pe care nu i-o știam, fără să-și ia ochii de la piesa de șah:

— ...Auzi glasul celui drag! Iată-l, vine, săltând peste coline, trecând din munte-n munte...

Cuvintele mi-erău vag cunoscute, după care mi-am amintit de unde le știam. Erău din *Cântarea Cântărilor*, o carte din Biblie pe care Sembur, cam fără tragere de inimă, mă lăsase s-o citesc, doar după ce îi atrăsesem atenția că nu putea fi nimic rău, din moment ce făcea parte din Biblie.

— ...Scoală, draga mea, și vino! Iarna a trecut, ploaia a încetat. Flori pe câmp s-au arătat și a sosit vremea cântării! Domnul zâmbea cu gura până la urechi, privindu-și mâinile. Ți-a trecut bâzdăcul, Molly? Dacă da, bagă mâna în buzunarul de la haina mea și ai să găsești acolo niște bănuți, cu care să cumperi bere și puding.

Am mai făcut un pas înainte, încercând să vorbesc, iar în clipa aceea a întors capul și s-a uitat la mine, zâmbind în continuare, fără să se oprească din sculpat.

— Păi, zi ceva, fato, chiar dacă îmi spui „mai du-te dracu’ bă, Buff”. A înclinat capul, iar mâinile i-au încremenit, în timp ce se uita la mine: Molly? Tu ești? A pus jos piesa de șah și unealta cu care lucra, după care s-a ridicat în picioare. Molly?

În clipa în care am înțeles despre ce era vorba, am simțit în tot trupul o durere sfâșietoare. Ochii aceia albaștri nu se uitau la mine, ci dincolo de mine, oarecum

într-o parte, fără să vadă însă nimic. Șocul, mâhnirea și groaza au pus stăpânire pe mine; simțeam o gheară arzătoare pe piept și în gât. Am auzit zgomotul făcut de poșetă când am scăpat-o din mână, am simțit cum mi se schimonosește toată fața și mi-am prins capul cu mâinile, scuturându-l într-o parte și în cealaltă, ca și cum aș fi vrut să tăgăduiesc ce vedeam.

— Molly? a spus el, din nou.

În cele din urmă, din gâtlee mi-a ieșit un țipăt disperat:

— Oh, nu! Nu tu, Domnule, nu tu!

Încet de tot, și-a împins scaunul în spate și a făcut un pas spre fereastră, cu fața la mine, cu capul înclinat ușor pe spate și cu ochii pe jumătate închiși, de parcă ar fi fost complet nedumerit. Buzele lui au articulat cuvântul „Domnul...?”, încet, cu un aer gânditor. După care a zis:

— Nimeni nu mi-a spus vreodată așa, în afară de...

Ochii aceia goi și pustii s-au făcut mari de tot, iar pe fața lui, mai palidă decât știam eu, s-a ivit brusc o expresie de mare încântare.

— Jani! a exclamat el, râzând, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era adevărat. Ce minunat, micuța Jani Burr!

A întins amândouă mâinile și, fără să preget nicio clipă, am alergat la el și m-am agățat de gâtul lui, lipindu-mi obrazul de pieptul lui. În ultimele zile de călătorie, când eram extrem de slăbită, mă ținuse adesea așa. Mi-a atins talia cu mâinile, după care l-am auzit râzând iarăși, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere, iar brațele lui m-au înconjurat cu afecțiune. Plângeam, mă căzneau să nu plâng, tremuram din toate mădulele. L-am auzit spunând:

— Doamne, cât sunt de prost, Jani. Mă așteptam să simt în brațe ființa aceea slăbuță, pe tine cea de atunci... cât timp a trecut? Da, șase ani. Dar ce mare te-ai făcut!

Scâncind smiorcăit, am izbutit să spun:

— Îți ud toată cămașa.

— E o vechitură. Doar de-astea am. Și a râs iar. De când venisem, râsese mai mult decât se întâmplase în

toate săptămânile acelea pe care le petrecusem alături de el. M-a atins ușor cu mâna pe braț, pe umăr, pe rochie, pe obraz, pe pălăria care mi se strâmbase pe cap și pe păr. Da, a zis el, te-ai făcut mare, Jani.

Cu părere de rău, am făcut un pas înapoi, m-am întors să iau poșeta de pe jos, am găsit o batistă și am început să mă șterg la ochi. Stătea perfect liniștit, ascultând ca și cum mi-ar fi urmărit fiecare mișcare. Când am simțit că puteam vorbi, fără să-mi tremure vocea prea mult, am zis:

— Nici nu știi cât mă bucur că te-am găsit, Domnule. Adică, domnule Gascoyne. Iartă-mă, sunt complet zăpăcită și îngrozitor de necăjită că ai... că ai orbit.

— Stai jos, Jani. Nu, nu mișca scaunul, fiindcă trebuie să știu unde sunt toate obiectele în cameră. Așa, perfect. Ce te-a făcut să mă cauți? Și ce s-a mai întâmplat cu tine în toți acești ani? Unde s-a dus accentul ăla caraghios pe care îl aveai? Dar, de fapt, cum naiba ai reușit să mă găsești?

Mi-am dus mâna la cap.

— Oh, Doamne! Sunt atâtea de povestit și atât de multe lucruri pe care vreau să le aud. Greu să te hotărăști cu ce să începi.

— Am timp cât e hăul, Jani. Oh, Dumnezeu, dar cum rămâne cu reputația ta? Tot uit mereu că nu mai ești un copil

— Sunt cu cineva, care a rămas jos pe terasă, dar oricum nu contează, așa-i?

— Vrei să-l aduci sau s-o aduci sus?

— Nu, putem discuta mai degajat doar noi doi.

— Te-ai schimbat, a remarcat el, zâmbind, dar tot mai spui lucrurilor pe nume.

— Și tu te-ai schimbat. Nu mai ești atât... Am ezitat.

— Arogant? Trufaș? Înfumurat? a completat el, cu un zâmbet satisfăcut. Da, cred că m-am mai îndulcit un pic, ba poate m-am făcut chiar mai bun.

— Erai și tu foarte tânăr. Pe atunci, nu mi-am dat

seama de asta.

— Eram groaznic de speriat când m-am trezit pe cap cu o fetiță ca tine, a zis el, chicotind. Mă vedeam soldat țănoș, și nu dădăcă la copii.

— Ce bun ai fost cu mine.

— Nici nu m-aș fi încumetat să fiu altfel, de teamă să nu-mi tragi iarăși vreun șut.

— Vai, dar mi-am cerut scuze.

— Așa e. S-a oprit, după care: Adineaori mi-ai spus pe nume.

— Da, ești domnul Gascoyne. Domnul Gascoyne sau ții la gradul militar?

— Nu, deloc. Crezi că ai putea să-mi spui „Adam”?

— Am să încerc, am spus zâmbind de propria-mi reacție. S-ar putea să-mi fie cam greu la început. De șase ani pentru mine tot „Domnul” ai fost.

Ochii aceia nevăzători au privit peste mine câteva secunde lungi, după care Adam a rostit încetișor:

— Sunt foarte măgulit că te-ai gândit la mine, Jani Burr. S-a ridicat în picioare, luându-și scaunul. Orice ai spune tu, nu vreau să-ți periclitez buna reputație, așa că o să ieșim pe balcon. Așa voi putea continua să lucrez, în timp ce tu o să-mi povestești despre tine, iar traficul fluvial, precum și prietenul tău vor fi pentru ochii lumii garanția faptului că nu facem nimic rău. Haide, vino.

Mi-am scos pălăria și am ieșit după el pe balcon. Se mișca foarte sigur pe el. A pus scaunul meu de cealaltă parte a mesei, ca să stăm față în față.

— Până să-ți dai seama cine sunt, ai zis ceva de niște bere și pudring? Ți-e foame, cumva?

— Păi, am avut o mică defecțiune de aprovizionare în dimineața asta.

— Pe Molly a apucat-o bâzdâcul?

— Ah. Părea tare amărât. Mda, cam așa ceva. Pot ieși să iau ceva de mâncare, Jani, dar din păcate n-am cum să-ți ofer o masă ca lumea.

— Stai prost cu banii?

— Cam da, până ce termin setul ăsta de piese de șah, a recunoscut el, arătând cu mâna spre piesele de fildeș. Săptămâna viitoare voi fi din nou bogat. Bătrânul Cheng Wu din Limehouse îmi dă pe ele două monede de aur de o liră.

— Ei bine, întâmplarea face ca azi să fiu bogată, Domnule. Adică, Adam. M-am aplecat peste balustrada ruginită și am strigat încetisor: Domnule Bailey.

Smulgându-și pipa din gură, a sărit în picioare:

— Domnișoară Jani?

— Vrei să fi atât de bun și să încerci să ne găsești ceva de mâncare? Niște pui rece, poate, și niște șuncă, brânză, pâine Las la alegerea dumitale. Oh, și niște bere, te rog, iar pentru mine limonadă sau suc.

— S-a făcut, domnișoară.

— Ia și pentru dumneata, domnule Bailey. Voi sta un timp cu domnul Gascoyne, aici. Ai bani?

— Mi-au mai rămas o grămadă de bani din ce mi-ai dat. Contează pe mine, domnișoară Jani. Și a plecat în pas vioi.

— Soldat vechi. Ca Sembur, a zis Adam Gascoyne.

— De unde știi? m-am mirat eu.

— Vocea, a făcut el, ridicând din umeri. Felul de a fi. Presupun că am căpătat un auz foarte fin. În fine... îți mulțumesc frumos pentru ospitalitate, Jani. A așteptat, ascultând în timp ce mă așezam jos, după care s-a instalat și el și a luat piesa de șah și unealta de sculptat. Doamne, câte avem să ne spunem, a zis el, apucându-se de lucru. Începe tu, Jani. Dar începe cu începutul.

Știind că nu mă putea vedea, nu m-am jenat să-l studiez minuțios. Cămașa peticită, descheiată la gât, era proaspăt spălată, iar cizmele uzate erau frumos lustruite. Slăbise un pic la față și avea părul ceva mai lung. Părea mai în vârstă, dar nu chiar cu șase ani. Privindu-l, am spus:

— Ei bine... când m-am trezit în spitalul acela din Gorakhpur am constatat că îmi lăsaseși medalionul.

Am întins mâna spre brațul lui, ca să-l fac să se oprească din lucru, am scos medalionul de sub rochie și i l-am lipit de degete:

— L-am purtat mereu de atunci și niciodată nu-ți voi putea mulțumi suficient că mi l-ai dăruit. A fost talismanul meu...

Fără să mă grăbesc, m-am apucat să-i spun povestea mea. A continuat să lucreze, întrerupându-mă din când în când cu câte o întrebare, ascultând cu mare atenție, pe chipul lui citindu-se rând pe rând uimirea, furia, îngrijorarea, veselia și tot soiul de sentimente și emoții, pe măsură ce mi-am depănat viața din ultimii șase ani. Mi-aminteam cât de impasibil fusese cândva, iar reacția lui de acum mă bucura teribil.

După o jumătate de oră, s-a întors și domnul Bailey, aducându-ne un coș cu hrană rece, împreună cu niște farfurii și tacâmuri ieftine.

— Pe-astea le-am împrumutat, a explicat el. E un magazinăș tare drăguț lângă The Tower.

Mai adusese și o cană cu capac plină cu bere, o sticlă cu suc, niște pâine proaspătă și caldă, o bucată de unt, piper, sare și un borcan cu murături.

— Domnule Bailey, ești nemaipomenit, l-am lăudat eu.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară.

Își pironise ochii în tavan ca să fie limpede că nu se băga unde nu-i fierbea oala și nu și i-a coborât până ce nu i l-am prezentat pe căpitanul Gascoyne, moment în care a luat poziția de drepti, și-a lipit pălăria de piept în dreptul inimii, a făcut o mică plecăciune și a strigat:

— Să trăiți! Sunt sergentul Bailey de la Third Tower Hamlets.

— Ți-ai păstrat și dumneata rația cuvenită, sergent? a întrebat Adam. Domnișoara Jani a primit o bună educație, așa că nu se încumetă niciodată să se așeze să mănânce până ce toți oamenii și caii de care răspunde nu au fost îngrijiți și hrăniți cum trebuie.

— Am onoarea să raportez, domnule, că mi-am păstrat

rația cuvenită, de care sper să mă bucur jos, pe terasă.

— Foarte bine, sergent.

— Să trăiți! Domnul Bailey a pășit înapoi, a făcut stânga împrejur cu multă eleganță, și-a lipit zgomotos călcâiele, după care a pășit afară din odaie.

Ne-am luat mâncarea și băuturile pe balcon și, în timp ce am așezat friptura pe farfurii, am uns cu unt niște felii de pâine și i-am turnat bere lui Adam, mi-am continuat povestirea. Dedesubt undele fluviului se izbeau de zidul tavernei. Dincolo de celălalt mal, într-o negură de fum, se zăreau macaralele din Surrey Docks, pe care le știam de pe vremea când locuiam la Orfelinatul Adelaide Crocker. Mici ambarcațiuni și șalande mergeau în sus și în jos pe fluviu, încrețind apele cenușii. De pretutindeni se auzeau zgomotele traficului fluvial, în timp ce soarele trecea agale peste brațele macaralelor ce sfredeleau cerul.

Când i-am povestit de scrisoarea lui Sembur și i-am citit copia pe care o adusesem cu mine, Adam Gascoyne a lăsat lucrul deoparte și m-a pus să i-o mai citesc o dată.

— Vasăzică ăsta era adevărul, a rostit el încetșor. Ce treabă urâtă. Mă bucur, însă, foarte mult pentru Sembur, fiindcă mi-a venit greu întotdeauna să cred în sinceritatea mărturisirilor lui. Sper ca povestea asta să nu te apese prea mult, Jani.

— Nu. La început am fost teribil de amărâtă, dar acum mi-a mai trecut. Sunt lucruri întâmplare demult.

— Bun așa. A chibzuit câteva momente, după care a spus zâmbind larg: Doamne Sfinte, când te gândești că am îmbăiat o maharani și am învelit-o la culcare, fără să am habar!

Terminasem deja de mâncat când am ajuns să-i povestesc cum am plecat de la *Merlin's Keep* și m-am mutat în căsuța de la ferma lui Stafford, episod unde am sărit peste vizita lui sir Charles și a lui lady Gascoyne, continuând să-i relatez direct cum am dat curs afirmației lui Vernon Quayle, care susținea că putea găsi o persoană dispărută, folosind medalionul pe care îl

purtam. Am descris procedurile stranii, dar și prozaice din Camera rotundă, precum și deducțiile făcute de Vernon Quayle, pornind de la clarviziunile lui Eleanor. Am continuat apoi, povestindu-i cum David Hayward mă trimisese să locuiesc câteva zile la soții Bailey, de unde puteam să-mi încep investigațiile, pe care izbutisem să le încununez de succes mult mai repede decât mă așteptam.

— Am omis să-ți povestesc ceva, am încheiat eu, fiindcă nu ți-am explicat ce mi s-a întâmplat de am ajuns să apelez la un om ca Vernon Quayle ca să te găsească. Te rog, însă, lasă-mă să nu-ți dezvălui încă despre ce e vorba, până ce nu-mi vei spune și povestea ta, Adam. E... ceva separat de ce ți-am spus până acum.

— Bine, dar întâi trebuie să-mi făgăduiești ceva, Jani. Pe chipul lui se așternuse o expresie dură și gravă. Se apucase să sculpteze o altă piesă de șah, însă acum a pus-o jos și s-a întins să mă ia de mână. Nu trebuie să mai ai niciodată de-a face cu acest Quayle. Niciodată. Nu-i nevoie să-ți spun cât e de periculos, mult mai periculos decât vipera din New Forest. Cum ziceai că i-a spus Rild... Mâncăul de suflete, parcă? Sună cam dramatic, dar nu-i departe de adevăr, presupun. Quayle e un distrugător, Jani.

— Îl cunoști, cumva?

— Nu, a negat el, scuturând nervos din cap. Însă în călătoriile mele am întâlnit lucruri destul de ciudate. Ca și tine, de altminteri. Slavă Domnului că ai refuzat să te uiți în bolul cu cerneală. Riscai să te subjuge, cum a pățit prietena ta, Eleanor. Pur și simplu nu trebuie să te mai apropii de el.

— Nu-ți pot promite așa ceva. Vezi tu, e vorba de Eleanor; trebuie să mă duc la ea, dacă o să aibă vreodată nevoie de mine.

— Dar nu ai cum să o ajuți, Jani. Mă strângea acum tare de mână, ca și cum în felul acesta ar fi putut percepe esența sufletului meu cu ochiul său interior. Din păcate, cred că Eleanor nu mai poate fi salvată. Doar dacă Quayle

acceptă să o lase în pace.

Am scuturat din cap cu încăpățănare:

— Așa s-ar fi putut spune și despre mine, când mă sufocam și era să mor acolo în peșteră. Dar tu m-ai salvat, nu te-ai dat bătut și nu ți-ai pierdut speranța de a mă vedea iar teafără, așa cum nici eu nu-mi pierd speranța de a o revedea pe Eleanor cea de odinioară. Îi datorez enorm. Enorm, Adam.

Îmi freca ușor încheieturile degetelor cu buricul degetului mare, așa cum făcea cu piesele de șah pe care le sculpta.

— Bine, Jani, a zis el în cele din urmă, foarte încet. Se pare că nu te poți schimba, asta e.

Răsuflând ușurată că depășisem această controversă, am spus:

— Bun, deci, ne-am înțeles. Hai, acum e rândul tău.

— Vrei să-ți povestesc? a întrebat el, râzând, și a pus mâna din nou pe fildeș și pe răzuitoare. Povestea mea e foarte anostă în comparație cu a ta. Speram să pot rămâne la Gorakhpur până ce te mai întreami un pic, însă am fost convocat la Calcutta, de unde m-au trimis înapoi în Tibet, însă în partea de răsărit, sus prin Darjeeling. Aveam cu mine doi tehnicieni și trebuia, chipurile, să facem o expertiză, însă în realitate ne-am dus acolo în recunoaștere.

A răsucit piesa de șah, pipăind-o cu grijă, după care a continuat:

— Presupun că urma să aibă loc o expediție înarmată, înspre nord. Guvernul cocheta de ani de zile cu ideea asta, temându-se de influența rusă în acea zonă.

S-a apucat din nou să sculpteze fildeșul, povestind mai departe:

— Am stat pe-acolo câteva luni, spionând și cercetând terenul, după care m-am întors la Calcutta, m-am certat cu un general de brigadă, am fost postat în Egipt, m-am trezit participând la cucerirea Sudanului, am fost rănit ușor la Omdurman, am fost postat la Cairo, m-am luat la

hartă cu un general de divizie de pe-acolo, moment în care m-am gândit că nu strica până la urmă ca Armata să-și vadă de treabă și fără mine.

Încruntându-se, mi-a arătat un nebun:

— Vezi vreo imperfecțiune, Jani? Parcă are un defect aici, pe îmbrăcămintă.

M-am uitat cu atenție:

— Da. Dar e ceva foarte mic.

— Bun, să-l folosească la piesele negre. Apropo, fiindcă tot a venit vorba, ăsta e fildeș de la o femelă de elefant, cel mai bun fildeș pentru sculptat, mai ales dacă provine de pe coasta răsăriteană a Africii. De obicei, meșterii folosesc o menghină de mână, dar se pare că eu mă descurc foarte bine și fără așa ceva. Unde rămăsesem, Jani?

— Tocmai plecaseși din armată.

— Da, stai să mi-aduc aminte... pe urmă m-am dus la Santa Fe, să mă ocup de creșterea cailor. Am cumpărat o parte dintr-o crescătorie de cai, iar după un an am ajuns să avem o situație destul de înfloritoare. Aveam pe atunci doi parteneri sud-americieni. Pe urmă, însă, sora lui Ramon a făcut o pasiune pentru mine, iar cum eu nu i-am răspuns la avansuri m-a acuzat că aș fi necinstit-o. Adam și-a azvârlit capul pe spate, râzând cu poftă. După câteva secunde abia, a putut continua: Ne aflăm în Argentina, așa că frații ei n-aveau încotro și trebuiau să facă ceva, indiferent dacă o credeau sau nu, așa că am șters-o rapid cu trenul la Buenos Aires și am scăpat nescărmănat.

Chicotind amuzat, a pus jos răzuitoarea și a luat o pilă triunghiulară dintr-o cutie pe care o avea la îndemână.

— După aceea, am cutreierat un pic Caraibe, căutând ceva de lucru. În cele din urmă, m-am stabilit în Haiti și m-am apucat să export lemn de mahon și de trandafir. Am avut tot felul de probleme, însă Haiti e un loc fascinant, așa că m-am simțit destul de bine acolo. A ridicat din umeri, continuând: Pe urmă, am orbit.

Stătea acum un pic rezemat de spătar, ca și cum ar fi

privit spre cer în timp ce lucra. Am simțit din nou durerea și șocul pe care le avusesem când îmi dădusem seama la început că era nevăzător, iar vocea mea a răsunat sovăitoare când am întrebat:

— Cum s-a întâmplat?

— Dumnezeu știe, Jani. N-am avut niciun accident. Am făcut febră mare și am zăcut vreo trei-patru zile. Când mi-am revenit, orbisem. M-am dus la un medic francez în Cap-Haitin și la un medic american în Port-au-Prince, pe urmă am venit în Anglia și am consultat și aici un specialist. Americanul a zis că era absolut consternat, întrucât nu a găsit nimic în neregulă. Francezul a spus că s-ar fi putut să fie din cauza unei presiuni asupra nervului optic, determinată de cauze necunoscute. Englezul, la rândul lui, a zis că toate astea sunt niște prostii și aiureli, fiindcă după părerea lui boala nervului optic se datora unui virus străin pe care îl luasem cine știe de pe unde. Am mai fost la încă vreo patru doctori, dar singurul lucru asupra căruia cu toții cădeau de acord a fost faptul că afecțiunea este incurabilă.

A răs din nou, fără nici urmă de amărăciune:

— Recunosc, mie de american mi-a plăcut cel mai mult.

— De cât timp ești în Anglia, Adam?

— Oh, cam de un an și jumătate. După vreo patru luni de la întoarcere am rămas lefter, așa că m-am dus la moș Cheng Wu. Vinde antichități și obiecte orientale de tot felul, ticălosul naibii. Am cumpărat adesea de la el, iar uneori i-am și vândut niște lucruri, pe timpuri, Jani, cu mult înainte de a ne întâlni. În fine, mi-a găsit o locuință aici și mi-a zis că puteam învăța să sculptez fildeș. Bunicul lui Cheng Wu, pare-se, fusese orb și ajunsese mare meșter la așa ceva. Ei bine, din păcate nu cred să ajung cândva la o asemenea măiestrie și nu știu deocamdată să lucrez în filigran, dar îmi ies piese de șah destul bunicile, pe care Cheng Wu le vinde unora convinși că au fost lucrate în China.

Și din nou și-a lăsat capul pe spate râzând cu poftă și umplându-mi sufletul de un straniu amestec de fericire și de durere.

— Am fost foarte norocos, a zis el. După o lună de când am venit aici, Molly m-a luat sub aripa ei. E irlandeză și are o căruță și un măgar, cu care merge să adune troace vechi. Face curățenie, îmi spală, se ceartă cu mine și nu vrea niciun sfanț pentru cât muncește, chiar și când aş avea să-i dau.

— Locuiește aici cu tine? am întrebat eu, amintindu-mi de rochia albastră de bumbac pe care o văzusem printre hainele lui. Nu se supără dacă mă găsește aici?

— Sincer să fiu, nu prea știu niciodată la ce să mă aștept din partea lui Molly. S-a apucat să șlefuiască piesa de șah cu o pilă subțire și rotunjită. Are un magazin de vechituri lângă Mint, și o odaie deasupra, însă mai stă și pe-aici când și când. Cam două-trei zile pe săptămână, de obicei. E foarte mărinimoasă și foarte bună cu mine. S-a oprit, ridicând din sprâncene: Nu ești o domnișoară care să se șocheze așa, cu una, cu două, Jani.

— Nu, nu prea. Am crescut la Smon J'ang, unde a te căsători era ceva foarte banal, apoi la Orfelinatul Adelaide Crocker, printre fete ca Alice Babana și Kate Sugativa, care făcuseră trotuarul.

Am șovăit, după care mi-am luat inima în dinți:

— Adam, mama și tatăl tău vor să te întorci acasă.

Măinile i-au încremenit, fața i s-a făcut ca o mască, iar după câteva momente a rostit sec și apăsător:

— Ce știi despre părinții mei, Jani?

— Cineva de la Foreign Office i-a povestit tatălui tău despre scrisoarea lui Sembur, și oricum știa deja din rapoartele militare că tu ai fost cel trimis să-l aresteze pe Sembur. Au venit la mine acasă. Oh, Adam, știu că te-ai certat demult cu tatăl tău, dar nu te-ai gândit niciodată ce multă suferință i-ai pricinuit mamei tale?!

A lăsat pila din mână și a luat răzuitoarea.

— Nu e treaba ta, Jani.

L-am luat de mână și am spus cu înflăcărare:

— Oh, ba da, este! Încetează cu răzuitul ăla și ascultă-mă bine, Adam Gascoyne! Mi-ai salvat viața și mi-ai dat medalionul tău, darul primit de la mama ta, *suvenir, de la un prieten*. Prin urmare, dacă ai fost sincer atunci, dacă suntem cu adevărat prieteni, e și treaba mea ce se întâmplă cu tine. Ai fost nesăbuit și nemilos, dar ce-a fost a trecut acum. Ai spus că nu te vei întoarce niciodată acasă, decât dacă te roagă tatăl tău. Ei bine, tatăl tău te roagă acum să te întorci acasă. Îl țineam în continuare strâns de mână. Adam, tatăl tău se stinge încetul cu încetul. Nu e pe patul de moarte, însă nu mai are mult de trăit. Te rog, du-te acasă, dacă nu de dragul lui, măcar de dragul mamei tale.

A urmat o lungă tăcere. Ochii aceia nevăzători s-au întors spre fluviu; chipul lui era impenetrabil. În cele din urmă, mi-a acoperit mâna cu palma și a rostit gânditor:

— Ce rău îmi pare că nu te pot vedea.

Mi-au dat lacrimile.

— Te rog, Adam. O să faci ce te-am rugat?

— Nu vreau să fiu crud, Jani. M-am gândit că era mai bine pentru mama să mă uite. Iar când mi-am pierdut vederea, am considerat că era mai bine să mă creadă mort, decât să afle că sunt orb și neputincios.

— Oh, Adam, nu fi prost, am șoptit eu și mi-am lipit obrazul de mâna lui. De ce nu poți să înțelegi ce e în sufletul unei femei? Cum ți-ai putut închipui că o mamă își poate uita fiul? Sau că ar prefera să te știe mort, decât orb?

A tăcut un timp, după care a oftat adânc:

— Întâi mi-ai udat cămașa pe piept, acum îmi faci learcă manșeta. Nu știu ce se întâmplă cu tine, Jani Burr. Sau Jani Saxon. Sau Alteța ta. În toate săptămânile cât am fost împreună, deși ai trecut prin atâtea greutăți, nu te-am văzut plângând decât o dată.

Am ridicat capul, m-am șters din nou la ochi, am râs printre suspine și m-am grăbit să-mi cer scuze,

bâlbâindu-mă. Adam Gascoyne nu știa ce se întâmplă cu mine, însă eu îmi dădusem seama brusc. Eram îndrăgostită și începeam să înțeleg că îl iubeam pe Domnul de multă vreme, înainte ca David Hayward să sugereze în glumă lucrul ăsta. Plângeam de fericire, plângeam de durere, de dor, de disperare, de gelozie sau de toate astea la un loc.

Am stat așa în tăcere o bucată de vreme și în cele din urmă a spus:

— Prea bine, Jani. Mă duc acasă, dacă vii și tu cu mine. Voi avea nevoie de tine, mai ales la început.

— Adam, nu... nu le pot cădea așa pe cap părinților tăi.

— Nici vorbă de așa ceva. Eu sunt cel care insistă să fie așa, or dacă mă vor într-adevăr nu mi se pare o condiție prea greu de îndeplinit. Slavă Domnului, casa e mare și are servitori destui. În afară de asta, te-au cunoscut deja, așa că vor fi încântați să locuiești acolo. Zău, Jani, chiar voi avea nevoie de tine. Or să mi se pară amândoi niște străini după atâția ani și n-am să știu cum să le vorbesc, însă mă simt bine și degajat cu tine, așa că vei funcționa ca un fel de... catalizator. Tu te simți bine cu mine?

— Da, Adam, mă simt bine cu tine. Dar va trebui să mă duc mai întâi la părinții tăi, să-i previn. Am să merg la ei în după-amiaza asta, să le spun că te-am găsit. Va trebui să le aduc cumva la cunoștință că ți-ai pierdut vederea, și asta cu cât mai multă blândețe și delicatețe, după care am să le spun că te vei întoarce acasă.

— Cu condiția să vii și tu cu mine.

— Da. Am să le spun și asta. Sper să nu fie nicio problemă. Când vrei să te întorci acasă, Adam?

S-a strâmbat, crispat, luându-și parcă inima în dinți:

— Hai să isprăvim o dată cu toată povestea asta. Măine dimineață? Vii să mă iei?

— Da.

M-am simțit dintr-o dată complet vlăguită și știam că, dacă puneam capul pe masă, aș fi putut adormi numaidecât.

— Ești obosită, Jani? a întrebat Adam.

— Mmm. Și fără să vreau am căscat cu poftă. Iartă-mă. A râs și s-a ridicat în picioare.

— Nici nu mă mir. Hai, merg pe jos cu tine și cu domnul Bailey până la Tower.

— Oh, dar cine o să te conducă după aceea înapoi?

— N-am nevoie de însoțitor, pot merge singur kilometri întregi.

Am luat coșurile în care fusese mâncarea și am spus:

— Trebuie să spăl vasele și să i le dau domnului Bailey să le ducă înapoi.

— Bine, vezi că e niște sodă pe bufet.

Am isprăvit repede, farfuriile fiind aproape curate. Am împachetat și am pus vasele în cele două coșulețe și m-am postat în fața unei oglinzi crăpate, să-mi aranjez părul pe cap. Oglinda lui Molly, am realizat eu cu o strângere de inimă Adam n-avea nevoie de așa ceva.

Exact când mă gândeam la asta, ușa s-a deschis și în cameră a intrat o fată, cam de douăzeci și doi-douăzeci și trei de ani. Era ceva mai înaltă decât mine, cu o talie mică deasupra căreia se ridicau proeminenți sânii mari și umerii lați. Era urâtică, cu tenul roșu, dar avea ochi frumoși. Părul spălăcit și cenușiu era strâns la spate într-un coc, fixat sub o pălărie înclinată pe frunte, pe borul căreia stăteau prinse niște cireșe ponosite. Purta o rochie maro peticită, care se vedea că fusese revopsită. Dantela albă de pe corsaj, guler și mâneci era proaspăt spălată și călcată.

Rezemat de peretele de lângă fereastră, Adam a zis:

— Ah, Molly, m-ai iertat. Când simt că miroși a lavandă, știu că m-ai iertat. Jani, ea e Molly. Molly... Jani.

A împins ușa închizând-o și a rămas holbându-se la mine, întâi cu mâinile în șold, pe urmă cu degetele la frunte, privindu-mă întâi tăios și bănuitor, după care pe fața ei s-a întipărit un fel de regret plin de tristețe:

— Surioara, nu?! a zis ea, zvârlind din cap. Păi, dacă tu

ești sora lui, eu sunt Papa de la Roma în carne și oase. A înclinat capul pe spate, studiindu-mă. Deci tu ești *aia*.

— Termină cu tâmpeniile tale irlandeze, Molly, draga mea. Cum adică ea e *aia*?

Molly l-a privit cu un dispreț plin de compătimire:

— 'geaba ai învățat atâta carte, Buff, că tare prost ai rămas, ca toți bărbații. Și s-a postat în fața mea. Ai venit să-l iei de aici, așa-i?

— Se întoarce la familia lui. Tatăl lui e grav bolnav.

— Păi, asta e, toți ne ducem într-o zi, a zis ea, ridicând din umeri. Parcă îi pasă cuiva?!

— Cuiva îi pasă, Molly. Cuiva care și-a făcut mari griji pentru el, i-am spus eu.

Ochii i s-au umplut de lacrimi și s-a frecat la pleoape, furioasă pe slăbiciunea ei:

— L-am avut pentru mine un an și ceva, or chestia asta nu mi-o poate lua nimeni înapoi. Mă bucur însă că se întoarce printre ai lui. Când îl iei?

— Vin mâine dimineață, pe la zece.

— Bun, îl pregătesc să fie gata, cu toate lucrurile spălate și călcate.

— Îți mulțumesc, Molly.

— Mi-ați face amândouă o mare favoare dacă ați înceta să mai vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi aici, a zis Adam înțepat.

Molly a pufnit în râs și s-a dus foarte aproape de el.

— Știi ce, Bufo? Vrei să-ți spun ce-o să fac? O să mă mărit cu Sid, care e mort după mine. De fapt, așa m-ai îndemnat și tu tot timpul. L-a luat de gât, adăugând: însă tot tu rămâi pe primul loc, Buff, lua-te-ar naiba să te ia.

S-a ridicat puțin, i-a tras capul în jos, l-a sărutat lung pe buze, după care s-a răsucit în loc și a ieșit țanțoșă din cameră. Adam și-a trecut degetele prin păr. M-am întors cu fața la oglindă să-mi pun pălăria, gândindu-mă la Molly, gândindu-mă că aș fi putut avea și eu viața ei, strângând boarfe și vechituri cu un măgar și o căruță, dacă n-aș fi avut norocul ca în urmă cu vreo șase ani să-l

întâlnesc în New Forest pe domnul Graham Lambert de la *Merlin's Keep*.

Adam își puna un sacou ponosit. L-a încheiat, s-a dus la ușă, a deschis-o și m-a invitat să ies eu întâi. O întrebare la care mă gândisem de câteva ori, dar pe care nu i-o pusesem încă, mi-a venit din nou în minte:

— Adam, de ce ți se spune „Buff”?

A cugetat câteva clipe, după care a pufnit în râs:

— Știi ce-i nostim?! Că aproape am și uitat de ce. Da, copiii mi-au zis așa, de la un joc de-al lor, în care Buff e un fel de Baba-oarba.

Trei ore mai târziu, în superbul salon al unei case care dădea spre Regent's Park, lady Gascoyne, albă ca varul zicea:

— Dar nu pot să mă duc la el, Jani? Nu pot merge acum la el, să-l aduc acasă?

Emoțiile zilei mă făcuseră inertă, iar în oboseala pe care o simțeam, cuvintele îmi veneau greu pe buze:

— Vă rog să nu faceți asta, lady Gascoyne. Nu va fi ușor pentru el și sunt sigură că cel mai bine e să vină aici din proprie inițiativă.

În picioare lângă fereastră și privind fix spre parc, sir Charles a spus:

— Ascult-o pe copila asta, Mary. Ea l-a găsit, ea a stat de vorbă cu el. Așa că ea știe mai bine cum trebuie procedat.

— Dar, Charles... e *orb*! Și locuiește într-un cartier atât de oribil.

— Acum o oră i-ai fi mulțumit lui Dumnezeu că Jani l-a găsit în viață, indiferent de condiții. Vino-ți în fire, draga mea.

— Da, iartă-mă, Jani. Îți par probabil tare nerecunoscătoare.

— Nu, lady Gascoyne, nicidecum. Știu ce șoc a fost pentru dumneavoastră, ce bucurie și ce tristețe, totodată. M-am uitat spre sir Charles, cerându-i din priviri să mă

susțină. Să nu credeți, vă rog, că sunt cumva impertinentă, însă dacă vreți ca Adam să fie fericit aici, nu trebuie să faceți prea mult caz de prezența lui în această casă. N-are nevoie de... atâta compasiune sau... afecțiune plină de duioșie.

Sir Charles a plecat de la fereastră și a venit lângă mine.

— S-a înțeles, a zis el, morocănos. Mary e soție de diplomat, așa că știe cum să se stăpânească, dacă trebuie, crede-mă. M-a privit îngrijorat. Și putem conta pe faptul că vei veni să locuiești definitiv aici?

Mi-am lipit degetele de frunte, încercând să alin durerea de cap care mă cuprinsese:

— Da, o scurtă perioadă de timp, sir Charles, dacă sunteți de acord să mă primiți. Nu știu cât de mult exact.

— Sigur, sigur, nu te forțăm să ne promiți nimic. Deocamdată, îmi dai voie să-ți ofer trăsura mea ca să te întorci cu atât de răbdătorul domn Bailey pe Grays Inn Road? Vrei să vii înapoi diseară cu bagajele? Într-o oră îți putem pregăti deja camera. Sau vrei să trimit trăsura mâine dimineață?

— Prefer mâine, vă rog, i-am răspuns eu. N-am decât o valiză la domnul Bailey. Peste o zi-două, va trebui să mă duc cu trenul la Larkfield să-mi aduc mai multe haine.

— Ne vom ocupa noi de Jani, Charles, a zis soția lui, foarte preocupată. Am să-i deschid un cont la Harrods și la croitoreasa mea, ca să-și poată face o garderobă aici la Londra.

— Sigur că da, Mary.

Nu voiam nicidecum să le rămân obligată, dar am renunțat pe moment să-i contrazic. Eram prea obosită pentru așa ceva.

— Vă rog să trimiteți trăsura la timp, sir Charles. Pe la nouă, se poate? Am promis să fiu în Wapping la zece și nu vreau să întârzii.

Într-o zi ciudat de mohorâtă pentru luna septembrie, l-am adus pe Adam Gascoyne acasă la părinții lui, în Chester Gardens, unde m-am instalat și eu.

Prima săptămână a fost un coșmar pentru toată lumea. Ne căzneau cu toții să fim perfect naturali, dar nu izbuteam decât să părem artificiali, stângaci și studiați. Nu era vina nimănui. Pe Adam îl despărțea de părinții lui un abis de ani de zile. Plecase de lângă ei adolescent și se întorcea acum bărbat la aproape treizeci de ani, neavând niciun chef să-și povestească peripețiile sau să pomenească de ceea ce i se întâmplase în trecut.

Când l-a salutat prima oară pe tatăl lui, i-a întins mâna și a zis încetișor:

— Ești de acord să uităm trecutul, tată?

— Aș fi nespus de fericit dacă ai vrea, Adam, i-a răspuns sir Charles.

Și, în timp ce mama lui se căznea să nu plângă, pe de o parte de bucurie, pe de altă parte de mâhnirea și de șocul pricinuite de hainele acelea curate, dar ponosite, de ochii lui goi și stinși, Adam i-a zis:

— Jani mi-a spus că am fost foarte crud, mamă. Iartă-mă

Nici nu mi-aș fi putut dori un început mai bun, însă după aceea, brusc, parcă nu mai rămăsese nimic de spus, poate și datorită faptului că erau atâtea de spus. După primele două zile, m-am temut ca nu cumva Adam să simtă că traiul acolo era un calvar insuportabil, așa că l-am pus să-mi promită că n-o s-o șteargă tiptil noaptea și să dispară în mijlocul gloatei londoneze de joasă speță. După cât de greu s-a încumetat să-mi făgăduiască ce-i ceream, mi-am dat seama că ideea asta îi și trecuse prin minte.

Spre evidenta satisfacție a lui Adam, ne-am petrecut singuri cea de a patra zi: am plecat cu trenul până la

Bournemouth, de unde am luat o birjă până la Larkfield să-mi aduc de la Withy Cottage un cufăr cu haine și lucruri. El purta un costum cumpărat de gata, pentru că cele pe care și le comandase nu erau încă terminate, însă asta nu m-a împiedicat să-i spun cu toată sinceritatea că arăta foarte elegant și chipeș, ceea ce l-a făcut să râdă.

Eram teribil de mulțumită de faptul că problema de care mă temusem cel mai mult dispăruse deja. Mă gândisem cu groază că, poate din mândrie, Adam n-avea să accepte să trăiască prea mult timp din generozitatea și averea părinților lui, dar această situație fusese evitată. A doua zi după întoarcerea lui la Chester Gardens, sir Charles m-a chemat să citesc și să-i confirm lui Adam că primea o parte din averea lăsată prin testament de bunicul lui din partea mamei, care murise cu cincisprezece ani în urmă. Om foarte bogat, îi lăsase lui Adam o treime din bunurile sale, sub tutelă până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, pe care Adam acum o depășise deja, ceea ce îi permitea să fie independent financiar.

Sperasem ca în ziua când ne-am dus la Larkfield să-l văd pe David Hayward și să i-l prezint lui Adam, însă ghinionul a făcut ca tocmai atunci David să fie plecat la Southampton, unde trebuia să supravegheze descărcarea și transportul unui cal de curse adus din Franța de un crescător din Bishops Ternby. Domnul și doamna Stafford ne-au oferit un prânz delicios la fermă, pe parcursul căruia m-au pus la curent cu ultimele bârfe din Larkfield și m-au făcut să roșesc sfioasă pentru cât m-au lăudat lui Adam.

— Dacă ați vedea-o numai pe domnișoara Jani cum se poartă de frumos cu animalele, a zis domnul Stafford, mișcând din cap, cu un aer parcă enigmatic. Pe urmă, cu o expresie îngrozită, căci îi spusese unui nevăzător să facă ceea ce nu putea: Oh, Doamne Sfinte, n-am vrut... vă rog să mă iertați, domnule.

Adam a râs, absolut senin:

— Nu face nimic, domnule Stafford. De fapt, să știi că am văzut-o și am auzit-o pe Jani cum procedează cu animalele de nenumărate ori. Aveam un iac, cu care făcea lungi conversații.

— Un iac?! Ce-o mai fi și asta?

— E un fel de bou indian, cu păr lung.

— Aha! Și cum vorbea cu el, pe limbă străină?

— Întocmai, chiar așa. Și jur că iacul înțelegea tot.

— Păi, vreți să știți, domnule, că domnișoara Jani vorbește cu animalele noastre englezești în limbă străină și *ele* înțeleg?! Ce ziceți de asta, domnule?

Adam a scuturat din cap, cu un aer solemn:

— Mă depășește complet, domnule Stafford. Cred că e o tânără extrem de inteligentă.

— Ohoho, asta în mod sigur. Când mi-aduc aminte de ziua aceea în care l-a ajutat pe domnul Hayward să aducă pe lume vițelul lui Mabel...

Înainte de a pleca pentru a prinde trenul de Londra m-am interesat de Eleanor, dar nu știau nimic nou despre ea.

— Domnișoara Eleanor nu e acasă niciodată pentru nimeni a zis doamna Stafford, nici măcar când se duce pe-acolo soția vicarului.

A doua zi i-am scris lui Eleanor, povestindu-i că îl găsisem pe Domnul, care se întorsese acum acasă în sânul familiei. Ar fi trebuit să-i scriu lui Vernon Quayle, întrucât datorită lui îmi găsisem prietenul pierdut de atâția ani, dar n-am avut chef, știind în sinea mea cu amărăciune că oricum avea să vadă scrisoarea adresată lui Eleanor. I-am scris și maiorului Elliot, înștiințându-l că izbutisem să-i ajut pe sir Charles și pe lady Gascoyne să-și găsească fiul dispărut și că acum locuiam pentru un timp la ei, la Londra.

Scrisoarea trimisă lui David Hayward a fost mai lungă și mai amănunțită. În final, îi spuneam că mă simțeam vinovată că mă aflam atât de departe de Eleanor, însă că Adam avea nevoie de ajutorul meu, pentru a se acomoda

cu părinții lui. Nu era chiar adevărul gol-goluț, pentru că am omis să-i spun că mă îndrăgostisem de Adam și nu mai voiam să mă despart de el; sau că, atunci când se rezema cu mâna de brațul meu, ca să-l ghidez, când ne plimbam, tânjeam să mă îmbrățișeze și să mă țină la pieptul lui, să mă sărute până mi se tăia răsufarea. Era o senzație nemaipomenită, ca și cum m-aș fi topit pe dinăuntru.

David mi-a răspuns prompt, spunându-mi că nu puteam face nimic pentru Eleanor și că trebuia să-mi scot din minte ideea că aș fi fost cumva vinovată față de ea. Îi părea rău că nu ne întâlnisem în timpul scurtei noastre vizite la Larkfield și spera să mai venim curând pe acolo.

După primele zece zile petrecute la Chester Gardens lucrurile au început să meargă ceva mai bine și am ajuns cu toții să ne comportăm mai firesc. Mi-am dat seama că timpul era singurul răspuns la problema noastră. Pentru ca Adam să fie fericit aici, trebuia să făurim cu toții un suport de experiențe zilnice, fie ele cât de neînsemnate, dar care să ne fie comune să ofere o sursă de conversație, dându-ne totodată sentimentul că aparțineam unul altuia.

Când Adam și cu mine rămâneam singuri, se simțea întotdeauna bine și părea fericit să discute despre trecut, să-și amintească de săptămânile petrecute împreună, să mă pună să-i povestesc despre viața mea în Smon T'ang și să se contrazică cu mine pe te miri ce subiect. Uneori aveam senzația că mă contrazicea înadins, doar ca să-mi pună mintea la contribuție și să mă facă să formulez o opinie proprie.

Era jenant pentru mine să constat că se simțea mult mai degajat cu mine, decât cu părinții lui, însă aceștia nu păreau supărați, cerându-mi chiar sfatul, îngrijorați, în legătură cu felul cum era mai bine să se poarte într-o situație sau alta, pentru a fi pe placul lui Adam. Ca o proastă, am fost teribil de flatată, până ce mi-a trecut prin minte că, de fapt, nu contribuam defel la

ameliorarea situației făcând pe „Domnișoara știe-tot” și că ar fi trebuit să-l îndemn pe Adam să se apropie de părinții lui, în loc să acționez ca un intermediar.

În scurt timp, am obținut ca sir Charles să ne însoțească la ora de călărit prin parc, în fiecare dimineață. Și m-am străduit ca, în aceste momente, să-l las pe el să-l călăuzească pe Adam; am fost teribil de bucuroasă când am văzut că începeau să stea de vorbă mult mai dezinvolt, călărind alături, ba mai mult chiar că ajunsese să le facă plăcere să meargă așa în tăcere, fără să se simtă obligați să facă conversație.

Nu era simplu să găsesc idei pentru îmbunătățirea relației dintre Adam și părinții lui și n-am dormit aproape o noapte întreagă căutând să născocesc ceva ca lady Gascoyne să mi se alature. În cele din urmă, după multe ezitări, i-am sugerat lui Adam să se apuce iarăși de sculptat în fildeș, pentru simpla plăcere de a face ceva frumos folosindu-și mâinile. A acceptat ideea cu încântare, însă a rămas surprins când a aflat că o poftisem și pe mama lui să vină cu noi la Limehouse, să vadă magazinul cu mărfuri orientale al lui Cheng Wu și, poate unul dintre splendidele seturi de piese de șah făcute de fiul ei.

Pe tot parcursul călătoriei cu birja până acolo, Adam a încercat să o pregătească pe mama lui să nu aibă un șoc când va intra în contact cu miasmele neplăcute și înfățișarea sordidă a cartierului Limehouse, să nu se sperie de batjocurile și zeflemelele la care am fi putut fi supuși acolo și nici de mizeria din prăvălia lui Cheng Wu, în ciuda calității obiectelor expuse acolo. Grijuliu și preocupat să nu o supere, Adam a luat-o de mână și a ținut-o așa tandru pe Commercial Road și mai departe, spre Regent's Canal Dock. Lady Gascoyne era absolut fericită, cum n-o mai văzuse niciodată.

Cheng Wu, un bătrân cu o barbă ca o măturică, nu s-a arătat nicidecum surprins când Adam a intrat în magazinul lui ticsit de marfă însoțit de două doamne

foarte elegante, pe care i le-a prezentat. Pentru lady Gascoyne, ce vedea acolo era o altă lume; stătea și privea în jurul ei, stupefiată, clătinând câteodată din cap și râzând ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

Știam de la Adam că bătrânul chinez era din Chungking, așa că atunci când mi-a făcut o plecăciune, am rostit câteva cuvinte pe care le învățasem pe când mă tocmeam cu oamenii galbeni la Magyari, presupunând că acesta era dialectul pe care îl vorbea și el. Fără să-și poată stăpâni licărirea de mirare din ochi, mi-a răspuns politicos în același grai, întrebându-mă de unde îl învățasem.

I-am explicat că umblasem și călătorisem mult prin ținutul Bod, după care am continuat, însă, în engleză, spunând că nu voiam să-i răpesc din timpul pe care trebuia să și-l consacre negocierilor cu domnul Gascoyne. Când a început să stea de vorbă cu Adam, am tras-o pe mama lui deoparte și i-am arătat câteva dintre seturile de piese de șah sculptate de fiul ei. Aveai ce vedea în prăvălia lui Cheng Wu – felinare colorate, dragoni de hârtie, bețișoare chinezești, idoli de alamă, fildeșuri sculptate în filigran, pietre mari colorate. Montate în inele și brățări, zmee, porțelanuri pictate de mână, dulăpioare cu cutii colorate, jaduri sculptate și chibrituri cu nuanțe strălucitoare.

Brusc, l-am auzit pe Cheng Wu rostind cu vocea lui cântată:

— Prin urmare, vreți să cumpărați fildeșul, domnule Buff?

— Da, în regulă, i-a răspuns Adam. Dar dacă îți fac vreun set de piese de șah, bate-ți capul să scoți ceva pe el, boșorog nemernic ce ești! Chiar dacă nu stau în banii ăștia, pricepi?

— Ah, domnule Buff. Domnule Buff, cum poți să vorbești așa după toată mărinimia pe care ți-am arătat-o când zeița norocului și-a întors capul de la tine?! Hai, îți dau o liră de aur.

Adam se pregătea să accepte, când am spus tăios:

— Stai un pic, Adam!

M-am postat în fața lui Cheng Wu și am avut senzația că mă întorsesem în timp cu șapte ani, stând nas în nas cu unul dintre oamenii aceia galbeni din târgul de la Magyari. I-am zâmbit, privindu-l în ochi, și am rostit pe un ton plin de scuze:

— Haideți să discutăm noi doi, întâi, onorate domn.

O clipă, mi s-a părut că deslușesc în ochii lui un fel de prudență combinată cu presimțirea unei plăceri, după care mi-a zâmbit și mi-a spus pe chinezește:

— Să vorbim pe limba mea, domniță fermecătoare, e cea mai bună limbă pentru tocmeli.

— Ai putea avea dumneata inima să pui o copilă neajutorată într-o situație atât de nefavorabilă? am întrebat în engleză, scuturând din cap. Dar dacă dorești, putem discuta în limbă din Bod.

— Ai bunătatea și iartă-mi nemerituoasa persoană care nu cunoaște acest grai excelent.

— Atunci, vom vorbi în engleză, onorate domn. Din păcate nu cred ca slaba mea elocință să poată obține un preț bun pentru prietenul nostru, domnul Buff, știut fiind ce talentat ești la afaceri și cât de convingător în argumente. De aceea am să mă bizui pe bunătatea și pe generozitatea dumitale.

— Inima mi se umple de teamă, domniță dragă, căci simt că am în fața ochilor o ființă ce se va pricepe să tragă pe sfoară persoana-mi anostă și naivă.

Ne-au trebuit astfel cinci minute de amabilități ca să ajungem la subiectul plății pe care i-o datora lui Adam și alte zece minute de tocmeli politicoase, până să ne dăm seama amândoi că ajunsesem la punctul confruntării finale, când trebuia să recunoaștem cu tristețe că mai bine ne dădeam bătuți unul în fața celuilalt. Pentru mine, semăna cu vremurile când mă târguiam la Magyari, și mă amuzam copios. Deși vorbeam englezește, foloseam formele și structurile limbilor în care fiecare învățase arta

negustorească, așa că vorbele și frazele noastre erau pline de înflorituri și ornamente. În tot acest răstimp, Adam și mama lui, braț la braț, n-au scos o vorbă, urmărindu-ne cu atenție.

În final, Cheng Wu a zis:

— Prin urmare, ne-am înțeles, domniță dragă, și sunt nevoit să accept această mare pagubă. Domnul Buff va primi fildeșul pe socoteala mea, ca și înainte, iar onorariul convenit pentru fiecare set complet va fi de patru lire și opt șilingi; fildeșul brut va fi luat de domnul Buff sau de reprezentantul lui de la această prăvălie, iar toate resturile și căzăturile rezultate îmi vor fi înapoiate.

— Cursa cu birja dus-întors se plătește jumate-jumate, l-am corectat eu.

Și-a rostogolit ochii, pironindu-i în tavan, a ridicat din umeri, a încuviințat, a făcut o plecăciune și s-a întors cu spatele, spunând:

— Aduc fildeș pentru două seturi.

Când a dispărut în camera. Din dos, m-am uitat la lady Gascoyne.

— Iertați-mă, am șoptit eu. Ar fi trebuit să mă descurc mai bine, numai că hoțomanul ăsta știa de la bun început că Adam era dispus să accepte aproape orice condiții.

A încuviințat din cap, cu buzele strânse și țuguiate, fără să scoată o vorbă. Și Adam avea o expresie încordată. Am simțit că mi se taie picioarele, dându-mi seama că încercând să fac pe deșteapta, mă dădusem, de fapt, în spectacol. Am luat un pachet cu bucăți de fildeș de la Cheng Wu, i-am urat o zi bună și am ieșit în stradă, unde ne aștepta trăsura. Când vehiculul s-a pus în mișcare, am început să-mi cer scuze, însă nici n-am apucat să rostesc primele cuvinte că Adam s-a prăvălit în colțul banchetei, izbucnind în hohote de râs. Am văzut că și umerii lui lady Gascoyne se scuturau și că îi dăduseră lacrimile, râzând cu poftă.

— Ah, Jani! a tăcut Adam, ai fost minunată! Chiar și

fără accentul cockney, ai rămas la fel de nostimă. Nu-i așa că fata asta e o comoară, mamă? Pun rămășag că Cheng Wu n-a avut parte de o tocmeală ca asta de ani de zile.

Inițial, am fost indignată pentru că le părusem caraghioasă și nostimă, dar după aceea m-am trezit râzând cu ei. Seara la cină, conversația s-a desfășurat mai natural și mai dezinvolt decât în toate zilele de până atunci. Cel mai mult au vorbit Adam și mama lui, care se întreceau unul pe celălalt să-i povestească lui sir Charles călătoria noastră din acea zi, dar mai ales întâlnirea mea cu Cheng Wu.

Mai târziu, când am rămas singuri câteva minute, sir Charles mi-a mulțumit pentru tot ceea ce făceam ca Adam să se reintegreze în sânul familiei. Așa că în acea seară m-am dus la culcare mult mai încrezătoare, fără să simt că mi se strânge inima la gândul calvarului de a doua zi.

Un timp, am stat lungită în pat, visând cu ochii deschiși, încercam să-mi imaginez cât de minunat ar fi fost dacă Adam s-ar fi îndrăgostit de mine și mi-ar fi cerut să mă căsătoresc cu el. Știam că așa ceva n-avea să se întâmple; eram convinsă acum că pentru el eram fetița nostimă, pe jumătate indiană pe jumătate „cockney” pe care o cunoscuse în Smon T'ang. Într-un fel mă și bucuram că era așa, fiindcă altminteri știam că aș fi putut ajunge, cu mare părere de rău, să-i întorc spatele lui Eleanor sau să uit ce pățise. Or nu mi-aș fi iertat niciodată dacă o uitam pe Eleanor.

Știam că, în cele din urmă, aveam să mă întorc în Larkfield și să aștept... să aștept, nu conta cât de mult, să vină vremea când Eleanor va avea nevoie de mine. Poate că momentul acesta nu avea să vină niciodată, numai că eu trebuia să fiu pregătită pentru această eventualitate. Într-o bună zi, se putea ca Eleanor să fie liberă și să scape. Era posibil ca Vernon Quayle să moară, sau să se descotorosească de ea, iar atunci mă puteam

duce la ea s-o ajut să se însănătoșească. Așa că n-ar fi fost bine dacă Adam s-ar fi îndrăgostit de mine. Nu puteam accepta ca el, sau oricare alt bărbat, să-și asume o obligație ce îmi aparținea numai mie – aceea de a-i răsplăti cum se cuvenea pe Eleanor și tatăl ei pentru mărinimia pe care mi-o arătaseră.

Cu fiecare săptămână ce trecea, în casa din Chester Gardens înflorea, încetul cu încetul, o atmosferă cu adevărat familială. Am început să primim și să facem vizite și, chiar dacă lui Adam i se păreau plictisitoare, se pricepea să nu arate cât îl deranjau. Mergeam adesea la teatru, la operă sau la concert, uneori toți patru, alteori doar Adam cu mine. Cât de fericite și frumoase ar fi fost pentru mine acele zile, dacă undeva în subconștient nu m-ar fi obsedat în permanență năluca lui Eleanor căzută pradă unei asemenea sorți jalnice. Chiar și așa, îmi creștea inima de bucurie văzând că Adam se mai rotunjise la față și căpătase culoare în obraji, fiind din ce în ce mai vesel și mai mulțumit.

În noiembrie, după ce a obiectat mai întâi că era o pierdere de timp, a acceptat totuși să se interneze două zile pentru un control la ochi. Raportul medical întocmit de medicii specialiști se întindea pe două pagini, însă în esență opinia lor era că nervii optici se atrofiaseră din cauze necunoscute. Când i l-am citit, Adam a râs, a ridicat din umeri și a zis că ăsta era limbajul medical pentru „habar n-avem despre ce e vorba”.

Pe cât posibil, încerca să nu se arate afectat de faptul că era orb. Mai făcea cucuie și vânățai, uneori mai cădea, dar nu lua în seamă aceste inconveniente. Ne învățasem ca, atunci când se împiedica și cădea, să nu ne repezim să-l ajutăm să se ridice sau să-l compătimim, ci să ne prefacem că nu se întâmplase nimic. Ne-am obișnuit, de asemenea, să fim răbdători cu el la masă și să așteptăm să se căznească singur să-și taie carnea, bâjbâind. Desigur, era un spectacol înduioșător și am fi plâns întristați privindu-l, dar știam foarte bine că lui nu-i

plăcea să se autocompătimească deloc.

Nu l-am auzit decât o singură dată referindu-se la faptul că era orb. Îl scosesem la plimbare cu cabrioleta și, când am terminat, pe lângă cazarma de pe Albany Street, ne-am întâlnit cu o fanfară. Mica noastră iapă, o creatură cam sperioasă, a tresărit violent și a încercat să țâșnească înainte, dar am ținut-o bine și am început să-i vorbesc, alintând-o în graiul lo-bas. Când a revenit liniștită la pas, Adam a spus gânditor:

— Se pare că am trecut prin niște momente cam periculoase, adineauri. Noroc că mânai tu. Pe urmă, după o scurtă pauză: Doamne, cât de mult aș vrea să te pot vedea, Jani.

În decembrie, am primit o scrisoare foarte oficială din partea unui domn R.G. Milner, un parlamentar subsecretar de stat la Foreign Office. Fusesse dactilografiată, iar în ea domnul Milner spunea că îi fuseseră aduse la cunoștință anumite chestiuni legate de persoana mea și de statul Jahanapur și că mi-ar fi recunoscător dacă aș avea bunăvoința de a-i face o vizită la biroul lui de la Whitehall, la ora unsprezece în dimineața zilei de vineri, 11 decembrie, pentru a discuta despre aceste probleme.

I-am citit lui Adam scrisoarea în timpul unei scurte plimbări prin parc, înainte de micul dejun.

— Arată-i-o tatei, Jani, și cere-i sfatul. E diplomat de carieră și știe cum se procedează în astfel de situații.

Sir Charles a citit scrisoarea la micul dejun, după care a ridicat privirea cu o licărire în ochi:

— Așadar, ăsta le e tertipul?! Păi, hai să le dăm o lecție. Îmi permiți să mă ocup de această chestiune, Jani?

— Oh, da, cum să nu, sir Charles. Ți-aș fi profund recunoscătoare.

— Confirmi că nu dorești nicidecum să îți ceri drepturile în calitate de maharani a statului Jahanapur?

— N-am nici cea mai mică intenție de a-mi revendica aceste drepturi.

— Prea bine. Te rog, însă, nu pomeni de asta absolut nimănui, fără să te consulți în prealabil cu mine.

M-am învoit oarecum nedumerită. Lady Gascoyne a zis:

— Parcă te-ai pregăti de luptă, Charles.

— Chiar asta și fac, scumpa mea, a zis el chicotind amenințător, după care și-a băut și restul de cafea, s-a scuzat și a ieșit iute din cameră.

— Tata pare pornit rău, a remarcat Adam. Știu eu pe cineva ar trebui să fie cu ochii în patru.

După o jumătate de oră, sir Charles a apărut pe balconul lung care dădea spre parc, unde eu îi citeam lui Adam, în timp ce el sculpta niște piese de șah. Avea în mână o hârtie.

— Vrei să-ți arunci ochii pe asta, Jani dragă? m-a întrebat el și s-a așezat lângă mine, zâmbind.

— Adam, e o scrisoare adresată domnului Milner. O citesc cu glas tare.

Stimate Domn,

Sunt în posesia scrisorii jignitor adresate domnișoarei Jani Burr: și nu domnișoarei Jani Saxon, Alteța sa maharani a statului Jahanapur, al cărei secretar particular am onoarea să fiu.

Vă informez prin prezenta că Alteța sa nu va veni la Biroul dumneavoastră în ziua propusă și, de fapt, în nicio altă zi. Dacă aveți de discutat ceva cu ea, puteți să o vizitați la această adresă, la ora patru și jumătate după-amiază, marți, 15 decembrie.

Alteța sa a avut amabilitatea de a-mi permite să vă informez că va amâna intentarea acțiunii legale, pe care avea de gând să o inițieze, până ce vă va primi în audiență la data menționată mai sus.

*Cu onoare, rămân al dumneavoastră
umil servitor,*

*Charles Gascoyne, Bart., K.C.V.O.,
G.C.S.I., C.B.E., F.Z.S.*

Secretar particular al Alteței sale

Am ridicat ochii de pe scrisoare, încremenită de admirație.

Adam a izbucnit în râs și a spus:

— Splendid, tată! Dar explică-ne și nouă, te rog.

— Sigur că da, băiatul meu drag. Este absolut limpede din scrisoarea lui Milner că India Office sau Foreign Office amândouă la un loc n-au niciun chef ca revendicările lui Jani în privința tronului din Jahanapur, să ducă la cine știe ce răscoale și tulburări. Nu încapе îndoială că sunt foarte mulțumiți cu actualul conducător, Mohan Sudraka, și nu vor să-și asume riscul de a tulbura o situație politică deja stabilă Prin urmare, încearcă să diminueze autoritatea revendicărilor lui Jani, să o intimideze, făcând-o să renunțe. De aceea, de fapt, Milner i s-a adresat cu „domnișoară Jani Burr” și i-a cerut să se deplaseze personal ca să stea de vorbă cu el. Jani ar fi teribil de dezavantajată pe propriul lui teritoriu, la Whitehall. Așa că n-am făcut decât să-l pun pe ticălosul ăla să aștepte și să-i dau ceva la care să se gândească.

Sir Charles chicotea, însă arăta ca un leopard gata să se repeadă la pradă.

— Or să dea înapoi, desigur. Adică, îți vor face o ofertă, Jani, dar când vor vedea numele meu pe scrisoare își vor da seama că vor avea de furcă și vor începe să reevalueze situația.

— Poate că doar... mă vor ignora acum, am zis eu.

— Oh, nu, a zâmbit el, mijindu-și ochii. Sunt îngrijorați, Jani. Din fericire, puterea judecătorească este deasupra puterii executive, or ultimul lucru care le-ar trebui lor acum ar fi ca o instanță să declare că tu ești conducătorul de drept al statului Jahanapur. Acum, o să așteptăm să vedem ce-o să se întâmple. Ascultă-mă pe mine, nu va trebui să așteptăm prea mult, ai să vezi.

A avut dreptate, pentru că răspunsul la scrisoarea lui a sosit numaidecât, cu următoarea poștă. De data aceasta

îi era adresat domnișoarei Jani Saxon, iar sir Charles a tras un chiot de bucurie când i-am arătat-o:

— Aha, l-am prins pe neobrăzatul ăla! a exclamat el. Prin faptul că ți s-a adresat cu „Jani Saxon” recunoaște implicit că Francis Saxon este tatăl tău, de unde decurg toate celelalte.

În scrisoare se spunea că domnul Milner a primit comunicarea făcută de secretarul meu particular și că ar fi foarte fericit să-mi îndeplinească dorința, fiind gata să mă citeze la momentul care îi fusese propus.

— Tată, a zis Adam, te rog mult să mă lași și pe mine să fiu de față când tu și Jani veți discuta cu tipul ăsta. Oh, dar stai așa – poate ți-aș șubrezi cumva poziția, nu crezi?!

— Nicidecum, băiete, a făcut sir Charles, frecându-și palmele încântat. Ne poți fi de folos, derutându-l. Te-ar deranja dacă ți-ai pune ochelari fumurii? Nu? Atunci, o să te plasăm undeva lateral, lângă el, ca să îi dai pur și simplu senzația că îl privești în tăcere. Un om misterios. Nici măcar nu te vom prezenta.

— Tată, ce vulpe bătrână ești, a zis Adam râzând. Mă duc cu Jani azi să-mi cumpăr niște ochelari negri, cea mai sinistră pereche pe care o vom găsi.

Domnul Milner s-a dovedit a fi un bărbat cam la vreo patruzeci și ceva de ani, blond, cu părul cam rar, îmbrăcat foarte sobru; căra după el o servietă neagră, pe care și-a pus-o pe genunchi, fiind gata parcă în orice clipă să o deschidă, deși a renunțat s-o facă. Avea un fel de a fi plăcut, dar molatic, de parcă toată povestea asta ar fi fost o chestiune neînsemnată, pentru care nici nu merita să-ți dai osteneala.

„Audiența”, așa cum insista să o numească sir Charles a avut loc în salon. Domnul Milner a fost poftit să ia loc pe un fotoliu în mijlocul camerei. Sir Charles și cu mine ne-am instalat de o parte și de cealaltă a marelui șemineu, cu fotoliile pe jumătate întoarse, astfel încât

privirile noastre să conveargă spre domnul Milner. Adam stătea neclintit pe un scaun cu spetează dreaptă, cu spatele la fereastră, într-o poziție de unde domnul Milner îl putea zări cu coada ochiului – o figură sinistră cu niște ochelari fumurii cu ramă de metal, care îi schimbau fața și îi dădeau un aer artificial, ca de mască.

Domnul Milner a sporovăit câteva minute, fără să spună de fapt nimic, afirmând că guvernul Maiestății sale studiasse o anumită scrisoare scrisă pare-se de un presupus criminal, un fost-soldat pe nume R.S.M. George Burr. Se oprea des, ca și cum s-ar fi așteptat la vreun comentariu; noi însă ne uitam pur și simplu la el, fără să-i dăm niciun pic de ajutor. Felul molatic de a fi s-a preschimbat într-o atitudine parcă silită și prefăcută, când s-a apucat să rezume ceea ce el numea concepția guvernului în această privință. Când s-a oprit în cele din urmă, am rămas privind-l în continuare, fără să scoatem o vorbă.

După o lungă pauză, domnul Milner mi-a adresat un zâmbet glacial, spunându-mi:

— Am autorizația să analizez orice comentariu ați dori să faceți, domnișoară Saxon.

Așa cum fusesem instruită, am continuat să privesc fix peste creștetul domnului Milner.

Sir Charles a zis:

— Un comentariu apropo la ce, domnule? Ți-ai irosit zece minute pentru a spune că s-ar putea ca guvernul să tăgăduiască revendicarea Alteței sale de a fi odrasla colonelului Saxon și a soției sale, maharani a statului Jahanapur, fiind gata așadar să nege că ea ar fi acum maharani de drept. Dacă acesta este punctul de vedere al guvernului, atunci dați-ne voie să-l punem la încercare în instanță judecătorească, așa cum ne-am și pregătit de altminteri. S-a ridicat în picioare, plecându-se ușor în direcția mea: Nu văd utilitatea de a mai prelungi această audiență, Alteță.

Am înclinat din cap. Domnul Milner a zis:

— Ah, stați așa, vă rog, sir Charles. Tocmai voiam să o informez pe domnișoara Saxon că principala preocupare a guvernului este aceea de a evita orice posibilă fărâmițare sau disensiune în Jahanapur și în statele învecinate. Am discutat, așadar pretențiile domnișoarei Saxon la tronul statului Jahanapur cu actualul conducător.

— Actualul conducător ilegal, a zis sir Charles, dar te rog continuă.

— Cu prințul Mohan Sudraka, a zis domnul Milner. Este un bun conducător, foarte cooperant și totodată deosebit de generos. De fapt, este dispus să răsplătească substanțial serviciile domnișoarei Saxon, în cazul în care aceasta va avea amabilitatea de a evita să se creeze probleme printr-o eventuală dispută asupra tronului în Jahanapur. Această ofertă este făcută fără a pune cumva la îndoială drepturile care i se cuvin, firește.

— Domnule, dorești cu tot dinadinsul să fii jignitor? a zis sir Charles, pe un ton înțepat.

— Nicidecum. Domnul Milner începea să se uite din de în ce mai des și cu o jenă sporită la figura tăcută și sinistră a lui Adam. N-aș putea spune că o recunoaștere sub forma sumei de cincizeci de mii de lire ar putea fi considerată o insultă.

Mi-am stăpânit cu greu emoția. Până atunci, grija mea fusese să par trufașă și imperturbabilă. Acum, mi se făcuse brusc groaznic de frică. Sir Charles devenea treptat roșu ca racul. Am aflat ulterior că izbutea să se înroșească așa, ținându-și respirația și contractând mușchii stomacului.

— Cincizeci de mii de lire? a repetat el, ca și cum nu-i venea să creadă că auzise bine. Dragul meu domn, așa cum amândoi știm prea bine, venitul anual al conducătorului statului Jahanapur se ridică la aproximativ un milion și două sute cincizeci de mii de lire. Oare omul ăsta chiar încearcă, iertați-mă, Alteță, să o *cumpere* cu salariul pe două săptămâni?!

Un timp nu am mai fost în stare să urmăresc

conversația. Auzeam cuvintele, însă nu le pricepeam sensul și aveam senzația că visam, așa cum se întâmplase uneori în aerul tare și curat din trecătorile muntoase de la mare altitudine. Când mi-am mai revenit, sir Charles spunea:

— Prea bine, domnule. Se prea poate ca de dragul poporului ei din Jahanapur și pentru a evita orice disensiune Alteța sa să nu țină seama de sfatul meu. Însă dă-mi voie să declar răspicat că o voi îndemna să *nu* facă acest mare sacrificiu care i se cere și să *nu* renunțe la drepturile ei în condițiile pe care tocmai le-am acceptat de comun acord.

— Nu le-am „acceptat”, domnule, le-am „discutat”, s-a grăbit domnul Milner să spună. Trebuie să obțin autorizația finală de la Minister.

— Te privește, a zis sir Charles, pe un ton rece. Și, te rog, fără grabă. Cu cât îmi lași mai mult timp să o conving pe Alteța sa cum e mai bine să procedeze în interesul său, cu atât voi fi mai mulțumit.

— Ah... deci așa. Și cam pe când aș putea afla decizia sa, sir Charles?

— Atunci când va exista și hotărârea Ministerului, domnule. Permite-mi să recapitulez ce se cere. În primul rând, suma de două sute de mii de lire sterline să fie plătită la ordin Alteței sale în termen de treizeci de zile începând de azi, exclusiv în beneficiul său, plata fiind garantată de guvernul britanic, în cazul în care actualul conducător din Jahanapur nu-și onorează obligațiile. În al doilea rând, guvernul să recunoască legitimitatea revendicării formulate de Alteța sa. În al treilea rând, guvernul se va ocupa ca nevinovăția lui George Burr, Regimental Sergeant-Major, să fie declarată oficial în *London Gazette*, să fie decorat postum pentru devotamentul cu care și-a făcut datoria, iar rămășițele sale pământești să fie aduse într-un cimitir militar pe care îl va alege colonelul regimentului, unde să fie înhumate cu onoruri militare. În al patrulea rând,

renunțând la toate drepturile și la autoritatea ce i se cuveneau ca suverană a statului Jahanapur, Alteța sa își va păstra titlul și va putea, dacă va dori, să aibă dreptul oficial de a fi cunoscută lumii ca Prințesa Jani din Jahanapur, formula de adresare folosită fiind Alteță.

Domnul Milner și-a înăbușit un oftat și s-a ridicat în picioare.

— Ați formulat totul foarte succint, sir Charles. Sunt aproape sigur că protocolul va fi întocmit într-o zi-două.

Sir Charles și-a permis un zâmbet mândru:

— Și eu sunt la fel de sigur în această privință, domnule.

După ce domnul Milner și-a luat rămas-bun ceremonios și a fost condus din cameră, am sărit în picioare și am alergat la sir Charles, panicată:

— Oh, nu pot, efectiv nu pot! Atâția bani – nici n-aș ști ce să fac cu ei. Habar n-aveam că urma să spuneți toate astea... Și brusc am început să plâng.

Sir Charles m-a îmbrățișat, bătându-mă afectuos pe spate.

— Haide, fetița mea, fii cuminte, n-ai de ce să te temi. Faptul că vei avea o mulțime de bani și un titlu nobiliar nu te va schimba defel. Nu ești tu omul care să se schimbe dintr-atâta. Acum, ascultă-mă bine, draga mea. Tot ce-am făcut e pentru a ne asigura că vei primi o parte din ceea ce ți se cuvine. Banii îi poți folosi sau îi poți risipi, cum dorești, principalul e că îi vei avea. Titlul, la fel, îl folosești sau nu, cum dorești tu. Cred că vor fi momente când îți va conveni de minune să faci uz de el, având în vedere că ești pe jumătate indiană, iar noi suntem o națiune de snobi. Adam, băiete, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ți ochelarii ăia oribili. Nu știu ce efect au avut asupra lui Milner, dar pe mine mă bagă în sperieți.

Din cealaltă parte a camerei, s-a auzit glasul lui Adam:

— Chiar crezi că Foreign Office va înghiți gălușca asta?

— Nici nu mă îndoiesc, a rostit sir Charles peste

creștetul meu. Aș fi putut obține o sumă de două ori mai mare, dacă nu mi-ar fi fost teamă ca Jani să nu izbucnească în plâns dintr-o clipă în alta. Însă e mai bine așa, fiindcă tipul e convins că s-a descurcat excelent pe latura financiară, așa că n-or să crâcnească la cererile auxiliare.

— Ah, da, e foarte bine așa, a zis Adam. Cererea referitoare la Sembur contează cel mai mult pentru Jani. Tată, ești un om nemaipomenit, a adăugat el, râzând cu poftă. Oh, și mai termină cu smiorcăiala, Jani. Știu eu că plângi de ciudă că te-a întrecut altcineva la târguieli și negocieri, da-da.

Crăciunul a fost pentru mine o perioadă senină și întunecată totodată. N-am primit nicio felicitare de la Eleanor și mă gândeam la ea cu inima îndurerată, dar eram nespus de fericită să stau acum la masă cu familia Gascoyne și să-i aud discutând dezinvolt și afectuos. În ultima vreme, Adam ieșise mai des cu tatăl lui, uneori la un club în Pall Mall, alteori în City, cu probleme de afaceri. Câteodată pleca și de unul singur, cu câte o birjă elegantă, și lipsea câteva ore. Mi-am dat seama, cuprinsă de gelozie, că își luase poate o amantă, și îmi părea tare rău că nu eram eu aceea. Felul în care gândeam era absolut șocant pentru mine, însă în ceea ce-l privește pe Adam, descoperisem că eram complet lipsită de modestie și că îl doream fără nicio rușine.

Oricum, îmi plăcea tare mult când Adam se ducea încolo și încoace cu tatăl lui, pe de o parte fiindcă lucrul acesta dovedea că dăduseră complet uitării tot trecutul, pe de alta pentru că în felul ăsta puteam sta mai mult cu lady Gascoyne, care tânjea după compania cuiva. M-am simțit adesea vinovată pentru faptul că atât sir Charles cât și Adam mă tratau ca pe un membru al familiei, fără să fie însă în stare să manifeste aceeași dezinvoltură și față de lady Gascoyne.

Am discutat cu ea o dată această problemă, în timpul

Crăciunului, când eram în camera ei, cosând la repezeală tivul la rochia cu care era îmbrăcată. Spre marea mea ușurare, a zâmbit fără resentiment și a zis:

— Nu te frământa pentru asta, Jani. Nici nu știi cât de fericită sunt că ai izbutit să-i apropii pe Adam și Charles.

Cu tivul întins peste încheieturile degetelor, am spus rar:

— Când ați fost la Withy Cottage, mi-ați spus că sir Charles e bolnav. Știu că nu e bine să discutăm despre așa ceva... dar chiar e atât de bolnav pe cât credeți? Adică, sigur, uneori pare obosit, dar nicidecum grav bolnav.

— Știu. Vorbise pe un ton liniștit, dar ferm, mângâindu-mă pe obraz. Nu există leac pentru boala lui, Jani. Doctorii spun că Charles are diabet de multă vreme. Sperăm... pentru o clipă vocea i-a pierit, după care a continuat cu calm: sperăm să mai aibă de trăit doi ani, dar s-ar putea să nu fie decât câteva luni.

Câteva momente n-am putut coase, fiindcă ochii mi se împăienjeniseră de lacrimi și mi se pusese un nod în gât. În cele din urmă, am șoptit:

— Îmi vine să plâng, dar mi-e rușine de dumneavoastră. Sunteți atât de dărză.

— Nu sunt dărză, a rostit ea pe un ton istovit, doar resemnată, Jani. Mi-am petrecut viața încercând să mă resemnez în fața inevitabilului. Am avut o viață confortabilă, dar nu deosebit de fericită, ceea ce sunt convinsă că e și vina mea. Ce ciudat! În aceste ultime luni am fost mai fericită cu Charles ca niciodată. Cât timp irosit, Jani. Ești îndrăgostită de Adam, draga mea?

Deși întrebarea venise pe neașteptate, nu m-a luat complet prin surprindere, întrucât fiind femeie lady Gascoyne observase, pesemne, de multe ori cum mă uitam la Adam.

— Da, da, îl iubesc, am zis eu. Cred că îl iubeam de mult, însă nu mi-am dat seama cu adevărat decât atunci când l-am găsit în taverna aceea din Wapping.

Am rupt ața cu dinții și m-am ridicat în picioare.

M-a strâns câteva clipe la pieptul ei, după care s-a tras înapoi. Ochii îi străluceau de lacrimi:

— Oh, nici nu știi cât de mult mă bucur, draga mea. Adam te iubește și el? O să te ceară de soție?

Am zâmbit forțat:

— Cred că ține la mine, doar atât. Oricum, n-ar merge, lady Gascoyne. Nu sunt liberă complet.

— Cum adică? a făcut ea, crezând că poate nu auzise bine.

— Din cauza lui Eleanor. Știu că vă vine greu să înțelegeți, dar ea trebuie să conteze prima. Ea mi-a dat totul. Oh, vă rog, vă rog din suflet să nu-i spuneți lui Adam.

A clătinat din cap, foarte tulburată:

— Sigur că n-am să-i spun. Dar, Jani, nu-ți rata viața pentru nimic în lume, copila mea. Fii ceva mai egoistă.

Mi-am făcut de lucru, punând la loc acul, ața și degetarul, aproape supărată pe ea; și-așa simțeam că eram egoistă și nu mai aveam nevoie de încurajări din partea ei.

— Vă gândiți că poate într-o bună zi Adam mă va dori, lady Gascoyne, dar nu e așa. Întotdeauna se va gândi la mine ca la fetița aceea urâtică, tunsă scurt și costelivă.

După o scurtă tăcere, lady Gascoyne a spus:

— Îți promit că n-am să-i spun nimic lui Adam. Însă știu bine un lucru. Vreau să devii fiica mea, Jani, așa că nu-mi interzice să sper că va fi așa.

Prima zi de Crăciun a căzut într-o vineri. Duminică seara, cum era stabilit, m-am dus cu Adam în Wapping. Acolo ne-am întâlnit cu Molly și cu proaspătul ei logodnic, un vlăjgan jovial dar sărac cu duhul, și i-am dus la un local din apropiere, unde se servea plăcintă de țipar. Ca dar de nuntă, Adam le-a oferit cincizeci de lire de aur așezate frumos într-un șanțuleț de jur-împrejurul unei potcoave de lemn, pictată cu vopsea aurie.

Întâlnirea n-a fost nicidecum o reușită. Deși ne-am îmbrăcat foarte modest, tot făceam notă discordantă în mediul acela. Molly a chemat pe câțiva să-l salute pe vechiul lor prieten, Buff, însă oamenii erau stânjeniți și n-au zăbovit prea mult. La despărțire, Molly a zis: „Păi, mulțam pentru tot, dar să nu mai vii pe-aici, Buff.” Mi-a făcut cu ochiul, prietenește: „Doar dacă rămâi lefter ca înainte, dar nici atunci n-ai mai avea nevoie de mine”.

Două zile mai târziu, în marele salon al casei din Chester Gardens, în prezența lui sir Charles, a domnului Milner, a unui jurist guvernamental, a avocatului lui sir Charles, a unui reprezentant legal al Alteței sale Prințul Mohan Sudraka, a lui lady Gascoyne și a lui Adam, am semnat un impresionant document legal, prin care renunțam la orice pretenție asupra statului Jahanapur. Cu același prilej, deveneam posesoarea unei averi imense.

A doua zi, m-am dus cu sir Charles la Coutts Bank, pentru a autoriza Departamentul de administrație a fondurilor să investească în numele meu. În ziua următoare, 31 decembrie, întreaga familie a mers cu mine pe celălalt mal al fluviului, la Orfelinatul de fete Adelaide Crocker. Acolo ne-am întâlnit cu mis Callender, care m-a recunoscut numaidecât, oarecum spre mirarea mea; entuziasmul pe care i-l provoca această vizită neașteptată din partea unei familii nobiliare a făcut-o să-și piardă calmul obișnuit.

Ne-a plimbat prin toată clădirea și, deși Adam nu putea vedea nimic, mi-am dat seama că intuia sărăcia înspăimântătoare care domnea acolo, mai ales ținând seama de tăcerea încordată sau de murmurul părinților lor. Când ne-am întors în biroul ei, i-am spus lui Miss Callender că am luat măsuri ca orfelinatul să primească anual suma de o mie lire. Alarmată, am văzut-o cum se reazemă de peretele scorojit, cu fața îngropată în mâini, plângând de emoție. Le-am făcut semn numaidecât lui sir Charles și lui Adam să iasă afară, după care am ajutat-o pe lady Gascoyne să o aline și să o înveselească pe Miss

Callender.

Douăzeci de minute după aceea, când am plecat, era plină de recunoștință, numai că eu mă simțeam ca o mare farsoare. Aveam senzația că făcusem ceva care nu mă costa absolut nimic, mult mai puțin decât mă costase, în acea zi de vară în New Forest, când i-am oferit un sandviș cu slănină răncedă unui om sleit de puteri.

La miezul nopții, am întâmpinat Anul Nou stând în picioare la balconul lung care dădea spre parc, bine înfășurați să nu ne fie frig și cu urechile ciulite să auzim în depărtare sunetul tradițional venit de la Big Ben din Westminster. Îmbrățișându-ne rând pe rând, am avut plăcerea ca Adam să mă țină în brațe câteva clipe, prima oară după ziua aceea în camera dosnică din taverna The Grapes, în Wapping. Nu mi-a trecut prin minte atunci că intram în anul pomenit de Oracol, cu peste șase ani în urmă.

Anul Dragonului de pădure. Curând, urma să am toate motivele să-mi amintesc de acest lucru.

În a doua săptămână din ianuarie, la invitația lui David Hayward, Adam și cu mine am luat trenul până la Bournemouth, să petrecem câteva zile la Larkfield. Era stabilit ca eu să locuiesc la ferma soților Stafford, întrucât în căsuța mea era frig și nu se mai umblase de mult, iar Adam să stea la David. Cei doi bărbați nu se cunoșteau, însă, din clipa în care s-au salutat, am intuit o mare armonie în viitoarea lor relație. Aveau firi foarte diferite, dar cu toate astea a existat de la bun început o simpatie reciprocă, naturală și dezinvoltă, care mi-a umplut inima de bucurie.

Una dintre primele noastre datorii era aceea de a-i face o vizită maiorului Elliot, pentru a-i povesti ce se mai întâmplase între mine și Foreign Office și pentru a-i mulțumi totodată, având în vedere marele ajutor pe care mi-l dăduse de la bun început. Am fost, de asemenea, pe la familia Wheeler, la vicariat, și pe la alți vechi prieteni de-ai mei, însă, la sfatul lui David, n-am încercat să o vizităm pe Eleanor.

— Ți se va spune pur și simplu că nu este acasă, a zis el pe un ton trist. De luni de zile, Eleanor n-a mai primit musafiri și nici n-a mai ieșit din casă. Dacă n-ar fi doamna Burke, nici n-aș ști dacă mai e în viața.

Eram cu toții la masă în bucătăria doamnei Stafford când a spus asta și am simțit că mâncarea îmi cade ca un bolovan în stomac. David mi-a aruncat rapid o privire, zicând:

— N-are niciun rost, Jani. Am renunțat la orice speranță și așa ai face și tu, dacă ai sta mai mult în Larkfield. Dacă treci zilnic pe lângă conacul *Merlin's Keep*, dacă vezi clădirea privind din cealaltă parte a văii, dacă dai nas în nas cu urâciosul ăla de servitor... nu se poate să nu te gândești la biata Eleanor și să nu înțelegi că nu există nicio posibilitate de a o ajuta.

— Vrei să pleci de aici, David? l-a întrebat Adam.

— Cred că voi fi nevoit. Simt că n-aș mai suporta o altă primăvară în Larkfield. Poate o să mă întorc la Lincolnshire.

Adam a dat din cap, gânditor.

Pe timpul șederii, am făcut vreo două excursii la Bournemouth să ne bucurăm de aerul marin și totodată fiindcă era o adevărată plăcere pentru Adam să asculte zgomotele mării, însă în restul zilelor l-am însoțit pe David. N-a trecut mult timp și mi-am pus iarăși pantalonii de călărie și șorțul gros de stambă, cu care umblam înainte, când îl ajutam. Adam obișnuia să stea în vreun staul sau în vreun grajd, lângă vreo cocină de porci sau afară pe câmp, în aerul rece, așteptând și ascultând răbdător. David îngrijea animalul bolnav, în timp că eu alinam biata făptură, ajutându-l, dacă mi-o cerea, să coasă, să taie, sau să spele plaga. Adam părea să nu se plictisească deloc.

Când era nevoie de forță, nu putea fi oprit să se alăture și el, iar într-o astfel de împrejurare s-a întâmplat ceva ciudat. Lucram într-o mică fermă care aparținea doamnei Fennel, o femeie văduvă, care de la moartea soțului încerca să se gospodărească de una singură, fără niciun ajutor.

Câteva vaci de-ale ei mâncaseră lacome niște rapiță udă și sufereau de balonare, cu pânțele groaznic de umflate pe partea stângă. Trebuia să fie ținute mereu în mișcare și să nu fie lăsate să se lungească pe jos, în timp ce David se căznea să le degajeze gazele din stomac folosind un tub special. Când am ajuns acolo, doamna Fennel și singurul ei ajutor de la fermă împingeau și trăgeau de bielele vite încolo și înapoi, așa că m-am apucat imediat să le dau o mână de ajutor.

Adam a rămas lângă poartă, îmbrăcat cu niște pantaloni mai vechi de flanel și cu un sacou de tweed, pe sub o scurtă de stofă. Tocmai se pregătea să-și aprindă un trabuc din cele pe care le fuma uneori – un soi ciudat,

cu un fel de tub de trestie la un capăt. Trăgeam de bot o vacă, folosind cel mai convingător discurs onorific în tibetană, când Adam și-a scos din gură trabucul neaprins și a strigat:

— Pot să te ajut cu ceva, Jani?

— Da, i-am răspuns eu, gâfâind, s-o ții pe asta în picioare, până o ajut eu un pic pe doamna Fennel. Dar mai bine scoate-ți haina, să nu te încingi.

A pus jos țigara pe stâlpul de la poartă, și-a scos numaidecât haina, șapca și sacoul, le-a așezat pe balustrada de sus, pe urmă a rămas neclintit, ascultând. Am început să vorbesc, spunându-i ceva vacii, pentru a-i indica lui Adam direcția, fără a părea că o fac intenționat. Când s-a apropiat, l-am luat mână și i-am pus-o pe cornul vacii.

— Sigur nu te deranjează, Adam?

— Să mă deranjeze?! Nici nu-ți închipui cât de bine e să simți că poți fi uneori de folos, Jani. Haide, spune-mi ce am de făcut.

A trebuit să târâm de colo-colo vacile îndărătnice, cam o oră, până ce David a reușit să se ocupe de toate. L-am luat pe Adam de braț și am pornit cu el pe pășune să-și recupereze hainele, când am constatat că trabucul și șapca dispăruseră. Când i-am spus, a crezut întâi că glumesc și pe urmă că cine știe ce creatură plecase cu ele.

— O fi vreo capră pe-aici, Jani, a zis el, teribil de amuzat.

— Nu, doamna Fennel nu are capre.

— Păi, atunci, hai să căutăm vreun câine sau vreun cal cu șapca pe cap și cu trabucul în gură.

Rămăsesem cu sacoul în mână, absolut consternată.

— Adam, căptușeala de la sacou e sfâșiată într-un loc imediat sub guler! Cine naiba a putut face așa ceva?

— Mda, teoria mea cu capra s-a dus de râpă. Poate că sacoul avea deja căptușeala ruptă.

— Exclus. Înainte să-ți împachetez hainele pe care le-ai

luat cu tine, m-am uitat bine la ele să văd dacă nu necesitau ceva reparații.

— N-am știut asta. Mă răsfeți prea mult, Jani.

— Probabil că ai agățat câptușeala cumva sau ai prins-o în vreun cui, după ce am plecat de-acasă.

— N-are importanță, oricum. Haide, te strigă David. Râdea, îmbrăcând scurta. E teribil de amuzant să vă aud când lucrați, a continuat el. Cine nu v-ar cunoaște, ar crede că vă urăți de moarte.

Era adevărat, în situațiile când ne confruntam cu vreun caz dificil, pentru că încercam să ne vărsăm încordarea și grijile unul pe celălalt, pentru a rezerva animalului toată simpatia și afecțiunea de care eram capabili. Mi-am amintit cum fusese cu două zile în urmă, în grajdurile de la conac, când ne ocupasem de un cal de vânătoare.

— Fir-ar să fie, Jani, n-o lăsa să se miște!

— Oh, nu te mai rățoi la mine! Eu îi spun doar să nu se miște, dar n-am cum s-o împiedic să nu se fâțâie.

— Păi, *spune-i* o dată să stea locului. Pot să mă trezesc oricând cu o copită în coaste.

— Sigur, dacă aș fi în locul ei *aș avea* chef și eu să-ți trag una în coaste! Împungi cu acul ca un cizmar cârpaci. Pe urmă, în grai lo-bas: Cuminte, prințesa mea, cuminte. Mai ai răbdare puțin și ai să vezi să n-o să te mai doară. Hai să-ți povestesc despre o iapă pe care o chema Pulki. Nu era de rasă, ca tine, ci un biet ponei din munți care mă căra în spinare când eram mică...

— Cizmar cârpaci, ai?! a ridicat vocea David, făcând ultima sutură. După care a ieșit de-a bușilea de sub iapă, gesticulând spre Adam: Ai mai pomenit așa ceva, omule? Și când te gândești că la un moment dat am cerut-o de nevastă pe scorpia asta spurcată la gură!

Ne-am întors la Londra în ultima săptămână din ianuarie, iar o dată cu întoarcerea noastră asupra mea s-a lăsat brusc o umbră neagră, pentru că în nici două

săptămâni totul s-a schimbat. La început, Adam mi s-a părut cam rezervat, pe urmă au fost dați când am simțit că îi era greu să-și înăbușe iritarea, iar în cele din urmă a ajuns să mă evite complet. Mie mi se părea totul schimbat. În realitate, doar Adam era schimbat, numai că el însemna totul pentru mine.

Sufeream, eram nedumerită și din ce în ce mai agitată, fiindcă habar n-aveam ce făceam de îl necăjeam atât de mult. Cu mama și tatăl lui se purta la fel de frumos ca înainte, ceea ce mă mulțumea nespus, însă prietenia afectuoasă care se înfiripase între noi doi rămăsese acum doar o amintire. Și-a luat obiceiul de a sta până târziu la club, iar acele absențe inexplicabile când mă gândeam cu gelozie că se ducea la vreo amantă au devenit mai frecvente. Foarte politicos, m-a lămurit că nu voia să-i mai citesc și cred că politețea aceasta era mai rea decât orice, căci brusc aveam senzația că pentru noi nu exista niciun trecut comun, comportându-ne acum ca doi străini.

Sfârșitul a survenit într-o seară, în timp ce coboram spre salon, unde familia se reunea îndeobște și făcea conversație zece minute până ce majordomul, Laing, să între și să anunțe că cina era servită. De această dată, ușa era deschisă pe jumătate și, apropiindu-mă de ultimele trepte, am auzit brusc vocea lui Adam care le răspundea părinților lui, destul de înțepat și enervat:

— Nu sunt rău, și nici nerecunoscător. În ultimele luni n-am făcut decât să mă străduiesc să fiu cât mai drăguț și mai amabil cu Jani, însă acum nu mai am puterea să o mai fac. Oh, da, e o persoană cu care îți face plăcere să discuți, e bună la suflet, desigur, însă nicidecum ideală, din punctul meu de vedere, ca tovarășă de viață, de zi cu zi. Îmi pare rău dacă se vede cât sunt de săcâit, însă efectiv n-am cum să-mi mai ascund sentimentele.

Mă oprisem la picioarele scărilor. M-am răsucit pe călcâie și am urcat înapoi treptele, roșie la față de rușine și de durere. Ce proastă înfumurată am putut fi să-mi

imaginez că îi plăcea să fie în compania mea! Pentru el, eram tot copila pe care o cunoscuse cândva, iar în mintea lui rămăsesem așa cum mă văzuse atunci. În ultimele săptămâni pe care le petrecusem împreună, zâmbise adesea, râsese, se amuzase cu mine și îl interesase aparent persoana mea. Acum, însă, îmi dădeam seama clar că încercase doar să-mi facă pe plac... și că ajunsese la capătul răbdării.

Când am ajuns în camera mea, eram lividă. M-am pălmuit și m-am ciupit să mă colorez în obraji, am stat câteva momente cu o batistă udă pe pleoape, după care am trase aer adânc în piept și am coborât din nou. Sir Charles și lady Gascoyne m-au întâmpinat poate prea călduros, iar Adam a spus politicos:

— Bună seara, Jani, sper că ai petrecut o zi plăcută.

N-aș fi dorit pentru nimic în lume să se creadă că auzisem fără să vreau ce spusese Adam despre mine, așa că am așteptat să terminăm aproape de mâncat, pentru a spune, cerându-mi într-un fel scuze:

— Știți, de când am fost la Larkfield, mă simt cam vinovată că am lipsit atât de mult de acolo. Cred că trebuie să mă duc curând înapoi.

Sir Charles și soția lui s-au privit îngrijorați, după care lady Gascoyne a spus destul de nesigură, străduindu-se să nu se uite la Adam:

— Oh, Jani, nu ne-am gândit că ai să vrei să pleci. Pentru noi făceai deja parte din familie.

— Așa am simțit și eu, am spus, zâmbindu-le amândurora. De aceea am și stat mai mult decât ar fi trebuit, am completat eu, izbutind să râd cam silit. Inițial, Adam a fost cel care m-a adus aici, fiindcă avea nevoie de o persoană să-l însoțească, însă acum e limpede că nu-i mai trebuie așa ceva și oricum simt și eu că ar fi momentul să încep să-mi pun în aplicare unele planuri pe care le am.

— Ce planuri, draga mea? s-a interesat sir Charles.

— Păi, David Hayward mi-a spus că spre sfârșitul

anului ferma familiei Catling va fi scoasă la vânzare. Este lipită de conacul *Merlin's Keep*, pe latura sudică. Este o fermă multifuncțională cam de șaptezeci de pogoane. Știu că nu pare prea mare, însă în regiunea New Forest nu e nevoie să ai prea multe pășuni, pentru că drepturile de pășunat sunt comune. Există acolo un conac foarte frumos, ferma propriu-zisă și trei case mai mici. Familia Catling vinde tot și urmează să plece în Canada, la fiul lor, așa că m-am gândit să cumpăr eu proprietatea lor. Mi-ar plăcea enorm să am o astfel de fermă. Voi avea foarte mult de învățat, firește, însă sper ca domnul Stafford să mă ajute ori de câte ori va fi nevoie.

A urmat o scurtă tăcere. Adam se concentra să amestece în cafea. Sir Charles, teribil de amărât, a spus:

— Bine, Jani, dar...

Soția lui l-a întrerupt și când s-a uitat la mine am văzut în ochii ei că înțelesese. Nu neapărat fiindcă și-ar fi dat seama că auzisem fără să vreau cumplitele cuvinte rostite de Adam, ci fiindcă știa deja că îl iubeam pe Adam, dar că nu mă consideram liberă, nici chiar dacă el mi-ar fi răspuns cu aceleași sentimente. Acum indiferența lui era evidentă, or lady Gascoyne își dădea seama cât de dureros ar fi fost pentru mine să continui să locuiesc la Chester Gardens.

— Da, Jani, ai dat dovadă de atâta altruism până acum, a rostit ea cu blândețe. O să ne fie teribil de dor de tine, însă e vremea într-adevăr să-ți vezi și tu de viitorul tău.

Trei zile mai târziu, sir Charles și lady Gascoyne m-au condus cu trăsura la Waterloo Station. Eram toți tare amărâți, deși ne prefăceam că eram veseli, și abia așteptam să plece trenul ca să rămân singură. Adam n-a venit cu noi. L-am văzut ultima oară imediat după micul dejun, când a venit să dea mâna cu mine, mi-a urat noroc în viitor și pe urmă a chemat o birjă să-l ducă la club.

După două săptămâni de când mă întorsesem la Larkfield, aveam deja aproape senzația că nici nu fusesem plecată, doar că trebuia tot timpul să-mi găsesc ceva de făcut ca să nu simt golul acela dureros care îmi chinuia sufletul ori de câte ori mă gândeam la Adam. Domnul Stafford a venit cu mine la domnul Catling pentru a discuta despre ferma pe care intenționam să o cumpăr și, după o târguială lăncedă ca prin Hampshire între cei doi bărbați, s-a stabilit ca atunci când domeniul avea să fie scos la vânzare să am prioritate la cumpărare cu prețul de douăzeci de lire pogonul.

Familia Catling locuia de o viață în casa de la fermă. Conacul se afla pe un teren separat, fiind ceva mai mic decât *Merlin's Keep*, însă foarte bine pus la punct, fiind închiriat de șaisprezece ani unui domn din Africa de Sud, proprietar al unor mine de diamant, după cum zicea el. Avea case în diferite țări și închiriasse *Kimberley*, așa cum se numea casa aceasta, dar și toate celelalte, atunci când vizitase câteva zile ținutul, pentru a căuta mărturii despre strămoșii lui din Hampshire.

Kimberley era administrat de un agent și întreținut de doi angajați; personalul își sporea numărul până la opt persoane, ori de câte ori proprietarul și soția lui veneau să locuiască acolo. Lucrul acesta nu se întâmplase decât de două ori, de când închiriasse casa, și de fiecare dată nu mai mult de șase săptămâni. Domnul Catling discutasese deja cu agentul local, care era sigur că nu exista nicio dificultate în a-l convinge pe domnul din Africa de Sud să renunțe, contra unei sume modice, la contractul de închiriere încheiat pe douăzeci și unu de ani. Aș fi putut atunci cumpăra proprietatea liberă cu suma de două mii opt sute de lire.

— Și ce-ai să faci cu conacul ăla? m-a întrebat David Hayward. Nu-i prea grozav să locuiești singură acolo. Ca de altfel nici în casa de la fermă.

Ne aflam din nou la mica fermă a doamnei Fennel, căznindu-ne să aducem pe lume un vițeluș.

— Nu știu încă. Oh, nu mă mai bombarda cu tot felul de întrebări și ocupă-te mai bine de vițelul ăsta. Am înghețat bocnă, David.

— Ei bine, eu nu. Cu mâna întinsă, bodogănind cu ochii închiși, se concentra să elibereze capul fătului. Vrei să mă ștergi de transpirație, Jani? Și, când am luat un prosop să-l tamponez pe frunte, a continuat: Și mi-ai fi de mare ajutor dacă i-ai spune păcătoasei ăsteia de vaci să coopereze cu mine și să nu-mi mai strivească brațul.

— Asta și făceam când ai început să trăncănești despre ferma aia. Tu faci boacăna și pe urmă dai vina pe mine.

L-am frecat nervoasă cu prosopul pe spate, pe piept și pe față, după care am ocolit animalul și m-am dus să-i susur cuvinte dulci la ureche.

După câteva momente, David a spus:

— Bun... bun. Fă-o să stea relaxată în continuare. Știi ce Jani?! De ce nu te măriți cu mine? În felul ăsta am avea ce face cu casa tipului din Africa de Sud.

— Nu.

— „Nu” ce?

— Nu mă mărit cu tine.

— De ce?

I-am făcut cu ochiul vacii și am spus:

— Fiindcă nu te interesează decât banii mei, David Hayward, de-aia.

— *Ce-ai zis?!!!* a exclamat el. Fusese un urlet de mânie și de revoltă. În clipa când David a ridicat capul peste coada vacii, cu ochii bulbucați de indignare, am simțit o zvâcnire puternică în trupul animalului și am strigat „Ai grijă!”. Însă David n-a mai avut timp să se tragă înapoi, așa că s-a trezit cu vițelul peste el, răsturnându-se pe spate.

M-am lăsat în genunchi, prăpădindu-mă de râs, cu ochii la vaca obosită care se întorsese și își lingeă tacticos vițelușul. David s-a târât de sub animal, s-a spălat pe brațe în găleata în care pusesem apă cu săpun, după care a venit și m-a ridicat în picioare. Eram în continuare

moale ca o cârpă.

— Bine că nu ne merge mai rău, a zis el, cu calm.

M-am oprit din râs, simțind că mă cuprindea o imensă tristețe. Cu capul rezemat de pieptul lui, am zis:

— Da, David, ai dreptate.

Am ridicat capul să mă uit la el și nu m-am ferit când s-a aplecat încet și m-a sărutat. Un sărut dulce și plăcut. Mi-a fost greu să nu mă gândesc că de fapt cel care mă săruta era Adam.

După câteva cupe s-a tras înapoi și a spus:

— Te mai gândești la ce ți-am propus, Jani?

— Dar mai e și Eleanor.

— Eleanor s-a dus. Nu poți iubi toată viața o nălucă.

— Nu cred că ne putem controla iubirile, David. Bine, am să mă mai gândesc, după ce mă instalez cum trebuie la mine acasă.

O săptămână mai târziu, am fost trezită în miez de noapte de niște bubuituri violente în ușa căsuței Withy Cottage. Am scăpărat un chibrit, am aprins lumânarea de pe noptieră și m-am uitat la ceasul de pe dulap. Era trecut de douăsprezece și jumătate. Mi-am tras pe mine un capot și m-am dus somnoroasă la fereastră. David nu mai apelase niciodată la serviciile mele noaptea, însă mă gândeam că nu era exclus s-o facă dacă se confrunta cu vreun caz dificil. Știam că îngrijise un superb cal de vânătoare al maiorului Elliot; bietul animal își sucise piciorul, așa că trebuise pesemne să-l culce ca să-l scutească de durerile cumplite pe care le avea, însă și așa tot nu-mi venea să cred că s-ar fi încumetat să mă scoată din casă pe o noapte geroasă ca asta.

Am tras perdeaua și am crăpat puțin geamul; am simțit un fior de frig. Ninsese puțin și stratul de zăpadă era foarte subțire, ca un fel de pojghiță de gheață'

— Cine e? am strigat eu.

— Eu, David, a răspuns el, cu vocea încordată. Sunt rănit, Jani. Poți să mă ajuți?

— Cobor imediat. Când am ajuns la ușa din față, mă trezisem de-a binelea, fiind alarmată și complet nedumerită. Am tras zăvorul, am răsucit cheia în broască și, când am deschis larg ușa, David s-a prăbușit peste mine. I-am zărit cabrioleta marginea peluzei de iarbă de lângă casă.

— Iartă-mă, a murmurat el. Iartă-mă, Jani.

— Nu-i nimic, am șoptit eu, făcându-mi curaj. Așa, sprijină-te acum de mine și hai să mergem să stai jos. Când s-a prăvălit pe un fotoliu, am văzut că pe tâmplă avea o tăietură și o vânătaie care se umfla, iar din piciorul stâng, deasupra cizmei de cauciuc, îi picura sânge dintr-o rană adâncă.

Am dat fuga până la cabrioletă și am smuls din zbor trusa cu instrumente de pe banchetă, știind că puteam găsi acolo dezinfectante și bandaje. Când am intrat în casă, am aruncat un lemn pe focul aproape stins, după care am adus un lighean din bucătărie, i l-am pus lui David sub piciorul rănit și cu multă grijă i-am scos cizma. Cracul pantalonului era îmbibat de sânge. Cum lumânarea nu lumina suficient, am aprins lampa mare de pe masă.

— David, dragul meu, ce naiba ai făcut?

— Am încercat să-l împușc pe Quayle, a zis el, răgușit. N-a mers... tipul a râs... are pe dracu' în el.

Am simțit că mă albesc la față.

— David, nu se poate!!!

Și-a dus mâna la tâmplă:

— Ce să nu se poată, Jani? Nu prea pot judeca limpede.

— Lasă, îmi povestești mai târziu.

Am îngenuncheat din nou, răsucind cracul pantalonului ca să găsesc locul unde era rănit. Avea o scobitură ca o gaură lungă de câțiva centimetri în pulpa gambei, cu carnea mai degrabă sfâșiată, decât tăiată. Era limpede că avea să șchioapete câteva săptămâni, însă altminteri rana nu era prea gravă, cu condiția să nu se

infecteze. Oftând ușurată, am zis:

— Ține șervetul ăsta apăsător ca să oprești sângerarea, cât timp încălzesc eu niște apă și pregătesc tot ce trebuie să te pansez. Poți?

A încuviințat din cap, s-a aplecat în față și a apucat prosopul împăturit, apăsându-l pe rană.

În următoarele douăzeci de minute, m-am căznit să curăț bine tăietura cu o soluție antiseptică, bandajând apoi rana cu tifon. Cu bucurie, mi-am amintit că de vreo doi-trei ani David făcuse regulat injecții cu o substanță specială, un vaccin antitetanos, cum îi zicea el, medicament recent descoperit. În tot acest răstimp, a zăcut rezemat de spătarul fotoliului, ca și cum ar fi dormit, așa că n-am vorbit deloc. Pe urmă, i-am curățat vânătăia și tăietura de la cap, folosind aceeași soluție dezinfectantă, un amestec preparat chiar de David. După aceea, am strâns totul și am făcut o cană de cafea, în care am turnat niște coniac din sticla pe care David o avea întotdeauna la el, ca să se păstreze în formă când trebuia să lucreze ceasuri de-a rândul în nopțile de iarnă.

Focul ardea acum frumos, iar în cameră era cald. Până atunci stătusem în picioarele goale, întrucât îmi scosesem șosetele, care se udaseră când fusesem afară la cabrioletă, și le atârnasem deasupra focului. Acum se uscaseră, așa că mi le-am pus și m-am instalat în celălalt fotoliu.

— David, trezește-te și bea-ți cafeaua.

— Mmmm? A deschis ochii, a clipit nedumerit, apoi s-a tras încet în capul oaselor, cu mâna la cap. Pe urmă, a coborât ochii spre piciorul bandajat. Îți mulțumesc, a zis el aproape șoptit. Mulțumesc, Jani. Doamne, ce fată bună ești.

M-am gândit în sinea mea că nu de aceeași părere ar fi și cei care ar vedea cabrioleta lângă casa mea, la unu noaptea, însă am preferat să tac. Mi-era teamă să nu plece valvârtej. Până atunci, izbutisem să-mi stăpânesc temerile și îngrijorările, ocupându-mă de rănilor lui, însă

acum ardeam de nerăbdare să aflu ce se întâmplase.

— Te doare capul, David? Ești în stare să-mi povestești ce s-a întâmplat?

A sorbit din cafea, dând din cap.

— Da. Ahhh, ce bună e! Și-a întins piciorul spre foc. Parcă renasc. M-a privit cu ochii lui negri, în care deslușeam o mare îngrijorare. Omul ăla, Quayle, e... protejat într-un fel, Jani. Nu se poate altfel.

— Oh, David, nu mai bate câmpii aiurea. Sunt moartă de îngrijorare. *Povestește-mi.*

— Iartă-mă. Ei bine, bătrânul Elliot a trimis un băiat, pe la vreo unsprezece și jumătate, să-mi comunice că bietul cal era pe moarte și să mă roage să vin să-i grăbesc sfârșitul. Așa că m-am dus la *Carlings* și am ajutat bietul animal să scape de chinuri, folosind pușca Webley, de care mă servesc în asemenea cazuri. M-a privit cam ciudat, după care a continuat, uitându-se în altă parte: În fine, am pornit spre casă pe drumul care trece prin spatele conacului *Merlin's Keep*. Știu că e mai ocolit, însă uneori noaptea o iau pe acolo. Fac așa, cred, fiindcă am senzația că sunt mai aproape de Eleanor. Și-a pironit ochii în foc, foarte crispat la față. Există un loc de unde poți vedea, peste zid, poteca dintre pomii fructiferi, care ducea spre casă. Și în acel moment am zărit-o acolo pe Eleanor.

— Eleanor? La miezul nopții în grădină?!

A încuviințat din cap. Cu mâinile tremurânde, a apucat mai bine cana de cafea:

— Era beznă, fără niciun pic de lună. De la fereastra mare a Camerei rotunde se revărsa o lumină puternică. Pajiștea strălucea parcă, iar pesemne că fereastra era camuflată într-un fel anume, pentru că pe iarbă se profila, luminos, conturul unei stele uriașe. O stea în cinci colțuri... cu niște forme negre și stranii în fiecare vârf. Din nou și-a pironit ochii în foc. Eleanor stătea îngenunchată acolo în mijlocul stelei, Jani, cu brațele ridicate, cu părul despletit, și era goală pușcă...

— *Cum?!!!* Am sărit din fotoliu, vărsând un pic de cafea, cuprinsă de o furie atât de turbată, încât nu mai puteam vorbi coerent și mă bâlbâiam, oripitată de ceea ce auzisem. El ce? El făcea, David? Eleanor...? Afară pe gerul ăsta, noaptea, *goală* pușcă?!

David a încuviințat, cu un aer trist.

— Poate că pe ea n-o mai afectează acum asemenea lucruri lumești, nu știu ce să zic. Însă îți înțeleg perfect reacția, Jani, fiindcă la fel am simțit și eu atunci. Îmi venea să-mi înfig degetele în gâtul lui Quayle... și să-l strâng până își dă duhul, pe urmă, l-am văzut și pe el. Stătea în celălalt capăt al potecii, cu spatele la mine, urmărind-o pe ea. Un colț al stelei îi atingea aproape picioarele. Avea pe el... Nu sunt chiar sigur, însă părea un fel de mantie scurtă argintie, iar în fiecare mână ținea un fel de lamă de sabie sau o baghetă. Una era îndreptată spre cer, cealaltă spre Eleanor. Tras la față, David s-a uitat spre mine: Jani, aș putea să jur că am văzut un fel... de lumină neagră ieșind din vârful chestiei ăleia pe care o ținea îndreptată spre Eleanor.

Inima îmi bătea năvalnic în piept și am făcut efortul să mă așez la loc.

— Și ce-ai făcut? am șoptit eu.

A ridicat din umeri.

— Nu-mi aduc aminte cum m-am cățărat peste zid, nu știu decât că m-am trezit alergând ca nebunul pe potecă, înspre Quayle. Pe urmă, pesemne că m-am împiedicat de vreo cracă pe întuneric.

— Dar nu sunt crengi atât de joase peste potecă, David.

— În fine... poate că am căzut și m-am lovit la cap. Sau poate a fost altceva. Acum aș fi în stare să cred aproape orice. Am rămas buimac câteva clipe, după care m-am ridicat în genunchi. Quayle stătea în continuare cu spatele la mine. Știi unde țin eu arma – într-un rucsăcel cu niște cartușe. Aveam rucsacul pe umăr, așa că am scos pușca și am pus un cartuș în încărcătorul armei. Și,

Jani, crede-mă, nu-mi pierdusem mințile. Eram perfect lucid, știam ce făceam.

S-a înfiorat tot, de parcă ar fi avut friguri, după care sorbit lung din cafeaua cu coniac, continuând apoi rapid:

— M-am ridicat în picioare. Am început să pășesc spre el de data asta calm, cu pușca în mână, cu piedica trasă. Nu mai aveam decât vreo patru-cinci pași, când... pușca s-a descărcat parcă singură. Jur că n-am tras. Probabil că pășisem înainte cu piciorul stâng; glonțul mi-a sfâșiat parcă gamba. Am căzut din nou și l-am auzit pe Quayle scoțând un fel de sughiț oribil. Exact când îmi pierdeam cunoștința, mi-am dat seama că râdea.

Auzisem și eu cândva râsul acela și, amintindu-mi, m-am cutremurat toată. David apus cana jos și s-a frecat la ochi cu amândouă mâinile.

— Când mi-am revenit, zăceam acolo în întuneric, cu arma lângă mine. Nici urmă de Quayle, nici urmă de Eleanor sau de lumina din Camera rotundă. S-a rezemat pe spate și a închis ochii: Așa că am venit aici. Iartă-mă că am fost atât de surescitat la început, Jani, și că am vorbit despre Quayle ca și cum ar fi un fel de făcător de minuni. Gogorițele lui n-au nimic de-a face cu ce mi s-a întâmplat mie. Îmi ieșisem din fire, așa că la început am căzut... după care m-am împușcat singur în picior. Doamne Sfinte, halal comportare!

În ciuda căldurii din cameră, mi-era frig pe dinăuntru și stăteam ghemuită, gata să plâng:

— Oh, David, ce ne facem? Adică, există vreo posibilitate de a-l opri să se mai poarte atât de oribil cu Eleanor? Crezi că am putea merge la poliție? Nu există nicio lege împotriva vrăjitoriei?

David m-a privit pe sub pleoapele grele:

— Sunt prea obosit ca să mă pot gândi acum, Jani. Și mi-e teamă că tot Eleanor va avea de suferit, dacă facem vreo mișcare împotriva porcului ăla. A privit în gol la ceasul de deasupra căminului, câteva secunde, după care a tresărit alarmat: Oh, Doamne, se luminează de ziuă și

eu am lăsat cabrioleta afară. S-a căznit să-și pună șoseta și cizma. Ajută-mă să mă sui în cabrioletă și după aceea mă descurc eu.

— Nu, David, termină cu prostiile. Mă îmbrac și îl aduc pe doctorul Porter. Ai să-i spui că ți-a scăpat arma și că te-ai împușcat din greșeală...

— Ba nu, Jani, nu! m-a întrerupt el, furios. Ți-am pricinuit destule necazuri și, în plus, n-am nevoie de niciun doctor. A încercat să pășească cu piciorul rănit, șchiopătând prin cameră. Ahh, mi-a cam amorțit, dar nu-i nimic. O să am grijă să nu calc pe el vreo două-trei zile. Dacă apare vreo urgență, poate vii tu să mă iei și să mă duci unde sunt solicitat. M-a luat de mână, strângându-mă tare și m-a privit, cu un zâmbet cam strâmb și destul de neliniștit: Fii binecuvântată, Jani. Acum, pune-ți cizmele și mantoul și ajută-mă să mă sui în cabrioletă. Mai vorbim despre Eleanor când am să fiu în stare să mă gândesc la ea fără să-mi vină să omor pe cineva. Să ne rugăm lui Dumnezeu să existe cineva care să poată face ceva pentru ea.

Când m-am băgat la loc în pat, am stat trează multă vreme, în mintea mea învălmășindu-se tot felul de gânduri. Cu cât meditam mai mult la tot ce se întâmplase, cu atât căpătăm parcă certitudinea că David spusese adevărul, când zisese că n-avea nicio putere în viața lui Vernon Quayle și că așa va fi mereu, atâta vreme cât omul ăsta o ținea ostatică pe Eleanor. Spre revărsatul zorilor, obosită cum eram, am ajuns să-mi spun că poate cel mai bine pentru David și pentru mine ar fi fost să ne căsătorim și să plecăm la el acasă în Lincolshire, unde am putea încerca să uităm de toate suferințele și durerile noastre de aici. Mă întrebam dacă am fi izbutit să lăsăm tot trecutul în urmă, când am adormit buștean.

Deși am dormit foarte puțin, m-am trezit la șase și tocmai când îmi pregăteam micul dejun în bucătărie, m-am pomenit cu poștașul, care mi-a adus o scrisoare de la lady Gascoyne. De când mă întorsesem, îmi scrisese deja

de două ori, nu mai mult de vreo două pagini pline de noutăți și de bârfe, însă altminteri niște scrisori afectuoase și pline de prietenie. Nu-mi dădeam seama prea bine dacă îmi făceau plăcere rândurile deși savuram orice cuvânt despre Adam; știam că ar fi fost mult mai bine să las ca prietenia mea cu familia Gascoyne să se stingă încetul cu încetul.

De la primele cuvinte, această ultimă scrisoare m-a uluit.

Dragă Jani,

Omul acela îngrozitor despre care ne-ai povestit, Vernon Quayle, a fost ieri pe aici! Pfui! Am simțit că mi se face părul măciucă. Nu l-aș fi primit nici în ruptul capului, dacă nu m-aș fi gândit că vizita lui are cumva legătură cu tine. Așadar, Charles și cu mine l-am primit, după care ne-a întrebat dacă putea vorbi cu Adam. N-am văzut în viața mea un om care să pară atât de indiferent și totodată atât de sigur pe el.

Draga mea, din clipa în care Adam a intrat în cameră am simțit cum se zbârlește din cauza acestui tip, deși, firește, nu-l putea vedea. Pe un ton care efectiv m-a înspăimântat, Adam a spus: „S-a întâmplat ceva cu Jani?” Nemernicul ăla cu nutră morbidă s-a mulțumit doar să se uite fix la el, cu un fel de privire stranie și goală, fără să răspundă, continuând să rămână așa și când Adam, iar apoi Charles l-au întrebat ce dorea. În cele din urmă, ochii aceia oribili s-au concentrat din nou, iar tipul a murmurat: „Așadar, viziunea scumpei mele soții a fost corectă. Ți-ai făcut un dușman în Haiti, domnule Gascoyne.”

Îți dai seama ce-a putut să spună? Am fost sigură că tipul e absolut nebun. După câteva clipe, Adam s-a rățoit la el: „Ce dorești, Quayle?” Tipul a zâmbit și i-a răspuns: „Ei bine, să-ți redau vederea, domnule Gascoyne. Acum e lună nouă. Vei putea vedea înainte de a fi lună plină.” După care ne-a urat o zi bună și a ieșit din cameră, fără să așteptesă mai fie condus.

Adam și Charles au conchis că totul e o mare prostie și pesemne că au dreptate. Dar, oh, Jani, crezi că greșesc dacă mă agăț de firava speranță că fiul meu s-ar putea vindeca, recăpătându-și vederea? Chiar dacă lucrul acesta ar fi provocat de o creatură care îmi dă fiori reci pe spinare? Da, poate sunt absurdă. Iartă-mi, te rog, divagațiile astea nesăbuite.

Cum mai merge cu demersurile tale de a cumpăra ferma familiei Catling? Sper că totul decurge cum trebuie...

Restul scrisorii consta în comentarii la scrisoarea mea din săptămâna precedentă și tot felul de bârfe generale. Am parcurs rapid ultimele rânduri, după care am revenit la începutul scrisorii. Cred că în ziua aceea am citit scrisoarea de vreo zece ori, neputând să-mi scot din cap ce scria acolo, nici măcar când am trecut pe la David să văd dacă avea nevoie de ajutorul meu. Rosie era acolo, paznic vigilent, și mi-a spus că domnul Hayward s-a rănit la picior și că era în pat, dar dacă ar avea nevoie să-l ajut în cazul vreunei intervenții urgente, ea îmi va da de știre.

Am răsuflat ușurată că nu trebuia să dau ochii cu David, fiindcă n-aveam deloc chef să-i povestesc despre scrisoarea de la lady Gascoyne. Adevărul era că simțeam un fel de emoție vinovată, un grăunte de speranță de care mi-era rușine, întrucât aveam senzația că răsărise dintr-un sol negru și nefiresc. Noaptea trecută, când David îmi depănase povestea lui despre cumplita umilire la care era supusă Eleanor, eram în stare să-mi doresc ca pe Vernon Quayle să-l trăsnească o moarte fulgerătoare. Acum, deși îl uram în continuare și-mi era frică de el, în mintea mea încolțise o iluzie ademenitoare, caremă făcea să nutresc o palidă speranță.

Știam că Vernon Quayle avea cunoștințe, puteri și capacități cărora puțini din lumea apuseană le-ar da crezare și care cu atât mai puțini le-ar înțelege. Îl văzusem în Camera rotundă, când îl căutase și îl găsisese pe Adam Gascoyne, îndeletnicindu-se cu vrăjitoriile lui,

prozaic ca un tehnician sau ca un chimist, fără să-i pese că forțele de care se folosea erau într-un fel supranaturale. Cine știe... poate că într-adevăr îl putea face pe Adam să vadă din nou.

De bucurie că ar fi putut fi așa, simțeam că mi se înmoaie picioarele, dar în același timp o groază imensă puneă stăpânire pe mine. Vernon Quayle nu era genul de om care să facă un bine cuiva, fără să pretindă ceva în schimb. Care era oare prețul de astă dată? Ce-ar însemna asta pentru Adam? Sau pentru Eleanor? Ori pentru mine?

După trei zile, când David și-a mai revenit și a trecut pe la mine, nu i-am pomenit nimic de scrisoare și nici n-am discutat despre ce pățise el la *Merlin's Keep* în noaptea când venise rănit să-mi ceară ajutor. Mi-am mulțumit, oarecum jenat, că îl îngrijisem, dar asta a fost tot. Ca și cum am fi vrut amândoi să ne prefacem că nu se întâmplase nimic, asta poate fiindcă nu puteam suporta să ne gândim la degradarea la care era supusă Eleanor.

A doua zi, pe la cinci după-amiaza, un tânăr mi-a adus un bilet. Mi s-a uscat gâtul văzând scrisul lui Eleanor:

Dragă Jani,

Ți-aș fi tare recunoscătoare, dacă ai vrea să treci să mă vezi pe la opt și jumătate în seara asta.

Eleanor.

Scrisul era al lui Eleanor, însă cuvintele erau ale soțului ei, Vernon Quayle. I-am răspuns în grabă:

Scumpa mea Eleanor,

Sigur că da. Abia aștept să te văd.

Cu dragoste, întotdeauna a ta,

Jani.

I-am dat băiatului un peni și l-am trimis să ducă

răspunsul, după care am hotărât că trebuia să-mi găsesc o preocupare pentru următoarele două ore, când urma să plec la *Merlin's Keep*, altminteri riscam să devin încordată ca un resort.

Mi-am luat niște hârtie de scris și un toc și m-am așezat la masă să-i scriu o scrisoare lungă domnișoarei Callender de la Orfelinatul de fete Adelaide Crocker. I-am expus câteva soluții, care după opinia mea, consolidată pe baza propriei experiențe căpătate în acel orfelinat, puteau face mai ușoară existența fetelor de acolo. Am subliniat că era vorba doar de niște sugestii, pe care o rugam să le analizeze și i-am mulțumit călduros pentru bunătatea pe care mi-o arătase în anii când mă avusese în grijă.

Le-am scris o scrisoare lui sir Charles și lui lady Gascoyne, înșirând alandala vrute și nevrute, după care, simțind un impuls subit, am scris o altă scrisoare, pe care n-avea s-o citească nimeni niciodată. Îi era adresată lui Sembur; îi povesteam foarte pe scurt că în Anglia avusesem parte de un mare noroc și că, în curând, își va afla locul de onoare într-un cimitir militar, printre camarazii lui. Îi mulțumeam din toată inima, atât pentru mine, cât și pentru părinții pe care nu-i cunoscusem niciodată, lăudându-i curajul și devotamentul în tot ceea ce făcuse pentru mine; în final, îi spuneam că voi avea grijă ca această scrisoare să fie îngropată cu el, când își va găsi în cele din urmă locul de odihnă veșnică. Știam că acest lucru nu se putea întâmpla decât abia spre sfârșitul primăverii, având în vedere că regimentul trebuia să trimită soldați la mormântul de pietre din vârful Pasului Chak, ceea ce era imposibil pe timp de iarnă. Am hotărât să-i dau scrisoarea maiorului Elliot și să-l rog să aranjeze ca dorința mea să fie îndeplinită, întrucât simțeam că lucru acesta i-ar face mare plăcere.

Se prea poate să fi fost o tâmpenie să scriu o scrisoare lui Sembur, dar eu n-aveam această senzație. Poate că trăia și acum în altă lume, așa cum spunea reverendul

Hubert Wheeler, sau poate continua să trăiască reîncarnat în altceva așa cum ar fi spus probabil Rild. Știam, însă, limpede că el continua să trăiască în mintea mea și că așa va fi atât timp cât voi fi pe această lume. Scrisoarea era doar un omagiu pe care i-l aduceam.

La ora opt, am pus tocul jos, mi-am dezmoțit degetele și m-am dus în dormitor. M-am spălat, mi-am aranjat părul, mi-am schimbat rochia, și la opt și douăzeci eram în docarul domnului Stafford, înaintând pe alee spre conac. O lună ca de ceară își reflecta razele sale pe harnașamentul bine lustruit. Pe durata scurtului drum până la *Merlin's Keep* nu m-am întâlnit cu nimeni. Dar chiar dacă m-aș fi întâlnit cu vreun om din Larkfield, nu s-ar fi mirat deloc văzându-mă. O tânără doamnă nu umblă singură după ce se înserează – nu însă și Jani Burr. Ea era altfel, desigur, fiind școlită de domnișoara Eleanor, or nimeni nu știa niciodată ce avea să facă Jani Burr în continuare. În mod straniu, pe locuitorii din Larkfield nu-i deranja, ba chiar părea a fi o bucurie pentru ei să aibă o prințesă indiană excentrică, crescută la ei în sat.

Urcând treptele care mi-erău atât de familiare, spre intrarea în conac, am constatat că, fără să-mi dau seama, îmi scosesem mănua și trăseseam afară de sub corsajul rochiei medalionul de la Adam, pe care îl țineam strâns în pumn, așa cum îl strângeam odată, demult, când zăceam delirând în peștera din Pasul Chak.

În clipa aceea, mi-am dat seama cât eram de speriată.

În Camera rotundă domnea o liniște desăvârșită. Fusesem întâmpinată de Vernon Quayle, care mă condusese numaidecât acolo. Eleanor, îmbrăcată cu o rochie albă foarte simplă și așezată pe același scaun ca și data trecută, mi-a zâmbit timid și a șoptit „Bună, Jani”. Era palidă, aproape galbenă ca ceara, iar părul ei, cândva atât de frumos, era tern și parcă fără viață.

Stăteam și îl urmăream pe Vernon Quayle, încercând să-mi stăpânesc ura care mă cuprinsese iar, văzându-l cum injecta subcutanat cu o seringă un lichid incolor, în antebrațul lui Eleanor. Ea închisese ochii ca și cum ar fi adormit, însă continua să rămână dreaptă în scaun, fără să se înmoaie ca o cârpă. Vernon Quayle cântărea mici cantități din ceea ce părea a fi o varietate de ierburi uscate, amestecându-le; după aceea, a pus câte un pic din acest amestec în niște vase mici de cupru, așezate pe trepiede deasupra unor spirtiere neaprinse.

Simțindu-mi gâtul uscat ca un pergament, am rostit cu glas răgușit:

— Vrei să-mi spui, te rog, de ce mi-a cerut Eleanor să vin aici?

— Sigur că da. Eu am pus-o să te cheme, întrucât prezența ta aici îi va fi de ajutor în sarcina destul de grea pe care o avem de rezolvat în această seară.

— Ce sarcină?

— Cred că știi destul de bine despre ce e vorba. Mă pregătesc să efectuez o operație, pentru a-i reda vederea lui Adam Gascoyne.

Am simțit că-mi sare inima din piept:

— O operație?!

M-a privit dojenitor, cu ochii aceia cenușii și mohorâți:

— Nu e vorba de o operație chirurgicală, ci de una care este supusă deopotrivă atât legilor bazate pe cauză și efect, cât și legilor naturale.

— Nu... nu înțeleg.

— E foarte simplu. Soția mea este un instrument de o clarviziune remarcabilă. Prin intermediul ei, am depistat înapoi în timp niște linii intangibile, care leagă o succesiune de întâmplări, și am descoperit astfel că orbirea lui Adam Gascoyne a fost provocată într-un mod ciudat. Vorbind în termeni de basm, i s-a făcut o vrajă, de către un *obeah*, pe care l-a ofensat în Haiti. În termeni realiști, explicația rămâne tot simplă, însă necesită mai multe detalii. Vernon Quayle a consultat un sul de pergament și a continuat fără să se oprească: Există popoare primitive, care au însușiri și abilități pe care le pot exercita, fără să înțeleagă prea bine legile și principiile pe care le folosesc. Vraci, șaman, *obeah*, hungan – există nenumărate nume pentru cei care practică o așa-zisă magie. Gascoyne a supărat o astfel de persoană în Haiti, care a efectuat apoi un vechi rit în Africa de Vest, din care cel puțin jumătate nu e decât o înșiruire de gogorițe fără pereche. Restul însă înglobează Legea Corespondenței, care se aplică la interacțiunea dintre planurile materiale și nemateriale ale ființei. În seara aceasta, vom invoca aceeași lege, pentru a inversa procesul care l-a făcut pe Adam Gascoyne să fie nevăzător.

Brusc, Vernon Quayle mi s-a părut un boșorog idiot, care îndruga niște prostii mai mari decât el. Cum să reușești ca, de la distanță, să faci pe cineva să orbească? Cum era posibil ca o combinație de ierburi și poțiuni, vrăji, incantații, hipnotism sau ritualuri diferite să influențeze partea fizică a ochiului sau nervii optici care sunt legați de creier?!

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Vernon Quayle a spus:

— Asemenea operații au loc pe planul eteric, unde distanța nu există așa cum o știm noi. Operația efectuată de acel *obeah* haitian a produs un efect asupra trupului eteric al lui Gascoyne, ceea ce s-a reflectat la momentul convenit asupra trupului fizic. Nu mă aștept să înțelegi

toate astea. În primul rând, ai avea nevoie de o inteligență fundamentală mult mai mare decât aceea pe care o ai, iar apoi, după zece ani de studiu temeinic, tot n-ai deține decât o mică parte din tainele acestui subiect. Este alcătuit din multe elemente, care nu se pretează să fie explicate în cuvinte sau analizate. Nu știu dacă există zece oameni azi în lume, care ar putea înțelege întru totul operația pe care o voi efectua în această seară. Dintre aceștia, doar doi s-ar încumeta să o facă.

A pus deoparte pergamentul, a aranjat cu grijă poziția celor cinci trepiede și s-a apucat să aprindă spirtierele cu o lumânare neagră. Mi-am dres glasul și am spus:

— Adică e ceva periculos?

— Nu dacă fac eu asta. Am control total asupra energiilor ce vor fi folosite. Nu avem de ce ne teme de vreo reacție dăunătoare.

— Ești... ca unul dintre oamenii aceia de care vorbeai? Ești și tu un *obeah*?

Din nou aceeași privire disprețuitoare, în timp ce turna niște picături roșii și groase dintr-o sticlură într-unul din vasele de cupru.

— Eu sunt om de știință. Sunt expert într-un domeniu științific pe care puțini oameni îl înțeleg și despre care majoritatea oamenilor nu cred că există. Gata cu întrebările, te rog.

Firicele de fum gros se ridicau ușor din cele cinci vase de cupru puse pe trepiede, care se aflau la o oarecare distanță de Eleanor cufundată într-o transă profundă. În mijlocul celor cinci vase, se afla un pilastru subțire și bogat sculptat, din lemn negru, pus pe trei picioare oblice. În vârf, avea un disc rotund din alamă, pe care era gravat ceva cu un scris pe care nu-l cunoșteam.

Vernon Quayle își pusese mânuși albe și ținea ceva în mâini. Era o păpușă mică, cioplită grosolan dintr-un lemn moale. A deschis o casetuță rotundă pe care o avea pe birou, a luat o pensetă și cu ea a scos dinăuntru o fâșie de pânză neagră pe care, cu multă dibăcie, a răsucit-o în

jurul gâtului păpușii. Și iar a scormonit în casetă cu penseta. La început, când a ridicat penseta, am avut impresia că nu luase nimic, după care, uitându-mă mai bine la lumină am zărit un fir de păr ondulat, lung și negru. L-a înfipt într-o crăpătură în capul păpușii, făcut din lemnul acela moale. Când a scos un al treilea articol din casetă, mi s-a tăiat răsuflarea și am simțit că mă ia cu fiori, pentru că am văzut că în pensetă se afla o bucată dintr-un trabuc, aidoma celor pe care le fuma uneori Adam, cu un tub scurt la un capăt.

În timp ce trăgea câteva așchii din tubul de trestie și le înfigea în mica gaură care reprezenta gura păpușii, Vernon Quaile a spus.

— Legea Corespondenței. În cazul operației pe care o voi efectua, această marionetă îi corespunde lui Adam Gascoyne, iar prin intermediul ei vom obține efecte pe planul eteric.

Mi-am amintit de ziua aceea de iarnă, când David, Adam și cu mine ne ocupaserăm de vacile doamnei Fennel, care piereau de balonare. Adam își scosese șapca și sacoul și își pusese deoparte trabucul, ca să ne ajute. Trabucul și șapca se evaporaseră; când a vrut să se îmbrace, a constatat că din căptușeala hainei lipsea o bucată. Nu încape îndoială că în interiorul șepcii fusese găsit apoi un fir de păr negru și ondulat.

Vernon Quayle făcea ceva cu chipul păpușii, însă nu puteam vedea ce. Rostea parcă îngânat:

— Un fir de păr, o bucată de material impregnat cu transpirația trupului, o fărâmă de trabuc atins de salivă. Puține elemente de corespondență, însă fiecare foarte eficace. Acum, am nevoie de medalion, te rog.

Mintea parcă îmi încremenise și-mi era greață. Când am scos medalionul și i l-am dat lui Vernon Quayle, am văzut că în locul unde ar fi trebuit să fie ochii păpușii erau două bobite ca de ceară neagră. A înfășurat lanțul în jurul gâtului, de mai multe ori, până ce medalionul a ajuns pe gâtul păpușii, după care a pus păpușa pe

pedestalul din lemn negru, cu alamă în vârf.

— Ascultă-mă cu atenție, a zis el. Gascoyne ți-a salvat viața când erai copil și începeai să te maturizezi, perioadă când într-o persoană de sex feminin energiile au o intensitate maximă. Corespondența dintre voi este așadar foarte puternică și va fi de folos acestei operații. Arătând cu degetul, a zis: Stai în picioare aici, te rog, cu fața la Eleanor, de cealaltă parte a pedestalului. Bun, așa. Și acum pune degetul mijlociu de la mâna dreaptă pe corpul păpușii.

M-am supus. Vernon Quayle nu mi se mai părea un boșorog idiot, care îndruga niște prostii mai mari decât el. S-a dus în spatele lui Eleanor, și-a scos mânușile, și-a pus vârful degetelor pe tâmpilele ei și mi-a zis:

— Să nu mai vorbești nimic până ce nu-ți dau eu voie. Rămâi unde ești, până ce-ți spun eu că te poți mișca. Pentru a da maximum de randament, canalizează-ți gândurile spre rememorarea momentelor când Adam Gascoyne te îngrijea. Nu e nevoie să te concentrezi prea tare. Adu-ți doar aminte ca și cum ai visa cu ochii deschiși.

Credeam că mintea mea era prea derutată ca să fac ceea ce îmi cerea el, însă mă înșelasem. Stăteam acolo în picioare, amintindu-mi, cu ochii ațintiți la păpușa aceea mică și urâtă pe care țineam degetul, dar pe care n-o vedeam atunci. Eram din nou copil, zăceam în peșteră, la adăpost de vântul geros, care răscolea troienele și sufla fioros. Adam era îngenucheat deasupra mea, ștergându-mi sudoarea de pe față, de pe brațe, de pe corp, sugând printr-un tub infecția care îmi înăbușea gâtul. Medalionul îi atârna la gât. Focul arunca licăriri jucăușe pe tavanul întunecos al peșterii. Auzeam caii, pe Flint și Job, cum se foiau în picioare.

Din când în când, reveneam cu gândul la Camera rotundă. Pulberea ardea în vasele de cupru. Domnea o tăcere totală. Eleanor stătea ca o statuie de ceară. Pe frunte, îi apăruseră broboane de transpirație. Vernon

Quayle își ținea degetele pe tâmpilele ei, ca și înainte, complet nemișcat, cu privirea goală pironită pe păpușa de sub degetul meu. Nu părea să se întâmple nimic, însă aerul din cameră era greu și îmbăcsit, ca înainte de o mare furtună.

Nu știu cât a durat. Știu doar că la un moment dat, am simțit că bobițele de ceară neagră, care acopereau ochii păpușii se topeau, devenind lichide, prelingându-se pe obrajii aspri de lemn și picurând pe discul de alamă pe care era pusă păpușa. După aceea, Vernon Quayle s-a mișcat și rupând tăcerea, a spus:

— Acum, s-a terminat.

Știu că am încercat să-i spun la revedere lui Eleanor, dar mă privea absentă, sleită la față, cu ochi care parcă nu mă recunoșteau. Știu că Vernon Quayle mi-a pus medalionul în mână și m-a condus afară, până la docar. Nu am scos nicio vorbă.

Nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns acasă. Știu că domnul Stafford a ieșit și a insistat să se ocupe el de cai și de docar. Și mai știu că, atunci când mi-am scos pălăria și haina și m-am așezat moale în fața focului din odăiță, ceasul de pe polița de deasupra căminului arăta că nu trecuseră decât 70 de minute de când plecasem de acasă.

Nu voiam să mă gândesc. Nici nu știam la ce să mă gândesc. Am adormit pe fotoliu și, când m-am trezit ceva mai târziu, am constatat că focul aproape se stinsese. M-am căznit să-mi adun puterile să urc în dormitor. M-am dezbrăcat, m-am trântit pe pat și am dormit până dimineața târziu.

La lumina zilei, îmi venea greu parcă să cred că evenimentele din seara precedentă se petrecuseră aievea. Mi se păreau mai degrabă un fel de vis urât, la care nu voiam să mă mai gândesc. Mi-am zis că eram o proastă, dacă îmi închipuiam că Adam își putea recăpăta vederea. Cel mai bine era să am mereu o preocupare, să evit orice speculații și gânduri aiurea și să nu mă aștept la nimic.

Însă, când două zile mai târziu am primit o scrisoare de la lady Gascoyne, am constatat că îmi tremurau mâinile când am deschis-o, rămânând însă teribil de dezamăgită când am văzut că nu era decât una dintre epistolele ei obișnuite, care nu conținea nicio veste senzațională.

Singurul lucru pe care îl spunea despre Adam era că și acum mergea de colo-colo, atât prin casă cât și afară, ca și cum n-ar fi fost nevăzător, umplându-se de cucuie și de vânătaii. Deunăzi, căzuse pe scări și aproape își pierduse cunoștința. În ciuda obiecțiilor lui, lady Gascoyne insistase să aducă medicul, răsuflând fericită când aflate că nu se întâmplase nimic grav. A doua zi era iar pe picioare și circula peste tot.

Mai spunea totodată că diabetul lui sir Charles se agravase dintr-o dată. Spera să vin curând la Londra, să-i vizitez, pentru că țineau amândoi foarte mult la mine și discutau adesea despre mine.

Citind printre rânduri, am dedus că acum știa că soțul ei nu mai avea mult de trăit. Am plâns un pic, atât pentru ea, cât și pentru el, după care m-am așezat să-i răspund, spunându-i că urma să-i vizitez pentru o zi, îndată ce aveam posibilitatea, ceea ce în mod sigur avea să fie pe la sfârșitul lunii.

Prin urmare, Vernon Quayle se lăudase degeaba. Adam era în continuare orb.

În acea dimineață, am trecut pe la David Hayward, m-am certat cu el, m-am întors acasă supărată foc, dar m-am dus imediat înapoi să-mi cer scuze, după care l-am însoțit toată ziua la vizitele pe care trebuia să le facă. Era cel mai bun leac pentru a mă vindeca de starea proastă care pusese stăpânire pe mine.

Două zile după aceea, într-o după-amiază surprinzător de plăcută și de însorită pentru acel sfârșit de februarie, am urcat pe Goose Hill, unde i-am dat drumul lui Sandy, plimbându-mă pe creasta acoperită de iarbă și încercând să mă decid în privința viitorului.

Ferma familiei Catling urma să fie scoasă la vânzare

peste puțin timp. Dar voiam cu adevărat să o cumpăr? Aveam de gând într-adevăr să locuiesc de una singură în casa aceea mare? Puteam fi oare fericită dacă mă măritam cu David? Sau îl voi privi toată viața ca pe un surogat al lui Adam, așa cum și el mă va privi, poate, ca pe un surogat al lui Eleanor? Dar mai conta oare că ar fi așa, dacă eram buni prieteni și țineam sincer unul la celălalt?

Am zărit un cal cu un călăreț care coborau la galop panta din cealaltă parte a văii și m-am gândit, iritată, că mergeau un pic cam repede. Numai cei din neamul lo-bas și Jani Burr puteau călări așa, fără să riște nimic. Pe urmă, tresărind surprinsă, am recunoscut calul. Era Bruno, calul murg cu șoseta albă la piciorul stâng din față, care îi aparținea maiorului Elliot. Călărețul nu era însă maiorul și nici altcineva din Larkfield.

Timp de câteva clipe, calul și călărețul au dispărut în spatele unui șir de castani, după care au apărut iar, începând să urce pe Goose Hill. Am mijit ochii. Un bărbat cu părul negru, fără pălărie, îmbrăcat într-un costum gri, și nu în haine de călătorie. Ce naiba...? Călărea de parcă s-ar fi identificat cu calul de sub el, mișcând trupul în ritmul galopului, cu un fel de aroganță nepăsătoare. Avea ceva familiar, ceva ce știam de mult...

„Domnul”! am strigat în gând numele acela de odinioară.

Adam? Adam urcând pe Goose Hill spre mine? Ca și cum... ca și cum ar fi putut *vedea*? Imposibil. Și, totuși, un nevăzător n-ar fi putut călări așa cum călărea omul acesta.

Stăteam înlemnită, cu mintea pustie, neîndrăznind să gândesc. A ajuns pe creastă și s-a azvârlit din sa, în timp ce Bruno încetinise pasul. Vântul îi răvășise buclele negre, iar ochii lui albaștri scăpărau de o bucurie năvalnică. A venit spre mine cu pași mari, cu mâinile întinse.

— Jani!

Ochii mi s-au împăienjenit și lacrimile au început să-mi șiroiască pe față. Aveam gâtul amorțit și mi-era imposibil să vorbesc.

— Oh, Jani! M-a înhățat puternic de umeri, dar durerea pe care am simțit-o mi s-a părut nespus de plăcută. Ținându-mă așa, m-a măsurat din cap până în picioare, cu o expresie de încântare pe față. M-a mângâiat pe frunte, pe păr, a atins cu degetul o lacrimă de pe obraz, apoi buzele și gâtul. Era dezmiardarea blândă a unui nevăzător, însă el nu mai era orb. Avea o privire lacomă, parcă devoratoare, încercând să mă descopere cu toate simțurile. Și stând așa, privindu-mă mângâindu-mă, minunându-se, cuvintele i se învălmășeau pe buze și vorbea neîntrerupt:

— M-am dus la tine acasă, dar Stafford m-a trimis la David, iar Rosie a zis că e plecat la grajdurile maiorului Elliot, însă nu știa dacă ești și tu cu el acolo, Jani; și când am ajuns la maior, nu erai și am simțit că înnebunesc dacă nu te găsesc mai repede, iar David a zis că era posibil să fii aici sus, și maiorul a spus „Hei, băiete, ia-l pe Bruno”. Așa că iată-mă. Oh, Jani, chiar tu ești? Tu ești cu adevărat fetița aceea caraghioasă pe care am găsit-o în Smon T'ang și pe care n-am putut-o uita nicicând? Da, firește, tu ești, te pot vedea clar. Oh, da, Doamne Sfinte, te pot *vedea*, Jani! Acum câteva zile, am căzut pe scări și am făcut un șoc. Azi-noapte m-am culcat orb și, când m-am trezit, puteam vedea!

M-a luat de mâini, ținându-mă strâns:

— Jani. Jani cea frumoasă. De ce oi fi spus că erai o fetiță caraghioasă? Erai frumoasă de pe atunci, dacă aș fi avut ochi să văd. Am fost orb cu mult înainte de a-mi pierde vederea. Doamne, ce bucurie să te pot privi, Jani. Știi că ți-am dăruit inima mea în clipa în care ai revenit din trecut și m-ai luat de gât, plângând că m-ai găsit orb? Sau poate ți-am dat inima mea de mult mai mult timp, cum zicea Molly. A zis că tu ești nu-i așa? Și, uneori, uneori pe parcursul ultimelor luni petrecute împreună

am simțit că și tu ții la mine. Așa e, Jani? Vrei să te măriți cu mine? Te rog.

Știam că dacă aș fi încercat să vorbesc, n-aș fi izbutit decât să plâng și mai mult de fericire. Am ridicat privirea spre Adam, amintindu-mi cum, de nenumărate ori când era nevăzător, stătusem aproape de el, ca acum, și tânjisem să-l iau de gât și să-mi lipesc buzele de ale lui, într-un nesfârșit sărut minunat. Acum am făcut așa, stând acolo cu el în vârful dealului, de unde puteam fi văzuți de la un kilometru de jur-împrejur. Numai că nici nu-mi păsa.

După câțva timp, când mi-am mai recăpătat suflul, stând cu obrazul lipit de pieptul lui, am spus pe un ton șovăielnic:

— Am crezut că nu mă prea plăci. Te-am auzit când le-ai spus părinților tăi că... te plictisesc.

A oftat adânc:

— Jani, iubita mea, am vrut să auzi asta. Am știut perfect unde erai pe scări, când am rostit acele cuvinte. Am auzul specific nevăzătorilor și mi-am petrecut mai tot timpul ascultând zgomotul pașilor tăi prin casă.

Am ridicat capul:

— Dar de ce ai spus asta, Adam?

— Fiindcă voiam să fii fericită și eram sigur că ți-ar fi mers bine dacă te măritai cu David Hayward, știind totodată că dacă mai stăteam mult timp împreună mi-aș fi dat drumul și ți-aș fi mărturisit că te iubesc. Or, mi-era teamă să nu ți se facă milă de mine și să mă iei de bărbat. Pe mine, un nevăzător. N-aș fi suportat așa ceva, Jani.

M-am ridicat pe vârful picioarelor și l-am sărutat din nou, după care, scormonind în trecut, am adoptat vechiul meu accent cockney, pe care îl aveam când trăiam în Smon T'ang și i-am zis:

— Uneori, Domnule, spui gogeamitea prostiile, zău așa.

David Hayward s-a rezemat de spătarul fotoliului și s-a

uitat la noi; stăteam pe canapea unul lângă celălalt, ținându-ne de mână, în mijlocul salonului. Trecuse o oră de când Adam mă ținuse în brațe pe Goose Hill. David îl felicitase pe Adam, mă sărutase cu afecțiune, susținând că trebuia neapărat să ne fie naș.

La început fusesem foarte veseli și entuziaști, însă acum stăteam tăcuți și gravi; tocmai terminasem de povestit ce se întâmplase în Camera rotundă la *Merlin's Keep*, în seara când Adam căzuse pe scări, suferind șocul care avea să-i redea vederea. Știam că nu era un moment potrivit de a le relata toate astea, riscând ca o umbră să coboare parcă asupra noastră, însă știam, totodată, că pentru o asemenea poveste nu era nicicând momentul potrivit.

David se albise la față, când îi spusese că Eleanor fusese injectată probabil cu un fel de drog, ca să intre în transă.

— Crezi, probabil, că omul ăsta e un șarlatan, David. Așa am crezut și eu cândva, însă de când am pățit ce am pățit nu mai sunt atât de sigură. Să fie o coincidență că el a efectuat acea operație la scurt timp înainte ca tu să cazi, șocul respectiv fiind, se pare, ceea ce a făcut să-ți recapeți vederea? Sau e o coincidență că s-a întâmplat să cazi la scurt timp după operația lui? Ori tocmai operația lui te-a făcut să cazi pe scări?

Adam a spus încetșor, lăsându-mă cu gura căscată:

— Înclin să cred că ultima variantă e cea valabilă. De când Jani mi-a povestit prima oară de Quayle, am încercat să descopăr cât mai multe despre el și, totodată, să aflu câte ceva despre îndeletnicirile lui stranii, de la un vechi prieten de-al tatei, foarte priceput și versat în asemenea chestiuni. Nu l-am văzut niciodată pe Quayle, desigur, însă l-am cunoscut când a venit la Chester Gardens și mi-a spus că avea să-mi redea vederea înainte de a fi lună plină. A ridicat din umeri, zâmbind crispat. Poate că știința lui Quayle, cum o numește el, este de a declanșa coincidențele.

Strângându-l pe Adam de mână, am spus:

— Imediat în noaptea aceea când... a făcut asta, m-am tot întrebat de ce. Adică, de ce să vrea să-ți recapete vederea?

Adam mi-a luat mâna și mi-a sărutat degetele:

— Draga mea, fiindcă Quayle are nevoie de mine pentru un scop al său, or toate ițele trecutului și viitorului, al tău și al meu, al lui și al lui Eleanor converg spre acest viitor scop. Cel puțin, aceasta este părerea savantului meu prieten, profesorul Manson.

Din străfundurile memoriei, am auzit glasul stins al fetei de la mănăstirea Galdong, în timp ce privea fix în vasul cu lichid negru:... *demonul acesta e tânăr, părul negru, strâns și răsucit, ochi ca un cer senin la amurg. Mândru... prea mândru. Însă mândria îi va fi frântă... se va cufunda în beznă, iar apoi va veni cel fără de sânge, Omul de Argint, Mâncăul de Suflete... și e datoria aceea de plătit, iar în anul Dragonului de pădure vor veni în ținutul Bod să ia lacrima care a căzut din Ochiul Prealuminatului...*

Adam Gascoyne se cufundase într-adevăr în bezna orbirii, unde îi dispăruse aroganța aceea din tinerețe; devenise un om amabil și necruțător cu el însuși, vesel și pus mereu pe răs, așa cum îl găsisem în taverna aceea mohorâtă din Wapping. Oracolul îl descrisese bine pe Vernon Quayle, numindu-l „Mâncăul de Suflete”, pentru că pe draga mea Eleanor o storcea parcă nu numai de viață, ci și de flacăra interioară a spiritului.

Am auzit glasul lui Rild, când s-a uitat dincolo de vâl și a pomenit de Omul de Argint, care avea să-mi fie dușman, trăgându-se înapoi înflorat de viziunea pe care o avusese: ...*între limitele pământului și ale reîncarnării, n-am crezut niciodată că e posibil să simt o asemenea putere... când stelele se vor roti vei veni din nou la noi, copila mea. Până atunci du-te și fii binecuvântată.*

Am revenit cu gândul în salonaș și l-am auzit pe David Hayward spunând:

— Mă trec fiori de groază când mă gândesc că Jani s-a dus singură la Quayle în seara aceea. Dacă îi cădea... în cursă. Așa cum a pățit draga mea, biata Eleanor. Dacă știam, aș fi oprit-o, Adam.

Am scuturat din cap:

— Nimeni nu m-ar fi putut opri, am zis eu, pe un ton istovit. Eleanor îmi ceruse să mă duc la ea și nu-mi păsa dacă făcuse asta doar din ordinul lui Vernon Quayle. Întotdeauna voi răspunde la apelurile lui Eleanor. L-am privit pe Adam îngrijorată: Știi asta, așa-i? Mă înțelegi, dragul meu, da?

Și-a pus degetele pe fruntea mea, apoi s-a atins și el pe frunte, cu un gest straniu, de mare tandrețe.

— Acum suntem una și aceeași persoană, Jani. Datoria pe care o ai față de Eleanor este și a mea, or într-un fel sau altul ne vom onora obligația.

David s-a ridicat în picioare, s-a dus la fereastră, privind spre grădină cu un aer tulburat:

— Cât de savant și de cunoscător în astfel de chestiuni e prietenul tău, profesorul Manson? a întrebat el.

— În Europa, e considerat autoritatea cea mai competentă în materie de ocultism și de subiecte de acest fel. A publicat treizeci și șase de cărți. Știe de Quayle și spune că nu-i exclus să fie cel mai periculos om din lume. Din ceea ce am aflat despre trecutul lui Quayle, prin intermediul unei agenții internaționale de investigații, înclin să accept această opinie. Am petrecut o mulțime de timp discutând cu Manson și făcând investigații în privința lui Quayle, crede-mă.

Vag. Mi-am dat seama că atunci când Adam pleca singur de la Chester Gardens, iar eu credeam că se ducea la vreo amantă, în realitate el încerca să facă ceva pentru mine.

— Credeți că Eleanor e iremediabil pierdută? a întrebat David, întorcându-se spre noi.

Adam și-a trecut degetele prin păr și a rostit rar, dar cu o undă de ardoare:

— Manson a zis că lucrul acesta depinde de forța ei psihică, foarte intensă, pesemne, altminteri Quayle nu s-ar fi interesat niciodată de persoana ei. Manson crede că Eleanor își poate reveni, cu condiția să o eliberăm de influența lui Quayle.

— Și... putem face asta?

— Putem încerca, David, a zis Adam, cu blândețe. Nu mă pricep să deslușesc viitorul, așa că nu știu care va fi deznodământul. Însă propun să mă văd cu Quayle chiar astăzi. Potrivit lui Manson, mi-a redat vederea fiindcă are cumva nevoie de mine. Asta înseamnă că pot să mă tocmesc cu el. Intenționez să aflu ce anume vrea de la mine.

— Eu știu ce vrea, Adam, am zis eu, pe un ton stins. Până adineauri n-am știut, însă acum mi-am amintit ce am aflat cândva de la Marele Lama și de la fata-oracol. Au și ei puteri și mi-au spus. L-au numit pe Quayle „Mâncăul de Suflete”. Au zis că vei merge în ținutul Bod cu el, Adam. Și că voi fi și eu acolo. Trebuia să se întâmple în anul Dragonului de pădure. Adică, anul ăsta. Iar Quayle te va pune să iei lacrima care a căzut din Ochiul Prealuminatului.

A urmat o lungă tăcere, ambii bărbați privindu-mă cu mirare, după care Adam a spus:

— Lacrima lui Buddha? Știi ce e asta, Jani?

— Nu prea bine, însă cred că e vorba de un fel de giuvaier, care se află în Marea Mănăstire de la Choma La. Treceam pe lângă mănăstirea asta, când mergeam cu caravana de negustori la Magyari. Vernon Quayle mi-a pus o mulțime de întrebări despre ea la un moment dat, însă nu știam unde bătea. Acum mi-aduc aminte că moș Tashi mi-a povestit de un giuvaier foarte prețios, care se afla într-un loc special în mănăstire. Spunea că minut de minut, zi și noapte, în ultimii trei sute de ani au fost în permanență câte șapte călugări care s-au rugat în fața acestui giuvaier. Presupun că își închipuiau că era o lacrimă de-a lui Buddha, preschimbată în piatră

prețioasă.

— Lacrimile nu sunt prea mari, a zis Adam, punctând rar fiecare cuvânt. Pare puțin probabil ca giuvaierul să aibă o mare valoare intrinsecă.

— Nu cred că Vernon Quayle ar vrea să-l fure pentru bani.

— Atunci, de ce, draga mea?

— Nu știu, Adam. Pesemne că e... un talisman puternic și eficace.

S-a ridicat și m-a tras și pe mine în picioare, nerăbdător și agitat:

— Hai să nu mai pierdem vremea. Mergem numaidecât la Quayle. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. De acord, Jani?

Am încuviințat din cap, silindu-mă să zâmbesc, însă brusc m-am simțit foarte speriată de ceea ce ne aștepta și mi-era teamă ca Omul de Argint să nu ne distrugă fericirea de curând redobândită. Mi-era teamă să nu-l pierd pe Adam, pe mine însămi... totul.

Servitorul posac ne-a poftit în salonul conacului *Merlin's Keep*. Vernon Quayle era îmbrăcat cu același costum gri-argintiu, care îi stătea tare prost. Ajunsesem de mult la concluzia că toate costumele lui erau din același material, cu excepția hainelor din tweed, pe care și le punea când călărea. Stătea în picioare, cu spatele la foc, privindu-ne fără niciun interes, cu ochii aceia cenușii și morți.

— Bună ziua, Jani. Bună ziua, domnule Gascoyne. Pe buze îi încolțise umbra unui surâs glacial, care s-a stins imediat. Nu-mi vine să cred, domnule Gascoyne, că ai venit într-adevăr să-mi mulțumești pentru faptul că ți-am redat vederea.

— Nu crezi că ești cam prea înfumurată pretinzi așa ceva, Quayle? a zis Adam, tăios.

Tipul a ridicat din umeri.

— Nu vreți să luați loc?

— Nu prea. Am venit să te întrebăm care e prețul.

— Prețul pentru ce, rogu-vă?

— Pentru libertatea lui Eleanor. Libertatea soției tale. Prețul pentru a scăpa de tine, Quayle.

M-a șocat duritatea cuvintelor lui Adam și o fracțiune de secundă am văzut ceva ce nu mai văzusem niciodată: un Vernon Quayle luat prin surprindere. Și-a revenit, însă, imediat și a zis:

— Ești conștient de ce spui, domnule Gascoyne?

— Absolut. Ai de gând să pierdem vremea jucându-ne cu cuvintele?

A urmat o lungă tăcere. În cele din urmă, Quayle a rostit rar:

— Am capacitatea de a citi gândurile oricui. Cu dumneata, spre marca mea uimire, nu mi-e ușor să fac asta, domnule Gascoyne. Ai primit cumva ceva sfaturi sau instrucțiuni speciale?

— Am discutat mult în ultimele luni cu profesorul Manson, dacă asta îți spune ceva.

Vernon Quayle a mijit ochii:

— Am și eu cărțile lui. E un teoretician competent, atâta tot.

Adam a zâmbit, semănând în acea clipă cu un leopard de zăpadă, care își arată colții. Brusc, am simțit în el acea forță nestăvilită din zilele când înfruntase troienele pe munți, împovărat cu un copil bolnav.

— În schimb, agenții de investigație pe care i-am angajat cu multe săptămâni în urmă sunt niște practicieni competenți Quayle. Ai mai avut trei neveste înainte de Eleanor și italianca, și belgianca au murit sinucigându-se. Prima soție o englezoaică văduvă care locuia în Hong Kong, a fost măritată cu tine cinci ani, după care a făcut o depresie și a murit în spital. Toate cele trei soții s-au izolat complet după căsătorie cum a făcut și Eleanor. Despre toate trei, prietenii spuneau că se preschimbaseră în niște instrumente umane folosite de tine în practicile oculte. Ești un vampir spiritual, Quayle,

trăiești din forța vitală a celorlalți. Acum, faci același lucru cu cel mai recent instrument uman pe care l-ai putut dobândi, Eleanor, așa că te întreb din nou: care e prețul pentru a-i reda libertatea?

Vernon Quayle ascultase fără nicio tresărire:

— Ce înțelegi prin libertate, domnule Gascoyne?

Răspunsul lui Adam a venit imediat:

— Anularea căsătoriei. Manson zice că pesemne nici n-a fost consumată, așa că nu va fi nicio problemă. După care, ștergi putina unde naiba vrei tu, fără să te mai vezi vreodată cu Eleanor sau să comunici cu ea.

— Pe ce se bazează profesorul Manson când afirmă că această căsătorie nu a fost consumată?

— Pe faptul că dacă s-ar fi întâmplat altfel, n-ai mai folosi-o pe biata femeie așa cum faci acum. Ar însemna să încalci cea de a treia lege a planului ceresc, habar n-am ce-o fi asta.

Vernon Quayle privea fix în gol:

— Manson e mai deștept decât mi-am închipuit, a zis el în cele din urmă. Credeam că eu sunt singurul care am descifrat acest lucru din Hermetica. Oricum, nu asta e problema. Mi-ai cerut să-ți spun prețul pentru libertatea lui Eleanor. Și dacă refuz un asemenea târg?

Adam a zâmbit din nou. Pe urmă, a spus încetișor:

— În cazul ăsta, Quayle, te voi ucide, fără niciun scrupul, ca pe un câine turbat. Ai distrus trei vieți, poate mai multe chiar, de unde să știu eu. Nu-ți voi permite să o distrugi pe Eleanor, pentru că este prietena lui Jani, așadar și prietena mea.

Nu eram deloc șocată. Am întors capul să mă uit la Adam și am văzut licărirea aceea rece din privirea lui. Mi-am dat seama că nu rostise vorbe goale, dar cu toate astea nu eram șocată, căci acum înțelegeam limpede ceea ce ar fi trebuit să pricep de mult. Vernon Quayle o ucidea pe draga mea Eleanor ca și cum ar fi strâns-o efectiv de gât, încetul cu încetul, picătură cu picătură.

Am auzit sughitul acela oribil – felul de a râde al lui

Vernon Quayle.

— Am trăit mult, domnule Gascoyne, mult mai mult decât îți închipui dumneata, și nenumărate persoane au încercat să facă exact cum mă ameninți și dumneata, dar spre marea lor dezamăgire n-au izbutit nimic. Domnul David Hayward îți poate oferi niște sfaturi în această privință.

— Eu sunt altfel, Quayle, a continuat Adam, privindu-l fix și fără să clipească pe Omul de Argint, cu o intensitate stranie. Mie nu-mi poți întoarce mâna împotriva proprii-mi flințe; eu sunt un om care a trăit în lunga beznă, așa că am simțuri ascuțite și nu-ți vei putea pune în aplicare matrapazlăcurile scârboase.

Vernon Quayle a închis ochii pe jumătate.

— Prietenul dumatăle, profesorul Manson, ți-a furnizat ceva cunoștințe, ceea ce e deosebit de periculos.

Adam a ridicat ușor din umeri și m-a luat de braț, ca și cum s-ar fi pregătit să plece:

— Vrei, prin urmare, să ne oprim aici? Nu vrei să ne tocmim?

— N-am spus asta, domnule Gascoyne.

— Ei bine?

A urmat o tăcere, după care Vernon Quayle a rostit cu o voce cântată:

— Marea Mănăstire Choma La se află pe drumul care duce de la Galdong la Magyari. Prin construcție este lipită de muntele al cărui nume nu se rostește niciodată. De șapte ori șapte ori șapte trepte duc la Templul Rugăciunii, care se află sub turla cea mai de sus. În templul acesta se înalță un altar din marmură albă. Pe altar – un Buddha de aur. În mâna făcută căuș a acestui Buddha este lacrima pe care a vărsat-o, în clipa în care Prealuminatul a renunțat la pacea Nirvanei pentru a învăța omenirea ce înseamnă Dreapta Cale.

Vocea lui Vernon Quayle s-a schimbat; a rostit pe un ton neutru:

— Povestea e o tâmpenie, firește, iar eu cred că nu-i

exclus ca lacrima asta să fie o piatră semiprețioasă, sau numai cine știe ce pietricică ordinară, dar drăguță. Însă dacă ai să mi-o aduci, domnule Gascoyne, sunt de acord cu condițiile pe care mi le propui în privința lui Eleanor.

Am simțit cum mâna lui Adam se încordează pe brațul meu, când a zis:

— Ce-mi ceri nu mă ia chiar prin surprindere.

Quayle a căscat ochii mari, pentru o clipă, după care a ridicat din umeri. Adam a continuat:

— Câți călugări sunt la mănăstirea aceea?

— De două ori nouă ori nouă, plus cei care îi slujesc în treburile mărunte.

— Doar nu-ți închipui că îmi vor permite să pătrund în inima mănăstirii și să iau lacrima aceea?

— Dimpotrivă, domnule Gascoyne. Credința lor este că în anul Dragonului de pădure doi *trulku* vor veni la Choma La să ia lacrima și să i-o dea înapoi lui Buddha.

— *Trulku*?

— În termeni simpli, spirite cu formă omenească. Sunt convins că Jani îți poate explica perfect, dacă îi ceri. Cunoaște bine religia din zonă. Sunt așteptați, așadar, doi *trulku*, un bărbat și o femeie. Femeia va ști limba din Bod și va cânta de șapte ori cele șapte mantra din Galdong. Sunt convins că vei descoperi că Jani le știe într-adevăr.

Adam s-a uitat la mine. Încuviințând din cap, am spus:

— Obişnuiam să le cântăm pe drum. Sembur nu-mi dădea voie, însă le îngânam în șoaptă.

Vernon Quayle a continuat:

— Acești *trulku* pot fi falși sau adevărați. Dacă sunt cu adevărat trimișii lui Buddha, vor veni într-o anumită zi, cunoscută doar de Marele Lama de la Choma La și de Sfatul lui de Nouă. Și de mine.

— De tine?

— Da, domnule Gascoyne. Am efectuat o operație cu adevărat majoră pentru a obține această informație, doar cu câteva zile în urmă, avându-l ca martor nepoftit pe

domnul Hayward. A fost o realizare nemaipomenită, vă asigur. Eleanor este efectiv cea mai formidabilă sursă de energie pe care am folosit-o vreodată.

Cred că dacă Adam nu m-ar fi ținut strâns, aş fi fost în stare să mă reped la nemernicul ăsta hidos şi l-aş fi zgâriat pe faţă. Vernon Quayle a privit undeva departe, parcă prin noi, zicând:

— Vă voi cere, dumitale şi lui Jani, să vă întâlniţi cu mine în satul Shekhar, la nord de Pasul Chak, pe 31 mai. Jani ştie locul.

Ştiam doar fiindcă trecusem prin dreptul aceluia sat. Se află cam la o milă de drum şi la vreo cinci mile la nord de trecătoare; un mănunchi de colibe mici, în care locuiau cei din tribul Khamba. Urmăriseră adesea caravanele noastre sperând să aibă norocul de a ne ataca prin surprindere, furându-ne măcar câteva baloturi şi câteva animale. Mă întrebam uneori cum se mai descurcau acum vechii mei prieteni cu cei din tribul Khamba, fără Sembur şi flinta lui.

Am sesizat tonul mirat din glasul lui Adam, când a spus:

— Ai de gând să faci şi tu această călătorie, Quayle?

— Desigur. Să nu-ţi faci griji în privinţa condiţiei mele fizice, domnule Gascoyne. Şi, evident, nu-mi propun să fac acest drum în compania voastră; am ajuns la concluzia că s-ar putea să fii un inamic mult mai periculos decât alţii. Voi călători cu *Calabria*, care pleacă din Southampton pe 5 aprilie. Voi puteţi proceda cum doriţi, cu condiţia să părăsiţi Anglia înaintea mea. De acord?

— De acord.

— Cred că nu mai avem ce discuta până nu ne întâlnim la Shekhar, domnule Gascoyne.

— Vrei să-mi răspunzi la o singură întrebare?

— Eşti curios să ştii de ce ţin cu tot dinadinsul să am flecuşteţul ăla de la Marea Mănăstire Choma La. Am să-ţi spun. Timp de trei sute patruzeci şi trei de ani, de şapte

ori șapte ori șapte ani, roțile de rugăciune ale șapte lama s-au învârtit cât acești lama au intonat rugăciuni în fața lacrimii lui Buddha, continuu, fără întrerupere, zi și noapte deopotrivă. Puterea acestui giuvaier din mâna lui Buddha este așadar enormă. Observ că nu-ți prea vine să crezi așa ceva, domnule Gascoyne. Într-adevăr, greu de crezut că un obiect neînsuflețit poate fi îmbibat cu virtute sau viciu, bunăvoință sau rea-voință, puterea de a tămădui sau de a distruge. N-am chef de discuții deșarte. Spun doar că lacrima aceasta a fost ținta unor rugi fierbinți, veacuri întregi, neconținut, și că este astfel unică pe planetă. De aceea doresc să o am.

În încăpere, s-a lăsat o tăcere apăsătoare, după care Adam a rostit rar și răspicat:

— Și ce vei face cu ea?

— Asta e o a doua întrebare, dar îți voi da și aici un răspuns. Vernon Quayle și-a lățit gura într-un fel de surâs, dezgolindu-și dinții mici și albi. Când lacrima ajunge în posesia mea, cu ritualuri complete și ceremonioase, mă voi apuca să o distrug. Vă spun bună ziua, domnule Gascoyne.

Nici nu mai țin minte cum am ieșit din conac, nerevenindu-mi decât când călăream alături de Adam, pe alea care ducea spre poartă.

Mi se întâmplaseră prea multe și într-un interval prea scurt. Cu nici trei ceasuri în urmă, avusesem fericirea și bucuria de a afla că Adam își recăpătase vederea, iar apoi cunoscusem deliciile extazului total: Adam mă iubea. Mi-aș fi dorit ca lumea să se oprească în loc, în acel moment, pe Goose Hill, însă nu ne fusese dat să ne savurăm bucuria. Eleanor era ținută captivă de creatura odioasă care dicta la conacul *Merlin's Keep*, storcând-o încetul cu încetul de viață. Îl iubeam pe Adam și mai mult, dacă așa ceva era posibil, pentru dârzenia cu care adoptase cauza mea – aceea de a salva o femeie pe care n-o văzuse niciodată.

În timp ce călărea alături de mine, încordat și furios

cum eram și eu de altfel, a zis:

— Să o distrugă? De ce dracu' să facă asta? Trebuie să-l întreb pe Manson.

— Crede că dacă distruge ceva atât de puternic, cum e lacrima asta, poate folosi... forțele din ea în scopuri proprii. Am văzut cum a folosit astfel de elemente, când a pus-o pe Eleanor să te găsească.

Adam s-a strâmbat, dezgustat. Am continuat să călărim în tăcere, o bucată de timp și am văzut că Adam se cufundase în gânduri. În cele din urmă s-a dezmeticit și a zis încetișor:

— Doamne, cât mi-aș dori să mă pot duce singur, numai că nu se poate. Așa ne e scris, draga mea. N-am pic de încredere în Quayle, însă nu ne rămâne decât să-i urmăm ordinele până ce obținem lacrima aceea, și pe urmă să ne ferim de el ca dracul de tămăie.

— Nici nu te-aș lăsa să te duci singur, Adam, am zis eu întinzând mâna spre el. N-aș putea suporta așa ceva. Nu-ți face griji pentru mine, știi cât de bine rezist la drum. Mai ții minte cum te bazai pe mine, întrebându-mă cum va fi vremea sau rugându-mă să stau de vorbă cu animalele?

M-a luat de mână.

— Mi-aduc aminte fiecare clipă petrecută cu tine, Jani. În ultimele luni, de când m-ai găsit, mi s-a întâmplat adesea să stau treaz noaptea și să-mi amintesc. Bun, hai acum să ne gândim. Trebuie să plecăm din Anglia înaintea lui Quayle, dar cum *Calabria* este un vas rapid, el va ajunge probabil înaintea noastră. Nu contează. Dacă plecăm doar cu o zi-două înainte, avem la dispoziție cinci săptămâni.

Strângându-mă de mână, Adam m-a privit cu atâta dragoste și dor, încât am simțit că mi se topește inima de iubire:

— Mărită-te cu mine, înainte de a pleca, Jani, dragostea mea. Te rog. Indiferent ce va urma, vreau să înfruntăm împreună ce ne așteaptă, uniți întru totul.

Patru săptămâni mai târziu, am devenit soția lui Adam Gascoyne în biserica St. Mark, de lângă Regent's Park. M-am căsătorit cu numele de domnișoară Jani Saxon, Alteța sa Prințesa Jani din Jahanapur. David Hayward ne-a fost naș. Maiorul Elliot, teribil de mândru că apelasem la el, m-a condus la altar. N-am avut mulți invitați. Doamna Elliot și familia Stafford veniseră de la Larkfield cu maiorul, iar din partea lui Adam a fost prezent un frate de-al lui lady Gascoyne, sir Charles, acum șubrezit și pământiu la față, un căpitan dintr-un regiment din Gurkha și un tip mic și dolofan cu părul aproape alb, profesorul Manson.

La mica recepție care a avut loc mai târziu, la Chester Gardens, profesorul Manson m-a luat deoparte împreună cu Adam și ne-a spus încetisor:

— Mă bucur nespus că ați decis să vă căsătoriți înainte de a înfrunta marele risc la care vă încumetați. Quayle ar lua în derâdere ideea că există putere, o mare putere, în forța dragostei împlinite printr-o unire în trup și suflet. Aici, poate, este unul dintre punctele lui slabe – neputința de a înțelege că doctrina lui rece și obiectivă nu cuprinde toate puterile și energiile. Să sperăm că această slăbiciune va dejuca toate înșelătoriile pe care le-ar putea pune la cale.

Înainte de a pleca de la recepție, l-am condus pe David Hayward în bibliotecă, pentru a discuta cu Adam. Acesta l-a apucat zdravăn de umeri și i-a sus cu fermitate:

— Uite ce e, David, ascultă-mă bine. Găsește-ți repede un înlocuitor, că ai altceva de făcut.

David a zâmbit, în ciuda încordării întipărite pe față:

— Bine. Despre ce e vorba?

— Imediat ce Quayle pleacă din Larkfield, trebuie să o iei pe Eleanor de la *Merlin's Keep*. S-ar putea să ai ceva de furcă cu servitorul lui Quayle, însă nu te lăsa intimidat. Apelează la ajutorul maiorului Elliot și, la nevoie, chiar la moșier. Jani zice că nu e suflet în Larkfield care să nu te

susțină la nevoie. Deci... ia-o de acolo!

David a încuviințat din cap, cu o licărire de speranță în ochi:

— Bine. Și după aceea?

— O aduci aici la părinții mei. Îl chemi pe profesorul Manson și apelezi la un doctor suficient de inteligent, care să priceapă că leacul unei boli nu rezidă întotdeauna în pilule și bisturiu. Mai bine chiar, lasă-l pe Manson să aleagă medicul – știu că are un prieten care practică hipnoza. Amândoi, lucrând împreună, pot începe să o scoată pe Eleanor de sub influența lui Quayle. Însă tu trebuie să stai aici, cu ea, David. Să vorbești cu ea, să discuți despre cum era în Larkfield înainte de venirea lui Quayle, să-i povestești despre Jani și despre vremurile frumoase de altădată și să-i spui de o sută de ori pe zi că o iubești și că își va reveni în cele din urmă. Manson spune că acestea vor fi principalii factori în vindecarea ei.

Adam a zâmbit și, în glumă, i-a tras lui David un pumn în umăr.

— Încă un lucru. Jani are ceva pentru tine.

M-am dus la David, i-am pus medalionul de argint în palmă și l-am sărutat pe obraz.

— Când va veni momentul, dă-i-l lui Eleanor cu toată dragostea mea, David. Știu că îl va purta, dacă Quayle va dispărea din viața ei. Și spune-i să se roage pentru noi.

În luna dinaintea nunții, am locuit și eu în casa lui sir Charles din Chester Gardens, în fosta mea cameră de acolo. După nuntă, am petrecut trei zile de „lună de miere” într-un mic hotel la țară, în Surrey.

Mi-a fost un pic teamă ca nu cumva ceea ce știam că ne aștepta peste puțin timp să nu ne strice toată plăcerea acelor scurte clipe. Dar n-a fost așa. Am fost nespuse de fericiți și poate că bucuria noastră era cu atât mai mare cu cât știam că n-aveam răgazul de a o savura prea multă vreme. Ne așteptau mari primejdii, și nu numai din partea lui Vernon Quayle. În Tibet, soldații britanici

conduși de colonelul Younghusband mărsăluiau spre nord, către Lhasa, unde avuseseră loc lupte. Aveau un traseu destul de îndepărtat, în raport cu drumul pe care urma să mergem noi, dar în această perioadă orice străin în Tibet era considerat dușman. Mă întrebam cum putea Vernon Quayle să spere că avea să călătorească în siguranță și că își închipuie că n-avea să pățească nimic în satul Shekhar, printre cei din tribul Khamba, însă eram totuși aproape convinsă că putea stăpâni situația.

Ne-am imbarcat în Royal Albert Docks pe un vas numit *Satara* și pe parcursul celor douăzeci și șapte de zile cât a durat voiajul până la Bombay am fost din ce în ce mai fericiți împreună; acum eram ruți de lume, într-un fel de tărâm ireal, aflat între ceea ce fusese și ceea ce urma să fie. Noaptea stăteam îmbrățișați pe cele două saltele înguste, pe care le pusesem alături pe jos, ca să putem fi împreună și când dormeam. Adesea râdeam cu poftă, ca niște puștani neastâmpărați, uitând de viitorul care ne aștepta.

La un moment dat, când Adam stătea cu capul rezemat pe umărul meu, i-am spus:

— Ți-era rușine de mine când eram mică? Adică, atunci când am stat în peșteră și după aceea.

Am simțit că râdea înfundat, cu fața lipită de mine:

— Ți-ai dat seama, nu-i așa?

— La început, nu. Când mă îngrijeai și mă spălai, bodogăneai tot timpul și eu credeam că ești supărat, însă când am fost în stare să judec mai limpede mi-am dat seama că de fapt erai jenat.

— Iubito, pur și simplu habar n-aveam cum să mă port cu o fetiță nostimă, costelivă și dârză. Nu mai fusesem pus în astfel de situații.

— Dar acum nu mai sunt costelivă, așa-i?

— Absolut deloc.

— Și nici nu mai reprezintă o experiență inedită pentru tine.

— Categorie. Oh, Jani, sunt topit după tine.

— Spui asta doar fiindcă sunt o prințesă bogată. Am pufnit amândoi în râs și ne-am sărutat fericiți.

Ce zile minunate! Am navigat pe Mediterana, prin Canalul Suez și prin Marca Roșie, apoi am virat spre est, rămânându-ne să mai parcurgem ultimele două mii de mile până Bombay. Acolo, am părăsit micul nostru rai de pe *Satara* și ne-am luat inima în dinți să înfruntăm viitorul. Ne-am suit în tren și am mai străbătut încă o mie de mile, peste câmpuri nesfârșite și pe o căldură nemiloasă. Trei zile și trei nopți am înaintat constant spre nord-est, prin Bhopal și Jhansi, peste Gange spre Lucknow, după care am cotit spre est, pentru a ajunge în cele din urmă la Gorakhpur, orașul-garnizoană unde cândva, demult, zăcusem plângând în spital, fiindcă îmi pierdusem singurul prieten pe care îl aveam pe lumea asta.

În a treia zi, trenul a străbătut în două ceasuri colțul sud-estic al statului Jahanapur. Ca orice altă parte a Indiei, și acest loc era o contopire de frumos și urât. La un moment dat, în depărtare, am zărit turnurile palatului care se înălța în capitală, al cărei nume era tot Jahanapur. Acesta era palatul unde mă născusem, dar cu toate astea nu aveam nicidecum sentimentul că aș fi aparținut acelor locuri, nu doream să stau acolo sau să explorez trecutul. Eram străină de această țară și mă mulțumeam să rămân așa.

La Gorakhpur, am cumpărat cai, panere, merinde, haine și un iac, pe care l-am botezat imediat „Neb Doi”. Ne-a trebuit mult timp până să ne alegem caii. Al meu era sur, al lui Adam – murg. Aveau nume indiene, însă celui sur eu i-am zis Nimrod, după calul meu preferat de la *Merlin's Keep*, iar Adam l-a botezat pe al lui Preacher⁽⁶⁾, fiindcă avea o bandă albă ciudată peste grumaz, ca un guler de vicar. La douăzeci și patru de ore după ce am ajuns în Gorakhpur, ne-am pornit spre nord, refăcând lungul traseu pe care îl străbătusem cândva împreună, cu aproape șapte ani în urmă, în anul Păsării de foc.

Din nou ne-am trezit ruși de lume în timp ce călătoream prin îngusta fâșie Terai, care semăna teribil de mult cu dealurile calcaroase din sudul Angliei, însă cu o climă absolut nesănătoasă, continuând apoi prin pădurea mare, mereu spre nord, printre dealuri și munți. Eram fericiți împreună, în acea liniște desăvârșită, atât ziua, cât și noaptea.

În douăzeci de zile am ajuns în Smon T'ang și nici de astă dată n-am avut sentimentul că ajunsesem acasă. Am văzut acum ținutul așa cum era, sumbru și sărăcăcios, unde locuitorii erau victimele unor superstiții de veacuri, temându-se de mii de duhuri și demoni.

Cum aveam intenția de a lua lacrima lui Buddha de la mănăstirea Choma La, am ocolit Galdong noaptea, ca să nu fim văzuți. Eram aproape sigură că Rild avea să-și dea seama că trecusem pe-acolo, fiindcă prevăzuse acest lucru cu șapte ani în urmă, însă știam, totodată, că n-ar fi făcut nimic să ne oprească, nevrând ca prin vreo acțiune să se lege și mai mult de Roata Vieții. Oricum, mi-a părut bine că am trecut pe acolo noaptea, pentru că n-aveam niciun chef să dau ochii cu vreuna dintre vechile cunoștințe. N-am mai fi avut ce să ne spunem acum.

Aveam oarecum o rezervă de timp și, cum nu ne propusesem să ajungem la Shekhar înainte de ziua fixată, am campat trei nopți în valea înaltă, la jumătatea drumului spre Pasul Chak. Când am plecat de acolo, ne-am îngropat majoritatea proviziilor și echipamentelor, dându-i drumul lui Neb Doi, după care am continuat drumul călare, cu foarte puțină încărcătură, îndreptându-ne spre vârful trecătorii.

Era acum vară și, chiar dacă noaptea se făcea frig, ziua era foarte cald, chiar și la această altitudine. Mormântul de pietre sub care fusese îngropat Sembur era neatins, așa cum mă așteptam. N-am simțit niciun fel de tristețe când am urcat cu caii până acolo, ci doar o caldă recunoștință. Am rostit o rugăciune, am pus pe mormânt un buchețel de flori de câmp pe care le culesesem în vale,

după care am încălecat din nou, pornind să străbatem ultimele câteva mile din lunga noastră călătorie spre Shekhar.

Știam că Vernon Quayle sosise la Bombay, cu *Calabria*, doar cu trei zile înaintea noastră și ne minunam cum un om de vârsta lui putuse face această călătorie care și pentru noi fusese istovitoare. Nu mă îndoiam, însă, că aveam să-l găsim la Shekhar, așteptându-ne, și știam că perioada de tihnă și liniște pentru noi luase sfârșit. De acum înainte, fără să știm cum, trebuia să luptăm pentru viața lui Eleanor și, poate, și pentru viețile noastre.

La o milă distanță de sat, ne-am trezit cu vreo zece khamba venind călare spre noi. Ne-au înconjurat, formând în jurul nostru un fel de potcoavă, conducându-ne astfel spre Shekhar. Mulți dintre ei aveau puști cu încărcare prin țeava armei, iar restul erau dotați cu bâte și cuțite cu lamă lungă.

I-am salutat ceremonios în tibetană, însă nu mi-au răspuns, mulțumindu-se să se holbeze cu priviri ostile și invidioase la carabina Lee Metford din tocul de la șaua lui Adam. Am continuat să mergem la trap ușor și am văzut că Adam zâmbea, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Unul dintre khamba s-a apropiat și s-a întins să pună mâna pe pușcă. Adam i-a aruncat o privire și tipul s-a smucit lateral, de parcă l-ar fi împins vreun leopard de zăpadă. În câteva minute, am ajuns la un mănunchi de locuințe de piatră și am simțit bine cunoscutul miros de *tsampa*, izul de unt rânced, fumul de grăsime arsă, miasmele de piele îmbibată de sudoare și duhoarea de corpuri nespălate.

Vernon Quayle și-a făcut apariția în pragul unei case și a venit spre noi, fără pălărie pe cap, cu părul argintiu înfioat ușor de briza slabă. Incredibil, dar purta cămașă cu cravată și aceleași haine de tweed, pe care și le punea când pleca să călătorească în expedițiile lui de cules ierburi și insecte. Pentru a ajunge până aici, călătorise ca și noi, trăind zile în șir sub cerul liber, ars de soare și bătut de vânt, dar cu toate astea fața lui masivă era la fel de albă și de lividă ca întotdeauna. Am simțit un fel de admirație plină de venerație și teamă, care mă făcea să devin parcă superstițioasă, având senzația că elementele naturii nu aveau niciun efect asupra lui, iar slăbiciunile omenești nu-l atingeau nicidecum.

Vernon Quayle s-a uitat la noi cu ochii aceia cenușii și goi. Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, a spus:

— Înțeleg că v-ați căsătorit. Dacă aș fi știut că aveți de gând să faceți asta, v-aș fi pus condiția să amânați căsătoria până după ce se rezolvă această afacere.

— Dacă nu ți-ai dat seama de intențiile noastre, înseamnă că nu ești chiar atât de infailibil cum te crezi, Quayle.

Timp de o clipă, în ochii lui s-a ivit o expresie sumbră și amenințătoare, însă tonul pe care a continuat să vorbească era neutru și sec:

— Am înțeles totodată zilele acestea că prietenul dumitale, profesorul Manson, a trecut de la teorie la practică. Soția mea este împrejmuțată de o barieră eterică, pe care doar câțiva oameni pe lumea asta s-ar pricepe să o instaleze, printre ei numărându-se și Manson. În prezent, am nevoie de toate resursele mele pentru a rezolva chestiunea aceasta, însă, când voi putea să le îndrept în altă direcție, poți fi sigur că mă voi ocupa de profesorul Manson.

— Având în vedere că libertatea lui Eleanor constituie unul dintre scopurile acordului nostru, de ce ai încerca să-i controlezi în continuare ființa și spiritul?

— Nu uita că nu ți-ai îndeplinit încă ceea ce îți revine de tăcut potrivit târgului nostru, domnule Gascoyne.

— De-asta am și venit și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Măine e ziua. Plecăm de aici în zori și ajungem la Marea Mănăstire Choma La pe la prânz. Măine cei de nouă ori nouă ori nouă călugări de la Choma La vă vor primi pe voi doi, adevărații *trulku* din profeție. Veți merge călare până la mărețele porți, care vi se vor deschide. Veți urca în Templul Rugăciunii și veți lua lacrima din mâna lui Buddha. Pe urmă, vă veți întoarce în locul unde eu am să vă aștept cu acești oameni, a zis el, arătându-i pe khamba care stăteau în continuare grupați în jurul nostru.

Adam a privit spre chipurile acelea firoase, spunând:

— Mă mir că nu te-au omorât, Quayle. Țștia sunt niște

sălbatici, iar tu ești străin și singur, fără să le vorbești măcar limba.

Quayle i-a aruncat o privire plină de dispreț:

— Faci presupuneri false, domnule Gascoyne. Știu limba suficient de bine. Și, totodată, nu sunt un străin pentru ei, având în vedere că venirea unui *trulku* argintiu, ținând aur în mână, face de asemenea parte dintr-o legendă profetică. Le-am adus cincizeci de lire de aur, ceea ce li s-a părut deosebit de mulțumitor. A privit spre tocul armei de la șaua lui Adam. Dă-mi, te rog, pușca.

Adam a zâmbit, clătinând din cap.

Quayle a zis:

— Când veți intra mâine la Choma La, este absolut esențial să nu aveți asupra voastră niciun obiect de metal. Așa că n-ai voie să-ți iei pușca și nici cuțitul suedez, pe care îl ai legat de gambă pe sub pantalonii de călărie, domnule Gascoyne.

Adam s-a frecat pe bărbie.

— Mă tot întreb cât adevăr și câtă fabulație e în toată povestea asta, a zis el gânditor.

Quayle a ridicat din umeri.

— Jani îi poate întreba pe oamenii ăștia în legătură cu detaliile acestei legende.

— Bine, a încuviințat Adam. Dar nu văd de ce m-aș grăbi să-ți dau acum pușca și cuțitul. Așteptăm până mâine, când va veni momentul potrivit.

— Cum dorești. Vă voi da instrucțiuni complete, înainte de a pleca la drum.

Am dormit în acea noapte îmbrăcați cum eram, într-o odăiță dintr-o colibă, mâncând și bănd din proviziile noastre. Adam avusese dreptate când spusese: „Quayle e și specialist în ierburi. Or n-am niciun chef să fim drogați, când intrăm mâine în mănăstirea aia.” Mai târziu, stând lungiți în sacii de dormit și ținându-ne de mână, mi-a șoptit:

— Jani, iubita mea, ți-e teamă?

— Nu... nu tocmai. Simt că ar trebui poate să-mi fie

teamă, fiindcă știu că individul ăsta oribil ne vrea răul, însă cred că totul va fi bine atâta vreme cât suntem împreună, Adam.

— Vom fi împreună mereu, m-a liniștit el, strângându-mă de mână. Ce bine că Manson a izbutit să blocheze influența lui Quayle asupra lui Eleanor. Chestia asta l-a cam pus cu botul pe labe pe porcul de Quayle.

— Da. Și cu cât stă mai mult timp departe de Eleanor, cu atât mai bine pentru ea, am șoptit eu pe întuneric. Are un spirit extrem de puternic, Adam. Ce ciudat, totuși, cum de nu m-am gândit deloc la Eleanor astăzi. Straniu, dar tot drumul prin trecătoare, azi, m-am gândit la tatăl tău. Mi-a părut tare rău că a trebuit să plecăm și să-l lăsăm acasă, atât de bolnav.

— A înțeles, Jani. Și, pe urmă, în ochii lui tu nu poți face niciodată ceva greșit. Cred că a simțit că nu va mai trăi să ne vadă înapoi și s-a bucurat că vei fi cruțată de suferința de a-l vedea pe patul de moarte.

— Da. Presupun că așa s-a gândit. Ce fericită sunt, dragul meu, că v-ați împrietenit când în sfârșit ai venit acasă.

— Și eu sunt fericit că s-a întâmplat așa, Jani, a zis Adam, aplecându-se și sărutându-mă duios. Hai, scumpa mea, somn ușor. Măine avem o zi grea.

Cam la o milă distanță de Shekhar, drumul se ramifica în trei, aceste variante contopindu-se din nou după alte zece mile la nord, unde drumul comercial spre Magyari trecea pe coasta de unde se zărea Marea Mănăstire, în fundul unei văi adânci.

Acolo unde drumul se împărțea, varianta din mijloc era cea mai scurtă, însă și cea mai grea. Breteaua din stânga cotea spre vest, fiind cam cu o milă mai lungă și mult mai ușoară, mai cu seamă pentru o caravană mare cu animale de povară. Cea de-a treia variantă se numea Calea Pelerinului, pentru că, potrivit legendei, în trecutul îndepărtat, un sfânt călătorise pe aici pentru a găsi Marea

Mănăstire de la Choma La. Drumul ales de el era întrerupt de o râpă, lată cam de 40 de pași și teribil de adâncă. Râpa asta continua spre nord, dublându-se ca lățime, iar apoi treptat-treptat se îngusta, până ce ajungea doar cât o crăpătură, dispărând complet înainte de a atinge punctul unde cele trei variante se uneau din nou. Conform legendei, sfântul traversase râpa plutind prin aer.

În locul de trecere, se construise un pod de lemn, refăcut mereu de-a lungul veacurilor, întrucât această variantă fusese folosită de atunci în special de cei care mergeau în pelerinaj la Choma La. Majoritatea călătorilor obișnuiți evitau acest traseu, pentru că terenul pe partea de răsărit a râpei urca abrupt până la linia unde începeau zăpezile și era plin de pietriș grohotiș. Pe vremea când trăiam în această zonă, nu auzisem să se fi produs vreo avalanșă în Smon T'ang, însă moș Tashi și-aducea aminte de una, de mult de tot.

Am ales varianta scurtă. Doi khamba erau pe post de călăuze. Vernon Quayle călătorea imediat în urma lor. Adam și cu mine veneam după el, iar încă zece khamba încheiau coloana. Când soarele a ajuns sus pe cer, aerul s-a încălzit. Khamba și-au scos hainele de piele. Adam și cu mine ne-am dezbrăcat de jachete și le-am legat de șei. Mi-am înnodat la gât o eșarfa subțire de bumbac, ca să nu-mi ud gulerul cămășii de transpirație. Lui Vernon Quayle nu i-a păsat de creșterea temperaturii, continuând să călărească netulburat – o figură grotescă, dar totuși înspăimântătoare.

Cu o jumătate de ceas înainte de prânz, am zărit Marea Mănăstire. Când ne-am oprit, privind peste vale, am simțit că mi se taie respirația, văzând acea priveliște extraordinară. Adam avea aceeași reacție. Soarele ajunsese în punctul cel mai înalt, iar turlele semănau cu niște halebarde de aur îndreptate spre cer. Pe fiecare terasă fluturau flamurile de rugăciune. Cântările care se auzeau ca un murmur profund umpleau valea lată și

adâncă, așternută între drumul stâncos și mănăstirea aflată cam la o mie de pași distanță. Călugării așteptau sosirea celor doi *trulka*. Erau vreo șapte sute, cu rase roșii și pălării înalte tot de culoare roșie, fiecare învărtind o roată de rugăciune; stăteau în picioare, cam la o jumătate de metru distanță unul de altul, formând două șiruri, față în față, iar aceste rânduri se întindeau peste vale, alcătuind un culoar lung, care ducea spre porțile roșii și aurii, acum deschise.

Ne opriserăm lângă un vârf de stâncă, la o cotitură a drumului, nu prea departe de locul unde începea culoarul roșu. Quayle a rostit foarte încet, cu glasul lui frumos:

— Nu mai putem merge mai departe. V-am dat instrucțiuni complete, domnule Gascoyne. Continuă-ți drumul, împreună cu Jan, dar aveți grijă să nu purtați nimic de metal la voi.

— Eu nu-mi scot verigheta de la deget, am zis eu, simțind că brusc mi se uscăse gura.

— Aurul nu produce efecte adverse. Poți să păstrezi și medalionul de argint.

— Nu-l am la gât, am făcut eu, întorcând capul și, străfulgerându-l cu o privire furioasă, am adăugat printre dinți: îl poartă Eleanor!

I-au scăpărat ochii.

— Pușca și cuțitul, te rog, domnule Gascoyne.

Adam a tras pușca din toc, i-a dat-o lui Quayle, după care s-a aplecat și a ridicat cracul pantalonului, pentru a ajunge la cuțit. După două minute, călăream deja la pas, unul lângă celălalt, pe drum, spre locul unde începeau cele două șiruri paralele de călugări. Nu purtam pălărie și eram îmbrăcați amândoi cu niște cămăși de doc kaki, pantaloni de stofă cu apărătoare de piele pe coapse și cizme solide. Trecând împreună printre primii doi călugări, ne-am oprit o clipă, privind în lungul celor două șiruri, care continuau, mulându-se pe forma reliefului, pe o fâșie de vreo mie de metri până la mănăstire. În clipa când ne-am oprit, cântările acelea dulci care umpluseră

văzduhul ca un tunet îndepărtat au încetat brusc, o tăcere imensă copleșind întreaga vale.

— Hai, Jani, dragostea mea, a murmurat Adam.

Cu vocea mea nu prea grozavă, am început să intonez de Șapte ori cele șapte mantra de la Galdong, pe care le îngânasem de atâtea ori în șoaptă cu tovarășii mei, în caravanele plecate din Namkhara, pentru a ne trece de urât pe nesfârșitul drum pe care îl aveam de parcurs. Un semn din călcăie în pânțelele cailor și am pornit amândoi agale printre șirurile roșii și vii, care ne străjuiau calea spre Marea Mănăstire Choma La.

Soarele ne ardea pe creștetul capului, iar în vale nu se simțea nicio adiere de vânt. În afară de tropotul înfundat al copitelor lui Nimrod și Preacher pe iarba înaltă și subțire nu se auzea niciun zgomot. Parcă și insectele dormeau. Un timp am avut senzația că visez și că șirurile roșii se lungeau, pe măsură ce noi înaintam, astfel încât, și dacă am fi călărit așa la nesfârșit, tot n-am fi ajuns niciodată la capăt.

Am răgușit și teama subită că vocea m-ar putea lăsa cu totul m-a făcut să mă dezmeticesc din acea stare de stupoare. Am văzut că trecusem deja de partea cea mai adâncă a văii iar acum urcam panta lină pe celălalt versant. Mănăstirea se profila tot mai imensă în fața noastră. Am tras cu ochiul spre Adam. Privea drept înainte, fața lui fiind o mască misterioasă.

Am ajuns în cele din urmă la porțile roșii și aurii și, când am intrat, am văzut că acel culoar uman continua și în curte până la cele șapte trepte de piatră de sub ușile cu ferecături de fier, care erau larg deschise, însă oamenii care formau șirurile nu mai erau călugări. Presupun că făceau parte din tagma celor mai neînsemnați slujitori ai mănăstirii, fierarii, măcelarii și măturătorii, care se resemnaseră la gândul de a nu avea șansa să facă mari progrese în prezenta lor încarnare. Toți bărbații aceștia erau îmbrăcați în negru și fiecare avea o sabie scoasă din teacă. În cazul în care călugării ar fi ajuns la concluzia că

sunt niște falși *trulku*, ar fi fost momentul când urma să murim.

Când am încheiat cea de-a patruzeci și noua mantra, care era totodată și ultima, am ajuns și noi la treptele mănăstirii. Doi novici cu rase albe au venit să ia caii, când am descălecat. Un covor îngust, de un auriu tern, era așternut în sus pe trepte și se pierdea înăuntru în întunecimea holului luminat de felinare, care începea dincolo de uși. Vernon Quayle ne pomenise și de asta. De unde știa, habar n-aveam, însă m-am întrebat fugitiv dacă nu cumva la un moment dat, mai de mult, își folosisse straniile vrăjitorii să o facă pe Eleanor să, vadă ce se întâmplă acum.

Am urcat treptele unul lângă celălalt. În holul înalt sclipeau cel puțin o sută de felinare, iar în aer plutea un miros greu de tămâie. Zei și diavoli priveau spre noi din tot felul de nișe laterale. Am continuat să înaintăm pe carpetă aurie, trecând pe sub o arcadă, apoi pe un hol lung, unde pe pereți erau înșirate efigiile pictate ale celor Șaptesprezece Lama, printre stâlpi drapați cu flamuri de rugăciune – cei Șaptesprezece care cârmuiseră, rând pe rând, în Choma La, de când fusese întemeiată mănăstirea.

După holul acesta, covorul se sfârșea la o scară de piatră care urca și se răsucea, urca și se răsucea. Am început să număr, știind că ajunsesem probabil la de șapte ori șapte ori șapte trepte, care urmau să ne ducă la Templul Rugăciunii, de sub turla cea mai înaltă.

Adam m-a luat de mână. Urcam în ritm constant, destul de anevoios, și iar am avut senzația că eram într-un vis. Nu vorbeam, nu dădeam niciunul vreun semn că am fi vrut să ne oprim și să ne odihnim. Timp de vreo șase minute, probabil, am tot urcat pe scara aceea răsucită. Număram în gând „...trei sute treizeci și patru... trei sute treizeci și cinci... trei sute treizeci și șase...”.

Apoi s-a auzit murmurul glasurilor care intonau rugăciuni, încă șapte trepte și am ajuns sub o arcadă

care dădea direct spre Templul Rugăciunii. Era un templu mic, nu avea mai mult de vreo zece metri pătrați. Stăteam în spatele unui șir de șapte lama îngenuncheați în fața lui Buddha. După rasele pe care le purtau, mi-am dat seama că cel din mijloc era Marele Lama de la Choma La, iar ceilalți, pesemne, cei mai mari în grad după el. Călugării stăteau îngenuncheați într-un fel de scobitură, fiecare, săpată în treapta lată de piatră, din fața platformei pe care se afla Buddha. Statuia de aur era de mărime naturală, cu mâna dreaptă lipită de trup, imediat sub inimă și cu palma făcută căuș, întoarsă în sus.

Cântând în continuare încetișor, Marele Lama și-a târșăit genunchii, s-a ridicat în picioare și s-a tras la o parte, cu palmele lipite una de cealaltă, făcând o plecăciune în fața noastră. Pe urmă, am văzut că ceea ce mi se păruseră a fi niște scobituri în piatră erau de fapt două gropițe gemene adânci cam de 15 centimetri, făcute în stâncă de genunchii miilor de călugări care se rugaseră neconținut în fața lui Buddha, veacuri de-a rândul.

Adam m-a strâns de mână. Mi-am amintit de instrucțiunile lui Vernon Quayle și ne-am deplasat amândoi în față, urcând pe treapta înaltă unde stăteau îngenuncheați cei șase lama, strecurându-ne prin locul liber unde stătuse Marele Lama și pășind pe platformă.

În palma de aur se afla o piatră albă ca laptele, în formă de pară, cam de mărimea buricului de la degetul meu mic. Am înghițit cu noduri, simțindu-mă copleșită de o repulsie paralizantă. Mi s-a părut înfiorător de greu să mă conving singură să întind mâna și să iau piatra de acolo. Aveam nervii întinși la maximum și o imaginație bolnăvicioasă de bogată în acele clipe, însă când am atins piatra cu degetele, prima atingere omenească din atâtea veacuri, am simțit un șoc care a trecut ca un fir roșu prin toate mădularele.

Adam a întins mâna, i-am pus lacrima în palmă și am văzut cum brusc îi licăresc ochii. A strâns piatra în pumn și ne-am întors amândoi să plecăm. Cântările au încetat.

Marele Lama a făcut o nouă plecăciune, când am trecut prin dreptul lui. Pe urmă am ajuns iarăși la trepte, începând lungul drum în jos. Adam ținea pumnul strâns, întins în față, și am văzut că avea broboane de sudoare pe frunte. Fiindcă devenisem într-un fel trup din trupul lui, știam că avea aceeași senzație ca și mine. Împlineam o profeție, prezisă de multă vreme și acceptată de lama de la Choma La, dar ne simțeam ca niște hoți.

Am răsuflat ușurați, ieșind din nou sub razele sclipitoare ale soarelui, unde cei doi novici cu rase albe ni i-au ținut pe Nimrod și pe Preacher, ca să putem încăleca. Servitorii în negru dispăruseră. Când am ieșit călare pe porțile mărețe, valea răsună iarăși de cântări religioase. Și sunetul a continuat minute de-a rândul în timp ce noi călăream agale printre șirurile roșii de călugări, urcând apoi panta pe versantul care ducea la drumul spre Magyari. În acel moment, am ieșit în sfârșit din culoarul uman. Toate siluetele înveșmântate în roșu s-au întors cu fața la Marea Mănăstire Choma La, începând să se deplaseze spre ea în două șiruri serpuitoare, cântând imnuri în ritmul pașilor lor lenți.

— Stai un pic, Jani, a șoptit Adam. Erau primele cuvinte rostite de când începusem să coborâm în vale. N-am pus nicio întrebare, privind la cei doi șerpi roșii care intrau unduind, rând pe rând, prin porțile ce se zăreau acum departe. Când a dispărut și ultimul călugăr și am văzut porțile închizându-se, Adam a privit în jos la pumnul strâns, cu o expresie tare ciudată și circumspectă.

— Jani, a zis el încetișor, dacă se întâmplă ceva... dacă ceva merge prost și vom fi despărțiți, să te duci la peșteră. La peștera lui Sembur. Ne vom întâlni acolo.

Am simțit că mă ia cu fiori, dar tot n-am pus nicio întrebare; aveam senzația că deocamdată ne aflam într-o lume unde instinctul guverna totul, iar logica nu mai avea niciun fel de valoare. Am spus: „Da, Adam”. Pe urmă, ne-am întors amândoi și am pornit la pas pe

potecă, spre stâncă joasă, unde drumul cotea și unde ne aștepta Vernon Quayle.

Ne-am oprit în fața acestuia. Khamba erau înșirați în spatele lui. Pentru prima oară, am văzut două pete de culoare pe obrajii lui ca aluatul necopt, iar ochii aceia, de obicei inexpressivi, scăpărau însuflețiți de un fel de alean oribil:

— Arată-mi, Gascoyne, a zis el.

A urmat o tăcere, după care Adam a rostit cu un glas ciudat de încordat:

— Nu pot desface pumnul.

Quayle s-a schimonosit la față de furie:

— Nu-i bine să te joci cu mine!

Adam a râs sarcastic.

— Nu fi prost. Uită-te la mâna mea. A întins pumnul și era alb ca marmura, cu venele proeminente ca niște corzi.

Quayle a tras aer adânc în piept. I-a revenit paloarea obișnuită și, o dată cu ea, aerul acela absent și sumbru. Ținea buzele ținute, de parcă s-ar fi concentrat profund, după care a rostit fără niciun fel de emoție:

— S-ar putea ca, fiind încă atât de aproape de mănăstire, Templul Rugăciunii să exercite o influență puternică. Hai să ne îndepărtăm călare. Le-a spus câteva cuvinte celor din tribul Khamba, care și-au întors caii, ocupând pozițiile pe care le avusesem când plecasem din Shekhar, cu doi khamba călăuze în față și restul în spatele nostru. Acum însă Vernon Quayle rămăsese în urmă, călărind în rând cu noi, lângă Adam.

Am făcut așa o milă, pe urmă încă una și am văzut că pumnul lui Adam își recăpăta treptat-treptat culoarea normală. Se tot uita și el la pumnul încheștat, iar cu timpul a ajuns să poată mișca un pic încheieturile degetelor. După un ceas, în locul unde drumul se lăța împărțindu-se în trei, Vernon Quayle a dat ordinul să ne oprim:

— Acum poți să desfaci pumnul, domnule Gascoyne?

Adam a întins brațul. Încet, tremurând un pic, degetele

i s-au descleștat. Razele soarelui străluceau reflectându-se pe lacrima albă ca laptele din palma lui. Quayle și-a tras suflul șuierând, dar n-a făcut tentativa de a atinge piatra. Bâjbâind prin buzunarul sacoului, a scos o cutiuță, cam cât podul palmei mele. Mi s-a părut că era confecționată din piele neagră și rigidă: avea forma de stea în cinci colțuri. Pe cele zece laturi verticale erau niște hieroglife argintii. Quayle a deschis capacul și i-a întins cutia lui Adam.

— Pune piatra înăuntru, te rog.

Adam a înclinat palma, lacrima a căzut înăuntru, cu un zgomot ușor, și cutia s-a închis la loc, păcănind. Adam a răsuflat prelung și a zis:

— În felul ăsta, acordul nostru se încheie, Quayle. Pușca și cuțitul, te rog. Jani și cu mine ne vom întoarce singuri.

Quayle stătea neclintit ca o statuie, cu ochii pironiți pe cutiuță. Fără să miște parcă buzele, a zis cu un glas firav și distant:

— Nu mai am nevoie de dumneata și de soția dumitale, domnule Gascoyne, și nici n-am de gând să permit ca doi inamici atât de puternici să-mi tulbure viitorul.

Pe moment, amețită încă de peripețiile ca de vis prin care trecusem, nu am sesizat ce spusese. Quayle a continuat:

— I-am păcălit pe naivii ăștia de khamba, spunându-le că cei doi *trulku* care vor lua lacrima din Templul Rugăciunii nu sunt decât niște umili servitori ai mei, *trulku de argint*. El e cel care îi va înapoia lacrima lui Buddha în sălile Nirvanei, în timp ce slujitorii lui își vor zvârli trupurile în care s-au înveșmântat și se vor întoarce la ei acasă, în cer.

Vernon Quayle și-a dezlipit privirea de pe cutia neagră în formă de stea, uitându-se la khamba.

— Asta cred oamenii ăștia, domnule Gascoyne. În calitate de *trulku de argint*, i-am prevenit că s-ar putea ca servitorii mei să trebuiască convinși să renunțe la

trupurile lor pământești.

În clipa în care mi-am dat seama că Vernon Quayle ne dorea moartea, m-a cuprins o furie nemărginită, care mi-a învins frica și m-a făcut să acționez mai mult instinctiv. Nimrod a simțit împunsătura călcâielor mele, a simțit zvâcnirea mâinilor, mi-a auzit glasul tăios și a reacționat fulgerător, încordându-și mușchii și țâșnind în față. I-am smuls cutia din mână l-am răsucit pe Nimrod în loc, l-am împins din nou în față după aceea l-am rotit iar, astfel încât a atins cu picioarele din spate umărul unuia dintre cei doi cai călăriți de călauze izbindu-i unul de celălalt.

Unul dintre khamba, care și-a revenit primul din șoc, a scos carabina lui Adam de sub pătura de pe șa, unde o ascunsese. În acea clipă, Preacher s-a năpustit în față, iar Adam și-a scos piciorul din scărița șeii, pocnindu-l pe tip în piept și azvârlindu-l jos de pe cal.

L-am făcut pe Nimrod să se ridice pe picioarele din spate, cu copitele în aer, amenințându-l astfel pe un khamba, care scosese un cuțit lung. L-am văzut pe Adam făcând o mișcare laterală, însă n-a putut ajunge până la mine, din cauza oamenilor și a cailor care erau între noi. Quayle zbiera tot felul de ordine. Adam a întins brusc mâna, arătând spre drumul din mijloc, care se afla exact în spatele meu acum.

— Du-te, Jani, pleacă! și în același moment l-a răsucit pe Preacher spre drumul din stânga, Calea Pelerinului, înfigându-și călcâiele în pânțele calului.

L-am întors în loc pe Nimrod și l-am atins pe coaste. A țâșnit ca și cum ar fi fost catapultat, năpustindu-se la galop pe poteca din mijloc, scurtă, dar dificilă. O fracțiune de secundă, am zărit capul și umerii lui Adam peste o stâncă rotunjită, după care a dispărut complet. Nu trecuseră mai mult de cinci secunde de când îl pusesem pe Nimrod în mișcare și smulsesem din mâna lui Quayle cutia, în care se afla lacrima lui Buddha. După alte cinci secunde, mă făcusem deja nevăzută pe cărarea întortocheată.

Pierdusem câteva ceasuri la Gorakhpur ca să alegem cei mai buni cai și îi luasem la un preț convenabil. Stăteam mult mai bine la acest capitol decât Quayle sau oamenii lui, lucru pentru care am simțit nevoia să rostesc o rugăciune de mulțumire. Khamba erau călăreți destoinici, ceea ce știam de pe vremea când ne hărțuiau caravanele, însă nici eu și nici Adam nu eram mai prejos. Nu ne mai puteau prinde acum.

Am vârat cutiuța neagră în cămașă, înfigând-o bine în betelie și m-am concentrat la călărit, alungându-mi din minte orice altceva; dacă aș fi căzut cumva, dezastrul ar fi fost catastrofal.

Nimrod m-a purtat ca vântul, iar după o oră am ajuns pe o potecă îngustă și acoperită cu pietriș, înspre râpă. Pe partea cealaltă se afla Calea Pelerinului; în această porțiune cele două drumuri mergeau paralel, de o parte și de cealaltă a râpei, pe o distanță de o milă-două, după care varianta pe care mă aflam eu cotea din nou spre vest, cu mult înainte de pod. Mi-am pus mâna streășină la ochi, ca să pot vedea mai bine celălalt mal al râpei. Era posibil ca Adam să fi ajuns deja în același punct, ba chiar să fi trecut deja, luându-mi-o înainte, având în vedere că mai era ceva de mers până la bucla lungă, pe care o făcea Calea Pelerinului înainte de pod.

L-am strunit pe Nimrod la pas, mergând acum paralel cu râpa, ca să-l mai las să se odihnească un pic. Îmi prindea și mie bine puțină odihnă, fiindcă dintr-o dată mă simțeam foarte obosită, ca și cum m-aș fi mișcat într-un fel de vis. Am făcut efortul să mă concentrez și să-mi adun gândurile. Nu era exclus ca Vernon Quayle să-și fi trimis câțiva oameni pe urmele lui Adam, însă prada importantă eram eu, pentru că la mine se afla prețioasa lacrimă. Cu toate acestea, nu i-am dat pintoni lui Nimrod, lăsându-l să meargă liniștit la pas, fiind sigură că cei din tribul Khamba erau mult în spate. Nu era doar faptul că aveam un cal mai bun decât ei, ci și considerentul că eu eram mai ușoară și nu-l împovăram prea mult. După

aprecierea mea, aveam un avans de cel puțin un sfert de oră.

Am privit în sus la panta abruptă de pe cealaltă parte a râpei, spre albul orbitor al zăpezilor, și pentru o clipă am simțit că mi se învâрте capul. Am coborât repede ochii și mi-a tresărit inima în piept, când l-am văzut pe Adam. Venea din spate, pe cealaltă parte a râpei, la galop, ocolind peretele stâncos, acolo unde văgăuna cotea brusc. A ridicat mâna și m-a salutat, iar eu i-am răspuns cu același gest, plină de bucurie. Când a ajuns în dreptul meu, la vreo sută de pași peste prăpastie, i-am dat pintenii lui Nimrod ca să înaintăm în ritmul lui Preacher.

Mă tot uitam peste râpă, sorbindu-l din priviri pe omul care îmi umpluse toată existența și ducând dorul îmbrățișărilor lui; abia așteptam să scăpăm de primejdia care încă ne mai amenința. Mă jena la talie cutiuța neagră de sub cămașă și m-am gândit că mai bine mă descotoroseam de ea, imediat ce aveam răgazul să scot giuvaierul dinăuntru. Nu mai voiam să am de-a face cu nimic din ceea ce îi aparținea lui Vernon Quayle.

Am auzit un zgomot și o fracțiune de secundă am crezut că tunase undeva departe, numai că cerul era albastru și fără niciun nor. Zgomotul s-a repetat, ca vibrațiile unui huruit înăbușit. M-a luat cu amețală și o gheară de gheață mi-a încleștat parcă inima, când sus de tot, pe panta abruptă de deasupra lui Adam, am văzut cum bucăți imense de zăpadă se desprind de pe peretele stâncos, rostogolindu-se la vale și măturând în cale pietroaie, grohotiș și bolovani, până ce, umflându-se și lățindu-se din ce în ce mai mult, totul s-a preschimbat într-un monstruos val de pietre mișcătoare.

Avalanșă!

Moș Tashi îmi pomenise de o avalanșă care făcuse cândva prăpăd pe Calea Pelerinului, dar acum asistam și eu la așa ceva, tocmai când Adam al meu călărea pe poteca de sub peretele stâncos de pe care se prăvăleau pietre și bolovani. A ridicat privirea, după care i-a dat

pinteni lui Preacher, mânându-l într-un galop disperat. Am strigat la Nimrod și ne-am pus și noi în mișcare năvalnic, ca să fim în dreptul lor, pe cealaltă parte a râpei.

Inima încetase să-mi mai bată, răsuflarea mi se oprise, trăiam un coșmar. Zgomotul s-a preschimbat într-un vuiet cumplit. Valul de zăpadă amestecată cu gheață și pietre se rostogolea din ce în ce mai repede; un hohot de plâns mi-a izbucnit din piept, când am văzut că avalanșa se extinsese mult în latul râpei și că nu prea erau șanse ca Adam să poată trece la timp de zona periculoasă.

Stătea ghemuit pe șa, călărind ca un demon, când avalanșa l-a copleșit. Am văzut cum valul acela de zăpadă, gheață și pietre se rostogolește peste marginea prăpastiei, măturând calul și omul, de parcă ar fi fost niște frunze moarte, prăvălindu-i la vale în imensa genune. Căzând, au zburat care încotro, într-un vârtej de bolovani, sfărâmaturi de pietre și bucăți mari de zăpadă înghețată, tot mai jos, din ce în ce mai năvalnic, în adâncurile nemărginite din vale.

Îl strunisem pe Nimrod făcându-l să se oprească și, șocată și îngrozită, îl strigam neconținut pe Adam, dar nu-mi auzeam urletele disperate, căci vuietul și bubuitul cumplit al avalanșei răsunau cu un ecou asurzitor, în timp ce puhoiul acela nesfârșit își revărsa miile de tone de pietre, zăpadă și gheață în abisul de sub mine.

M-am prăbușit cu fața în coama lui Nimrod, cu mâinile lipite la urechi, neputincioasă și disperată, cu inima sfâșiată de o durere insuportabilă.

Mintea mi-era pustie. Stăteam în șa, privind orbește peste râpă. Nicio mișcare. Natura se liniștise, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Habar n-aveam cât timp trecuse de la dezastru Nici nu-mi păsa. Ce ușurare să mă omoare cei din tribul Khamba.

Cu un gest aproape inconștient, mi-am desfăcut eșarfa de la gât și am scos cutiuța neagră de sub cămașă. Am

deschis-o am luat piatra albă ca laptele, am pus-o în mijlocul eșarfei, și am făcut un nod strâns, ca nu cumva să cadă. Pe urmă, am legat capetele eșarfei la ceafa, astfel încât partea cu piatra mi s-a așezat pe piept, sub cămașă.

Am luat cutia neagră și am azvârlit-o cât am putut de departe, peste stâncile crăpate, lângă drumul de pe cealaltă parte... nu în râpă, căci acolo zăcea Adam al meu.

Un gând mi-a încolțit în minte. Dacă mă lăsam prinsă și ucisă de khamba, însemna să îl trădez pe Adam. Să îi trădez pe toți cei pe care îi iubeam nespus de mult... Adam, Eleanor, Sembur, domnul Lambert. Trebuia să-mi adun puterile și să mă pun în mișcare.

Mi-am lipit palmele de ochi și am rostit și șoaptă: *Am să-i duc lacrima lui Rild. El o va păzi de Quayle. Și pe urmă... nu știu – nu pot gândi deocamdată. Însă am să încerc să fac... ce ți-ai fi dorit tu, Adam.*

După două minute, am ajuns în locul unde drumul părăsea râpa luând-o spre dealuri; l-am făcut pe Nimrod să meargă la galop, după care m-am chircit cu gândul într-o cavernă neagră a minții, încercând să fug de cruda amintire a clipelor oribile trăite lângă râpă, când inima murise în mine.

Timpul a trecut fără să-mi dau seama. Am ajuns în locul unde cele trei variante de drum se contopeau și am continuat să mergem pe cărare, lăsând în urmă satul Shekhar. La un moment, Nimrod a început să șchioapete cu piciorul drept din față. Am văzut că avea o pietricică înfiptă în copită, numai că din păcate nu puteam să i-o scot. După ce l-am dus un timp de căpăstru, în mintea mea amorțită a început să mijească un gând: poate puteam găsi ceva cu care să-i scot pietricica în peștera unde cândva mă adăpostisem de viscol împreună cu Sembur, peștera unde ne găsise Adam. Adusesem cu noi atunci echipament suficient și nu era exclus ca la plecare să fi lăsat ceva pe-acolo.

Peștera. Adam spusese că dacă eram cumva despărțiți

urma să ne întâlnim la peșteră... numai că acum el nu mai putea veni. Am deschis gura și mușchii gâtului mi s-au încheștat într-un hohot de plâns, care mi-a sfâșiat parcă pieptul. M-am stăpânit și am continuat să merg îndărjit înainte.

Ne apropiam acum de vârful Pasului Chak, locul unde pereții trecătorii se trag parcă în spate, preschimbându-se în pante, pe una dintre ele aflându-se și peștera. Nimrod a ciulit urechile, așa că m-am oprit câteva clipe să ascult. Din spate, se auzea zgomot de copite, și nu prea departe. Să nu fi fost atât de copleșită de durere, le-aș fi auzit mai dinainte.

L-am întors în loc pe Nimrod, mi-am luat rămas-bun de la el și, dându-i ușor o palmă, l-am urnit din loc; a pornit șchiopătând înapoi pe potecă, spre khamba. Speram ca atunci când se întâlnea cu ei să se oprească vreo câteva secunde, pentru a-l prinde de căpăstru și a discuta despre ceea ce se putuse întâmpla. Doar câteva secunde, dar cât de prețioase pentru mine. Știam că Vernon Quayle nu era acolo ca să le dea ordine, întrucât nu era un călăreț prea strălucit și n-ar fi putut ține pasul cu khamba, în această urmărire nebunească.

Am rupt-o la fugă, vrând să profit de fiecare clipă, pentru a ajunge la peșteră, unde voiam să mă ascund înainte să apară cei din tribul Khamba. Habar n-aveam ce puteam realiza astfel; eram prea distrusă și prea deznădăjduită ca să mai pot judeca limpede. Puțin probabil să se încumete să intre în peșteră să vadă dacă nu eram acolo; mai plauzibil era să creadă că fusesem cumva azvârlită din șa undeva pe traseu, dincolo de trecătoare. Însă eram aproape sigură că Vernon Quayle nu s-ar fi dat în lături să cerceteze peștera, or dacă venea și el până la urmă nu prea aveam șanse de scăpare.

Picioarele mi-erau ca de plumb și mă durea pieptul când respiram, dar am continuat să alerg, poticnindu-mă și împleticindu-mă din ce în ce mai rău. M-am auzit rostind disperată, printre suspine: „Încerc, Adam,

încerc...” și pe urmă zgomotul copitelor s-a apropiat tot mai mult.

M-am uitat peste umăr și am văzut doi khamba la nici două sute de metri în spate. Își scosese războierii amândoi cuțitele cu lamă lungă, ținându-le cu vârful în sus. Am ajuns pe creastă și mi-am târât picioarele istovite înspre peșteră. Deși știam că nu mai constituia o ascunzătoare sigură, mă căzneau din războaieri să ajung acolo, mai având încă îndoieli că cei din tribul Khamba s-ar încumeta să intre în peșteră, iar până ajungea și Vernon Quayle reușeam poate să îngrop lacrima în vreo crăpătură adâncă, unde să n-o poată găsi nicicând.

Călăreții se apropiau năvalnic. M-au trecut fiori de groază, gândindu-mă la cuțitele lor și mi-am dat seama că nu mai puteam ajunge la peșteră. Nu-mi mai rămânea nici măcar satisfacția de a-l fi privat pe Quayle de prețioasa lacrimă.

Ceva a trosnit în aer, ca un fel de bici, undeva lateral, iar din spate am auzit un strigăt. Știam zgomotul acela ca o plesnitură de bici. Era un glonț care zburase şuierând, iar o dată cu el s-a auzit un alt sunet, mai ascuțit, dar pe care îl știam atât de bine din trecut, sunetul unui cartuș detonat în culata unei puști. Dar nu o pușcă de tip vechi, cum aveau khamba, asta mai mult ca sigur.

De deasupra mea, o voce a răcnit: „Janil!”.

Cu privirea încețoșată, am zărit vag capul și umerii unei siluete ingenuncheate lângă mormântul lui Sembur, cu pușca în poziție de tragere. Am aruncat o privire peste umăr, când arma s-a descărcat din nou și l-am văzut pe khamba care era doar la douăzeci de pași de mine zvârlit brusc de pe cal, lovit parcă de un uriaș invizibil. Tovarășul lui se întorsese din drum și călărea nebunește să se adăpostească în trecătoare, clătinându-se în șa, cu mâna încheștată pe umărul unde fusese împușcat.

M-am târât înainte, gâfâind din greu, copleșită de oboseală, cu ochii pironiți în pământ, cu mintea răvășită, întrebându-mă buimacă dacă demonii munților nu

plăsmuiseră cumva o nălucă a lui Sembur, cu faimoasa lui pușcă, pentru a-i pune pe fugă pe cei din tribul Khamba. În clipa aceea, eram în stare să cred orice. Ba mi-era chiar teamă ca ridicând ochii să nu dau cumva de mutra lui Vernon Quayle.

Două mâini m-au înhățat de brațe, deasupra coatelor, și m-au zgâlțâit. Un glas a rostit: „Jani!”.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Adam.

Adam. Cu părul negru plin de praf. Cu ochii aceia albaștri care mă priveau îngrijorați. Cu mâinile acelea puternice și solide care mă țineau strâns. Pe umăr, îi atârna o pușcă. Un Lee Metford 303, singurul tip de armă pe care îl cunoșteam după nume.

Adam?

Am ridicat încet mâna, tremurând, și am lipit-o de obrazul lui, de buzele lui.

— Jani, ești rănită? m-a întrebat el.

Pe urmă, genunchii mi s-au înmuiat de tot și am simțit că Adam mă ia în brațe, în clipa în care peste mintea mea a coborât o întunecime imensă.

Priveam la un picior încălțat cu cizmă. Cizma lui Adam. Mă ținea de mână, cu degetele împreunate ca atunci când stăteam alături în pat, înainte de a adormi. Zăceam întinsă pe jos, cu un maldăr de pietre lângă mine și cu capul pe coapsa lui Adam.

Am ridicat capul și am privit în sus. Eram lungită lângă mormântul lui Sembur. Adam stătea ghemuit, cu spatele lipit de pietre și privea spre trecătoare. Când m-am mișcat, s-a uitat la mine și a zis:

— Ce s-a întâmplat, Jani? Am crezut că ai să ajungi aici înaintea mea. Am fost teribil de îngrijorat.

Uitându-mă fix la chipul lui, am șoptit:

— Adam... am văzut cum ai murit. Călăream unul în dreptul celui alt... erai pe Calea Pelerinului. Pe urmă, a venit avalanșa și a măturat totul în cale... *Am văzut* cu ochii mei!

M-au podidit lacrimile și tot trupul mi s-a cutremurat de un plâns sfâșietor. Adam m-a tras la pieptul lui, îngrozit și uluit:

— Jani, iubita mea. Sunt aici, în carne și oase! N-a fost nici o avalanșă. Nu-ți fie teamă... of, *Doamne, asta e opera lui Quayle!* M-a strâns și mai tare. Stai un pic. Să mă gândesc mai bine. Cum naiba a putut să-ți provoace o halucinație atât de monstruoasă?

În acea clipă, am înțeles. Pe urmă, mi-am explicat senzația aceea ca de vis pe care am avut-o călărind pe Nimrod, în lungul râpei. Mi-am dat seama cum fusese posibil ca Vernon Quayle să-și folosească puterile pentru a pune stăpânire pe mintea mea, provocându-mi o halucinație atât de reală.

— Cutia neagră, am șoptit eu. O aveam sub cămașă, mă freca pe piele, mă jena un pic... un lucru rău. Așa a putut ajunge la mine, Adam. A pus stăpânire pe mine, m-a făcut să întârzi...

— Doamne Sfinte, a zis Adam, cu glasul răgușit, prin ce-ai trecut, Jani dragă. Vocea i-a devenit mai tăioasă: Unde-i afurisenia aia de cutie?

M-am agățat de el cu toată puterea, fericită să-i aud bătăile inimii.

— Totul e bine, iubitule, am rostit eu. Am aruncat-o. Ceva m-a făcut să scot lacrima dinăuntru și să mi-o atârni la gât, legată în eșarfă. Am aruncat cutia aia oribilă a lui Quayle. Îmi tremura glasul: Dacă n-aș fi făcut așa, cred că și acum aș fi fost încremenită lângă râpă, pradă unui oribil coșmar. Și m-ar fi prins cei care m-au urmărit. Oh, Adam, Adam...

Mi-au dat din nou lacrimile, de fericire că îl aveam iarăși lângă mine, teafăr și nevătămat. Îmi venea să-i rostesc numele la nesfârșit, să-l tot mângâi, să-l îmbrățișez, să mă conving că e viu și că n-a pățit nimic.

Adam s-a crispat brusc, spunând:

— Fii cuminte, Jani.

Am încheștat din dinți, mi-am venit în fire și m-am mișcat un pic, așezându-mă în genunchi să pot privi peste mormânt. Doi khamba apăruseră din trecătoarea de dedesubt. Au dispărut apoi în spatele unei stânci, după care au reapărut pentru câteva clipe, începând să urce panta, cu puștile îndreptate înainte.

— Iartă-mă, iubitule, n-am să mai fac atâta caz de ceea ce am pățit. Doar că m-am simțit atât de... Nu-mi găseam cuvintele să-i descriu ce fusese în sufletul meu.

— Mă tot gândesc că, în locul tău, dacă te-aș fi văzut căzând în râpă, aș fi fost la fel de disperat. M-a mângâiat pe mână, iar glasul i s-a frânt câteva clipe. Slavă Domnului că ești teafără.

I-am urmărit pe khamba care continuau să urce tiptil.

— Nimrod a început să șchioapete, așa că m-au ajuns din urmă. Ția doi m-ar fi omorât, dacă n-ai fi fost aici cu pușca. E a lui Sembur?

— Da. Am îngropat-o lângă el, unsă bine și pusă în caseta ei. Mi-am adus aminte de ea, imediat ce am ajuns

aici. Adam a întors privirea spre mine: N-a trebuit decât să mut câteva pietre, Jani. Nu l-am tulburat deloc.

— Pe Sembur nu l-ar fi deranjat oricum, am zis eu privind în jos spre pantă, și măsurând distanțele din ochi. Cât îi lași să se apropie, Adam?

— Până ce vor deveni o țintă sigură. Avem problema muniției. Am găsit patru gloanțe în încărcătorul puștii, toate în stare perfectă. Așa că acum mai avem doar două.

Alți doi khamba înarmați au ieșit de sub adăpostul trecătorii, dispărând printre ridicăturile și scobiturile pantei stâncoase. Unul dintre ei avea carabina lui Adam. Primii doi se opriseră.

— Se postează doi câte doi și rămân pitiți până ce izbutesc să ne înconjoare, formând un semicerc. Pe urmă, vor ataca imediat.

— Parcă ai fi un veteran de război, atât ești de pricepută.

— M-a învățat Sembur. Erau cât pe-aci să-l încolțească așa, odată demult, când o luase singur înaintea caravanei.

Alți doi khamba au ieșit în fugă din trecătoare, ascunzându-se.

— Nu-mi pot permite să irosesc gloanțele degeaba. Uite ce e, Jani. Preacher e în peșteră, nu i-am scos șaua. Du-te și încălecă. Când îți zic eu, o iei la vale și te îndepărtezi de khamba. N-au cum să tragă în tine, fără să nu-și părăsească pozițiile, or eu descarc arma cum apare vreunul. Te duci tot înainte spre Galdong.

L-am mângâiat pe braț și am rostit disperată:

— Adam, te rog, nu mă pune să fac asta. Te rog. N-am curajul. Te-am mai pierdut o dată. N-am curajul pur și simplu să risc să te pierd din nou.

A fixat cătarea puștii, alegând o cotitură a stâncii în spatele căreia se ascundea khamba cu carabina, iar după un timp a spus cu blândețe:

— Bine, iubito. Mai ții minte cum Flint ne-a purtat pe amândoi? Hai să vedem dacă Preacher poate face la fel.

M-am întors, pregătindu-mă să mă târăsc înapoi sub lespedea de la intrarea în peșteră, însă cum m-am urnit din loc, de undeva de pe pantă s-a auzit un fluierat strident. Șase khamba s-au ridicat din ascunzătoare și au început să alerge spre noi. În același moment, au mai apărut patru din trecătoare, toți cu un genunchi în pământ și cu pușca ridicată. Câteva gloanțe ne-au trecut șuierând deasupra capului. Adam a tras o dată... de două ori. Doi khamba s-au prăbușit, unul dintre ei fiind tipul cu carabina lui Adam. Ceilalți patru au continuat să se apropie. Adam a răsucit pușca în mână, folosind patul armei ca pe o bătă. În clipa aceea, a mai căzut un khamba, care a pornit să se rostogolească fără viață, pe pantă.

O fracțiune de secundă, am crezut că cei din tribul Khamba aflați dedesubt împușcaseră din greșeală pe unul de-al lor, însă numaidecât după aceea am auzit din stânga, dinspre Smon T'ang un răpăit de împușcături. Doi khamba, aflați ceva mai jos, s-au prăvălit la pământ, iar alți doi au șters-o, făcându-se nevăzuți în trecătoare. Mai rămăseseră doar doi pe pantă și au luat-o și ei la fugă. Am auzit o voce strigând în engleză: *Încetați focul!* Tăcerea s-a lăsat peste defileu. Adam s-a ridicat în picioare, ștergându-se cu dosul palmei pe frunte, cu privirea pironită undeva în stânga. M-am ridicat și eu.

Niște bărbați scunzi și negricioși, călare pe ponei, îi urmăreau pe khamba care o luaseră la fugă. Purtau uniforme de un verde închis, cu chipiuri rotunde. În mână, aveau niște cuțite mari, cu lama curbată. Doar un singur popor pe lumea asta avea asemenea cuțite. Gurkha, minunații soldați din Nepal, înrolați în armata britanică, erau acum aici.

Câțiva descălecaseră ca să tragă rafala de gloanțe cu care îi pusaseră pe fugă pe khamba și rămăseseră în continuare în poziție de tragere, așteptând următorul ordin. Mai veneau și alții, dinspre partea sudică a defileului, în spatele avangărzii. După aprecierea mea,

cam treizeci de oameni. Un ofițer alb, îmbrăcat cu o cămașă proaspăt călcată, pregătindu-se parcă să meargă la paradă, a început să urce panta spre noi, călare pe un superb cal sur. Lateral și un pic în spatele lui, venea un gurmukh cu grad de subofițer, călare pe un ponei solid.

Priveam îngândurată, foarte puțin curioasă să văd ce urma să se mai întâmple. În ultima oră, trecusem de la spaimă la durere, iar apoi la bucurie, chiar dacă era bucuria de a ști că muream alături de Adam. Acum eram sfârșită și nu mai simțeam nimic. Ofițerul s-a oprit la câțiva pași de mormântul lui Sembur, s-a aplecat în față și ne-a privit cu un aer nedumerit. Era foarte blond, cu ochi albaștri și mustăcioară, purtând pe umeri tresa de căpitan.

— Salut, bătrâne, a zis el, trăgându-l pe cuvinte. Gascoyne, nu-i așa? Batalionul 3? Mi-aduc aminte de tine de la Peshawar, din '96. Parcă ai părăsit regimentul cu ani în urmă, nu-i așa? Ce cauți pe-aici, bătrâne?

— Păi... e o poveste mai lungă. Adam a întors pușca lui Sembur și și-a vârat-o sub braț, mijind ochii, din cauza soarelui, spre noul venit. Ești George Plunkett. Am câștigat 5 lire de la tine în popotă, într-o seară, când l-am pus pe Flint să sară peste o masă lungă.

— Exact, bătrâne. George Plunkett mă studia cu un aer contrariat. Cine e tânăra doamnă, dacă nu e cu supărare? Pun pariu că nu e tibetană. Nu-mi aduc aminte s-o mai fi întâlnit.

Adam, foarte grav, s-a întors spre mine și a făcut o plecăciune:

— Alteță, dă-mi voie să ți-l prezint pe căpitanul George Plunkett, First Battalion, 2nd Queen Victoria Own Gurkha Rifles. Căpitanul Plunkett era absolut nedumerit. Adam s-a întors spre el și a rostit oficial: Căpitane Plunkett, am onoarea să ți-o prezint pe Alteța sa Prințesa Jani din Jahanapur.

— Ea?... Jahanapur? Oh, *extraordinar!* Căpitanul Plunkett a sărit jos de pe cal. Deci, e doamna care...? Păi,

de-aia suntem și noi aici, sigur că da! Tot regimentul știe povestea. Oh, nemaipomenit, doamnă, Alteța voastră, sunt nespus de onorat de privilegiul măreț pe care îl am.

Mi-a luat mâna, așa murdară cum era, și s-a înclinat deasupra ei.

Un tremur de răs m-a scuturat pe dinăuntru, redându-mi parcă forța și sensibilitatea. I-am zâmbit căpitanului, spunând:

— Îți mulțumesc, căpitane Plunkett. Soțul meu m-a prezentat oficial, dar sunt totodată și doamna Adam Gascoyne.

— Zău?! Oh, *extraordinar!* Atunci, felicitările mele, doamnă. Măi, Gascoyne, băiete, te felicit și pe tine. Împingându-și chipiul pe ceafă, s-a scărpinat pe frunte și a continuat: Tot nu pricep ce faci aici cu Alteța sa și de ce au tras flăcări ăia khamba în voi?

— Ah, ei bine, din păcate cred că diplomații ar trebui să-ți răspundă la întrebarea asta, bătrâne, a zis Adam coborând un pic glasul. Înțelegi ce vreau să zic?

— Cum? Ohoho, deci asta era, hmm? Păi, n-am eu de ce să-i descos pe indivizii ăia. Diplomaților nu le place când soldații vor să le afle secretele. Întorcând ochii spre mine, a continuat: Mai bine nu mai comentăm, așa-i, doamnă?

I-am zâmbit din nou căpitanului Plunkett și am spus:

— Îți suntem foarte recunoscători, căpitane, nu numai pentru discreția de care dai dovadă, ci și pentru faptul că ai apărut la momentul oportun. Aș putea să te întreb ce te aduce în Pasul Chak?

— Oh, vă rog să mă scuzați, doamnă, credeam că v-ați dat seama. E vorba... ah... ei bine, conduc această trupă de ostași trimiși să ia rămășițele pământești ale lui R.S.M. Burr, pentru a fi înmormântate cu onoruri militare în cimitirul regimentului, la Gorakhpur.

L-am luat de mână pe Adam, strângându-l cu putere. Câteva secunde, n-am fost în stare să scot niciun cuvânt, după care, revenindu-mi, am zis:

— Îți mulțumesc, căpitane Plunkett. Firește că ar fi trebuit să-mi dau seama, având în vedere că eu am inițiat misiunea ce ți-a fost încredințată, însă... soțul meu și cu mine am avut o serie de neplăceri astăzi și se prea poate ca de aceea să reacționăm mai lent.

— Nu face nimic, doamnă, nu face nimic, a obiectat căpitanul Plunkett.

În următoarele zece minute, a încercat să ne facă să ne simțim cât mai confortabil pe durata unui ceas și ceva cât aveam să mai rămânem în vârful defileului. Gurkha mi-au făcut un fel de fotoliu din cutiile în care fuseseră merindele, capitonând șezutul cu pături. Ordonanța mi-a adus fructe, brânză, pâine, ba chiar și vin. M-am căznit să iau câteva îmbucături și să beau un pic de vin. Adam s-a tot foit în jurul meu, până ce i-am spus să nu mă mai cocoloșească atâta, dacă nu voia să mă pun iarăși pe plâns, după care m-a lăsat în pace și s-a apucat să sporovăiască fericit cu soldații gurmha.

Șase oameni au fost trimiși spre nord, cam la o jumătate de milă în adâncul trecătorii, să stea de pază și să ne dea de știre în cazul în care cei din tribul Khamba ar fi îndrăznit să-și facă din nou apariția. Alții au primit misiunea să ia cadavrele și să dea primul ajutor celui care fusese rănit. Când căpitanul Plunkett a dat ordin ca niște ostași să fie postați în defileu, Adam a zis:

— Spune-le, te rog, că dacă or să dea peste un englez în haine de tweed și cu mutră de vampir, să-l aresteze numaidecât. Când vom ajunge în Gorakhpur poate fi încredințat autorităților civile, sub învinuirea de a fi încercat să o ucidă pe Alteța sa.

Căpitanul Plunkett și-a răsucit mustăcioara:

— S-a făcut, bătrâne. Dar mai bine să nu le spunem băieților ce-a făcut nemernicul ăla, că ar fi în stare să-i zboare creierii pe loc. Au o mare considerație pentru Alteța sa.

Când câțiva soldați s-au apucat să înlătore pietrele care alcătuiau mormântul lui Sembur, urmând să mute

rămășițele pământești într-un sicriu simplu pe care îl aduseseră, Adam mi-a zis:

— Du-te și așteaptă jos, iubito.

— N-o să fie nimic oribil. Aici sus, din cauza gerului și a aerului uscat, cadavrele se conservă bine, doar că se mai stafidesc poate un pic.

— Bine, chiar și așa, Jani...

— Știu. Mi-ar plăcea să păstrez în minte imaginea lui așa cum a fost, dar totodată nu pot suporta gândul că într-o asemenea situație n-ar avea niciun prieten lângă el.

— Dar eu sunt prietenul lui, Jani. Mie mi te-a încredințat în peșteră. Și, pe urmă, uite, ei sunt soldați gurmha, din regimentul lui, veniți să îi aducă onorul. Vezi, deci, câți prieteni are aici?

— Bine. Ți mulțumesc, Adam dragă. Mi-am rezemat obrazul pe umărul lui câteva clipe, după care am spus: Cobor să încerc să-l găsesc pe Nimrod. Poate e pe undeva prin defileu.

— Să nu treci dincolo de santinelele gurmha.

— Promit.

Soldații își instalaseră un post de gardă temporar, cam la o jumătate de milă în adâncul defileului, acolo unde pereții stâncosi crăpați și răsuciți făceau loc unui drum, pe care începea lunga coborâre spre Shekhar și mai departe. Am dat peste șase bărbați negricioși și solizi, cu dinți albi și zâmbete până la urechi... iar cu ei era și Nimrod. Îi scosese rășcheta din copită și îl adăpau dintr-o gamelă.

M-am agitat emoționată în jurul lui Nimrod, vorbindu-i onorific în tibetană, după care le-am spus câteva cuvinte ostașilor gurmha pe limba lor, mulțumindu-le călduros pentru tot ceea ce făcuseră. Îmi era limpede acum că subofiterul le spusese că eu eram minunata prințesă care ștersesem pata dezonoarei de pe obrazul regimentului, dezvinovățind numele lui R.S.M. Burr. Erau sfioși ca niște copii și n-am vrut să-i stânjenesc rămânând prea mult acolo.

Întorcându-mă cu Nimrod de căpăstru, mă gândeam la Vernon Quayle, cu satisfacția că i se putea veni de hac. Dacă ajungea pe mâna justiției, urma să fie învinuit de tentativă de omor. Din partea mea, speram să-și sfârșească zilele aici, trăind ca nomazii khamba, să nu-l mai văd și să nu mai aud de el în viața mea.

Cerul parcă s-a despicat și m-am trezit pe jos, cu fața spre pământ, cu o senzație de greață și de amețală, simțind vibrația copitelor lui Nimrod pe piatră, în clipa în care a luat-o la fugă speriat. O mână m-a înșfăcat de guler, ridicându-mă ușor și m-am simțit târâtă pe jos. Acum eram în umbră. Mi s-a dat drumul și un picior m-a răsucit brutal pe spate. Am încercat să mă mișc, dar eram încă buimăcită de la lovitura primită în ceafă și mădulele nu voiau să mă asculte.

Zăceam amețită și speriată, cu obrazul lipit de stânca rece, înțelegând încetul cu încetul că fusesem târâtă într-una dintre crăpăturile înguste și întunecoase din pereții sfărâmați ai defileului. Am făcut cu greu efortul de a întoarce capul puțin, ridicându-mi privirea.

Vernon Quayle stătea cu picioarele desfăcute deasupra mea, aplecat, holbându-se la mine, palid și murdar de praf. În ochii aceia cenușii nu se deslușea nimic, nici urmă de ură, frică sau patimă; răceala din privirea lui avea ceva devorator, făcându-mă să-mi amintesc de cuvintele oracolului... „*Mâncăul de Suflete*”.

A șoptit pe un ton gânditor:

— Tu și Gascoyne ați periclitat în mod grav cea mai importantă operație pe care am întreprins-o vreodată. Trebuie să fiți lichidați, firește. Fără voi, nu va mai exista niciun martor să mă acuze.

Și-a îndoit picioarele ca de păianjen și s-a lăsat în jos, încălecând practic peste mine și imobilizându-mi brațele cu genunchii. Am încercat să țip, dar își înfipsea degetul mare de la mână în scobitura gâtului meu, așa că am rămas fără glas. Cu gesturi metodice și reci m-a descheiat la cămașă. Nodul din eșarfă, în care se găsea lacrima lui

Buddha, îmi venea pe piept.

Vernon Quayle a remarcat pe un ton calm:

— Mi-am epuizat deocamdată resursele în extraordinarul efort, prin care ți-am provocat o halucinație profundă, cu toate detaliile. Ca să mă ocup de Gascoyne, voi avea nevoie de noi energii substanțiale. Se nimerește perfect ca distrugerea vieții tale să mi le poată furniza.

A scos din sacou o funie roșie, împletită ciudat, cam de grosimea unui deget și măsurând sub un metru lungime. Din nou am încercat să urlu, simțindu-i mâinile acelea oribile pe gât, când mi-a petrecut funia pe sub ceafă, dar nu mai reușeam să trag aer în piept și nu puteam scoate niciun sunet, deși stăteam cu gura deschisă. A făcut un singur nod peste gâtul meu, a luat câte un capăt al funiei în fiecare mână și a început să tragă zdravăn.

Nu trecuse mult de când mă gândeam că scăpasem de frică, iar acum spaima m-a cuprins din nou. Teroarea aceea cumplită care pusese stăpânire pe mine nu mi-a redat însă puterea. Am încercat să mă zbat, dar eram moale ca un fluture. Simțeam funia în jurul gâtului ca un tentacul fierbinte, care părea a avea viață, strângându-mă, sugrumându-mă, oprind circulația sângelui spre cap și împiedicându-mă să trag aer în plămâni.

Știam că muream. Am arcuit gâtul pe spate într-un spasm de agonie, iar privirea mea încețoșată a întrezărit ceva ce nu putea fi real... un demon de munte, cu ochii galbeni, ghemuit deasupra noastră pe vârful stâncii care bloca lumina soarelui. Am văzut privirea aceea fixă și semeață, buza răsfrântă sub care se vedeau dinții mari, licărirea luminii pe blana bălțată, vârful cozii, lungă aproape cât corpul.

Nu era un demon. Ci un leopard de zăpadă.

Cu mintea buimacă și încețoșată, am izbutit totuși să strig cu disperare, în gând: *Ajută-mă, frațioare!*

Pe urmă m-am pierdut în beznă, prăbușindu-mă într-un abis dincolo de care agonia nu mai exista, și în timp

ce cădeam, înaintea momentului final de nimicnicie, am simțit un impact îndepărtat, am auzit un zgomot departe...

Pluteam cu fața în jos, purtată de undele unei mări întunecoase spre o lume a durerii. Ceafa îmi frigea ca arsă cu fierul roșu. Parcă îmi săpa cineva în piept. Cineva mă apăsă pe spate, zdrobindu-mă. Presiunea a încetat, iar aerul mi-a invadai plămânii. Din nou apăsarea aceea, silindu-mă să dau aerul afară.

O voce frumoasă a rostit:

— Cred că respiră mai bine acum, bătrâne.

Pe urmă glasul lui Adam, mai aproape de mine, ca un ferăstrău pe oțel:

— Ce-au păzit oamenii tăi de s-a putut întâmpla așa ceva?

Am mișcat mâna, am încercat să ridic capul, să fac ceva ca să-l opresc să tot pompeze aer în plămânii mei. M-a strigat pe nume și m-a luat în brațe, întorcându-mă cu fața în sus, strângându-mă la pieptul lui, privindu-mă cu disperare. Soarele mă orbea și mi-am dat seama că nu mai eram în crăpătura din stâncă.

La a treia tentativă, am izbutit să șoptesc răgușit:

— N-a fost vina lor... stătea ascuns... dar ați venit la timp.

Adam a scuturat din cap:

— N-am venit. Dar odihnește-te un pic, draga mea. Oh, Doamne, credeam că te-am pierdut. Atâta sânge...

Am coborât privirea și am văzut petele mari și întunecate de pe cămașa mea. Adam s-a grăbit să spună:

— Nu e sângele tău, Jani.

Am înghițit cu greu, încercând să scap de arsura din gât, și am horcăit:

— Ce s-a întâmplat?

A întors capul și am privit și eu în aceeași direcție. Trei soldați gurmă stăteau în picioare lângă o pătură, care fusese azvârlită peste ceva inform ce zăcea pe pământ. O dâră de sânge pornea de la crăpătura întunecoasă până

la corpul de sub pătură.

— Quayle, a zis Adam. Probabil că a fost vreun leopard de zăpadă, deși n-am mai auzit până acum ca animalele din familia asta să atace omul. Cu o lovitură de gheară i-a smuls jumătate din craniu. Pe urmă, fiara l-a luat de gât și l-a târât aici, în defileu.

Am închis ochii și am șoptit:

— Am văzut leopardul... acum mi-aduc aminte. Am încercat să-i strig ceva.

De undeva din spatele meu, căpitanul Plunkett a zis:

— Tipul e țeapăn ca scândura. Leopardul ăsta a făcut treabă bună.

Adam mă ștergea blând pe față cu batista:

— Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva, în clipa în care l-am văzut pe Nimrod fugind foarte agitat, a zis el, cu glasul tremurând. L-am găsit pe Quayle zăcând mort în defileu, și pe urmă te-am găsit pe tine, Jani, cu... funia aceea oribilă legată de gât.

— Voia să ne omoare pe amândoi, Adam, am hârâit eu. Îi... îi trebuiau energii mai multe ca să te distrugă pe tine și voia să le obțină... omorându-mă întâi pe mine... cu funia aia roșie.

Căpitanul Plunkett a rostit în șoaptă:

— Cam delirează, nu crezi? Nici nu-i de mirare, de altfel.

— Soția mea nu delirează, a zis Adam, pe un ton calm.

M-am pipăit pe sub cămașă și am găsit eșarfa cu lacrima înnodată în ea. Din cauza acestei proeminente avusesem senzația că cineva parcă îmi săpa în piept, când Adam mă apăsă pe spate să-mi pompeze aer în plămâni. Mi-au mai revenit parcă puterile.

— Ajută-mă să mă ridic, Adam. Acum mă simt mai bine.

M-a ridicat în picioare, proptindu-mă bine și așezându-mă cu spatele la căpitanul Plunkett și la soldați, după care mi-a încheiat nasturii de la cămașă. Pe jos, zăcea o bucată de funie straniu împletită, dar care nu mai era

roșie. Mi s-a făcut părul măciucă atunci când am văzut că funia avea o culoare cenușie, ca de melc, și, când am dus mâna la gât, am simțit urma dureroasă a sforii care mă rosese violent.

Arătând cu piciorul, am zis cu glasul răgușit:

— Arde-o, Adam. Dă-i foc. Acolo, jos.

Nimeni n-a pus nicio întrebare. Căpitanul Plunkett a dat un ordin și un soldat a fugit să aducă un bidonaș cu ulei de parafină. Funia s-a chircit și s-a răsucit ca o ființă vie, iar după ce a ars complet n-a rămas niciun pic de cenușă. N-a mai rămas nimic din ea, decât un miros neplăcut, care s-a împrăștiat încetul cu încetul.

— Extraordinar, a zis căpitanul Plunkett. De fapt, toată povestea asta e cam stranie, nu credeți?

Adam, cu brațul în jurul mijlocului meu, ca să mă susțină, n-a răspuns nimic. Privind spre forma aceea care zăcea pe jos acoperită cu o pătură, a rostit cu o voce de granit:

— Hoitul ăsta nu merge cu noi, fiindcă, viu sau mort, nu pot să-i suport prezența.

— S-a făcut, bătrâne. N-am primit ordinul să aduc înapoi tipi omorâți de leoparzi. O să-l îngropăm aici. Căpitanul s-a întors cu spatele și l-a strigat pe subofițer.

După șapte ani, Rild nu părea deloc schimbat. Stăteam în încăperea însorită, cu Adam lângă mine. Mudok, posac ca întotdeauna, încercase să insiste ca Adam să rămână în afara mănăstirii, însă aveam cu mine lacrima lui Buddha așa că n-a putut face nimic.

— Destinul este mai înțelept decât omul, a zis Rild. Copila mea, dacă rămâneai aici cum ți-am sugerat eu, n-ai fi fost prea bună de călugăriță.

— Cred că nu asta era calea care mi-a fost hărăzită înălțimea ta.

— Într-adevăr. A coborât privirea spre piatra lăptoasă așezată pe o pernuță de mătase roșie, în fața lui. Te-am pomenit în rugăciunile noastre mereu, începând din acel

an al Șoarecelui de fier, când a fost prezis că te vei întoarce, fie pentru a salva lacrima Prealuminatului din ghearele Mâncăului de Suflete, fie... pentru a muri. Și-a întors privirea spre Adam, privind parcă în gol, fără să vadă. După o lungă tăcere, a continuat pe un glas cântat: *Bătrânul s-a stins, iar în clipa în care și-a dat duhul flacăra lui interioară a ieșit afară pentru a atinge spiritul singurului, căruia îi este îngăduit să-l distrugă pe Omul de Argint, fără a fi pedepsit printr-o karma împovărătoare.*

Când am fost sigură că Rild terminase de vorbit, am spus:

— N-am înțeles, Înălțimea ta.

A deschis ochii pe care îi ținuse pe jumătate închiși:

— Nici eu, copila mea, deocamdată. Vorbesc doar fiindcă trebuie. Ține minte cuvintele mele și apoi va veni și momentul să le pricepi sensul. A privit din nou spre piatra prețioasă, după care a ridicat mâna în semn de binecuvântare: Timp de șapte ori șapte ani și mai mult chiar, până în anul Maimuței de foc, numele voastre vor fi pomenite zilnic în rugăciunile ce se vor înălța din mănăstirea Choma La.

— O să ținem minte și vom fi recunoscători, Înălțimea ta.

— Momentul când vor înceta rugăciunile nu este momentul când vor înceta și viețile voastre, ci sfârșitul mănăstirii Choma La. Atunci vor veni Oamenii galbeni și tot ținutul Bod va pieri.

M-am străduit să nu mă arăt prea sceptică și am spus politicos:

— Groaznică profeție, Înălțimea ta.

— Toate lucrurile pier, toate renasc, până ce dobândesc meritul care le aduce eliberarea de Roată. Mergeți acum cu binecuvântarea mea.

Mai târziu, când ieșisem din curte și călăream spre plutonul de soldați gorkha aliniați care ne așteptau lângă mănăstirea Galdong, Adam a întrebat:

— Ce tot spunea, Jani?

— Oh... da, lacrima se va întoarce la Choma La, iar călugării de acolo sunt foarte recunoscători. Lama mănăstirii se vor ruga pentru noi cam cincizeci de ani de-acum încolo, așa că presupun că vom trăi până la adânci bătrâneți. Și a mai zis că bine am făcut că n-am rămas la mănăstire să mă fac călugăriță, fiindcă n-aș fi fost bună de așa ceva.

— De asta sunt și eu convins, a chicotit Adam.

Brusc, m-am dumirit și luându-l de mână, i-am spus:

— Adam, a mai fost ceva. La început n-am înțeles, însă... cred că Rild a zis că tatăl tău a murit.

Adam m-a privit fix:

— Ne așteptam, de altfel, a zis el, rostind rar fiecare cuvânt, dar de ce să fi văzut Rild așa ceva? E limpede că e o chestiune ce nu prezintă niciun interes pentru el.

— A zis... nu, stai un pic să-ți traduc cum trebuie. M-am gândit un timp, după care am continuat: A zis că Bătrânul s-a stins și că atunci când a murit flacăra lui interioară a ieșit afară pentru a atinge... ei bine, pentru a atinge spiritul leopardului de zăpadă, cred. Ca să mă salveze pe mine. Cât a vorbit, Rild s-a uitat numai la tine, așa că eu cred că la tatăl tău s-a referit când a spus *Bătrânul*. Oh, știu că pare o prostie, pesemne că Rild începe să cam îmbătrânească. Ba a mai spus chiar că într-o bună zi Oamenii galbeni vor veni și vor distruge ținutul Bod.

Adam a clătinat din cap:

— Absurd. Cum să-i lăsăm să facă așa ceva?! După ce am mai mers așa călare un timp, a zis: Presupun că și celelalte chestii sunt tot niște aiureli. Dar să știi, Jani, că, dacă tata a murit, m-aș bucura să cred că a avut ceva de-a face cu salvarea ta și cu lichidarea lui Quayle. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult bietului de el.

La două zile după plecarea noastră din Galdong, a început musonul, inundând cheiurile Kali Gandaki, blocând drumul cu mici alunecări de teren, pe scurt

făcând din restul călătoriei un adevărat calvar. Ostașilor gurmukha nici nu le păsa; militarii aceștia destoinici erau cei mai fericiți oameni. Lui Adam și mie nu ne păsa. În interval de câteva ore, fiecare crezuse că celălalt murise. Și cu toate astea, cea mai dură călătorie rămânea totuși o bucurie pentru noi, pentru că eram în viață, eram împreună și ne iubeam. Iar de adevăratul calvar al existenței noastre – lupta împotriva lui Vernon Quayle – scăpasem.

În fiecare zi, Adam își petrecea o parte din timpul de odihnă scriind într-un carnet gros o relatare completă a ceea ce ni se întâmplase din momentul în care intrasem călare în Shekhar pentru a ne întâlni cu Quayle. „Raportul lui George Plunkett asupra morții lui Quayle va fi satisfăcător pentru autorități”, a zis el, „însă David Hayward va dori să știe toată povestea. La fel și Eleanor, sper, dacă David a făcut ce i-am spus eu”.

Mare dreptate avea. Cel mai important lucru pentru Eleanor era să și-l scoată din minte pentru totdeauna pe acest Vernon Quayle. Și n-ar putea face niciodată așa ceva, dacă noi am lăsa ca împrejurările morții lui să rămână un mister.

Din cauza vremii, călătoria până la Gorakhpur a durat patru săptămâni și jumătate. Când am ajuns acolo, am găsit o telegramă și o scrisoare, ambele de la David Hayward și ambele datate 2 iunie, ceea ce însemna a doua zi după ce Adam și cu mine plecasem călare de la Choma La cu lacrima prețioasă. În telegramă se spunea: *Sir Charles a murit ieri, după ce intrase în comă. Mama ta suportă greaua încercare cu calm și bărbăție. Urmează o scrisoare. Hayward.*

Scrisoarea avea câteva pagini. În prima parte, David vorbea mai pe larg despre moartea tatălui lui Adam, repetând cât de mult regreta și spunând că lady Gascoyne îi ceruse să ne comunice că nu trebuia să ne facem griji pentru ea, care ne iubea și se ruga pentru noi. În continuare, David povestea că după ce văzuse că vasul

Calabria a plecat din Londra avându-l la bord pe Quayle, se dusesse numaidecât la *Merlin's Keep*, de unde pur și simplu o luase pe sus pe Eleanor.

Servitorul, Thorpe, îi urmărise până acasă la David, amenințând că avea să cheme poliția, la care Rosie, sora fierarului, îi dăduse un picior de-l azvârlise drept în pârau, amenințându-l că-i rupe oasele dacă nu-și vede de treaba lui. În aceeași seară, David a adus-o pe Eleanor la Chester Gardens, locuind de atunci cu ea la părinții lui Adam. Un medic și profesorul Manson se ocupaseră de ea zilnic.

La început, Eleanor se purta ca o somnambulă, însă, pe măsură ce zilele treceau, a ieșit încetul cu încetul din starea aceea de transă. O schimbare semnificativă a apărut cam după trei săptămâni, când profesorul Manson a ajuns la concluzia că își revenise suficient ca David să-i poată povesti tot ce se întâmplase, oferindu-i totodată medalionul de la mine.

A fost uluită și disperată, plângând și strigându-mi numele, rugându-se pentru sănătatea mea. Iar în cele din urmă a început să vorbească, fără să pomenească niciodată numele lui Quayle, spunând că el vrusese să mă prindă în capcană cum o prinsese și pe ea și că în toate acele luni cumplite ea își folosisese fărâma de voință care îi mai rămăsese, pentru a-l împiedica să facă aceasta.

A doua zi a fost foarte stăpânită, însă teribil de deznădăjduită, repetând mereu că, de îndată ce Adam și cu mine aveam să-i satisfacem interesul lui Quayle, acesta se va întoarce împotriva noastră, făcând tot posibilul să ne lichideze. David încercase să o liniștească, explicându-i că noi eram pregătiți și ne așteptam ca Vernon Quayle să facă acest lucru; era îngrijorat, văzând-o atât de disperată, însă profesorul Manson se arătase încântat de reacția ei, care dovedea că Eleanor începea să aibă sensibilitate, sentimente, revenind în fine cu picioarele pe pământ. În încheiere, David scria:

...În ultimele două săptămâni, starea lui Eleanor s-a ameliorat constant și cu ajutorul nostru a început să capete convingerea că vă veți întoarce acasă teferi și nevătămați. Această mică fărâmbă de speranță și încredere a căpătat proporții uimitoare abia astăzi, când m-a luat deoparte și, foarte gravă, mi-a spus că era sigură că Vernon Quayle murise. „Mâna lui s-a ridicat de pe mine, David”, a zis ea, „Știu eu. Mă rog lui Dumnezeu ca Jani a mea și soțul ei drag să nu mai pățească nimic.”

În încheierea acestei scrisori, mă fac și eu ecoul acestor cuvinte rostite de Eleanor. Îmi dau seama, în timp ce scriu aceste rânduri, că dacă le veți citi înseamnă că v-ați putut întoarce cu bine la Gorakhpur. Vă rog, trimiteți-ne imediat o telegramă ca să ne putem liniști și noi.

*Al vostru veșnic recunoscător prieten,
David.*

În nicio oră am trimis telegrama, iar cu trenul care a plecat din Bombay în acea zi am expediat o scrisoare adresată lui David, conținând povestea pe care Adam o scrisese în timpul călătoriei noastre, de când am plecat din Tibet.

La zece zile după ce ne-am întors la Gorakhpur și la două zile de când lordul Kearsey, colonelul regimentului, a venit din Anglia, am asistat la pregătirea unui batalion în vederea unei ceremonii, ce urma să aibă loc în marea piață pentru parăzile militare. Dintre cele patru rochii pe care le adusesem din Anglia, alesesem una de culoare gri deschis, căreia îi scosesem garniturile castanii, cosând, în schimb, la mânecă o brasardă neagră.

Adam stătea în picioare lângă mine, pe estrada spațioasă, într-un capăt al pieței de ceremonii. Tot acolo, cu noi, se aflau ofițerul comandant al regimentului, alți ofițeri superiori și lordul Kearsey, un bărbat mărunțel, cu mutră de spiriduș și cu un glas uimitor de sonor. Când ceremonia militară s-a încheiat, a ținut un discurs scurt

în gurkhali, iar apoi Adam m-a condus în față să primesc Medalia pentru Comportamentul Exemplar, care îi fusese decernată lui Sembur.

Mai târziu, am fost conduși la cimitirul militar, pentru a vedea sicriul lui Sembur așezat pe un afet de tun și escortat de o sută de bărbați, care pășeau rar, în ritmul bătăilor unei tobe. Sub numele și gradul militar gravate pe piatra de mormânt, fusese înscris motoul soldaților gurkha: *Îmi voi păstra încrederea.*

Când s-a terminat totul, eram teribil de obosită, bucurându-mă nespus că stăteam, în sfârșit, singură cu Adam în bungaloul care ne fusese rezervat în cartierul unde locuiau soldații căsătoriți. Cu puțin înainte de amurg, pe când ședeam liniștiți pe verandă, a apărut un servitor și ne-a spus că a venit lordul Kearsey, care ne-ar fi recunoscător dacă i-am putea acorda câteva momente.

Ne-am dus în micul salon pentru a-l întâmpina, iar după ce a tăcut o plecăciune deasupra mâinii mele, a scos o cutiuță plată din lemn de santal, cu o gravură foarte complicată.

— Mi-ar plăcea tare mult, a zis el, ca într-o bună zi să aflu ce ați făcut în Tibet, dumneavoastră și soțul dumneavoastră, doamnă. Însă, nu avem timp deocamdată, așa că nu vreau să vă deranjez, ci doar să vă dau asta, a spus el, punându-mi cutia în mână. Venind înapoi, m-am oprit o zi în Jahanapur și am stat de vorbă cu Prințul Mohan Sudraka. E un om cult și a sesizat imediat cât de întemeiată a fost sugestia mea.

Am ridicat capacul sculptat. În interiorul cutiei căptușite cu catifea neagră se aflau un inel cu smarald, doi cercei de aur cu rubine și o broșă de aur în forma unei cozi de păun, de la care lipseau două diamante din șase. Bijuteriile mamei mele.

— Sigur că da, a zis Adam. Ce prost am fost că am uitat. Toate lucrurile lui Sembur i le-am predat colonelului Hanley, la Calcutta. Pesemne că în cele din urmă bijuteriile au fost înapoiate palatului din

Jahanapur.

Lordul Kearsey a încuviințat din cap.

— M-am gândit că se cuvine să fie înmânate soției dumitale.

— Vă mulțumesc, domnule, am zis eu. Sunteți un om deosebit de bun și de atent. Nu știu... efectiv nu-mi găsesc cuvintele pentru a vă spune cât de mult înseamnă ceea ce ați făcut pentru mine.

— Îți interzic cu desăvârșire să încerci, draga mea, a zis el, cu severitate. Și-a răsucit chipul de spiriduș spre Adam: Ai mare grijă de ea, tinere. S-a săturat de lupte și bătai. Am mai văzut eu și la alții expresia asta, așa că știu ce spun.

După ce a plecat lordul Kearsey, Adam mi-a luat fața în mâini, cu multă duioșie și, studiindu-mă prelung, a zis:

— Și eu știu expresia asta. E a doua oară când o văd la tine, Jani, păpușa mea dragă. Odată, cândva demult... și acum. S-a terminat, Jani, s-a terminat cu zbuciumul. Mergem acasă.

Când nava noastră a intrat în Mediterana, îmi revenisem deja, iar fericirea noastră a fost și mai mare decât la dus, pentru că acum umbra lungă și neagră a lui Vernon Quayle nu ne mai întuneca viitorul. La Malta, unde vasul a ancorat o zi în portul Grand pentru a se alimenta cu combustibil și provizii proaspete, am primit cu poșta o scrisoare de la David Hayward. Fusese expediată doar cu zece zile în urmă.

Dragă Jani și Adam,

Am primit acum trei săptămâni telegrama voastră din Gorakhpur, care ne-a bucurat nespus, luându-ne de pe suflet povara grijilor pe care ni le-am făcut tot timpul. La începutul săptămânii trecute a sosit și telegrama din Bombay, conținând detalii despre întoarcerea voastră acasă, iar în dimineața asta am primit lunga scrisoare pusă la poștă în Gorakhpur, cu toate amănuntele acelei zile

cumplite, când Quayle a încercat să vă lichideze pe amândoi. Mă grăbesc așadar să vă scriu, cu speranța că veți primi aceste rânduri la Malta, în drum spre casă.

Cuvintele nu pot exprima cât de groaznic este tot ceea ce ați îndurat voi; nu ne rămâne decât să mulțumim lui Dumnezeu că ați scăpat cu bine. De când a citit scrisoarea voastră azi-dimineață, Eleanor arată ca o stafie, dar totuși mă bucur, că șocul va trece și important e că știm că lungul coșmar s-a sfârșit și nu vom mai vorbi niciodată de Quayle. Sunt convins că asta e și dorința lui Eleanor. În cazul în care, din ceea ce v-am spus despre ea până acum, v-ați făcut poate o impresie greșită în privința evoluției stării lui Eleanor, dați-mi voie să vă liniștesc comunicându-vă ultimele noastre noutăți.

În primul rând, Adam, mama ta e bine și are un moral bun. Stă acum cu Eleanor – la Merlin's Keep! Eu locuiesc din nou în căsuța mea, așa cum se poate vedea și după adresă. Din conac a fost îndepărtată orice urmă a existenței lui Quayle, după asta putând aprecia și voi cât de mult și-a revenit Eleanor; vă dați seama cât curaj a avut să se întoarcă acolo. Tot satul Larkfield este foarte încântat, vă asigur, și s-a arătat absolut de acord cu faptul că Eleanor a refuzat să poarte dolii după „dracu' ăla bătrân”, cum obișnuiau sătenii să-l numească pe Quayle.

Am marea fericire de a vă spune că Eleanor a acceptat să se mărite cu mine în septembrie. Sperăm din tot sufletul să cumpărați ferma lui Catling, pentru ca terenurile noastre să fie alături.

Jani, să știi că Eleanor a încercat să-ți scrie o scrisoare pe care urma să o pună în același plic cu asta, dar i-a fost imposibil. Zice că nu sunt de ajuns cuvintele și e sigură că tu înțelegi asta. Abia așteaptă să te vadă și să-l cunoască pe Adam, firește. Nu pot susține că totul e perfect ca și cum Eleanor n-ar fi pățit nimic pe parcursul anului când creatura aia monstruoasă i-a controlat viața, însă am convingerea că beneficiind de ajutorul profesorului Manson și, mai ales, o dată cu moartea lui Quayle, a izbutit în fine

să se desprindă de lunga și cumplita existență pe care a trăit-o, care a devenit încetul cu încetul un vis urât, din ce în ce mai confuz.

Cum spunea și Eleanor, cuvintele nu sunt de ajuns și, cum mă știți și pe mine, nici eu nu sunt prea vorbăreț. Așa că, dați-mi voie să vă spun doar că, fără voi doi, Eleanor ar fi rămas pierdută pe vecie; vă sunt veșnic recunoscător.

În câteva zile după ce veți citi aceste rânduri, o să ajungeți acasă și cât de minunat va fi! Abia aștept să mă mai ciorovăiesc cu Jani, în timp ce-o să ne ocupăm de câte un pacient mai năbădăios. Știm ziua când va sosi vasul și vă vom aștepta la Merlin's Keep; pentru Eleanor revederea cu Jani înseamnă atât de mult, încât n-ar suporta să aibă loc la gară sau în port.

Până la acele clipe fericite, vă trimitem amândurora dragostea noastră profundă.

Mereu al vostru,

David.

Stăteam pe punte sub meterezele aurii ale portului Grand, când am citit scrisoarea, iar pentru mine acele clipe au fost într-adevăr „de aur”. Când i-am dat scrisoarea lui Adam, de fericire nici n-am fost în stare să vorbesc. A citit-o și el, a împăturit-o, după care a spus liniștit:

— Hai jos în cabină, Jani.

L-am luat de braț, un pic. Cam nedumerită. După ce s-a închis ușa, în cabină, am zis:

— Ce s-a întâmplat, Adam, dragul meu?

— Trei lucruri, a zis el, foarte grav. În primul rând, îți priveam chipul în timp ce citeai scrisoarea, și sunt sigur că te faci tot mai frumoasă.

— Oh, iubitele, ce nimicuri duioase îmi spui.

— În al doilea rând, îmi surâde enorm ideea de a cumpăra ferma lui Catling.

— Minunat. Dar nu puteai spune toate astea pe punte?

— Ei, nu-i chiar așa. Pentru că în al treilea rând, voiam

să-ți spun că de două ceasuri nu m-ai mai sărutat deloc, Jani Gascoyne.

Am întins mâinile și m-a strâns la pieptul lui.

Într-o după-amiază fierbinte de august, am coborât din landoul cu care tânărul William venise să ne întâmpine la gară. Trecuseră șapte ani de când îl văzusem prima oară pe tânărul William în ziua când venisem la conacul *Merlin's Keep*, iar el se uitase la mine, așa cum eram îmbrăcată cu hainele mele jerpelite și cârpite, spunând „Frumoasă pălărie, nimic de zis!”

Acum, a zâmbit sfios cu gura până la urechi, târșându-și picioarele pe loc, și-a frecat fruntea cu dosul mâinii și a zis:

— Îi găsiți pe terasa din spate, domnișoară Jani.

— Mulțumesc, William.

Eram îmbujorată toată și îmi venea să sar în sus de emoție, când Adam mi-a întins brațul. Am pornit pe aleea în curbă către grajduri, ocolind spre pajiștea mare din spatele casei. Când am dat cu ochii de terasă, o siluetă înaltă a coborât în fugă treptele, alergând pe iarbă spre noi, fluturându-și poalele rochiei de vară; o rochie roșie, de culoarea vinului, ca aceea în care o văzusem îmbrăcată prima oară.

— Jani!

Adam m-a bătut ușor pe umăr și m-am năpustit spre ea, însă aveam ochii încețoșați, așa că m-am împiedicat, bâjbâind, după care ea m-a prins în brațe:

— Jani, Jani, Jani!

Îmi șoptea numele și plângeam amândouă. Când, în cele din urmă, am putut să-mi stăpânesc vocea, am făcut un pas înapoi, am luat-o de mână și am rostit răgușit:

— Ia să te văd cum arăți.

Suferințele prin care trecuse lăsaseră urme. Avea o şuviță lungă de păr alb, iar la ochi și la gură îi apăruseră riduri fine. Însă părul acela arămiu-roșcat strălucea iar ca înainte, ochii verzi-cenușii erau plini de viață și

simțeam că își recăpătase vigoarea de odinioară.

— Oh, credincioasa mea Jani... Și-a șters lacrimile și a râs emoționată. Am luat-o de după umeri și am pornit-o amândouă agale pe pajiște, vorbind în frânturi de fraze, întrerupându-ne una pe cealaltă, gata să pufnim în râs, gata oricând să izbucnim în plâns.

— Luați ferma lui Catling...?

— Sigur că da, Eleanor dragă! Nemaipomenit – și când e nunta?

— Pe 25. Oh, Jani, nu-mi vine să cred...

— Nici nu știi cât mă bucur pentru voi. Mama lui Adam e tot...?

— Da, și se simte foarte bine. Abia așteaptă să vă vadă...

— Și Nimrod?

Eleanor a râs cum știa ea:

— Oh, iubita mea, nu te-ai schimbat deloc. Sunt convinsă că Nimrod tânjește să aibă iar o conversație interesantă cu tine.

I-am văzut pe Adam și pe David jos, lângă treptele terasei, discutând liniștiți și, plesnindu-mă cu palma peste gură, am exclamat:

— Oh, ce îngrozitoare sunt! Nici nu l-am salutat pe David și nici pe tine nu te-am lăsat să faci cunoștință cu Adam. Ți-a povestit David despre el? Oh, sunt convinsă că da. Nu se poate spune că e chipeș cu adevărat, Eleanor, mă refer la Adam, din cauza nasului și a sprâncenelor, care mie oricum îmi plac, dar când te obișnuiești cu ele, ți se pare chiar foarte frumos și, oh, e atât de minunat omul ăsta și eu sunt atât de mândră de el. Adam! Adam!

A venit înspre noi, iar Eleanor îl aștepta cu brațele larg deschise. A luat-o de mâini și au rămas așa privindu-se și zâmbindu-și în tăcere, fără niciun fel de sfială, aproape într-un fel de comuniune mută. David a venit lângă mine. L-am sărutat și l-am luat de mână, fără să scoatem o vorbă. Îi priveam pe Adam și pe Eleanor.

În cele din urmă, ea a zis:

— Ai călătorit atât de departe și ți-ai asumat niște riscuri imense pentru o femeie pe care nu o cunoșteai, domnule Gascoyne. Îți rămân profund recunoscătoare.

Adam a clătinat din cap, zâmbind în continuare:

— Nu, domnișoară Lambert. Eu îți voi rămâne mereu recunoscător. Îți mulțumesc pentru că o am pe Jani.

Eleanor a întors capul spre mine:

— M-am gândit întotdeauna că eu sunt cea care ar trebui să-ți mulțumesc că Jani a putut ajunge la noi.

A întors și el capul spre mine:

— Înseamnă că amândoi suntem niște oameni norocoși, nu-i așa, Eleanor?

— Ba da, întocmai așa.

Au continuat să mă privească în tăcere, ca și cum ar fi așteptat ceva. David m-a luat de braț și cu fermitate m-a tras de acolo:

— Hai la grajduri să vorbești cu Sarah, a zis el.

— Nu, ce naiba te-a apucat, zău așa? am obiectat eu. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul, David, abia am ajuns și...

— Nu mai fi așa grea de cap, Jani, a zis el cu blândețe trăgându-mă și mai repede. Aia doi abia așteaptă să vorbească despre tine, întrecându-se care mai de care să spună tot felul de chestii ridicol de drăguțe despre persoana ta. Refuz să mă alătur unor asemenea osanale sau să te las să le ascuți și să ți se urce fumurile la cap. Bărbații iubitori trebuie văzuți și niciodată auziți.

— Ai să ajungi și tu așa, în curând.

— Da, a făcut el, râzând. Slavă Domnului că ai făcut ca așa ceva să fie posibil, Jani Gascoyne.

Ajungând pe mica movilă acoperită cu iarbă, din fața grajdurilor, puteam vedea peste zidul acoperit cu iederă care împrejmuia partea sudică a proprietății. Am privit astfel, în tăcere, pășunile și câmpul de unde începea domeniul fermei Catling. Se vedeau casa de la fermă, zidurile ei albe, clădirile și acareturile, iar la o jumătate

de milă mai departe coșurile conacul ui *Kimberley*.

M-a învăluit o senzație de mulțumire profundă. Aceasta avea să fie casa noastră. A lui Adam și a mea și a copiilor noștri. Purtam în pânțele copilul lui și înainte să se scuture ultimele frunze de toamnă aveam să-i simt primele zvâcniri în trupul meu. Aici, pe acest pământ, vom trăi și vom munci, dragostea noastră fiind călită în focurile prin care trecusem, urmând să ne bucurăm de prieteni credincioși și dragi.

— Bine ai venit acasă, Jani, a zis David. Hai să vorbești cu Sarah. Va fi mămică.

Luându-l de braț din nou, i-am zis, râzând:

— În cazul acesta, eu și Sarah vom avea aceeași bucurie.

Sfârșit

Prin cartea de față, **Madeleine Brent** își etalează încă o dată calitățile de mare scriitoare. După o serie de bestselleruri, dintre care unele au fost publicate și în limba română (*Comoara blestemată, Piatra Capricornului, Evadare din Infern*), ultima sa creație - *Lacrima lui Buddha* - se constituie într-un nou mare succes.

De la început, cititorul este introdus în atmosfera stranie a Tibetului - o lume ce rămâne învăluită în mister pentru occidentali. Un univers închis și conservator în care magia neagră, credințele indiene și creștinismul se îmbină într-un mod neașteptat.

Eroina principală a romanului - Jani, orfapă de ambii părinți, este adusă în Tibet de un soldat englez, Sembur, evadat din India. Crescută în spiritul culturii tibetane, Jani își însușește, totuși, de la Sembur limba engleză și noțiuni de istorie și geografie.

Acesta dispare într-o împrejurare nefericită, iar Jani, găsită de autoritățile britanice, este trimisă la un orfelinat în Anglia.

După o perioadă grea, șansa îi surde din nou: Jani își descoperă o descendență princiară. Dar, curînd, ea se implică într-o extraordinară luptă cu un personaj mulefic pe care îl identifică cu Omul de Argint, adversar ce îi fusese prezis în Tibet de către Marele Lama.

Prețul cerut de Omul de Argint este „*lacrima lui Buddha*”, un prețios giuvaier aflat în mina statuii de aur a lui Buddha din Marea Mănăstire Choma La.

Împreună cu Adam, pe care îl cunoscuse în copilărie, Jani revine în Tibet unde va trăi experiențe unice, fiind la un pas de moarte, cînd un șaman îi schimbă energiile spre a se putea integra în cealaltă lume - cea occidentală.

O acțiune fascinantă, în care dragostea se împletește cu lealitatea, misterul cu primejdia - plină de suspans și dramatism, desfășurată într-un decor exotic.

 EDITURA LIDER

Lei 27 500

- [1] Corect „English” – engleză (n. trad.).
- [2] Corect „Englishman” - englez (n. trad.).
- [3] Prescurtare în engleză de la „Army Regimental Sergeant Major” (n. trad.).
- [4] „Donjonul cu creți” (n. trad.).
- [5] Un talisman eficient (engl.) – nota trad.
- [6] Predicatorul (engl.) - n. trad.